

УИЛЯМ БЪРНХАРТ ГОЛО ПРАВОСЪДИЕ

Част 6 от „Бен Кинкейд“

Превод от английски: Васил Дудеков-Кършев, 2000

chitanka.info

*Когато бях дете, говорех като дете,
разбирах като дете, мислех като дете, но
когато станах мъж, оставих детинското.*

Св. ап. Павел, 1
Коринтяни, 13:11

ПРОЛОГ

Когато семейство Барет потеглиха с колата си от кметството към сладкарницата, те едва ли си представяха, че скоро хиляди, ако не и милиони, ще обсъждат, критикуват и спорят какво всъщност се е случило през онези последни часове.

— Искам с шоколадови пръчици! — изпищя Алиша с онова предчувствие на едва осемгодишно дете, което те оставя без дъх пред перспективата да получиш сладолед.

— Миличка — каза Карълайн Барет, майката на Алиша, — ти знаеш, че шоколадът цапа дрехите ти. Защо не вземеш с ванилия?

— Искам с шоколад. С шоколад, шоколад, шоколад, шоколад!

— И аз! — изцвърча Анабел, по-малката сестра на Алиша.

Ръцете им се вкопчиха в облегалото на предната седалка на колата.

— Татко, искаме с шоколад! Нали може с шоколад?

Таткото беше едър, широкоплещест негър, който все още бе запазил фигурата си от времето, когато бе играл футбол в колежа.

— Разбира се, милички. Какъвто искате.

Карълайн го стрелна с поглед.

— Но, скъпа, това е само един сладолед.

— Не е само един сладолед. Ти подронваш авторитета ми.

— О, скъпа...

— И винаги го постигаш. Караш ме да се правя на тежкарка, докато ти оставаш добрата кръстница.

Той погледна към децата на задната седалка.

— Хайде да не го правим тук.

— Няма да ми казваш дали мога, или не мога да говоря. Това е важен въпрос. Ти непрекъснато изпращаш погрешни послания.

Таткото стисна зъби.

— Единственото послание, което изпращам, е, че те могат да си вземат какъвто искат сладолед.

Той зави към паркинга срещу сладкарницата на Баскин-Робинс.

— Ти учиш децата ни да не ми се подчиняват. Че те могат да получат всичко, като дотърчат при тати.

— Това е нелепо.

Той отвори вратата на колата и се измъкна навън. Алиша се хвърли към него, докато той се протягаше към задната седалка, за да освободи четиригодишната Анабел от колана. Понесъл двете момиченца в здравите си ръце, мъжът се отправи към сладкарницата. Карълайн остана на няколко крачки зад тях.

— Скъпа — каза той, — защо не прескочиш до „Нова идея“ и не погледнеш новите книги? Аз ще се оправя тук.

Тя му отправи каменен поглед:

— Ще ти се, нали?

Той въздъхна и влезе с момичетата в сладкарницата. Мъжът зад тезгяха, който носеше бяла престилка и бяла книжна шапка, се изправи и го поздрави:

— Добър ден, господин кмете.

— Добър ден, Арт. Как вървят работите?

— Не мога да се оплача.

— А как е Джени? И вашето умно момченце?

— О, чудесно, сър. Наистина чудесно.

Алиша и Анабел се доближиха до предната витрина, притиснаха нослета до стъклото и заразглеждаха богатия избор от лакомства.

— Много добре, малки госпожички — каза мъжът зад тезгяха. — Какво да ви предложи?

Двете момиченца се спогледаха, после бавно обърнаха очи назад към родителите си. Настъпи продължително мълчание. Арт, който пълнеше купичките със сладолед, по-късно щеше да свидетелства, че никога не е чувствал такова напрежение в атмосферата, особено когато единственият въпрос е бил какъв вид сладолед да се поръча.

— Вземете си какъвто искате, момичета — каза накрая таткото.

— Освен — добави Карълайн, като подчертаваше всяка дума — с шоколад.

— Скъпа...

— Не се захващай с мен, Уолъс. Не се захващай!

Уолъс Барет вдигна ръце.

— Добре, само че не виждам никакъв смисъл да им казваме, че могат да си вземат какъвто искат, а после да им забраняваме.

— Казах им, че не може с шоколад. Трябва да сме последователни.

— Това не е последователност. Ние просто им нареждаме.

— Добре, добре. И ти, техният истински герой, се втурваш в атака и ги спасяваш от безсърдечната им майка. Нали така?

— Да, но...

— Омръзнало ми е да се държиш с мен, сякаш нищо от онова, което казвам, няма смисъл! — Гласът ѝ почна да се възкачва нагоре, очите ѝ бяха зачервени и влажни. — Не можеш току-тъй да ме прегазваш просто като нападател на противниковия отбор. Аз заслужавам известно уважение!

Уолъс Барет погледна към мъжа зад щанда и четиримата клиенти, застанали наблизко.

— Карълайн — прошепна той, — правиш сцена!

— Мислиш ли, че ме интересува? — Гласът ѝ стана тънък и остър. — Мислиш ли, че ме интересува какво си мислят хората? Това е важно за мен!

— Струва ми се, че говорим за децата.

— Грешиш. Говорим за *мен*. Но единственият начин, по който аз мога да стигна до теб, е чрез тях. Ти не даваш пукната пара за мен!

Лицето му сякаш застина. Очите му толкова се присвиха, че станаха почти невидими, и той стисна челюсти:

— Замълчи.

— Не ми казвай какво да правя, егоистична свиня такава! Ти не кметуваш над мен!

— Предупреждавам те...

— Върви по дяволите!

— *Млъкни!*

Гласът му се разнесе из малкото магазинче като гръм от Олимп. Другите посетители пристъпиха напред, загледи в тях. Свидетели по-късно щяха да кажат, че времето като че ли бе спряло за няколко мига, сякаш всичко, което ставаше, беше като че ли на кинолента със забавен кадър. Гласът му отекна между стените и тавана, Уолъс Барет обърна тесния си, мускулест гръб, после се хвърли напред с оттрениран скок на преден защитник в ръгби мач. Юмрукът му се завъртя, разсичащ въздуха като нож, движейки се с невъобразима скорост към красивото абаносово лице на жена му. Нейните очи се

разшириха във внезапен, парализиращ страх, толкова жив и непосредствен, че всички след това бяха съгласни, че това навярно се бе случвало много пъти преди. Тя беше ужасена, но нямаше време нито да помръдне, нито дори да изкрещи, преди...

Юмрукът му спря само на милиметри от лицето ѝ.

Те се гледаха един друг с очи, приковани в очите на другия. Едрата жена, която ядеше шоколадени сладки с орехи, после щеше да опише чувството, което двамата внушаваха, като чиста, неприкрита омраза.

— Ще съжаляваш за това — едва доловимо прошепна Уолъс Барет. Ръката му още бе вдигната във въздуха. Тя започна да трепери и треперенето се предаде от гърба към лицето му, а после обхвана цялото му тяло. Накрая прибра ръката си. — Хайде, момичета — каза. — Да се прибираме.

Те се отдръпнаха от него.

— Но, татко...

— Стига сте хленчили. Да вървим!

— Но, татко... — настоя Анабел.

Ръката на Барет направи полукръгово движение във въздуха и още веднъж я побутна по гърба. Тя веднага млъкна.

— Ще се върнем по-късно, Арт — каза Уолъс Барет. — Извинявай.

Той изведе момичетата от сладкарницата. Като се поколеба за миг, Карълайн Барет ги последва.

След като и тя излезе, всички в сладкарницата заедно въздъхнаха с облекчение. Арт продължи да си върши работата и се опита да забрави инцидента — до по-късно, когато тълпите почнаха да нахлуват в малкото му магазинче, хората любопитстваха, разпитваха и му предлагаха големи суми, за да си спомни.

Момичетата не се върнаха по-късно. Нито Алиша, нито Анабел, още по-малко Карълайн. Защото само след няколко часа те бяха мъртви.

ПЪРВА ЧАСТ
АЗ ЩЕ БЪДА СЪДИЯТА, АЗ ЩЕ БЪДА
СЪДЕБНИТЕ ЗАСЕДАТЕЛИ

1.

Бен Кинкейд гледаше с празен поглед жената с черната мантия и не беше сигурен дали вярно я е чул.

Съдия Сара Л. Харт прочисти гърлото си:

— Какво друго би могла да направи тя с една замразена риба?

— О! — промърмори Бен. — Помислих, че съм чул точно това.

Съдията се засмя:

— Тогава ще ми помогнете ли?

Разбира се, размишляваше Бен, би й помогнал, ако можеше. Преди известно време. Съдия Харт имаше безпогрешен подход, за да стигне до същината на въпроса. Той знаеше, че тя е един от най-добрите съдии в окръг Тълса. Разбира се, Бен понякога не желаше непременно най-добрия съдия в окръг Тълса.

— Ваша чест — каза Бен и се прокашля в ръката си, — рибата всъщност не беше замразена. Тя беше... съхранена.

— Не съм сигурна, че разбирам каква е разликата.

— Има сладководни риби. Костур. Пъстърва. Те се съхраняват в резервоари със сладка вода.

— Ах, колко съм невежа! Защо ли това не се преподава в училищата за съдии? — Тя свали очилата си и потърка основата на носа си.

— Бен?

Той усети, че някой го дърпа за сакото. Беше клиентката му, Фани Финиман, риболовката, за която ставаше въпрос. Бен се опита да не ѝ обръща внимание.

Тя подръпна сакото му по-енергично:

— Бен! Ей, Бен!

— Тихо, Фани!

Разбрал, че усилията му са напразни, той помоли съдията да му разреши да поговори за минутка със своята клиентка.

— За какво става въпрос?

Тя се наведе към ухото му:

— Не мисля, че нещата вървят твърде добре.

— Действително. Какво те кара да мислиш така?

Фани неудобно помръдна в дрехите, които Бен я беше накарал да облече вместо нейните обичайни мушама и гумени ботуши:

— Съдийката изглежда много объркана.

— А ти нямаше ли да бъдеш?

— Мистър Кинкейд — каза съдия Харт, — ако мога отново да привлека вниманието ви...

— Да, Ваша чест. Разбира се, Ваша чест.

— Помислих, че бихте ми помогнали да сложа малко ред в тези неща.

— За мен е удоволствие да опитам.

— Добре. Нека поставя някои въпроси.

Бен мислено вече си поставяше някои свои въпроси. Например: *Защо съм тук? Защо винаги на мен се падат такива дела? Защо съм следвал право?*

— Вашата клиентка има известно реноме като... хм... риболовец. Така ли е?

— Световна известност — заяви подчертано Фани.

— Световна известност — повтори съдията. — Вероятно в риболовните кръгове. Вашата клиентка е спечелила многобройни състезания през последните няколко години, права ли съм?

— Всички състезания — отвърна Фани.

— Мис Финиман — продължи съдия Харт, — сигурна ли сте, че имате нужда от адвокат? Вие, изглежда, сте в състояние сама да се защитавате, защото адвокатът ви едва успява да вмъкне думичка.

Фани сведе очи и нацупи устни.

— И така — продължи съдията, — длъжностните лица при състезанията казват, че мис Финиман мами и отправят някои криминални обвинения срещу нея. На прав път ли съм все още?

Окръжният помощник-прокурор, Мартин Едуардс, се изправи:

— Точно така, Ваша чест. Тя неправомерно е взела над шест хиляди долара като награда от състезания. Това си е мошеничество. Истинско мошеничество.

— Разбирам. И така, вие решихте да насолите тази опасна... измамничка с риби. Да я спрете, преди отново да почне да лови риба. Така ли е?

Едуардс оправи вратовръзката си:

— Аз може би... не бих употребил точно тези думи.

— Предполагам, всички онези тройни убийства и извратени сексуални престъпления във вашия регистър бледнеят пред това рибно мошеничество?

— Ваша чест, едно престъпление си е престъпление.

— Разбира се, разбира се — каза съдия Харт и вдигна ръце. — Не можем да правим изключения. — Тя размести някакви документи. — Другото, което навярно знаете, е, че има хора, които навсякъде разказват рибарски истории. Да, а и самият израз „рибарски истории“ означава разказ, който е преувеличен и на който не може да се вярва.

— Ваша чест, ние хванахме тази жена на място. Намерихме резервоар с прясна вода в задната част на пикапа ѝ. Според плановете ѝ, тя изчаква да започне състезанието и другите въдичари да се настанят по местата си, после се промъква до колата, слага на въдицата рибата, която предварително е донесла в резервоара, а после твърди, че я е уловила.

Фани скочи на крака:

— Това е гнусна, долна лъжа! Никога не съм виждала преди в живота си този резервоар!

Бен я натисна на мястото ѝ:

— Не е наш ред.

— Но той казва...

— *Сядай!*

Фани неохотно се подчини.

Едуардс продължи:

— Ако погледнем реалистично, Ваша чест, как би могла същата тази жена да спечели всички онези състезания, ако тук няма някаква специална стратегия? Човек сяда в лодката и чака да се появи риба.

— Ти ще кажеш! — измърмори Фани.

— Навярно — започна да размишлява гласно съдия Харт — тайната е в движението на нейната китка, когато тя хвърля кордата.

— Точно така — отговори Едуардс, — или пък омагьосва рибите с красивата си външност.

Фани вече не можеше да се сдържа:

— Тук играе стръвта.

Всички глави в съдебната зала се обърнаха към нея.

— Моля да ме извините... — каза съдия Харт, взирайки се през стъклата на очилата си.

— Стръвта — повтори Фани. — Аз сама си я приготвям. Рибата никога не отказва на тази стръв.

— Та значи така стоят нещата — каза съдия Харт и се облегна в креслото си. — Аз съм доволна.

Фани скръсти ръце на гърдите си.

— Не я харесвам тази съдийка — прошепна тя на Бен. — Мисля, че се опитва да бъде саркастична.

Опитва ли се?, помисли Бен.

Той внимателно слушаше, докато обвинението привлече редица експерти от шумния свят на професионалния риболов. Съдът научи за това как рибата може да се проследи чрез звук, за прътове от фибростъкло и за химически подсилена с афродизиак стръв. Все пак всички експерти се съгласиха, че една непрекъснатата поредица от успехи на риболовни състезания — като тази на Фани — е безпрецедентно и доста необичайно явление. По време на кръстосания разпит Бен покорно изиска всеки свидетел да приеме, че да спечелиш четиридесет и седем последователни състезания всъщност не е чак толкова абсолютно и категорично невъзможно. Тъй или иначе той се съмняваше, че това „допускане“ ще помогне особено много на нейното дело.

За свой последен свидетел обвинението призова един мъж на име Ърнест Самсън Хемингуей. („Нямаме роднински връзки“, обясни той, докато се заклеваше.) Мистър Хемингуей често участваше в състезания и бе организатор на последното, в което Фани бе взела участие. Освен това той беше човекът, който я бе дисквалифицирал и не бе я допуснал до други състезания на лигата. Беше възбудил разследването срещу нея и в края на краищата беше намерил главното вещественно доказателство, използвано за установяването на вината на Фани.

Едуардс ръководеше прекия разпит и задаваше всеки въпрос с мрачен тон, който намекваше, че разискваният проблем е също толкова важен, колкото и походът за световен мир.

— Мистър Хемингуей, какво направихте, след като състезанието започна?

— Проследих обвиняемата. Мис Финиман.

— Мис Финиман! — измърмори Фани.

— И защо го направихте?

— Е, аз и момчетата от известно време почнахме да подозираме някоя неща около нея.

— Защо?

— О, нали знаете, всички онези състезания, едно след друго. Това не е естествено. Дявол да го вземе, аз съм ловил риба през целия си живот и никога не съм хващал като онези, които тя всеки път показваше!

— Че ти не можеш да хванеш риба и в аквариум! — прошепна Фани.

Бен я сбута в ребрата.

— Значи — попита Едуардс, — вие я заподозряхте в измама?

Хемингуей изправи раменете си:

— Започнах да я подозирам, че хитрува, ако точно това имате предвид.

— Именно.

Едуардс обърна една страница от предварителните си бележки:

— И какво видяхте, след като я проследихте?

— Разбирате ли, ние бяхме във водата, всеки на собствената си лодка, и аз трябваше да стоя на известно разстояние, тъй че тя да не знае, че е наблюдавана. И все пак успях да ѝ хвърлям по едно око. Носех си един лъскав бинокъл. „Канон 540“.

— И какво видяхте?

— Тя отначало отплава като всички други. Намери си място, хвърли въдицата — всичко съвсем натурално уж.

— А след това какво се случи?

— Значи... трябваше да изчакам трийсет-четирийсет минути, но тя не правеше нищо особено, само си седеше и ловеше.

— Да. А после?

— Ами видях я как остави въдицата и се огледа наоколо, да се убеди, че никой не я наблюдава, беше много подозрително. После запали мотора и се насочи към брега. Но не бързо, разбирате ли? Караше бавничко и тихичко, да не вдига никакъв шум. След това слезе от лодката и изчезна.

— Изчезна?

— Ами тръгна по брега.

— Видяхте ли я къде отива?

— Не. Не бях достатъчно близо.

Едуардс придоби малко загрижен вид:

— Значи... вие не знаете какво е направила след това?

— Знам. След десет минутки се върна в лодката си. А след още трийсет отплава до пристана с най-голямата проклета канадска пъстърва, каквато съм виждал в живота си.

— А вие какво мислите, че е правила на брега?

— Възраждам! — каза Бен и се изправи. — Предлага хипотези!

Съдия Харт кимна:

— Нека ограничим показанията до онова, което свидетелят е видял и чул, мистър Едуардс. Повярвайте ми, историята е достатъчно добре подплатена, за да я допълваме и с догадки.

Едуардс слабо се усмихна:

— Мистър Хемингуей, какво направихте, след като обвиняемата се върна на пристана с тази голяма риба?

— Ами метнах се на камионетката си и отидох до мястото, където я видях да излиза от колата. И какво, предполагате, открих там?

— О... обикновено аз задавам въпросите, а свидетелите отговарят.

— Да, правилно.

— И така, какво открихте, сър?

Хемингуей се наведе напред:

— На стотина крачки от мястото, където тя слезе от лодката, открих пикапа на Фани, паркиран до едно дърво, един яркочервен форд.

— Претърсихте ли колата?

— Ами как, претърсих я, разбира се.

— И какво намерихте?

— Възраждам! — заяви Бен. — Той не е имал правдоподобно основание да претърсва колата.

— Добър ход — каза съдия Харт. — Но мистър Хемингуей не е член на юридическата общност, нали? Неговите действия не представляват оторизирано от държавата действие.

— Обаче неговите показания се използват от държавата!

— Да, така е. Колко тромаво понякога се задвижват нещата, нали? Възражението се отхвърля. — Тя кимна към Едуардс: —

Продължавайте.

— Мистър Хемингуей, какво открихте вътре в пикапа?

Хемингуей се облегна, очевидно доволен от себе си:

— Точно тогава намерих резервоара с прясна вода.

Едуардс показва вещественно доказателство А, един огромен преносим резервоар за прясна вода. Сякаш направен точно за огромни риби.

— А какво направихте, след като намерихте резервоара? — попита Едуардс.

— Значи, вече беше ясно, че тя мошеничества. Какво друго можех да направя? Дисквалифицирах я и ѝ казах да върне всички пари от наградите. Когато отказа, си тръгнах и имах малък разговор с помощник окръжния прокурор.

С братовчед си, помисли си Бен.

— Благодаря ви — заяви Едуардс. — Нямам повече въпроси.

Съдия Харт се обърна към масата на защитата:

— Ще проведете ли кръстосан разпит, мистър Кинкейд?

Бен се изправи на крака:

— А, да.

Фани лекичко го избута:

— Дай им да разберат, тигре!

Бен се опита да ограничи ентусиазма ѝ:

— Мистър Хемингуей, аз се казвам Бен Кинкейд и съм застъпник на мис Финиман. Бих желал да ви задам няколко въпроса.

Хемингуей приведе главата си:

— Карайте!

— Мистър Хемингуей, факт е, че вие всъщност не сте видели мис Финиман да вади нещо от този резервоар, нали?

— Е, не съм.

— И не сте видели какво е правила тя, след като е слязла от лодката?

— Вярно.

— Ще бъдете ли много изненадан, ако научите, че тя е слязла на брега само за да... — Лицето на Бен пламна. — ... да се облекчи?

По лицето на Хемингуей бавно се плъзна ухилване:

— Ами няма да се изненадам, ако чуя, че тя го казва.

— Отговорете само на въпроса, сър.

Погледът на Бен обходи съдебната зала. Той знаеше, че в момента споменава нещо, разбиращо се само по себе си; никой в залата не изглеждаше особено впечатлен и всъщност не беше.

— Пс-с-с-т!

Бен чу изсъскването зад себе си, но не желаше да се вълчи в нов изблик на негодуванието на Фани.

— Мистър Хемингуей, не е ли вярно...

— Пс-с-с-т!

Бен покорно сведе глава:

— Не е ли вярно, че вие никога...

— Извинявайте! — Този път гласът се разнесе отпред. Беше на съдия Харт. — Господин защитник, струва ми се, че вашата правна помощничка се опитва да привлече вниманието ви.

Бен се обърна с лице към Кристина Маккол, която се бе навела през перилата, които отделяха галерията от съда. Тя протегна ръка и му подаде парче хартия. Бен пое хартията и я разгъна.

Съдия Харт любопитно се взираше от масата си:

— Любовно писъмце от някой загазил?

— А... не съвсем.

Бен погледна бележката, която съдържаше само две думи: „Той лъже“.

— Ваша чест, може ли за момент да се консултирам...

— А това ще ускори ли процеса?

— Сигурен съм, че да.

— Тогава безусловно.

Бен отиде в дъното на залата. Кристина беше в паневропейската си фаза; беше облечена в рокля на френска ученичка на червени и сини карета, бе се напъхала в черен чорапогащник, който според Бен беше предназначен да я кара да изглежда толкова дългокрака, колкото една жена, висока само около метър и петдесет, би желала да изглежда.

— Кристина, мисля, че ставаш все по-ексцентрична и помистериозна с всеки ден!

Тя се засмя:

— Прочете ли бележката ми?

— Да. Какво значи това?

— Точно каквото е написано.

Тя отметна главата си назад и живата ѝ червена коса, вързана на конска опашка, се разлюля между ключиците ѝ.

— Той лъже. Vis-a-vis^[1] резервоара. Това е инсценировка.

— Рибарска инсценировка. Как?

— Не знам как.

— Тогава откъде знаеш, че лъже?

— Защото съм femme de monde^[2] — или поне femme^[3].

— Остави френския и ми кажи теорията си. Според мен това трудно може да се повярва.

— Защото предварително си приел, че клиентката ти е виновна.

Бен избегна погледа ѝ:

— Виж какво, списъкът на нейните успехи е твърде озадачаващ.

— Точно така. Някоя жена не може да е толкова добра.

— Не исках да кажа това.

— Не искаше! Но погледни оня момък на свидетелската скамейка.

Бен погледна към Хемингуей с неговата фланелена риза, джинсите, с катарамата на колана му, голяма колкото юмрук, и обърната с козирката назад бейзболна шапка, която рекламираше риболовни принадлежности на „Шекспир“. Х-м-м-м.

— Значи мислиш, че на него не му е било приятно да изгуби четиридесет и седем пъти поред?

— Мисля, че не му е приятно да губи от съперник, който няма косми по гърдите си.

Бен продължи да оглежда мъжа на свидетелската скамейка. Нищо друго да не бе усвоил в годините след юридическия факултет, беше се научил да вярва на инстинкта на Кристина. Тя бе далеч по-добър съдия, отколкото сам той би могъл да бъде.

— Готови ли сте да продължим? — попита съдия Харт.

— Да. Благодаря ви, Ваша чест.

Бен отвори предварително подготвените си бележки. Канеше се да хване този човек.

— Мистър Хемингуей, вие практически сам сте участвали в някои от тези състезания, нали?

— Винаги съм обичал да хвърлям въдицата.

— Вероятно не ви е било много приятно, че сте изгубили всички тези състезания заради моята довереничка, нали?

— Възразявам! — скочи на крака Едуардс. — Въпросът е неуместен.

— Ваша чест — вметна Бен, — аз се опитвам да установя...

Съдия Харт го пресече:

— Няма смисъл от много приказки, господин защитник. Знам накъде биете. Възражението се отхвърля.

Бен се обърна към свидетеля:

— Отговорете на въпроса.

— Аз, значи, по-скоро печеля, отколкото губя, ако искате да кажете това. Не ми е много кеф да губя.

— И особено от жени, нали така?

Очите на Хемингуей заиграха встрани:

— Не познавам човек в Сам Хил, който да обича да губи.

Бен направи няколко крачки към свидетеля:

— Мистър Хемингуей, вие поставихте този резервоар за прясна вода в пикапа на Фани, нали?

Гласът на Хемингуей литна нагоре:

— Да пукна, ако... — Той погледна към съдията, после се поправи: — Искам да кажа, съвсем не.

— Вие се заклехте!

— Знам.

— И твърдите под клетва, че не сте слагали този резервоар в пикапа на Фани?

— Да имаш да вземаш, адвокатче! По дяволите, никога в живота си не съм имал такова нещо! Дори не бях виждал резервоар, докато не намерих веществено доказателство А в колата й!

— И не сте искали да накърните репутацията на Фани като риболовка?

— За това пък най-малко ми пука!

— Х-м-м-м! — Бен се отдръпна на крачка: — Мистър Хемингуей, кога всъщност за последен път сте печелили на състезание по риболов?

— Беше... — Хемингуей така извърна очите си нагоре, че те почти се скриха в орбитите: — Ами... преди известно време.

— Преди известно време... Искате да кажете — преди години?

— Да.

— Преди колко години?

— Не мога да си спомня точно.

— Трябва да имате някаква представа!

— Преди пет години осем месеца и тринадесет дни, доволен ли сте?

Сега рязко се беше навел напред от стола си и балансираше върху връхчетата на пръстите си.

— Какво състезание беше това? Което спечелихте, искам да кажа. Преди пет години.

— Беше по покана на Бийвър, за ваше сведение. Също дяволски тежко състезание.

— Разбирам.

Невроните в мозъка на Бен започнаха да щракат, но той все още не можеше да събере парченцата в едно цяло. Бийвър. Бийвър. Името на града му говореше нещо, но не защото бе столица на състезания по яздене на крави. Имаше нещо, което бе прочел в досието на свидетеля...

Погледна към дъното на залата и видя как една червена конска опашка се мята над ключиците. Кристина вече бе разровила досиетата и сега тръгна към него.

След няколко мига тя му подаде една изрязана от вестник статия, която бяха получили от обвинението по време на проучването. На съпровождащата я снимка се виждаше Хемингуей, в ръце със силно впечатляващ костур. Зад него слънцето залязваше и хвърляше розови отблясъци върху езерото.

Бен подаде статията на Хемингуей:

— Това ли беше състезанието?

Хемингуей погледна снимката. Усмивка, изпълнена със спомена за преживяната гордост, се появи на устните му.

— Да. Аз спечелих това състезание. Беше преди тя да се включи във веригата.

— Чудесна риба сте хванали!

— Аха, беше красота.

— И с чудесен блясък. С хубав цвят.

— Да-а-а.

— Работата е, че... рибата не става ли... не почва ли да повяхва, след като е престояла известно време на слънце?

Бен трудно можеше да се нарече специалист, но Кристина веднъж го бе замъкнала на експедиция за риба в Арканзас.

— О — отговори Хемингуей, — кожата започва да изсъхва. Люспите почват да падат. Загнива — като всичко друго.

— Но, мистър Хемингуей, тази риба изглежда прекрасно! Вие сам го казахте!

— Навярно снимката е била направена веднага щом съм я уловил.

— Не мисля, че е така.

— Тъй трябва да е.

— Не. — Бен посочи един ред в статията: — Във вестниците пише, че сте я хванали някъде към дванадесет и четиридесет по пладне.

— Ами... да.

— Това е било през лятото в Оклахома. Там слънцето залязва — в колко часа? Около осем и половина? Около девет?

— Да-а-а...

— Значи тази снимка е била направена осем или девет часа след като сте я уловили. Но изглежда, сякаш току-що сте я извадили от водата.

Хемингуей премести тежестта на тялото си:

— Ами нали знаете, фотографите наистина имат талант!

— Намекват, че това е фотографски трик, така ли? Може би е имало въздушно течение? Не мисля, мистър Хемингуей. Убеден съм, че сте я купили.

— Не съм я купил!

— Би трябвало да сте я купили!

— Не съм!

— Тогава сигурно сте уловили друга риба и сте я заменили с купената от вас, преди да бъде направена снимката.

— Не съм правил такова нещо!

— Напрасно отричате, мистър Хемингуей. Снимката говори сама за себе си!

Юмруците на Хемингуей се свиха:

— Това е лъжа!

— Признайте си, сър. Вие сте измамили!

Хемингуей повиши тон:

— Не съм мамил!

— Доказателството е точно пред вас. Престанете да отричате.

— *Аз не съм измамил!*

— Тогава как така рибата е останала свежа през целия следобед?

Хемингуей скочи на крака:

— Защото я държах в моя... — Изведнъж се запъна и замръзна.

Огледа се наоколо със зяпнала уста, после бавно се отпусна на стола си.

Бен отстъпи от подиума на свидетелите, а очите му ликуваха:

— Да не би думата, която търсехте, да е случайно... *резервоар?*

[1] Срещу, с лице към (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Светска жена (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Жена (фр.). — Б.пр. ↑

2.

До късно следобед Бен не се върна в офиса си. Това беше уютно местенце на улица, пълна със заложни къщи и кантори за отпускане на заеми. („Получете парите, от които спешно се нуждаете — тук не задаваме въпроси!“) Жълтите тухли на повечето постройки връщаха минавача обратно в една епоха, когато тези кантори образуваха граничната линия в Тълса между процъфтяващите бели петролни барони от Юга и също така процъфтяващата Уолстрийт на чернокожите от Севера.

Бен отвори вратата и влезе. На пръв поглед кантората му се стори относително спокойна. Нямаше инкасатори, които да задръстват входа, нямаше изтерзани клиенти, които да обясняват защо не могат да си платят, нямаше сразени опоненти, които търсят отмъщение.

Помощникът в кантората на Бен, Джоунс, седеше на едно бюро в центъра на преддверието и с една ръка придържаше телефонната слушалка, а с другата натискаше клавишите на компютъра си.

Джоунс прикри с ръка слушалката, когато видя, че Бен влиза:

— Моите поздравления, шефе.

— Чу ли?

Джоунс кимна.

— Фани разказа всичко. Сега е в кабинета ти и те чака. — Той се засмя. — Казва, че си разбил на пух и прах главния свидетел на обвинението по време на кръстосания разпит.

— Преувеличава.

— Без съмнение.

— С кого говориш?

Джоунс посочи към екрана на компютъра:

— Тази сутрин по Интернет открих още един малък колеж в Ню Ингленд. Имат няколко програми за медицински сестри.

Бен веднага прояви интерес:

— Наистина ли?

— Спокойно, шефе. Това, че имат програма, съвсем не означава, че сестра ти е там. Опитвам се да се промъкна до архива за платените

такси.

Бен кръстоса пръсти. След миг чу как от другата страна на линията забръмча някакъв глас. Джоунс отговори, но не с оклахомски, а с подчертан английски акцент:

— Твърде добре, стари момко. Сигурен ли сте?

След като размениха още няколко думи, той затвори телефона.

— Роналд Колман? — попита Бен.

Джоунс се ухили:

— Звучният английски акцент понякога омагьосва някои от хората в тези университети в Ню Ингленд и ги кара да отговарят.

— И?

Джоунс отрицателно поклати глава:

— Съжалявам, шефе. Не е там.

Бен се опита да не покаже разочарованието си:

— Добре, продължавай.

Той се отправи към кабинета си.

— Шефе...

Бен спря:

— Да?

— Не ми е работа, но...

— Но имаш намерение да се откажеш.

— Не мислиш ли, че е време да престанеш да я търсиш? Сестра ти очевидно не желае да бъде намерена.

— Не знаем със сигурност.

— Тя ти каза, че се е записала в Кънектикът в програма за получаване на диплом за сестри. Но ние претърсихме всички колежи на картата в Кънектикът, а тя не е там.

— Може да е объркала нещо.

— Погледни действителността в очите, шефе. Тя е избягала. Изчезнала е. След като натика в ръцете ти бебето си. — Джоунс натисна мишката на компютъра. — Джоуи на колко е вече?

— На тринадесет месеца.

— Значи тя си е заминала от почти шест месеца. И нито веднъж не се е обадила по телефона да види как е детето ѝ. Разбери: тя вече е история.

Бен знаеше, че всеки опит да го опровергае ще прозвучи отчаяно и оплаквателно:

— Все пак... нищо не пречи да продължим да я търсим. Когато имаш време.

Джоунс се намръщи:

— Ти си началникът, шефе. — Той подаде на Бен някакви документи: — Ето ти последния проект за обобщеното адвокатско досие по делото Скагс. Трябва да се заведе днес.

Бен погледна часовника си:

— Днес ли? Съдът затваря след по-малко от час!

Джоунс се върна към компютъра си:

— Приятен ден.

— Превъзходно. — Бен пхна досието под мишница. — Между другото... — Той се изкашля насилено. — Дали ведомостта...

Джоунс отрицателно поклати глава.

— О! Добре.

Бен се помъкна към вратата на кабинета си. Когато вече щеше да влезе, отвътре изскочи друга, доста по-едра фигура.

— Уф! — извика мъжът и бързо отстъпи встрани. — Извинявай, Капитане. Май едва не се сблъскахме челно. Щяхме да се смачкаме един друг!

С изключение на това, помисли Бен, че Лавинг тежи петдесет килограма повече, предимно в мускули. По-голямата част от смачкването щеше да се дължи на Лавинг.

— Да не би да работиш по някакъв голям случай?

— В момента — не. Нещата днес вървят малко бавничко.

Лавинг беше частният детектив на Бен, въпреки че често работеше самостоятелно, когато някой клиент се нуждаеше от услугите му.

— Поговорихме с твоята доверителка. Сладко момиче.

Бен потисна усмивката си:

— Помислих си, че може да я харесаш.

— Между другото...

По колебанието в гласа му Бен безпогрешно разбра какво ще последва.

— Знам, че беше зает и т.н., но можеш ли да ми кажеш дали ведомостта...

Бен поклати отрицателно глава:

— Не.

— О! Добре де, разбирам.

— Съжалявам, Лавинг. Работата наистина сякаш се разсъхва и клиентите ми не плащат...

— Нямай грижа за това, Капитане. Ти не си виновен.

— Наистина ли?

— Не, това е заговор на международната банкова система.

— На... какво?

— Заговор на банките.

Бен се намръщи:

— Навярно ще трябва да започна да чета вестници.

— Всички онези котараци от големите индустриални държави, Тристранната комисия, илюминатите^[1], властовият елит — всички те изсмукват парите на света в брой. Опитват се да обезценят книжните банкноти.

— И защо искат да го направят?

— Защото притежават цялото злато, разбира се. Парите в брой падат, златото се покачва.

— Това е параноична мисъл, на която не може да се вярва.

Лавинг изкудкудака:

— Да, и Джон Фицджералд Кенеди говореше същото. И виж какво направиха с него.

— Моля да ме извиниш. Мислех, че ЦРУ, ФБР, мафията, кубинците и военнопromишленият комплекс са били зад онази работа.

Лавинг многозначително се усмихна, докато Бен влизаше в кабинета си, и затвори вратата зад себе си:

— Те искат точно това да мислиш.

Бен се насочи към малкото бюро в ъгъла и метна документите по случая Скагс върху него.

— Бен Кинкейд, моят герой!

Бен вдигна очи. Фани бе застанала несигурно в центъра на помещението. Отново беше облякла привичната си конфекция и нервно кършеше ръце.

— О, здрасти, Фани.

— Бен, днес беше чудесен в съда!

Бен се намести на стола си зад бюрото.

— Всъщност нищо не съм направил.

— А аз мисля, че направи! Ти спаси моята професионална чест! Моята репутация!

Бен разкопча горното копче на ризата си и разхлаби вратовръзката.

— Фани, не искам да изглеждам груб, но трябва срочно да прегледам тези документи.

— О! — Тя вкопчи ръцете си една в друга. — Надявах се да можем да... поговорим.

— Е...

— Наистина е важно.

— Съжалявам, но...

— Става въпрос за... твоя хонорар.

Бен внезапно се почувства смазан:

— Виж какво, аз мога да правя две неща едновременно. Ти говори, а аз ще чета.

— Да, разбира се. — Настъпи дълго мълчание. — Бен, толкова съм ти благодарна за всичко, което направи за мен! Наистина е така. Ти спаси доброто ми име. Ти ме избави!

Всъщност, помисли си Бен, фактът, че Хемингуей беше вмъкнал резервоара в нейната камионетка, не означаваше непременно, че тя не е мамила, но той предпочете да запази тази си мисъл за себе си.

— Дължа ти всичко! Проблемът е, че... нямам нищо.

Бен почти затвори очи. *Знаех си.*

— А какво стана с всички онези пари от наградите?

— Добре, ще ти кажа истината, аз доста си падам по онова гръцко бинго...

Не мога повече, помисли си Бен. *Просто не мога повече.*

— Знам, че ти дължа, Бен. Дължа ти много!

— Нищо — промърмори Бен, — наистина нищо.

Тя шумно си пое дъх:

— Виж какво, никой никога няма да може да каже, че Фани Финиман не зачита задълженията си.

Настъпи мълчание, последвано от подрънкване на нещо метално.

— Тъй че аз реших да ти платя задължението си в натура.

Очите на Бен престанаха да пробягват по документите. Той бавно вдигна глава.

Фани бе застанала в центъра на стаята, чисто гола, а дрехите ѝ бяха струпани на купчинка в краката ѝ.

— О, Фани...

— Само не се безпокой, Бен. Ще си получиш дължимото до стотинка!

— Сигурен съм... Искам да кажа, никога не съм се съмнявал...

— Хайде, Бен, ела! — Тя обви ръце около раменете си. Бен помисли, че може би се чувства неудобно, но всички външни признаци подсказваха, че ѝ е студено. — Готова съм и те чакам!

Бен стана от стола си:

— Фани, не мисля, че това е добра идея.

— Добра е, Бен. Обещавам. — Тялото ѝ трепереше по особено впечатляващ начин. — Няма да съжаляваш.

— Вече съжалявам.

Той взе сакото си от закачалката до вратата и ѝ го подхвърли.

— Хайде, метни нещо отгоре си, преди...

— Не, Бен!

Тя захвърли сакото и сграбчи ръцете му, като се опита да го притегли към себе си. Преди да успее да се спре, Бен се сблъска с нея. Тя обви ръцете си около него:

— Недей да се съпротивляваш, Бен. Това е единственият начин!

— Фани, моля ти се!

Точно в този момент вратата на кабинета се отвори и Кристина подаде глава.

— Бен, може ли... — Тя рязко прекъсна думите си, очите ѝ се разшириха до крайна степен. — О, божичко... нямах представа. Толкова съжалявам!

Кристина изчезна.

— Кристина! Почакай! Не е...

Бен се изтръгна от ръцете на Фани.

— Извинявай!

Той бързо се отпрати към вратата.

— Но, Бен! — извика Фани.

Той рязко се обърна:

— И облечи дрехите си!

Бен излезе от кабинета си и видя как отвън Джоунс и Лавинг го гледат втренчено.

— Какво сте ме зяпнали?
Двамата незабавно сведоха очи към бюрата си.
Бен прекоси преддверието.
— Виждали ли сте Кристина?
— Изхвърча оттук като снаряд. Можеш ли да я обвиниш?
— Джоунс, съвсем не е онова, което мислите...
— Божичко, шефе... — В очите му се четеше чисто недоумение.
— ... че ти дори нямаш килим там!
— Джоунс...
— Значи — на оня единствен стол. Или на бюрото. Човече, ти наистина не си могъл да траеш!
— Джоунс!
Той изтича към предния прозорец и се огледа в двете посоки на улицата. От Кристина нямаше и следа.
— Слушай, Джоунс, ако видиш Кристина, кажи й... Няма значение, сам ще й кажа. Между другото досието Скагс, изглежда, е станало много добре. Можеш ли да го регистрираш?
— Разбира се — отвърна Джоунс, — но ти всъщност нямаше ли да вършиш нещо?
— Аз ли? Какво?
— Да идеш във Фориствю. За Джоуи, помниш ли? Искам да кажа — той отново погледна към вратата на кабинета, — ако си приключил тук.
Бен погледна часовника си:
— Още няма пет. Все пак имам...
Джоунс го прекъсна:
— Учитело-родителска среща. Точно в четири и половина.
Бен сви юмруци:
— Дявол да го вземе! Съвсем бях забравил!
— Да, какво ли не ти е на главата!
Бен сграбчи куфарчето си:
— Няма ли да спреш най-последно!
— Виж какво, шефе. Имам едно въшливо канапе вкъщи. Не е нещо особено, но ако искаш, ще го донеса за кабинета ти.
Бен вдигна пръст:
— Нямам време за такива неща. Ще поговорим по-късно.
— Нямам търпение! И не забърквай каши, Казанова!

[1] Членове на различни тайни общества през XVII-XVIII в., в началото с християнски, а по-късно с масонски възгледи, борили се против йезуитите. — Б.пр. ↑

3.

Бен седеше на един пластмасов стол в малката конферентна зала на дневното училище на Фориствю. Той се опитваше да направи всичко възможно, за да остане спокоен.

— Боя се, че не виждам какъв е проблемът.

Мис Хамърстийн, главната учителка в групата за деца до три години, окачи неизменната си ведра усмивка.

— Значи преди всичко, мистър Кинкейд, нека ви кажа какво чудесно дете е Джоуи. Толкова е умен! Толкова е очарователен! Всички ние много го обичаме.

— Да-а-а...

— Той наистина е личност.

Бен се опита да се въздържа да не почне да барабани с пръсти по масата.

— Защо имам чувството, че чакам да чуя кога на втория етаж ще хвърлят другата обувка?

По лицето на мис Хамърстийн премина едва доловимо сепване.

— Определено не разбирам какво искате да кажете.

— Жената, която телефонира, ми каза, че имало някакъв проблем. Ето защо ние днес се срещаме с вас, според нея. Защото имало проблем.

— Е... да.

Мис Хамърстийн разтвори синия бележник на масата пред себе си:

— Има... няколко... въпроса, които възникнаха. Аз не бих използвала думата *проблем*...

— Но жената, която телефонира, я използва.

Тя прегледа набързо страницата от бележника, върху която най-отгоре беше изписано името на Джоуи.

— Повечето от тези — да ги наречем наблюдения — аз съм групирала под общото наименование „отстъпки“.

— Отстъпки ли?

— Да.

— Искате да кажете, че той не прави точно онова, което вие искате да направи.

— Е, мистър Кинкейд! Ние се опитваме да бъдем много гъвкави.

— Май не ми прилича много на такова нещо.

— Мистър Кинкейд... уверявам ви...

— Съжалявам.

Бен осъзнаваше, че постъпва като типичен баща. *Как смеее да намеквате, че детето ми има кусури?*

— Да говорим направо. Какви са тези въпроси?

— О... — Мис Хамърстийн обърна нова страница в бележника си. — Джоуи просто... не е като другите деца.

— А защо трябва да бъде?

— Той не играе с другите деца.

— Значи предпочита собственото си общество. Това престъпление ли е? Той е срамежлив.

— Той блуждае.

— Божичко! Ами тогава пуснете електронни кучета след него!

Тя дълбоко си пое дъх:

— Джоуи не говори. Дори не бръщолеви. Не се впуска в никакви свои въображаеми игри като другите деца.

— А на вас не ви ли е идвало наум, че Джоуи може би е имал малко по-трудно детство от останалите деца?

Като например да те е родила майка, вече разведена за втори път. Да са те изоставили, когато едва си навършил седем месеца. Да са те стоварили на вуйчо Бен, който хабер си няма как се гледа бебе. Да те изпратят в този концентрационен лагер, наречен дневно училище, и вуйчо Бен да може да добавя трошици към онова, което той нарича препитание.

— Мисля, че бихме могли да наречем Джоуи малко вял.

— Наистина бих желала да го оставя да бъде вял колкото си иска, мистър Кинкейд. Но не бих желала да застрашавам неговата лична безопасност.

— За какво говорите?

— Вече ви казах. Джоуи блуждае. Той не слуша. Не прави онова, което му се казва. Това е опасно. Когато излизаме навън, трябва да го следим всяка минутка. Само да мигнем — и Джоуи вече поема нанякъде. А така може да се изгуби или да се нарани. Във всеки клас

има само две учителки и дванадесет деца. Не можем да си позволим някой постоянно да се занимава с това да наблюдава Джоуи, за да не се случи нещо.

— А защо не? Бог вижда, че вашата такса е достатъчно висока.

— Мистър Кинкейд, не става въпрос за парите. Става въпрос за обстоятелството, че... че Джоуи не е като останалите деца.

— Значи въобще не говорим за отстъпките. Говорим за съобразяването.

Мис Хамърстийн наклони глава встрани:

— Джоуи... марширува по своя собствена музика.

— Но вие скоро ще го вкарате в редицата на останалите войници.

Така ли е?

— Мистър Кинкейд!

Бен се опита да се вземе в ръце. Не беше постъпил разумно и го знаеше. Пое си дълбоко дъх и преглътна:

— И вие какво препоръчвате?

— Бих желала Джоуи да бъде прегледан от специалист.

— *Какво?*

Викът му разтърси помещението.

— Разбира се, съвсем внимателно. Просто лекарят би могъл да дойде в училището и да прегледа Джоуи.

— *Лекарят ли? Какъв лекар?*

— Е...

Бен стисна челюсти:

— Психиатър, така ли? Искате да го пратите на психиатър!

— Бих желала да го прегледа специалист по личностни смущения преди настъпването на юношеството...

— Но, за бога, той е само на тринадесет месеца! — Бен скочи от стола си: — Що за хора сте вие?

— Мистър Кинкейд, успокойте се, моля ви. Уверявам ви, че на мен ми е също толкова трудно, колкото и на вас.

— Съмнявам се!

Бен пак седна на мястото си, със скръстени на гърдите ръце.

— Отказвам да повярвам, че едно дете на тринадесет месеца може да има някакви дълбоки психиатрични проблеми.

— Надявам се да сте прав. Ако сте прав, тогава можем да елиминираме тази възможност и да потърсим някаква друга вероятна

причина, но не можем да поставим диагноза без помощ отвън.

— Не мога да повярвам, че искате да пратите момчето ми при психиатър!

— Но той не е ваше момче, мистър Кинкейд.

Тези думи му подействаха като удар:

— Какво искате да кажете?

— Мистър Кинкейд, аз съм запозната с вашето положение. И повярвайте ми, възхищавам се от онова, което сте направили при толкова тежки обстоятелства. Но в същото време не мога да се въздържа да не си задам въпроса дали Джоуи няма да се чувства по-добре в... добре, в по-стабилна домашна обстановка.

Бен усети как очите му се присвиват:

— Какво искате да кажете?

— Моля ви да не мислите, че ви критикувам, мистър Кинкейд. Съвсем не е така. Но вие сте ерген, нали?

— Да.

— Живеете в малък апартамент под наем?

— Да.

— И работите през целия ден?

— Да.

— Вашата практика е... как точно се казва?

— Малко ограничена?

— Добре. Ограничена. И тя често изисква да не сте си вкъщи през нощта.

— Да, когато имам дело в съда.

— Кое то се случва...

— Не толкова често, колкото бих желал.

Ведрата усмивка се върна върху лицето на мис Хамърстийн:

— Не разбирате ли, мистър Кинкейд? Джоуи е имал толкова травматизираща първа годинка в живота си. На него му е необходимо постоянство, нужно му е да знае, че има хора, на които да разчита през цялото време.

— Има си бавачка...

— Той се нуждае от родител. — Тя затвори синия си бележник: — И може би дори от двама.

В продължение на няколко секунди Бен не отговори. Тъмни мисли се вихреха в главата му.

— Не знам какво искате да направя.

— Добре, преди да предприемем нещо драстично, нека лекар прегледа Джоуи. После ние ще се съобразим с това.

— Хубаво, но аз не желая Джоуи да разбере, че го преглеждат.

— Няма, уверявам ви. — Тя се протегна през масата и постави ръка върху рамото на Бен: — Ние ще направим каквото трябва, мистър Кинкейд.

Бен би желал да можеше да ѝ върне този успокоителен жест, но не можеше.

— Надявам се, че сте права.

Той взе Джоуи от стаята с пързалките. Вдигна го на ръце и двамата нежно се прегърнаха. Или по-точно — Бен прегърна Джоуи. Джоуи никога не прегръщаше. Не се съпротивляваше, но не прегръщаше никого. Просто присъстваше.

Бен вдигна Джоуи до лицето си и му се засмя:

— Ей, съдружник! Ще кажеш ли здравей на вуйчо Бен?

Джоуи не отговори. Гледаше празно в пространството.

— Джоуи, кажи здравей. Можеш ли да кажеш здравей?

Дори и да можеше, не каза. Главичката му бе наклонена встрани, сякаш размишляваше върху най-великите тайни на вселената.

— Джоуи, можеш ли да ми отговориш?

Очите на Джоуи си останаха безжизнени.

— Джоуи, моля ти се, кажи здравей!

Нямаше никакъв отговор.

— Джоуи!

Бен хвана Джоуи за брадичката и обърна личицето му към себе си. Джоуи бързо извърна поглед. Той никога не гледаше другите в очите.

— Ще бъдеш ли така добър да кажеш здравей на вуйчо Бен?

Джоуи продължаваше да се визира безучастно в пространството през рамото на Бен.

Бен въздъхна, после пусна Джоуи на пода и го хвана за ръка:

— Да вървим в колата.

Бен го поведе по коридора. Там потърси с поглед кмета, Уолъс Барет, който обикновено прибираше децата си приблизително по същото време. Барет беше кмет през последните три и половина години. Първият чернокож кмет на града. Някои гуру бяха

предсказвали, че расовата бариера в Тълса никога няма да падне, но Уолъс, „Стената“^[1] Барет, беше успял, защото бе умен, общителен и работеше много. Разбира се, това, че беше играл във футболния отбор на Оклахомския университет в един щат, където повече хора отиват на футболни мачове, отколкото да гласуват, не пречеше никому.

Барет сякаш го нямаше днес. Когато се замисли, Бен се сети, че по радиото в колата беше чул, че Барет днес дава пресконференция, на която трябваше да обяви решението си да се кандидатира за втори мандат. Навярно това обясняваше неговото отсъствие.

Барет имаше две дъщери — и двете красавици. Бен си спомни, че ги бе видял миналия петък, когато едната от тях толкова много се бе забързала да посрещне баща си, че се бе блъснала в краката на Бен.

— Ей, намали скоростта! — беше й подвикнал Бен.

Момиченцето не му бе обърнало внимание и бе продължило да бяга по коридора. Когато стигна в дъното му, то се хвърли в обятията на баща си. Той го вдигна, прегърна го здраво, после се завъртяха заедно.

— Здравейте, Кинкейд! Извинете моя катастрофирал пилот!

Второ момиченце се бе хванало за крака на Барет.

Бен и Барет се бяха виждали по време на училищни мероприятия и си кимаха при среща. Барет беше от този тип хора, които никога не забравят името на човека, името на жена му, имената на децата му или нещо друго.

— Всичко е наред, господин кмете. Не се безпокойте. Имате страхотни дъщерички!

— Не знам!

Той взе и другото момиченце в обятията си и отправи сияещия си поглед върху двете. Те всъщност едва се различаваха една от друга, с изключение на годинките си. Фини и красиви, с къдрави черни коси.

Барет здраво притискаше двете си дъщери, докато те не избухнаха в смях. Той ги целуна по страните. Бен видя любовта в очите му, любов, която двете му връщаха свободно и също толкова възторжено.

Барет се усмихна до уши:

— Трябва да съм най-щастливият човек на земята!

Бен кимна:

— Мисля, че май имате право.

Едно подръпване за ръката върна Бен към настоящето. Той погледна надолу към Джоуи, който продължаваше да се държи за него и да гледа празно в пространството. Бен клекна така, че очите му да бъдат на равнището на очите на детето.

— Джоуи — каза колебливо, — ти не си ли... искам да кажа, не си ли... Джоуи?

Джоуи сякаш проявяваше необикновен интерес към аквариума.

Бен го хвана за брадичката и нежно го завъртя, за да го накара да застане с лице срещу него:

— Джоуи, знам, че не си могъл да избираш дали да бъдеш с мен, но ти не си... — Преглътна, после отново опита: — Знам, че не го показваш твърде, но дълбоко в душата си искаш да сме заедно... нали?

Джоуи пъкна пръстче в устата си и внимателно започна да изследва небцето си.

— Добре. Добре. Както и да е. — Бен отново се изправи и хвана Джоуи за ръката. — Да вървим, съдружничко.

Двамата излязоха през предния вход.

— Какво предпочиташ да хапнем тази вечер? Помислих си, че може да си направим спагети.

[1] Игра на думи. Wall е съкращение от Wallace, но едновременно означава и „стена“. — Б.пр. ↑

4.

По-късно същата вечер Харви Сандърс надникна през завесите на прозореца на втория етаж към съседната къща и тъжно поклати глава. Отново бяха започнали.

Като че ли това бе почнало да става вече всеки ден. Дъжд или слънце, каквото и да се случеше, неговите прочути съседи изкарваха една дълга, ужасна поредица до края на деня. Харви с мъка си представяше как онези сладки, малки момиченца стават свидетели на този порой от омраза. Сигурно беше трудно да си кажеш, че мама и татко се обичат, след като ден подир ден присъстваш на подобно нещо. Бедните деца!

Харви дръпна завесите, изключи „Малка къщичка в прерията“ и слезе в кухнята на първия етаж. Извади си бира от хладилника и пусна капачката в кошчето за боклук. Докато отпиваше от бирата си, той мина към отворения прозорец, който гледаше към също така отворения прозорец в дома на Барет. Мили боже, те наистина бяха започнали!

— Затвори си устата, глупава краво!

Харви не би могъл да ги чува по-добре, ако се караха в съседната стая. Уоли имаше дълбок, тътнещ глас; скандалът продължаваше. Чуха се още викове, още някаква обща гълчава. После чу някой да плаче. Дявол да го вземе! Едно от момичетата.

— Татко! Татко!

Плачът премина почти в писък, после сякаш изчезна. Момиченцето се бе отдалечило от прозореца.

Кавгата продължаваше.

— Знам, че се грижиш за тях или поне се правиш, че се грижиш!
А аз?

Последва отговор, който Харви не успя да долови.

— Адски си прав! *За мен!*

Последвалият шум така порази Харви, че той едва не изтърва бутилката с бира на линолеума. Беше остър, бърз звук, сякаш някой разкъсваше книжна кесия.

Или шамар по лицето. Плът, която удря плът.

Двамата размениха още няколко реплики, които той не можа да разбере. След това се чу:

— Не забърквай децата в това!

Последва още шум, достатъчно силен, за да накара Харви да настръхне. Голям шум от нещо, което се чупи — Харви дори не можеше да реши от какво би могло да се вдигне такъв шум. От чинии? От мебели? Или по-лошо?

Харви се помъкна към всекидневната. Какво извинение да измисли този път? Може би чиреп от керамика от Анасази? Или пък тоалетната, на която трябва да се обърне внимание? И двете ще минат.

Даде им време да се поуспокоят, преди да излезе и да се намеси в положението. Той определено не беше от оня досаден тип съсед, които се промъкват под прозорците и държат насочен бинокъла си към другите къщи. Не обичаше да си пъха носа в работите на другите. Но там, откъдето бе дошъл (Дил Сити, Оклахома, население 632 души, за да сме точни), хората се интересуваха един от друг и не започваха да нервничат, ако трябваше да влязат и да предложат помощта си, когато другите имаха нужда.

Тук, в големия град (Тълса, Оклахома, население 503 000 души, за да сме точни), той се бе научил да бъде по-предпазлив. Беше дошъл тук преди дванадесет години, след като баба му бе починала и му беше оставила тази голяма къща в този шикарен квартал. Тогава беше научил, че хората започват малко да нервничат, когато решиш да им задаваш лични въпроси. Там, в Дил Сити, вратите никога не се заключваха и хората очакваха някой да ги посети. Никой не се замисляше два пъти, преди да се самопокани у съседа. Тук като че ли съседите никога не се канеха един друг, освен ако нямаше предварително обявен ден за посещение или някаква свръхспециална причина. Тъй че той се бе научил да внимава и да си намира причини.

Харви се бе преселил в Тълса, след като бе излязъл от колежа (Оклахомския университет, випуск '85, за да бъдем точни). Искаше да бъде актьор, но за да си помага, докато дойдат славата и богатството, бе започнал да работи в световноизвестния музей на западното изкуство „Джилкрийз“. Дванадесет години по-късно той вече беше помощник-уредник — връхната точка, до която се бе погрижил да достигне по йерархичната стълбица. Защо искаше да бъде уредник? Това беше просто пост, който му осигуряваше по-висока заплата.

Харви не желаше да обядва в Саутърн Хилс. Искаше да се забавлява с играчки.

А „Джилкрийз“ разполагаше с най-хубавите играчки. Западно изкуство, да — творби на Ремингтъновци, Каровци и Морановци, скулптури и картини. Но онова, което Харви всъщност обичаше, бяха предметите, изработени от човешка ръка. Находки от Древния запад, от културите на туземните американци. Хранилицата на музея бяха толкова огромни, че всичко, което се пазеше в тях, не можеше да се изложи едновременно. А находките трябваше да се поддържат. Харви имаше грижата за това. Обичаше да работи с тези скъпоценности, а едновременно имаше и законно извинение да взема понякога някои от тях и да ги носи в дома си за един-два дни. Кое то пък, на свой ред, му даваше голямото извинение да ги занесе в семейството на Барет. Възрастните да ги погледат и да си поприказват.

— Хей, Уоли, я виж тази страхотна кукла от Качинската култура — казваше той, докато се промъкваше през кухненската врата. Всъщност не бе сигурен дали кметът въобще се интересува от качински кукли. Както не бе сигурен дали му е приятно да го наричат Уоли. Нямаше значение. По този начин Харви можеше да прекрачва прага им и да хвърля по едно око върху положението. Това имаше значение.

А ако някакъв любопитен предмет от музея не успяваше да му свърши работа, тогава се появяваше ремонтът. На една хитринка той винаги можеше да разчита: в дома на Барет винаги имаше по нещо, което трябваше да се оправи. В Дил Сити Харви се бе научил сам да се справя с всякакви неотложни работи, възникнали вкъщи, включително и с канализацията, защото обикновено нямаше кой друг да го направи. Това бяха полезни умения, каквито Уоли никога не бе успял да придобие, а те осигуряваха на Харви друг начин за лесен достъп в дома на Барет.

— Харви — спомни си той как не твърде отдавна му бе казала Карълайн, когато беше се появил в кухнята им, — какво те води тук?

— Ами децата ми казаха, че има някакъв теч... — Той започна да чупи пръсти. — Да, във...

— Душа ли?

— Точно така. В душа.

— Искаш да кажеш, в тръбата на душа.

— Да де, точно това имах предвид. Нося си инструментите.

— Виждам ги.

— Веднага започвам. Иначе как вървят нещата?

Работеше, като че ли правеше някаква магия. Трябваше да бъде бдителен, може би така щеше да предотврати някой и друг сблъсък и да направи по-лек живота на Карълайн. Което бе важно.

Истината беше, че Харви пазеше в себе си една тайна, която признаваше само пред себе си. Наистина той мислеше за децата и се безпокоеше, когато родителите им се счепкваха като петли в кокошарник. Но това беше само половината от историята.

Истината беше, че Харви бе влюбен в Карълайн Барет.

В това нямаше нищо евтино, непристойно или достойно за презрение. Той не се облизваше, когато я гледаше отдалеч, нито си лягаше с нейна снимка в постелята или пък друго. Просто я обичаше — това бе всичко.

А и кой не я обичаше? Карълайн бе голяма жена и притежаваше може би най-естествената красота, каквато бог някога бе създавал на земята. Висока, тънка, добре облечена, с високи скули и дълги крака, които сякаш почваха от врата ѝ. Беше перла на перлите. Но защо ѝ трябваше да се залавя с този дърт, приличащ на горила политикан — той не можеше да си представи. Навярно не е могла да устои на светлините на прожекторите, предполагаше Харви, тази беше причината. Но какво може да се каже за една култура, която прави разни футболисти милионери, а плаща двадесет и две хиляди годишно на уредниците на музеи?

И все пак не толкова караниците го тревожеха. Всички семейства се карат, макар че повечето не го правят толкова често и толкова грубо като тези двамата. Но той бе забелязал, че през последните шест месеца Карълайн бе започнала да носи черни очила, когато излиза навън, а пък слънцето не бе чак толкова ярко. Един следобед я видя в градината с такава синина на бузата, каквато никакъв грим не можеше да прикрие. Тогава тя му разказа някаква измислена история как се е ударила в лавиците в зимника.

Това го тревожеше.

Един следобед, не много отдавна, той бе канен на парти в съседния квартал. Уолъс и Карълайн също бяха там, а присъстваше и някакъв шушумига, който току-що се бе преместил в квартала. Онзи

беше доста подпийнал и се навърташе край Карълайн, като непрекъснато се хилеше, смигаше, кривеше се, дърпаше я за ръката и въобще се опитваше да води интимен разговор по не твърде деликатен начин. Когато Уоли видя какво става, решително се отпрати към тях, застана помежду им (като рязко избути палячото) и само я загледа втренчено. Не каза нито думичка, само я гледаше. Но, боже мой, с такъв поглед, който би смразил и самата смърт. Харви чак потръпна!

Това го тревожеше.

Харви погледа малко телевизия, но откри, че не може да се съсредоточи. Имаше нещо странно в днешната караница, въпреки че не можеше да налучка какво точно. Стана от дивана и пак се върна в кухнята. Постоя малко до прозореца, но не се чуваше нищо. Ето какво беше — ето какво беше странното. По-рано той чуваше някаква страхотна тупурдия, а сега не чуваше нищо. Преди колко време бе чул оня ужасен шум? Преди час? Но сега не се чуваше нищо. Всъщност дори не и нищо. Там беше абсолютно тихо. Мъртвешки тихо.

Може би е за добро, а? Може да означава, че битката е свършила. Но защо кожата му бе настръхнала?

Харви пусна празната бирена бутилка в кошчето за боклук и се отпрати към моравата отпред. Нямаше никаква разлика. Никакъв признак за движение в съседната къща, нито някъде другаде. Би трябвало да се успокои от това. Всички мислеха, че този квартал е хубав, свръхлуксозен, но по-късно той бе почнал да забелязва хора, чийто вид никак не му харесваше. Не че прекарваше по цели нощи зад прозореца си да гледа какво става навън, но все пак. От време на време се появяваха скитници. През последните няколко нощи бе забелязал двама, които нарече Странната двойка: някакъв разпуснат тип във военна униформа и младо момиче, почти на петнадесет години, както му се стори, което носеше боди и имаше синя лента на главата. Те се разхождаха по улицата, наистина безцелно, и разглеждаха квартала. Или го оглеждаха, както той заподозря. Само пусни такива наркоманчета в дома си и сам ще трябва да изхвърчиш от него.

Пронизващ, ревящ шум разкъса зловецата тишина. Какво ставаше, по дяволите? Той прекоси моравата към дома на Барет. Внезапно, сякаш в отговор на въпроса си, Харви видя как Уолъс Барет излетя от входната врата.

— Уоли! — извика Харви.

Барет не отговори, дори сякаш не го чу, както по-късно щеше да разказва Харви, макар че се намираще на по-малко от двадесетина крачки от него. Барет бягаше с невероятна бързина, използвайки всички мускули на краката си, които го бяха направили най-резултатния бек, който Оклахомският университет някога бе виждал. Ризата му сякаш беше раздрана, а върху едната страна на лицето му се виждаше нещо ярко.

— Уоли!

Нямаше смисъл. Барет скочи в поршето си, паркирано до тротоара (беше ли колата там преди?), и се намести пред кормилото. След няколко секунди колата потегли и Барет профуча по улицата.

Това вече е много странно, помисли си Харви. Странно и обезпокоително. Трябва да вляза в тази къща, каза си той. Трябва да знам... какво? Не беше сигурен. Но късите косми по врата му му подсказваха, че става нещо необикновено. Или че е станало.

Вътре беше прекалено тихо.

Страничният прозорец в дома на Барет все още беше отворен. Може би ако случайно мине край него...

Не. В края на краищата какво ще им каже, ако го видят? Не носи инструментите си, нито някоя качинска кукличка. Вероятно в къщата цари пълна бъркотия. Децата сигурно са разстроени. Всеки само ще се смути.

Добре де, каза си той, предполага се, че полицията трябва да се справя с подобни неща, нали така? Тогава нека го направи. Може да телефонира анонимно, че има семейна свада. Ченгетата трябва да отговорят, дори и да не мислят, че става нещо; чел е за това във вестника. Те ще проверят как са Карълайн и децата и никой няма нужда да знае, че той им се е обаждал.

Изкушаваше се да влезе вътре, да влезе и да провери дали всичко е наред. Ето какво щеше да направи, ако беше в Дил Сити.

Хм. И тези от големите градове смятат, че стоят много по-горе. Понякога си мислеше, че те въобще не знаят нищо, не знаят нищичко за нещата, които наистина са важни.

Дръжката на вратата беше толкова близо... само да се протегне... да влезе вътре...

Но не го направи. Обърна се и се запъти към дома си.

Ако беше влязъл вътре, сигурно щеше да му прилошее от сладникавата миризма на кръв, толкова силна, че се бе просмукала във въздуха на всяка стая в къщата. Щеше да забележи бръмчащите мухи, привлечени през отворения прозорец от миризмата, които кръжаха около зловещите останки. Щеше да се обади в полицията много по-скоро, отколкото го направи, ако бе останал в съзнание след всичко видяно — което бе съмнително.

Такива неща никога не се случваха в Дил Сити.

5.

Бен паркира старичката си „Хонда Акорд“, модел '82 г., встрани на улицата. Спирачките изскърцаха и извиха, но успяха да спрат колата. Поне този път. Той с чувство потупа таблото. Двеста хиляди мили и още цъка. Какво повече би могъл да иска човек от нея?

Той взе Джоуи от седалката му и го поведе през улицата към блока, където наемаше апартамент на втория етаж. Докато приближаваха, видя мисис Мармълстийн пред входа. Тя бе коленичила и човъркаше нещо в градинката си.

— Как вървят лалетата? — попита Бен.

Мисис Мармълстийн отметна един непокорен кичур от стоманеносивата си коса, паднал върху лицето ѝ.

— Правят, каквото могат, но последната слана не им беше много от полза. Как е любимецът ми?

Бен не хранеше никакви илюзии, че може би говори за него. Тя с пъшкане изправи своите метър и осемдесет и щипна Джоуи по носа. Той отхвърли ръката ѝ.

Мисис Мармълстийн се приведе над малкото му личице:

— Ти моето малко зайче ли си?

Джоуи се загледа някъде в пространството.

Бен нежно тупна Джоуи:

— Джоуи, кажи здравей на мисис Мармълстийн.

Джоуи не реагира.

— Хайде, Джоуи! Ако се държиш грубо с хазайката, тя накрая ще ни прати да спим под моста на Осма улица!

— Няма нищо. — Мисис Мармълстийн щипна Джоуи по бузката.
— Днес май не сме много общителни, а?

Както и в другите дни, помисли Бен.

— Сякаш трябва да се прибираме. Виждам, че Джони ни чака...

— Тъкмо ми напомни. Има нещо, което бих искала да обсъдя с теб, Бенджамин.

— Наистина ли? — попита той, като се опасяваше от найлошото. Преди няколко месеца ѝ бе уредил преглед при лекар и той

изрече това, от което се страхуваха: болестта на Алцхаймер. Мисис Малмърстийн винаги бе малко странна, но диагнозата хвърли съвършено нова светлина върху чудатостите, които проявяваше понякога. В някои моменти бе съвсем на себе си, но в други...

— За какво става въпрос?

— Ами... — Тя погледна първо към Джоуи, после към Бен. — Това е разговор за възрастни.

Тези й думи разпалиха неговото любопитство. С крайчеца на окото си той мерна Джони, момичето, което наглеждаше Джоуи, когато не беше на училище и когато Бен не си беше вкъщи. Джони стоеше пред преддверието на блока. Бен пусна Джоуи на земята:

— Хайде, съдружник. Джони ще те заведе горе. Аз ще си дойда след малко, за да вечеряме. Съгласен ли си?

Джоуи се заклатушка като пате към входната врата, където Джони го чакаше.

— Добре — каза Бен, след като Джоуи влезе в блока. — И какъв е този разговор за възрастни?

— Ами... — Гласът й премина едва ли не в шепот: — Става въпрос за Джони.

— Мислех, че харесвате Джони.

— Много я обичам. И ти го знаеш. И колко узря, след като я помоли да се грижи за Джоуи! Но мисля, че тя... — Тук мисис Малмърстийн се наведе напред на връхчетата на пръстите си и зашепна: — ... приема на гости джентълмени.

Бен потисна усмивката си:

— Имате предвид Букър?

Тя замахна с мотичката си:

— Да, имам предвид черния господин.

Бен положи ръка върху рамото й:

— Букър е добро момче, мисис Малмърстийн. Аз имам пълно доверие в него.

— Не мислиш ли, че той общува с... неподходящи елементи?

Е, преди време я имаше онази незначителна случка, когато той се бе присъединил към една банда от Нортсайд, но изглежда, че навреме бе осъзнал грешката си.

— Мисля, че е чудесно момче. И прекрасно си играе с Джоуи. Много е енергичен.

— Именно това, именно това! Да прекарва толкова време тук...
Тя се извърна и се загледа в тревата.

— Разбери ме правилно, съвсем не желая да бъда като онези хазайки, които винаги се месят в работите на наемателите си...

— Боже, опази! — потвърди сериозно Бен.

— Но в същото време не мога да не се безпокоя, че след като те двамата прекарват толкова време заедно в апартамента ти... — гласът ѝ почти не се чуваше, — ... хората ще си помислят, че между тях има някакъв роман!

Всъщност през последните шест месеца наистина се развиваше някакъв роман, но Бен подозираше, че точно сега не е най-подходящият момент, за да въвежда мисис Малмърстийн в хода на събитията.

— Нали знаете, апартаментът на родителите на Джони е точно до моя апартамент. А и тя, и Букър вече са по на осемнадесет години.

— Мен не ме интересува дали са на осемнадесет или на осемдесет! Няма да позволя никакви шушу-мушу в къщата си. И ти го знаеш, Бенджамин!

— Да, да, знам. Но мисля, че всичко ще е наред. А и вие знаете в каква степен съм зависим от Джони. Без нея просто няма да мога да се грижа за Джоуи!

— Е, да...

— А на вас ви е приятно Джоуи да се върти наоколо ви, нали?

— Знаеш, че ми е приятно. То е толкова сладко същество! И е съвсем самостоятелен.

— И не бихте желали да го изгубите, нали?

Май прекаляваш с манипулациите си, но пък при беда всяко пристанище е добро, помисли си той.

— Разбира се, че не желая.

— Добре тогава. Не бива чак толкова да се тревожим за Джони и Букър. Обещавам ви аз лично да наблюдавам положението и да предприема всички мерки, за да не се случи нищо неблагоприятно.

Тя се поколеба за миг:

— Предполагам, че в такъв случай всичко ще е наред.

— Добре. А сега трябва да се качвам да приготвя вечерята.

Той тръгна към входа.

— О, Бенджамин, днес е денят ми да приготвям сладкиши. Оставих малко пресен плодов кейк в кухненския ти шкаф.

— Благодаря ви...

— И да не го изядеш целия сам. Дай и на Джоуи. Малките момченца обичат сладичко.

— Всъщност мисля, че е доста опасно.

Бен се запита дали би могъл да използва същото извинение и за себе си.

6.

Стажант-полицейският офицер Кевин Коли все още хранеше някакви илюзии, че ще може да се прибере рано вкъщи, когато сигналът от полицейското радио разби мечтите му.

Той включи уредбата:

— Да?

— Десет-четири, Кевин. Говори Сандъка.

Сандъка беше названието, дадено по неизвестни причини на дневния дежурен офицер преди много-много години.

— Виж 986 на Саут Теруилиджър 1260, мисля, че е по пътя ти за вкъщи. И тъй като технически още си дежурен...

Коли изруга наум. Тази петъчна вечер с Мари бяха решили да идат по-рано в града. Божичко, тя ще бъде като попарена!

Той си записа всички подробности и направи малка корекция към Теруилиджър в курса си. Не че имаше нещо против да поработи, в края на краищата той за това беше станал полицай. Само че сега беше краят на първата му работна седмица на този пост — първата след академията, първата, в която караше своя патрулна кола. Предимно работа, свързана с трафика, но за момента това беше нормално. Никой не очакваше да залови още първата седмица убиеца от детската градина. Но той и Мари бяха си планирали малко парти, за да отпразнуват успешния завършек на първите му седем дни като офицер по обществения ред. Те двамата и неколцина приятели имаха намерение да идат в „Кахут“, на Седемдесет и първа и Мемориала, да пийнат по няколко изстудени, да се разкършат на дансинга, малко да похулиганстват и въобще да си прекарат приятно. Беше се подписал по-рано, след като си бе уредил да го покроят, тъй че да започнат още надвечер, преди да се заемат всички добри сепарета край дансинга.

Беше чудесно да се връщаш при Мари тези дни. В очите ѝ пламваше истински огън, когато той се появяваше вечер в блестящата си нова униформа... а и тя си имаше свой особен начин да му покаже удоволствието си. Мари се гордеше със своето момче в синя униформа. Това беше донесло голяма промяна в техния брак. Без

съмнение бяха минали през някои трудни моменти, особено в първите дни. Въпреки че нещата вече се оправяха. Той обикновено почваше да сумти, когато баща му казваше, че парите карат света да се върти, но истината беше, че един сигурен чек може да елиминира адски много от напрежението, пораждащо се от материални въпроси. След малко повече от година той беше довел Мари от фургона на паркинга в истински подреден дом, какъвто тя заслужаваше.

Защо все пак му се бе стоварил този случай с домашните проблеми? Спокойно можеше да си кара към къщи и да издава квитанции за пътни нарушения. Ако времето го притискаше, можеше да се задоволява и само с предупреждение. Но като всички ченгета, и той мразеше обажданията по телефона, свързани с домашни проблеми. Те никога не минаваха леко, не носеха удовлетворение. Ако заловиш банков обирджия — добре, чудесно, свършил си работа. Но за тези повиквания никой не ти ръкопляска. Понякога нещата не бяха сериозни, например някоя съпруга, която се опитва да отърве пердаха при караницата, като се обади в полицията. Но пък когато бяха сериозни, те ставаха дори още по-сложни. Ако арестуващ някой, който бие жена си, в най-добрия случай можеш да спестиш някому малко насилие с цената на едно разбито семейство. Все пак в повечето случаи полицията беше поставяна в положение да се опитва да убеди някоя малтретирана жена да се оплаче, което тези жени обикновено не правеха. Дори и ако полицията е идвала няколко пъти преди това. Беше учудващо колко много жени позволяваха да ги превръщат в тренировъчни „круши“ — те прикриваха мъжете си, разправяха лъжи, отричаха действителното, дори когато насилникът плющеше по лицата им с гол юмрук.

Значи най-добре ще е да приключи с това. Той паркира черно-бялата си кола до Саут Теруилиджър 1260. Красива къща. Всъщност — красив квартал.

На пощенската кутия се четеше „Барет“. Барет! Мили боже, това не беше ли домът на кмета? Беше чул някакви слухове за него в полицейския участък. Някои от момчетата са били викани в тази къща и преди, но тъй или иначе нещата са били потулени.

Той съобщи на Сандъка по радиото за пристигането си и се измъкна от колата. Забеляза, че от един прозорец на горния етаж на

съседната къща някакъв мъж го наблюдава. Обзалагаше се едно срещу хиляда, че той се бе обадил анонимно по телефона.

Коли позвъни на звънеца на входната врата и зачака. После позвъни отново.

Никой не отговори.

Това вече беше странно. Според Сандъка, гюрултията била толкова силна, че можела да се чуе от пътя. Но Коли не чуваше нищо.

Опита се да си припомни какво го бяха учили в академията. Съществуваше ли някаква основателна причина да влезе без постановление? Имаше само едно телефонно обаждане. Веднага си представи как адвокатът твърди, че не е имал основание да влиза. А на него съвсем не му се щеше още от първата седмица да получи забележка в досието си.

Отново позвъни. И пак нямаше отговор. По дяволите!

Навярно е било грешка или шега, или фалшив сигнал. Просто трябва да се върне в колата си, да доложи по радиото и да потегли за вкъщи.

Ами ако вътре става нещо? Сандъка му бе казал, че по всяка вероятност са намесени жена и две деца.

Дявол да го вземе! Мари ще е бясна, ако я накара да чака! Цял месец няма да може да я усмири!

Отново натисна звънеца.

— Полиция! — изръмжа той.

Никакъв отговор.

Коли притисна ухото си до вратата. Не чу нищо, но под натиска на главата му вратата леко се откряна. Не е била затворена, най-малкото — не както трябва. Сякаш някой я е притворил в бързината си.

Вратата се откряна още малко. *По дяволите*, помисли Коли. Човек не може да очаква, че неприкосновеността на личния му живот няма да бъде нарушена, след като е оставил входната врата на дома си да зяпа.

Той отвори вратата до края и пристъпи вътре.

— Полиция! — повтори, но пак нямаше отговор. Все пак усети някакъв мирис, някаква остра, пронизваща миризма. *Добре*, помисли си, *ще направя една бърза обиколка из къщата и ще проверя дали не се е случило някакво...*

Той зави и задържа дъха си.

Ето я стопанката на дома. Първата дама на града.

Бившата всъщност.

Лежеше, отпусната по гръб, върху един стол в трапезарията, с крака на пода и ръце, вдигнати над главата ѝ. Лицето ѝ бе натъртено на няколко места, устните ѝ бяха напукани и покрити със засъхнала кръв. Блузата ѝ беше разкъсана и разкриваше лявото рамо и сутиена. Кръвта покриваше цялото ѝ тяло и бе образувала засъхнали локвички по пода. Устните ѝ бяха полуотворени, а очите — широко отворени и втренчени в него.

Коли притисна ръка към устата си и потисна един пристъп на гадене. В какво, по дяволите, се бе забъркал?

Умът му трескаво работеше. Дишането му се учести, започна да го обзема паника. *Какво трябва да направя?* Опитваше се да мисли; знаеше, че трябва да направи нещо. Трябваше да отиде до телефона и да се обади в главното управление. Не, така ще остави отпечатъци. Ще трябва да използва радиото в колата. Не, не бива да напуска къщата. Ами децата? Ами ако убиецът още е тук?

Коли падна на колене и почна да повръща. Мина повече от минута, преди да може да се овладее. Какво правеше тук? Не знаеше нищо за убийствата. Дори не бе виждал убийство, освен на снимки. Защо трябваше да му се случи точно на него? В първата проклета седмица, откакто бе постъпил на работа?

Пое няколко дълбоки, пречистващи глътки въздух и се опита да се вземе в ръце. *Хайде, съвземи се, Коли,* говореше си той. *Помисли си, че си само на изпит. Където трябва да покажеш колко добро ченге си станал. Когато нещата вървят трудно, трудното почва да преминава.*

Помисли, че му се иска да може да си тръгне, да избяга надалеч от това място. И знаеше, че не може да го направи. Трябваше да види какво става в останалата част от къщата. Трябваше да се убеди... *Господи!* Не беше помислил за това!

Той бавно обиколи останалата част от първия етаж, като дълбоко дишаше, докато минаваше край трапезарията. Нищо не му се стори необикновено. С тупкащо сърце се отправи нагоре по стълбите.

Първата стая вляво очевидно принадлежеше на малко момиченце. Беше пълна с плюшени играчки, розов шифон и всякакви принадлежности на Барби. Но къде беше момиченцето?

Ето го. Лежеше върху леглото си сред море от мечета, лъвове и жирафи. Едва ли бе по-голямо от тях.

Още преди да го докосне, Коли знаеше, че детето е мъртво. За разлика от жената долу, върху него нямаше кървави следи, никакви очевидни белези на насилие. Но лежеше неподвижно и притихнало — твърде притихнало за малко дете като него. Кожата му беше бледа, сякаш бяха източили кръвта от телцето му. Очите му бяха затворени.

Беше мъртво. Като мама.

Коли изтърча из стаята. Повдигаше му се и той честно, съвършено искрено не знаеше дали няма да повърне. Очите му почнаха да се замъгляват, а стените край него почнаха да се въртят. Губеше и малкото равновесие, което все още бе запазил. Но трябваше да потисне напъна. *Изпит*, повтаряше си той. *И не трябва да пропадаш.*

Продължи да вдишва дълбоко и учестено, но знаеше, че ще му прилошее. Опита се да тръгне към банята в коридора, край която вече беше минал. Под стъпките му се пораждаше някакъв хрущящ звук. По пода имаше нещо лепкаво. Тъмночервено и лепкаво. Той проследи лепкавата следа до банята.

И там намери другото. Проснато във ваната, а кръвта му бе опръскала стените на банята.

Коли се обърна и побягна. Всички понятия за логика, задължение и чест сякаш се бяха изтрили от ужасяващата гледка във ваната. А всичко, което знаеше, бе, че трябва да се измъкне оттук. Трябваше да бяга, и да бяга, и да бяга, докато вече нямаше да може да бяга повече, докато вече нямаше да помни, докато не прочистеше тази гротескна лудост от съзнанието си.

Той прескочи перилата на площадката в средата на стълбището и се стовари във всекидневната. Като лазеше на четири крака, без да обръща внимание на глезена си, който бе навехнал при приземяването си, Коли се повлече през стаята. По пътя си се сблъска с малка масичка за кафе, опряна до стената, и я ритна, като изпрати във въздуха една малка снимка, поставена в рамка. Снимката прелетя през стаята и се удари в противоположната стена, а стъклото ѝ се разби на безброй парченца.

Коли не забеляза нищо. Вече беше вън. Знаеше, че трябва да отиде до колата си и да се обади оттам. Но не можеше. Поне не сега.

Сега просто искаше да избяга. Да се намери далеч от тази къща на ужасите, докато вече няма да вижда нищо, няма да знае нищо и най-вече — няма да помни нищо.

7.

Бен влезе в апартамента си и внимателно си проправи път през минното поле от играчки, влачета, кубчета, войници, книжки в твърда подвързия, плюшени животинки и одеяла. Джоуи седеше на пода и подреждаше своите малки пластмасови животинчета в права линия. Когато свършеше, щеше да ги пренесе едно по едно в другия ъгъл на стаята и там отново щеше да почне да ги подрежда. Понякога го правеше с часове.

— Къде е Джони? — попита Бен.

Джоуи, разбира се, не отговори, но обонянието на Бен го вдъхнови да я потърси в кухнята.

Там той завари Джони енергично да разбърква нещо в меден съд на печката. Нейният приятел, Букър, седеше до масата.

— Как вървят нещата, Букър?

— Екстра, мой човек.

Те си стиснаха ръцете.

— А как е рамото ти?

Рамото на Букър беше пострадало в един инцидент, който Букър бе имал преди няколко месеца във всекидневната на Бен. Беше успял да запази живота на Джони и Джоуи, но самият той неприятно се бе наранил с нож.

— Боли само когато се смее. — Букър беше едър, мускулист мъж; работеше редовно в една гимназия в града. — А се смее само когато Джони прави обичайния си стриптийз.

— Букър!

Джони се извъртя и размаха дървената лъжица над главата му.

— Майтап бе, Джони! Само майтап!

Букър се обърна и многозначително намигна на Бен.

Джони носеше джинси и тениска („Управлява Р.Е.М.!“), която покриваше високата ѝ суха фигура като драперия. Ансамбълът се завършваше от ботуши с десет дупки за вързалките и обичайната бейзболна шапка с козирката назад. Късо подстриганата ѝ черна коса бе отметната зад ушите. Джони имаше сестра близначка, Джейми, но

откакто Джони бе отрязала косите си, те бяха престанали да си приличат като две капки вода, а чертите им просто напомняха, че са членове на едно и също семейство.

Бен се наведе над печката и помириса.

— О, мирише на хубаво. Но ти не си задължена да готвиш. Това си е моя работа.

— Ами ти днес имаше оня разговор и аз знаех, че евентуално ще закъснееш. Затова почнах да приготвям вечерята.

— Много мило от твоя страна. А аз не знаех, че умееш да готвиш.

— Всъщност Букър приготви всичко. Аз само бъркам в тенджерата.

— Букър! Ти ли?

Букър сви рамене:

— Какво мога да кажа? Аз съм ренесансов човек!

— Очевидно!

Бен дълбоко вдъхна:

— Всъщност какво е това?

Джони се загледа в тенджерата:

— Ами... супа.

— Супа ли? Чудесно. И каква е супата?

— Ами... нали знаеш... просто супа.

— Как така просто супа? Хайде, какво е това?

— Не ми са ясни всички подробности.

Букър я прекъсна:

— Супа със сирене и бира. Най-вкусната.

Бен се намръщи:

— Със сирене и бира? Значи сиренето в бирата? Но в тази къща ние нямаме спиртни напитки!

Букър се ухили:

— Донесох си моя бира.

— Но ние не можем да дадем на Джоуи нещо, в което има бира!

Букър се засмя:

— За младия господин Джоузеф приготвих обичайното му блюдо от различни зеленчуци.

Наред с всичките си странности, Джоуи имаше удивително (за възрастта си) предпочитание към храна, която наистина бе

здравословна.

— И все пак. Ти знаеш, че аз не одобрявам наличието на алкохол вкъщи.

— Спокойно, Бен. Сложихме само няколко капки. А останалата я изляхме в мивката. И дезинфекцирахме канала с „Лизол“.

Джони го ръгна в корема:

— Каква бабичка си станал! По-лош си и от мисис Мармълстийн.

— Не исках да ви обидя. Но да гледаш дете е голяма отговорност.

— Няма какво да го казваш на мен — заяви тя. — В края на краищата аз съм бавачката му!

И наистина беше много добра бавачка. Когато, обзет от отчаяние, Бен я бе повишил от обикновена гледачка на бебета до пълноправния статут на бавачка на Джоуи, той изпитваше известни съмнения, но тя всеки ден отново и отново се доказваше. Сякаш за една нощ се бе превърнала от глупаво, безотговорно момиченце в решителна, зряла жена, която съзнава задълженията си да се грижи за някого. Тя хранеше Джоуи, къпеше Джоуи, сменяше дрехите на Джоуи и се справяше със странното му поведение, когато той не беше в училището и когато Бен не си беше вкъщи.

Бен усети как нещо космато се отърка в краката му:

— Ей, Джиз, здрасти!

Джиз беше котката, една черна бирманка, която Кристина му бе подарила за последния му рожден ден.

— Какво искаш да ми кажеш — че ме обичаш или че си гладна?

Глупав въпрос. Бен взе от шкафа кутията с храна за котки и й сипа в купичката. Тя унищожи сипаното ѝ за секунди, после се измъкна от стаята.

— Днес не е особено дружелюбна — изкоментира Бен.

— Джизил преживява голям стрес — обясни Джони. — Преди тя никога не е имала съперник на вниманието ти.

— Какъв съперник?

— Джоуи.

— О! Да не би да не се е държала добре?

Джони остави лъжицата и изключи печката:

— Ще ти кажа само, че най-добре ще е да ги държиш в отделни стаи.

— Нямах представа. Благодаря за съвета.

Той погледна в тенджерата със супата:

— Вечерята скоро ли ще е готова?

— Само десетина минутки — отвърна Джони. — Защо не си свалиш този маймунски костюм?

— Дадено.

Бен излезе от кухнята и тръгна към спалнята си. По пътя си забеляза Джоуи в дневната. Той продължаваше да си играе с животните си, като маниакално ги подреждаше едно зад друго в права линия. Изразът на лицето му подсказваше, че е потънал в мислите си, сякаш обмисля някакъв труден проблем. Но какъв?

Внезапно си припомни думите на мис Хамърстийн. *Той не е като другите деца.*

Бен можеше да фучи и да вдига пара публично колкото си искаше, но дълбоко в себе си знаеше, че тя е права.

Не мога да престана да се питам дали Джоуи няма да се чувства по-добре в по-устойчива среда.

Е, кой няма да се чувства по-добре? Бен метна сакото си върху леглото. Между другото, къде беше сандъчето му?

Той легна на пода и протегна ръка под леглото. След секунда измъкна оттам дървено сандъче с размерите на кутия за обувки. Бен отвори металната закопчалка и се загледа вътре. Това беше раклата с неговите детски съкровища, мястото, където пазеше най-скъпото, което притежаваше. Тук имаше един капитан Екшън, един Фризби, едно кълбо с магически оракул. Почти пълен комплект карти за „Атаките на Марс“. Детски фазер играчка. Истински пистолет с криптолъчи на супермен. Имаше и една снимка на Бен в трети клас, с дупка в предните зъби и превързана глава.

Всички съкровища на неговото детство. Всички предмети, които обичаше най-много. Подредени, преброявани, размествани хиляди пъти.

Спомените са толкова несигурно нещо! Понякога имаше чувството, че само това му е останало от детството, само това се е запазило. Беше много свенливо, много тихо дете. Не беше общителен,

не си играеше добре с останалите деца. Изглеждаше, сякаш живее в някакъв свой собствен свят.

Хм-м-м.

Бен затвори сандъчето. Нямаше време за такива глезотии. Сега трябваше да играе с племенника си, да се опитва да го ангажира, да го измъкне от черупката му. Да бъдеш най-неподходящият баща, който може да съществува на този свят, и да пренебрегваш...

Не мога да престана да се питам дали Джоуи няма да се чувства по-добре в една по-стабилна среда. Вие желаете най-доброто на Джоуи, нали?

Разбира се, че му го желаете.

Бен искаше да направи точно това, което трябваше да се направи.

Но понякога бе дяволски трудно да разбереш какво трябва да правиш.

8.

Стискаше кормилото с такава сила, че побелелите кокалчета на ръцете му светеха в лунната нощ. Лицето му бе зачервено и потно; главата му бе протегната напред — толкова, че носът му почти се допираше до кормилото. Караше в сляпа паника, без никаква съзнателна мисъл в мозъка си — освен онова най-главно, най-завладяло го, което бе повече инстинкт, отколкото мисъл.

*... трябва да вървя... трябва да избягам... трябва да вървя...
трябва да избягам... трябва да се махна...*

Все още не можеше да подреди нещата в съзнанието си. Всичко беше толкова ужасно, толкова бързо бе станало, толкова безвъзвратно. Опитваше се да проследи повторно случилото се през деня, през следобеда, вечерта, но нещата бяха изгубили очертанията си, бяха се превърнали в обърквана, случайно струпана купчинка образи, които не разбираше, подобно на компютър, в който е станало късо съединение и е изплюл всичките си данни като за миг забъркан миш-маш. Единственото, което ясно си спомняше, бе гледката, запечатана, сякаш жигосана, в съзнанието му — Карълайн, просната на стола, а кръвта капе от устата ѝ.

О, господи, господи!

*... трябва да вървя... трябва да бягам... трябва да вървя...
трябва да бягам... трябва да се махна оттук...*

Къде отиваше? Не знаеше. Къде можеше да отиде? Къде би могъл да отиде, където да не го познаят, където да не разберат кой е, където да не съобщят за него? Навярно вече го търсят. При целия този шум, и крясъците, и оня проклет Харви отсреща, вече сигурно знаят. В този град не може да има тайни, не, господинчо, не може. Беше го научил много отдавна.

Все по-силно стискаше кормилото. Търсеха го.

*... трябва да вървя... трябва да бягам... трябва да вървя...
трябва да се махна оттук, преди да е станало много късно...*

Точно по средата на линията на Бариерата видя как един червен пикап се носи право срещу него със запалени челни фарове. Той здраво

стисна очи и сви вдясно. Пикапът профуча край него, като само на милиметри не го засегна. Внезапно разбра, че кара по оста на магистралата. Че кара по оста с около деветдесет мили в час, без да разбира каква е разликата.

Тази нощ щеше да умре, нали? Господи Исусе, значи щеше да стане. Щеше да срещне Създателя си. Щеше да заплати за своите грехове. Не беше честно те да умрат, а той да живее. Той също трябваше да умре. Ето какво правеше тук, в мрака, насочен към Бариерата. Готвеше се да се самоубие.

Разбра, че диша на пресекулки, практически дишането му бе учестено до краен предел. *Карай напред*, каза си. *Това ще е хубав сблъсък. И ще умреш по-бързо.*

Ръцете му бяха толкова влажни, че кормилото се изплъзваше изпод дланите му и колата се мяташе от едната страна на магистралата към другата. *Дали вече е влязло в новините*, помисли си. *Дали разходката ми с колата ще успее?*

Ето как ще разбере. Той включи радиото. Не трябваше да чака дълго.

„... полицията преследва кмета Уолъс Барет по Бариерата на индианците, на осем мили южно от Тълса. Съобщенията сочат, че той кара с извънредно висока скорост и извънредно ексцентрично и не отговаря на призивите от полицейския фургон. От местопрестъплението продължават да постъпват противоречиви съобщения. Пак ще повторим: съпругата на кмета, Карълайн Барет, и двете им малки деца: Алиша — на осем години, и Анабел — на четири, са били убити. Ще продължим да ви информираме за последния развой на събитията веднага щом разполагаме с нова информация.“

Той го изключи. Полицейски фургон? За какво говорят, по дяволите? Погледна в огледалото за обратно виждане.

Зад него се виждаха ярките, почти заслепяващи светлини на фаровете.

Докато се възкачваше по следващия хълм, забеляза поне четири отделни комплекта фарове.

Открили са го. Няма почти никакво време.

Той свали стъклото на страничния прозорец и остави колата да се носи от двете страни на оста. Вятърът с грохот бучеше край ушите

му и заглушаваше почти всеки друг шум.

— Паркирай колата встрани на пътя!

Заповедта дойде от колата на ченгетата зад него, която практически го следваше от толкова близко разстояние, на каквото можеха да рискуват да доближат до кола, която се носи с деветдесет мили в час. Някой изкрещя друга заповед, но той не можа да я чуе. Нямаше значение. Не можеше да спре сега. Не можеше.

... трябва да вървя... трябва да продължа напред...

Тогава чу някакъв друг шум, нещо, което го бе имало през цялото това време, но потъваше във вятъра и той не можеше да разбере какво точно е. Отгоре.

Погледна в пространството над себе си. Беше хеликоптер! Но не полицейски. Огромният номер на телевизионния канал, изрисуван върху страните на хеликоптера, блестеше в мрака. Някой му говореше нещо през един електронен мегафон. Почти не разбираше думите.

— Господин кмете!

Да, това съм аз. Господин кмете — така се обръщаха към него репортерите в града. Значи не само знаеха къде се намира, но и кой е.

— Господин кмете!

Вятърът отнасяше думите и ги правеше почти неразбираеми.

— Вие ли го направихте?

Исусе Христе! Знаеха всичко! И имаха миникамери. Спомни си, че за новите модели с инфрачервени лъчи не е нужно много светлина. Показваха го по телевизията! Цялото това проклето, тъпо преследване се предаваше по телевизията! Виждаше камерите, виждаше мигащите червени лампички. Поне две камери. Дявол да го вземе, екипът беше далеч по-добър, отколкото на последната му пресконференция.

Чу някакъв шум зад себе си, отново се разнесоха заповеди, които някой крещеше от колата с ченгетата. Полицията се опитваше да накара пресата да стои настрана. Но не успяваше.

— *Паркирай колата встрани от пътя!*

Той вдигна стъклото. Кое беше важно сега? Опита се да помисли какво трябва да направи сега. Какво, по дяволите, трябваше да направи?

Никога нямаше да може да им се измъкне. И вече доближаваше до кантона. Не можеше да спре. Какво трябваше да направи?

Всички тези неразрешими проблеми изведнъж бяха отнесени от вида на камиона с полуремаркетото, който се появи на хоризонта. Той се носеше срещу него и до сблъсъка оставаха секунди. Нищо чудно, колата му беше повече в другото платно, отколкото в онова, в което трябваше да бъде.

Шофьорът на полуремаркетото наду клаксона. Нямаше никаква възможност да отклони този тежък камион навреме. Барет знаеше, че камионът връхлита върху него. Той рязко завъртя кормилото и насочи поршето си вдясно. Толкова рязко се отклони от пътя на ремаркетото, че колата всъщност се намери едва ли не перпендикулярно на пътя. Той се килна встрани и се насочи към близкия насип.

Тогава видя право пред себе си тухлената постройка на кантона, цялата осветена от фаровете на колата. Натисна спирачките, но беше много късно.

— Връщам се при Теб, Исусе!

Вдигна ръце от кормилото и покри лицето си с тях. Бялата тухлена стена изпълваше полезрението му и той изкрещя само миг преди грохотът на удара да го накара да замлъкне. И всичко край него потъна в чернотата.

9.

Детективът от отдел „Убийства“ Майк Морели зави с колата си, марка „Транс Ам“, по Теруилиджър и започна да търси къщата. Най-трудното беше, че не можеше да прочете номерата върху бордюра и това държеше слепващите му се клепащи отворени.

— Божичко, Томлинсън — простена той към мъжа на седалката до него, — от колко време будуваме?

— От двадесет и четири часа и отгоре — отговори Томлинсън. Той беше протеже на Майк, стажант-детектив.

— Господи! Колко убийства могат да станат в едно градче в центъра на щата? Първо оня нещастен лудньо в банята на Ривър Паркс. После бездомникът в кашоните си под моста на Уестенд. И сега цялото семейство на кмета. Кой ще е следващият?

— Беше тежка нощ.

— Адски си прав. — Майк разтри лицето си: — Не го разбирам.

— О, а аз го разбирам — тежко заяви Томлинсън. — Слънчевите петна.

— Моля?

— Слънчевите петна. Днес има засилена дейност на слънчевите петна. Чух по радиото. По време, когато активността на слънчевите петна се усилва, престъпността винаги нараства. Това е същото, както и при пълнолуние.

— Я разкажи!

— До известна степен прилича на късо съединение в точките, където импулсите в нашата нервна система прескачат от един неврон в друг. Всички онези малки ганглии изведнъж правят бум! Човек кипва и внезапно се настройва на престъпна вълна.

— Тази теория е впечатляваща, Томлинсън. Може би ще я опишеш в някое от полицейските списания.

— Вече са я описали. Е, не в полицейските списания, а в други влиятелни публикации.

— Като онези, които се продават на касите в супермаркетите ли?

Майк зави към края на улицата.

— А, трябва да е тук.

Навсякъде около една внушителна двуетажна тухлена къща в северния край на улицата бяха паркирани коли. От къщата излизаха или влизаха потоци хора. На моравата отпред се бе скупчила тълпа, някои дори правеха снимки.

— Какво, по дяволите, става тук?

Майк насочи колата по-встрани и изскочи от нея, като остави Томлинсън да я паркира.

Той сграбчи първото ченге, което се изпречи пред погледа му:

— Кой е дежурен?

Младото ченге с бодро лице, което очевидно знаеше кой е Майк и по-добре от всеки друг разбираше бъркотията наоколо, козирува:

— Лейтенант Прескът, сър.

Майк стисна зъби:

— Боже господи! Защо трябваше да е Прескът?

— Не знам, сър. Пристигнах само преди...

Майк го пресече:

— Защо мястото на престъплението не е отцепено?

— Аз... не знам, сър. Предполагам, че лейтенант Прескът...

— Е какво? Некомпетентен ли? — Майк забърза към входното преддверие. — Къде, по дяволите, е той?

Младото ченге посочи с трепереща ръка.

— Вътре — прошепна то.

Майк влезе, като се сблъска с един едър мъж, облечен в шорти и тениска.

— Какво, дявол да го вземе, правите тук?

Мъжът изглеждаше смутен:

— Искях само да погледна. Живея през две улици надолу. Винаги съм искал да видя това място отвътре.

Майк сграбчи мъжа за раменете и със сила го избута към вратата:

— Върви на... — Спря, когато забеляза, че онзи крие нещо в свитата си длан. — Какво е това?

Мъжът колебливо разтвори дланта си:

— Малък спомен...

Беше чифт бутонели за ръкави с емблемата на кметската длъжност.

Майк издърпа бутонелите от ръката му:

— Значи си взел веществени доказателства от местопрестъплението?

— Не, намерих ги в спалнята на кмета!

— Вън отгук!

Майк яростно го избута навън по стъпалата пред входа, после се обърна и забърза към всекидневната. Там намери друг полицай, който говореше по телефона:

— Разбира се, скъпа, ще си бъда вкъщи към осем...

Майк натисна прекъсвача и преустанови разговора.

— Ей, аз говорех... — В очите на мъжа блесна светлинка, която подсказваше, че е разпознал Майк: — Лейтенант Морели!

— Предполагам, че сте снели отпечатъците от телефона, преди да го пипате с потните си ръце!

— Ами...

— По дяволите, защо не използвахте радиото в колата?

— Ами аз... искам да кажа, лейтенант Прескът...

— Разбира се. Лейтенант Прескът. Мислите ли, че лейтенант Прескът ще може да защити задника ви, когато ви предложи за отстраняване?

— Сър, аз...

— Дявол да го вземе!

Той сграбчи полицаия за реверите:

— Защо на пода няма хартия?

— Предполагам, че е нямало смисъл да се слага!

— Нямало е смисъл ли? — Майк се вкопчи в главата на полицаия и я притисна надолу: — Вижте пода! Отгук сигурно вече са минали десетки! Всички следи от кръв, отпечатъци от пръсти или други доказателства са унищожени. Сцената на престъплението е замърсена!

Зад него прозвуча нечий глас:

— Виж какво, Морели, ако възнамеряваш да се правиш на много строг, защо не си намериш някой с твоя чин?

Майк се обърна:

— Престани!

Прескът беше светлокос, възпълничък мъж, може би с цяла глава по-нисък от Майк. *Каквото е загубил на ръст, наваксал си го е на ханш*, помисли си Майк.

— Какво, по дяволите, правиш тук, Прескът? Защо сцената на престъплението не е запазена непокътната?

Прескът се ухили:

— Успокой се, суперченге! Оня ни е в кърпа вързан!

— За какво говориш?

— Знаем кой го е извършил. И вече сме го задържали. Нашият уважаем кмет е бил видян да бяга от местопрестъплението, целият опръскан с кръв. И всички го видяха как се опитва да бяга миналата нощ. А ние пък го пипнахме.

— Ти, тъпо, малко човече! Това няма значение! — Пристъпи напред, докато всъщност се надвеси над Прескът: — Ако си оплескал сцената на престъплението, ще изгубиш всичко! Целият този случай ще бъде отхвърлен в съда!

— Е такова нещо няма да стане — спокойно отговори Прескът.

— Ти ще кажеш! — Майк яростно го изглежда. — Между другото какво правиш тук? Доколкото си спомням, аз съм главният в „Убийства“!

— Както разбирам, бил си адски зает да разпитваш скитниците под моста Устенд. Очевидно някой е трябвало незабавно да поеме разследването на този случай!

— Значи Вожда Блекуел те е пратил?

— Търси по-нагоре.

Майк изруга наум:

— Градският съвет.

Прескът се докосна до връхчето на носа си:

— Бинго!

Майк така стисна челюсти, че за миг се изплаши, че ще счупи пломбите си. Точно затова ненавиждаше Прескът, освен заради очевидната му некомпетентност. Прескът никога не бе преминавал редовно през йерархията, както се полагаше на всеки един, който работеше в този отдел. Бяха го спуснали от друг окръг с назначение не от полицейския отдел, а със специална заповед на градския съвет. Беше техен човек. Когато искаха да се направи нещо, когато търсеха някаква информация, винаги викаха Прескът.

— А съветът защо се е замесил в това?

— Не е толкова трудно човек да си представи, дори и такъв като тебе. Веднага щом се разнесе, че семейството на кмета е било избито, а

полицията преследва самия кмет, съветът беше свикан на извънредно заседание и взе положението в ръцете си. Те влязоха пряко във връзка с мен и ме натовариха да се заема с предварителното разследване.

— Да съхраниш доказателствата? Или да ги унищожиш?

— Възмутен съм от необикновените ти намеци...

— Знам само това, което виждам, Прескът. Застанал съм в центъра на една тотално разбита сцена на престъплението. И всички доказателства, които са се намирали тук, сега не струват пукнат грош.

— Вече ти казах, че сме задържали убиеца под стража. Този път нямаме нужда от уменията ти на Шерлок Холмс, Морели. Вече пипнахме нашия човек.

— Е, да, да се надяваме, че няма да го изтървете. — Той се наведе към лицето на Прескът. — Само защото ти си такъв бездарен, шибан скапаняк!

Полицайте наоколо замръзнаха. Всеки знаеше изблиците на лейтенант Морели, но това бе необикновено дори и за него. Цялата стая притихна. Не можеше да се чуе нищо, освен някакъв мек, бръмчащ шум.

Прескът се ухили към Майк:

— Усмхни се! Ти си в обектива на „Камера Кандид“!

Майк бавно се обърна и видя истината. Операторът от Канал осем бе заснел всички реплики, които си бяха разменили.

— Това е сцена на извършено престъпление! — изръмжа Майк.
— Вън оттук!

Камерата продължаваше да заснема.

— Ще взема тази проклета камера и ще я разбия...

Операторът се сви и се измъкна навън.

— Така. Колкото до теб, Прескът, ти си отстранен от този случай.

Лицето на Прескът помръкна:

— Не можеш да го направиш.

— Само гледай.

— Нямах тази власт!

Лицето на Майк почервения от гняв:

— Все още съм шеф на „Убийства“! Ти си ми подчинен и аз те *отстранявам от този случай!*

— Отивам право при Блекуел да му съобщя. Ще ида и по-горе!

— Твоя работа.

Прескът за миг се втренчи в Майк, после се измъкна от къщата.

— Чудесно — каза Майк, като се обръщаше към всички униформени край себе си. — Сега това наистина ще стане сцена на престъплението. Искам подът незабавно да се постеле с хартия. Покрийте всички места за преминаване. — Посочи офицера, застанал най-близо до него: — Това значи вие. Искам да внимавате и да не пипате с мръсните си ръце нищо, докато не дойде екипът по отпечатъците, за да снемем каквото е останало. После ще накараме екипа по проследяване на следи да види дали има възможност да открие някакви останали следи от коса, тъкани, кръв или ДНК. Искам снимки на цялата къща, от всеки възможен ъгъл и специално на местата, където са открити телата. И искам всички неупълномощени лица да се махнат оттук!

— Майк! — Беше Томлинсън. — Какво е това? — Той посочи към прозорците. — Струва ми се, че отвън става нещо, ако искаш да знаеш.

Майк се вгледа през прозорците. Прескът все още беше там. Застанал на предната морава, той говореше нещо пред неколцина журналисти и оператори с камери.

— Не мога да повярвам! — измърмори Майк. — Той дава някаква шибана пресконференция!

Майк изскочи от входната врата точно навреме, за да чуе финала на забележките на Прескът:

— ... тъй като поведението на лейтенант Морели от известно време повдига някои въпроси, този последен инцидент само ще даде нов тласък на водещото се разследване. Междувременно искам да сте сигурни, че виновният е задържан под стража...

Майк със скок се вмъкна между Прескът и операторите:

— Какво си мислиш, че правиш?

— Просто отговарям на някои въпроси на момчетата — отговори, побледнял, Прескът.

Майк застана с лице към репортерите:

— Махнете тези камери! Казах да ги изключите!

Операторите безмълвно се подчиниха.

Сега Майк се завъртя към Прескът:

— Казах ти, че си отстранен от случая!

— Значи съм отстранен. Но това не означава, че не мога да отговоря на някои въпроси!

— Идиот такъв! Не можеш да казваш на хората кой е виновен, преди да е имало процес! Ще я докараш дотам, че отделът ще бъде даден под съд, да не говорим, че предопределяш хода на цялото следствие!

— Вече ти казах, че разследване няма. Ние сме задържали убиеца.

— Тъпо... Прескът, отстранявам те от отдела до следващо нареждане.

— Какво!

— Чу ме какво ти казах. Отстранен си от отдела до следващо нареждане. Не идвай в службата. И няма да говориш пред пресата!

Прескът присви очи:

— Аз имам много приятели, Морели!

— Виж какво, ако след пет секунди не изчезнеш от погледа ми, въобще няма да си на работа!

— Ще видим!

Той се фръцна и се помъкна към алеята за паркиране на коли.

— Съжалявам за неприятностите — заяви Майк пред репортерите. — Ние ще дадем официална пресконференция следобед, точно навреме, за да можете да подготвите новините за емисията в пет. Благодаря ви.

Той се отправи към колата си, за да повика екипа на съдебния лекар. Какъв ден, божичко! Поне щеше да получи първия си инфаркт, преди да го произведат капитан.

В края на краищата може би всичко се дължеше на слънчевите петна.

10.

Въпреки че няколко пъти опитва, Дийна Мийндърс разбра, че ще може да носи наведнъж само три от четирите найлонови торби от магазина. Можеше да влезе вътре и да накара Марта да ѝ помогне, помисли си. Щяха да спорят и да се карат, докато накрая щеше да ѝ нареди. Марта щеше да се опъва и да възразява („Да не съм ти робиня!“); тя понякога казваше неща, които вбесяваха Дийна. Дийна щеше да ѝ отвърне и двете щяха да убият няколко часа, сърдити една на друга.

Не, щеше да се оправи сама.

Вече беше след седем часа. Дийна бе прекарала тежък ден, преди да излезе от офиса. Мистър Кафлин ѝ бе стоварил поредната си непредвидена задача в последния възможен момент. „Ще трябва да изпратим това по факса в Сан Диего преди шест!“ А както тя добре знаеше, когато имаше извънредно положение, всички в офиса биваха вдигнати на крака. „Всички ще трябва да се захванем!“, което в превод значеше: никой няма да си тръгне преди мен. „Спешен случай от вътрешността на страната!“, което в превод означаваше: отлагал съм го до последния момент.

Когато накрая успя да се измъкне, тя направи неизбежния тур до бакалията на Бъд за някои покупки. И сега беше закъсняла, дявол да го вземе! Безпокоеше се не толкова за Марта — тя беше на шестнадесет години, достатъчно голяма, за да се погрижи за себе си. Но колкото по-късно се връщаше вкъщи, толкова по-малко бе времето, което щеше да прекара с нея. Марта ставаше все по-голяма и по-заета, а с годините те все повече се отдалечаваха една от друга.

Да бъдеш самотна майка беше ад. Понякога ѝ се струваше, че всичко, което бе правила в живота си, бе само труд и грижи и никога не бе видяла много добро. А и Марта, разбира се, не го оценяваше. „Как не можа да дойдеш днес в училище за представлението като останалите майки?“ Или като алтернатива: „Мамо, защо не си гледаш своя живот?“. Да, тя определено бе типична тийнейджърка. И все пак болеше. Дийна си мислеше, че ако нейната майка бе имала възможност

да избира, тя самата нямаше. Трябваше да работи, за да държи семейството на повърхността на водата. Марта зависеше от нея, все едно дали го знаеше или не. Да не говорим за това, че вторият ѝ благоверен, този кучи син, с когото се бе развела, сега се опитваше да получи попечителството над Марта. А тя не можеше да допусне това да се случи. Нямаше значение как, но щеше да се противопостави.

Дийна тръгна към входната врата. Прозорците бяха отворени и тя можеше да чуе как отвътре се носят някакви гласове. Включително и на оня, за когото се предполагаше, че не бива да бъде там. Тя тихичко се промъкна под прозореца.

Ето го. Бък, пропъденото приятелче. Ако не точно пропъдено, то поне определено нежелано. Небръснат, както обикновено, с онази халтава зелена униформа, както обикновено. Приличаше на човек, от когото можеш да очакваш да те халоса за пет стотинки в града. И това бе единствената истинска любов на Марта. Божичко, животът понякога е жестоко нещо!

В първия ден, когато се бе върнала вкъщи и го бе заварила във всекидневната, сгушен до Марта, с крака на дивана и с бира в ръка, Дийна не знаеше какво да направи. Бира, господи! Дали се бяха срещнали в училище? Излезе, че той не ходи на училище. Бяха го изгонили оттам отдавна и никога вече не се бе върнал. Разполагаше с много пари. А това още повече тревожеше Дийна — как може един пропаднал ученик без никаква сваятна работа постоянно да има толкова пари в брой?

Дийна никога не успя да разбере на колко точно години е Бък. Той твърдеше, че е на двадесет, но тя подозираше, че е по-възрастен. Имаше ли значение? Дори и двадесет са премного за едно шестнадесетгодишно момиче. Преди Марта не бе завързвала никакви приятелства, а сега ходеше с момче, достатъчно голямо, за да... е, да пие бира наред с останалите неща.

Дийна мислеше, че това приятелство е напълно неприемливо, но в същото време знаеше какво би могло да се случи, ако го превърнеше в голям въпрос и забранеше на Бък да се появява повече. Изкушенията щяха да се увеличат, щяха да се очертаят разграничителни линии и този напълнил роман щеше да премине в някаква ромео-жулиетинска голяма страст. Дийна твърде добре знаеше колко упорита може да бъде Марта. Тя щеше да се разбунтува и скоро можеше да избяга с него, а

дори и да се омъжи. Или още по-лошо — да забременее. И цялото бъдеще на Марта щеше да бъде разбито.

Не можеше да го рискува. След големи колебания беше казала, че Марта може да се вижда с Бък, но само в определени часове и само когато при тях има и трето лице. По този начин тя се надяваше, че романът ще поеме по естествения си път. Марта може би щеше да се разочарова от неговата невежа безочливост, щеше да разбере, че този полуизраснал козльо всъщност е доста грозен и вече няма да ѝ е толкова забавно, когато се оригва в лицето ѝ.

Поне Дийна така се надяваше. Но тази връзка продължаваше вече три месеца и нямаше никакви изгледи да прекъсне. А сега той беше в дома ѝ, когато не бе позволено да бъде, щом Дийна не си е вкъщи.

Бък. Исусе Христе, всъщност това име на човешко същество ли беше?

Марта и Бък се бяха нагласили пред кухненската маса и играеха на карти, онази странна игра със специални карти. Магия: трупанка, както те я наричаха. Всичко, което Дийна знаеше за нея, беше, че играта е извънредно сложна и че човек трябваше да има голям късмет, за да събере достатъчно карти и да натрупа достатъчно ръце.

Марта постави една червена карта в центъра на масата:

— Ще използвам червената си мана да призова Мълния и да ти нанеса девет поражения.

Бък събра вежди:

— Срещу мен? Защо срещу мен, жено?

Дийна потръпна.

— Не ме нападай — каза той. — Следвай непреодолимата ми сила!

— Не ми трябва силата ти. Искам теб, хубавецо.

— Но на мен ми останаха само десет жизнени точки!

— И губиш още една. Вече го направих.

Гласът му остро се извиси:

— Казах ти да не го правиш, жено!

— Хайде, Бък, играй си играта! Имаш една жизнена точка.

— Но аз ти казах...

— Бък, ти си наред!

— Ти, тъпа курво!

Дийна почувства, че се задушаваша.

— Успокой се — каза Марта.

— Не ми казвай какво да правя, жено! Тъпа, тъпа курва! — Той хвърли всички карти, които държеше, в лицето ѝ. — Прецака цялата ми игра!

— Опитвах се да спечеля, ако имаш това предвид. А ти не искаш ли да спечелиш? Не е ли това смисълът?

— Е, добре, върви се такавай. Курва! — добави той, сякаш думата едва сега му бе дошла наум.

Дийна стисна ръце на гърдите си. *Божичко, божичко, божичко!* Как допуснах това да се случи!

— Като теб! — озъби се Марта и за да придаде още по-голяма сила на думите си, му показа пръст.

Бък сви устни:

— Не ми показвай пръст, жено!

— Не ми казвай какво да правя!

Пръстът продължаваше да сочи към него.

— Казах ти да не го правиш!

Той скочи от мястото си, пресегна се през масата и замахна срещу нея. Може би се целеше в ръката ѝ, но юмрукът му мина само на милиметри от нейното лице.

Дийна бе видяла достатъчно. Всъщност повече от достатъчно. Тя се втурна в къщата и влетя в кухнята.

— Какво, по дяволите, става тук?

Марта и Бък едновременно скочиха от местата си.

— Мамо! Откога си тук?

— От доста време. Бък, искам да напуснеш дома ми!

— Ма-а-мо!

— Веднага! — Тя посочи към вратата: — Вън!

Бък се намести на стола си:

— Какво, да не би къщата да не е и на Марта? Думата ѝ не се ли чува тук?

— Не! — Дийна енергично се отправи към масата и се надвеси над него: — Махай се! Или аз ще те изхвърля!

По устните на Бък премина лека усмивка. Той огледа Дийна от долу нагоре, сякаш самодоволно я преценяваше:

— Значи ще ме изхвърлиш?

— Точно така.

Тя сграби кухненския телефон и набра 911.

— Ма-а-мо! Престани! Бък е мой гост!

— Вече не ти е разрешено да имаш гости. — Дийна заговори в слушалката: — Да, обаждам се заради нарушение. Влизане с взлом. Както искате го наречете. Нежелана личност, която не иска да напусне! Можете ли да изпратите патрулна кола? Може и да сме в опасност!

— Исусе, добре де! — Бък се надигна и натисна прекъсвача. — Тръгвам си, тръгвам си!

— Чудесно! — Тя го изтласка към вратата. — И да не си се върнал повече!

— Виж какво, жено. Марта и аз ходим здраво!

— Вече не ходите. Край на връзката ви. — Тя притисна пръст към гърдите му: — И никога — ама *никога!* — не ме наричай „жено“!

Той се помъкна към вратата, като се хилеше:

— Марта, бабичката ти е луднала! — Смигна й: — Ще ти завъртя един телефон.

— Да не си помислил! — изкрещя Дийна.

Бък затръшна вратата. След секунди тя чу как мотоциклетът му изрева и го видя да се носи надолу по улицата.

Марта изтърча във всекидневната и се хвърли върху дивана:

— Вече никога няма да ти проговоря! Никога! *Никога!*

— Скъпа, всичко е за твое...

— Никога не съм била унижавана толкова! Животът ми е разбит!

Дийна видя как от ъгълчетата на очите й потекоха сълзи.

— Не мога да повярвам, че го изгони!

Дийна приседна на дивана до нея:

— Скъпа... той е мижитурка!

— Но аз го обичам, за твоя информация, мамо.

— О, не го обичаш! Само си мислиш така.

— Коя си ти да ми казваш дали обичам някого? — Тя удари с юмрук по възглавницата на дивана: — Всъщност какво му е лошото на Бък?

Дийна слисано я гледаше:

— Шегуваш ли се? Видях го как говори с теб, как се отнася с теб!

— Не искаше да направи точно това!

— Той те нарече... с една лоша дума! Не мога да понеса такова нещо!

— Нищо не може да се направи! Израснал е край баща си, един глух металург, който едва срича! Това е научил! Ти винаги си казвала, че не може да се отнасяме към по-долните от нас, сякаш са по-лоши! Така ли е?

— Миличка... той се опита да те удари!

— Не е искал!

— Видях го!

— Добре де, а аз не биваше да му показвам пръст!

— Вярно е, но това не го извинява, че се опита да те удари.

Марта скочи:

— Всъщност на теб откъде ти е дошло наум да ми казваш какво мога и какво не мога да правя? Май и твоят живот не е някакъв невероятен успех, а?

Дийна мислено преброи до десет:

— Марта, правя го само защото те обичам.

— Дрън-дрън! Правиш го, защото ревнуваш. Ревнуваш!

— Скъпа, моля те, успокой се!

— И затова шпионираше през прозореца! Така ли си правиш кефа? Толкова ли ти е готино?

— Миличка, погледнах през прозореца, защото чух Бък, на когото, както много добре знаеш, не е позволено да идва тук, когато мен ме няма!

— Ти сама каза, че може да идва следобед!

— Точно така. А ние не сме вечеряли.

— Имаш грешка. Аз съм вечеряла. А ти не си, защото закъсня!

— Трябваше да работя до късно.

— Винаги трябва да работиш до късно! Твоята работа е по-важна от мен! Ти дори не ме обичаш! И взе попечителството, за да направиш напук на татко!

— Марта!

— Мразя те! — изкрещя Марта. — *Мразя те!* — Затича се към спалнята си: — *И никога вече няма да ти продумам!*

Момичето изчезна във вътрешния коридор.

Добре, каза си Дийна, ти определено се справи добре. Господи, защо никога не ми беше казал навремето, че да си родител е толкова

трудно? И толкова неблагодарно. И защо никога в живота си не съм свършила нещо както трябва?

По-добре ще е да оставя Марта да се поуспокои, реши тя, преди отново да се опитам да поговоря с нея. Сигурно по-късно ще приеме някои доводи. Може би Дийна бе преиграла, но не мислеше така. Това момче е потенциален насилник. Потенциален — по дяволите, та той вече си е! Беше видяла погледа в очите му, когато разговаряше с нея. Подигравателен, надменен. Насилнически. Дийна и преди бе виждала такъв поглед.

Няма да позволи на Марта да разсипе живота си заради някакъв си копелдак насилник!

Веднъж това вече се бе случило в семейството. Два пъти става премного. Това бе порочен кръг, който тя нямаше да позволи да се повтори.

Излезе навън, за да прибере покупките си. Помисли, че добре се е справила, че наистина добре се е справила. Трябваше да бъде твърда. И все пак я тормозеше нещо в Марта, нещо в погледа на Марта, когато бе изтърчала от стаята. Ами ако момичето бе направило някоя глупост?

*Тя затвори очи и за миг остана в безмълвна молитва. *Моля Ти се, Господи. Моля Ти се, недей. Погрижи се за моето малко момиченце. Защото не съм сигурна, че сама мога да се погрижа.**

А ако тя продължаваше да прекарва времето си с онова копеле Бък, нещо сигурно щеше да се случи.

11.

На другата сутрин Бен отиде късно в кантората си, което не бе нещо необикновено. Необикновеното беше, че целият му персонал — Кристина, Джоунс и Лавинг — бе застанал точно пред входната врата и го чакаше.

— Хайде да предположа — каза Бен. — Вие стачкувате. Вижте какво, не ви обвинявам, но докато някои клиенти не си платят сметките...

Спря. Ухилените им лица му подсказваха, че не беше това.

— Добре тогава, какво е? Да не би да имам рожден ден или не знам какво още?

— Къде си бил? — попита Кристина, като го прегърна през рамо и го вкара в кантората.

— Във Фориствю. Трябваше да заведа Джоуи на училище, а после налетях на голямата подписка за пролетната разпродажба на сладкиши...

— Нямах предвид това.

Кристина го бутна на един стол, докато останалите се наредиха край тях.

— Ние цяла сутрин се опитваме да се свържем с теб.

— Защо?

Джоунс се наведе напред:

— Позвъниха ми по телефона в секундата, когато влязох в кантората, шефе.

— И?

— Кметът иска да те види!

Бен дълбоко се замисли. Да не би да беше нещо във връзка с инцидента с дъщеря му във Фориствю миналия петък? Но това бе само незначително сблъскване! А и тя търчеше срещу него...

Лавинг го стисна за раменете и го раздруска:

— Можеш ли да повярваш, Капитане? Кметът иска да те види!

— Това е хубаво... предполагам...

Кристина го прекъсна:

— Бен, имаш ли някаква представа за какво говорим?

— Е, всъщност... не.

— Най-големият случай, разтърсил през последните години Тълса, а ти си в пълно неведение! Какво прави миналата нощ?

— Ами... да видя... Приготвих супата за вечеря, после прочетох може би хиляда пъти на Джоуи „Лека нощ с Месечко“. След като той заспа, завърших романа си от Тролъп...

Тя се удари по челото:

— Не мога да повярвам! Всеки в щата гледаше по телевизията преследването миналата нощ. Освен теб, разбира се.

— Преследване ли? За какво говориш?

— Бен, кметът е обвинен в убийство!

В главата му нещо прецфрака:

— Убийство! И той желае да ме наеме?

Кристина, Джоунс и Лавинг си размениха погледи.

— Слушай — каза Кристина, — тъй или иначе, той желае ти да бъдеш негов застъпник. *Entre nous*^[1], аз не бих ти дала твърде много надежди относно изхода.

— Какво искаш да кажеш?

Тя го хвана за ръката:

— Ще ти обясня накратко, докато отиваме към затвора.

Тъй като кметът Барет изрично бе подчертал, че желае да се срещне с Бен насаме, Кристина (след енергичен протест) се съгласи да се поразходи навън, докато Бен влезе в килията, за да разговаря с него.

— Не се тревожи за мен, Кристина — каза й той. — Всичко ще е наред.

— Не се тревожа за теб. Тревожа се за нас.

— Искаш ли да се изясниш?

— Всъщност тревожа се, че ще направиш идиотизма да не се съгласиш да го представляваш.

— Наистина имам някои резерви...

— Значи така! Почва се! Ще се позовем на някакви си абсурдни етически основания, а после ще изпукаме от глад!

— Нека първо поговоря с него. После ще видим.

Тя го хвана за реверите на сакото:

— Бен, обещавай ми, че ще поемеш случая!

— Ще видим.

— Бен!

— Ще видим.

Бен се остави пазачът да го поведе по дългия метален коридор. Килията на кмета Барет беше в самия му край, нещо като частен апартамент. Килия пет на седем, с койка, умивалник и открита тоалетна чиния. Не приличаше много на луксозното жилище на кмета.

Той лежеше на долната койка, покрил с ръце лицето си. Когато ги свали, Бен видя, че по него има черни и червени отоци, а около челюстите и темето му имаше превръзка.

Пазачът въведе Бен в килията, заключи вратата след него и се отдалечи.

— Как се чувствате? — попита Бен.

— По-добре, отколкото заслужавам.

— Моята правна помощничка ми каза, че сте имали произшествие с колата.

Барет се опита да се засмее, въпреки че драскотините и превръзката не позволяваха на мускулите му много да се разтягат.

— Блъснах се в една тухлена постройка, докато четири коли с ченгета, два хеликоптера на телевизията и половината свят ме гледаше. Както казах, чувствам се по-добре, отколкото имам право да се чувствам.

— Господи! Какво сте правили?

— Опитвах се да се убия — отговори той толкова сериозно, че Бен се изненада. — А всъщност нямам дори счупена кост. Проклетите въздушни възглавници!

Бен нервно направи няколко крачки в малката килия. Нямахше къде да седне, тъй че несръчно се изправи до вратата и почна да обмисля основния въпрос.

Това беше онази част от работата на защитата при наказателните дела, която той особено много ненавиждаше. Повечето защитници по такива случаи никога не задават този въпрос. След като защитава един клиент, ти знаеш, че неговата виновност поражда милион етически затруднения и заради това повечето адвокати предпочитат да не питат.

Тъй или иначе, Бен искаше да знае истината. Искаше да знае на какво стъпва. Ако имаше намерение да заложи името и репутацията си, особено при случай, за който бе сигурен, че ще се превърне в

сензация, той искаше да е убеден, че постъпва правилно. Както неговият стар наставник Джек Бълък обичаше да казва, той искаше да бъде на страната на ангелите. Но при такова ужасно, отвратително убийство как можеше човек да се осмели да попита?

Барет внезапно седна и сложи ръце върху коленете си:

— Бен, искам от самото начало да знаеш нещо. Не съм го направил.

Бен се вгледа в лицето и в очите му.

— Не съм убил жена си. Не съм убил прекрасните си дъщерички. Как бих могъл да ги убия? — Очите му почнаха да се навлажняват, но той преглътна сълзите си. — Не съм направил нищо такова. — Барет впи поглед в ръцете си. — Не бих могъл да го направя.

— Прочетох предварителния полицейски доклад. Съседи казват, че вие и жена ви сте имали някакви несъгласия този следобед.

Барет кимна:

— Точно така. Имахме. Нямам намерение да се преструвам, че не сме имали. — Разпери широко ръце. — Бракът ни беше от този тип. Понякога се карахме като куче и котка. Но все пак се обичахме.

— За какво се скарахте?

Барет сви рамене:

— Трудно мога да си спомня.

— Прокурорът ще иска да знае.

— Нещо за децата. Тя мислеше, че аз ги глезя, като им давам всичко, което поискат. Че подривам авторитета ѝ. И че не ѝ обръщам достатъчно внимание. И преди сме спорили по този въпрос.

— Колко пъти?

Той отново сви рамене.

— Не знам. Много.

— Тези караници бяха ли съпроводени с... насилие?

Той завъртя глава:

— Насилие? Искаш да кажеш дали не съм я удрял? Абсолютно никога.

— Добре, трябваше да попитам.

— Виж какво, аз не знам какво говорят сега хората за мен, но никога не съм вдигал ръка на жена си. Нито на момиченцата си. Те са най-прекрасното нещо на света за мен. — Гласът му се прекърши. —

Бяха. Мислиш ли, че ако кметът на града биеше жена си, това нямаше да се разбере?

— Предполагам.

Бен извади малък бележник от джоба на самото си и почна да си води бележки.

— Значи сте спорили. Какво стана след това?

— Едва си спомням. Всичко ми е като някаква каша. А и ударът в стената не ми помага особено.

— Само ми кажете какво си спомняте. Днес няма да успеем да направим всичко.

— Ами... полудях. Това не ми се случва често; повечето пъти мога само да се смея над тези работи. Но този път тя наистина ме вбеси, като твърдеше, че вдигам ръка на момичетата и всякакви други работи. Тъй че избягах от къщи.

— Напуснали сте къщата?

— Точно така. Качих се в колата и потеглих.

— Колко дълго бяхте навън?

— Не знам точно. Не много дълго. Може би час. Пих една кока при „Соник“ — можеш да провериш — и почнах да се чувствам зле. Какво толкова, ако не сме съгласни за някои неща! Аз обичах жена си, обичах и семейството си. Не биваше да бягам по този начин. Един силен човек се изправя и поглежда истината в очите. Тъй че излязох от заведението.

— Какво стана, когато се върнахте?

— Толкова бързах, че оставих колата на улицата и се затичах към къщи. И...

— Да?

Той се поколеба:

— И след това... ги... намерих. Каквото беше останало от тях.

— Вече мъртви ли бяха?

— О, да. — Очите му се разшириха и се втрениха в една точка.

— Жена ми беше просната като... като при някакво човешко жертвоприношение. А момиченцата ми...

Сълзите потекоха от очите му. Той покри лицето си с ръце.

— Съжалявам — каза тихо Бен. — Знаем колко ви е тежко.

Барет продължаваше да плаче. Цялата горна половина на тялото му се тресеше.

Бен пое дълбоко дъх. Мразеше това. Чувстваше се като лешояд от най-гадната порода, нахлул в горестта на този човек със своите безкрайни въпроси. Виновен или не, той очевидно беше съкрушен от мъка.

— Можете ли да ми кажете какво направихте, след като намерихте телата?

— Просто полудях. — Той изтри очите и носа си. — Не знам какво съм мислел. Просто не бях на себе си. Побягнах към колата и потеглих. Без да кажа никому нито дума. Глупаво е, знам. Но не мислех ясно. Въобще не мислех. Знаех само, че трябва да се махна от цялата тази ужасна, страхотна... смърт. И от онази кръв. Непрекъснато мислех: „Трябва да вървя, трябва да се махна от всичко това“. Беше като някакво заклинание, като заповед, която непрекъснато пулсираше в мозъка ми. Като че ли ако те не са пред очите ми, това всъщност няма да се е случило.

— Мога да разбера желанието ви да се махнете. Но не мога да разбера какво сте правили пред Индианската бариера.

— Не знам, човече. Аз просто карах нанякъде. Опитвах се да избягам от действителността.

— Някои предположиха, че сте бягали към Мексико, за да се скриете от полицията.

— Грешат. Просто трябваше да дойда на себе си. Трябваше да се убедя — сам себе си — че те наистина... — Той рязко прекъсна, после каза заобиколно: — Че вече ги няма.

Бен се покашля:

— Моят помощник в кантората ми каза, че търсите кой да ви представлява.

— Нека сложим картите на масата, Бен. Не искам някой да ме представлява. Искам теб.

— Така ми каза и секретарят. И трябва да ви каза — малко съм изненадан.

— Защо?

— Ние не се познаваме толкова добре.

— Познавам репутацията ти. Така е, когато станеш кмет.

— В града има дузина добри адвокати. С повече опит от мен. Можете да ангажирате когото си поискате. Извинявайте, но... не виждам смисъла.

Изразът на Барет леко се промени, в ъгъла на устните му се появи не усмивка, но някакво леко движение.

— Може ли да съм откровен?

— Разбира се.

— Моят случай ще бъде поверен на съдия Харт.

— Откъде знаете? Назначаването на съдията не може да стане преди предварителното слушане.

— Бен, аз съм кмет, нали? И знам. — Той протегна ръце. — Мои източници от съда ми казаха, че има мнозина добри адвокати и мнозина адвокати, които съдия Харт харесва. Но, казаха ми те, ти определено си предпочитан от нея.

— Не знам такова нещо.

— А аз знам. Това е факт.

— Дори и да беше вярно, няма значение. Съдия Харт е умна жена и професионалист. Тя няма да ви даде повече шансове само защото ме харесвала.

— Сигурен съм, че тя няма да покаже преднамерено каквито и да е предпочитания. Но когато всичко по процеса вече ще е казано и направено, след като всичко вече ще е поставено на равна нога, човек няма ли да предпочете да бъде представляван по-скоро от адвокат, когото съдията харесва, отколкото от някого, когото той не харесва?

Бен не можеше да оспори тази логика.

— Слушай, ще ти дам каквото поискаш. Какво ще кажеш за десет хиляди предплата? Можеш да ми вземаш по сто и петдесет на час, макар че знаеш, че обикновено не получаваш и половината от това. Значи — кога започваме?

Бен съсредоточено се занимаваше с куфарчето си:

— Не съм решил...

— Какво трябва да се реши?

— Ами... доста е сложно.

Барет бавно присви очи:

— Мислиш, че съм го направил, нали?

Бен отклони погледа си.

— Мислиш, че съм убил жена си. Мислиш, че съм убил двете си момиченца.

— Няма значение какво мисля аз. Важно е какво ще помисли съдът...

— Да, но точно затова ти не искаш да се заемеш с делото. Прав ли съм?

Бен го погледна право в очите:

— Ако самият аз не вярвам в разказа ви, как ще накарам съда да повярва?

— А ти в какво не вярваш?

— В нищо не вярвам. Че сте ги оставили точно в разгара и когато сте се върнали, сте ги намерили мъртви.

— Но всичко беше точно така!

— Не знам дали е било, или не е било така, но съдът трудно ще повярва.

Барет скръсти ръце:

— Добре. Това е единият проблем. Какъв е другият?

— Самото престъпление е проблем. Извинявайте. Знам, че сигурно сте разстроен от всичко това, но трябва да говоря честно. Всички в семейството ви са били убити, с изключение на вас. Обществото мрази оцелелите; то винаги мисли, че би трябвало да има някаква причина, за да е останал някой жив, а другите да не са. И кой може да го обвинява? То може да повярва, че един баща — един атлет — в пристъп на ярост е загубил разсъдъка си и е убил своето семейство. Но ако не сте ги убили вие, кой тогава го е направил? Кой евентуално би могъл да има някакъв мотив да унищожи цялото ви семейство?

— Бен — каза Барет след дълго мълчание, — колко знаеш за политиката?

— Съвсем малко.

— Е, тя е мръсна работа.

— Какво говорите — че вашите политически противници са го сторили?

— Току-що бях обявил, че ще се кандидатирам втори път.

— Не мога да повярвам, че някой може да извърши такова ужасяващо престъпление по политически причини.

— Само затова, защото, както каза, знаеш съвсем малко за политиката.

— Защо някой ще убива семейството ви?

— За да ме постави на това място, на което съм сега. — Той широко разпери ръцете си: — Погледни ме. Аз съм в затвора и като че

ли няма изгледи скоро да изляза оттук. Репутацията ми е ликвидирана. Дори и да бъда оправдан, повечето хора ще вярват, че вероятно съм виновен. С политическата ми кариера е свършено. Край. По дяволите, ако ме бяха убили, те просто щяха да изберат приемника ми. А по този начин заличават от картата администрацията на Барет.

— Не мога да повярвам, че някой може да го направи.

— Не можеш да повярваш, че някой може да извърши престъпление, за да спечели милиони долари?

— Милиони ли! Но вие казахте...

— Говоря за връщане на топката, Бен. За градските договори за строеж, които като че ли винаги попадаха в едни и същи ръце. Докато не се появих аз и изчистих нещата. Повярвай ми, в града има неколцина тузове, които биха искали да се махна, да ме очистят — и колкото по-бързо, толкова по-добре. Те не желаят някой да им изтръгне гърненцето с меда от ръцете. Особено пък — добави, — ако този някой е черен.

Бен поклати глава:

— Но такова престъпление... Три убийства...

— О, дявол да го вземе, влечугите, за които говоря, не убиват със собствените си ръце.

— Тогава...

— Бен, ти наистина не си толкова наивен, нали? В днешно време можеш да си купиш наемен убиец за хиляда долара! Човече, можеш да намериш обявите им на задната страница на списанията!

— Значи казвате, че го е направил професионален убиец?

— Толкова ли е невероятно?

— Да, откровено казано.

Барет замълча за момент.

— Бен — каза той след малко, — прочете ли описанието на убийствата в полицейския доклад?

— Да.

— И аз го прочетох. Помниш ли какво се казва там за моята малка... — Гласът му почна да трепери, после се пречупи. — ... моята малка Ани? — Той стисна челюсти и се опита да се овладее, като преглъщаше сълзите си. — Била е убита с един удар. Тънкото острие е проникнало точно там, през ребрата и право в сърцето. Смъртта е била незабавна. Сега аз те питам: бих ли могъл да го направя? Колкото и да

съм изгубил разсъдъка си от гняв? — Пак замълча. — Или за това е нужна... професионална точност?

— Но това е само едно от убийствата. Другите две...

— Знам. Навярно нещо се е случило, след като убиецът е ликвидирал Ани. Но най-важното си остава — аз не бих могъл да извърша тези убийства!

— Съдът ще приеме, че сте могли. Или че просто сте имали късмет.

— Късмет? Че съм имал *късмет* ли?

На Бен му се искаше да не бе произнасял тези глупави думи, но беше много късно.

Цялото тяло на Барет се разтресе от гняв:

— Аз... нямах... късмет. Аз изгубих *семейството си*. Аз съм *жертва*! — Няколко пъти трябваше дълбоко да си поеме дъх, преди да се вземе в ръце. — Не бих могъл да извърша тези убийства! Те са дело на професионалист!

— Ами...

— Искам да ти кажа и нещо друго. Мисля, че съм го виждал. Видях как един се навърта из квартала. Едно мазно влечуго в зелена униформа. Гадняр. Обикновено се влачеше с една по-млада жена. Всъщност с едно момиче. С лента през челото. Видях го няколко пъти да скита наоколо, но не знаех какво да предприема. Сега знам. Сега разбирам, че е оглеждал квартала и е изчаквал най-подходящия момент. И когато вчера ме е видял да излизам от къщи, е извършил делото си.

— Колко пъти сте виждали този човек?

— Не съм сигурен. Най-малко четири или пет пъти. Би трябвало и други от квартала да са го виждали. Поразпитай.

Бен замислено потупа устни с писалката:

— Предполагам, че мога да го направя.

— Сега недей да си блъскаш главата дали да поемеш делото. Изчакай малко. Задай някои въпроси. Иди на заседание на градския съвет.

— На градския съвет ли?

— Да, по дяволите! Те ще се опитат да ме махнат още в първия ден.

— Предполагам, че няма да навреди, ако задам няколко въпроса.

Бен тръгна към вратата на килията.

Барет го сграбчи за ръката:

— Обаче, Бен... върни се при мен колкото е възможно по-скоро, съгласен ли си? — Впи очи дълбоко в очите на Бен. — Имам нужда от тебе, Бен.

Бен започна да оправя връзката си, без да отговори.

— Знам какво си мислиш. Не желаяш да ме представляваш, защото мислиш, че съм богат, с тлъст портфейл, излязъл от играта политик. Ти предпочиташ хора, за които мислиш, че са тежък случай. Някой, който няма пари. Някое момче със забавено развитие. Някоя жена, която фалшиво е била обвинена от ФБР. Но аз ще ти кажа нещо, Бен, и се надявам, че ще ме чуеш добре. Такива дела са лесни. Когато човек се захване с такива дела, той става герой в очите на хората, независимо дали ги печели, или губи. Но, Бен, дори и да не съм в особено неравнопоставено положение, в този случай аз съм *жертва*. Аз съм този, на когото отнеха семейството, кариерата, свободата. А сега полицията и пресата ще се опитват да убедят всички, че съм един отвратителен, маниакален убиец на малки деца. Да, но не съм! *Не съм!* — Отпусна ръцете си върху тънкия дюшек: — И искам ти да го докажеш!

Бен издърпа ръката си и несръчно се отправи към вратата на килията.

— Пак ще дойда.

Той повика пазача и напусна килията, като остави зад себе си градския кмет в бдението му с неговите милион въпроси без отговор.

[1] Между нас казано (фр.). — Б.пр. ↑

12.

Когато Бен пристигна в дома на кмета, къщата носеше всички непогрешими белези на място, където е било извършено престъпление: жълта лента ограждаше цялата площ, униформени патрули бяха настанени на всички входове, професионалисти изпълняваха задълженията си с мрачна решителност. Може би най-отличителната характеристика все пак бе подчертаната тишина, тишина сред суетнята нагоре-надолу, тишина, която отличаваше къщата от всички други къщи, където животът продължаваше без прекъсване.

Бен кимна на детектив Томлинсън, който беше застанал точно до входната врата. Те се познаваха вече добре, достатъчно добре, щото Томлинсън да не попита дали неговият шеф ще разреши на Бен да посети местопрестъплението. Той знаеше, че Бен Кинкейд и Майк Морели са делили една стая в колежа и са свирели като музикално комбо на вечеринките в студентското градче — Бен на пиано, Майк на китара. Знаеше също така, че Майк е бил женен за сестрата на Бен и че след това се е развел с нея — все събития, които бяха породили определено напрежение в тяхното приятелство.

— Къде...

Бен нямаше нужда да завършва въпроса си. Томлинсън му посочи една приведена фигура, която лазеше по дъсчения под на всекидневната.

Бен прекоси стаята, като внимаваше да стъпва само по защитните листа от намаслена хартия. Майк бе коленичил на четири крака, с нос, забит в пода, докато задните му части стърчаха към тавана.

— Контактa ли си изгубил? — попита Бен.

Майк хвърли един поглед нагоре да види кой е там:

— Не.

— Онази джаджа пак ли не работи?

— Ако толкова трябва да знаеш, посипвам с луминол едно петно, за да видя дали ще мога да взема някакъв отпечатък.

— Разбирам. Но не мисля, че ще откриеш нещо.

Майк се подпря на лакът:

— За твоя информация, открих десетки отпечатъци. За нещастие всички са от обувките на полицаите.

— Не постла ли хартия, след като оградихте мястото с кордон?

— Да, разбира се. Аз лично... — Той изведнъж спря, изправи се на колене и изтри ръцете си. — Впрочем ти какво правиш тук, Бен? Аз разкарах всички други търсачи на силни усещания! — Присви очи: — Не си замесен в това дело, нали?

— Не. Все още не.

— Какво, за бога, значи това?

— Кметът Барет ме помоли да му бъда застъпник.

Майк ококори очи:

— Той е помолил *тебе*?

— Толкова ли е невероятно?

— Само помислих, че навярно би желал някой...

Бен започна да барабани с пръсти:

— Слушам те?

— Искях да кажа, мислех, че той би желал някой... някой...

— Чакам!

— Мислех, че би предпочел някой... по-висок. Да, точно така, По-висок.

— А, правилно. Но нека ти посоча грешката. Изглежда, че някой е подал на кмета Барет заблуждаващата информация, че аз определено имам известно влияние върху съдията, за когото той мисли, че ще бъде натоварен да гледа делото.

— Да. Това е повече за вярване.

— Че аз имам голямо влияние върху съдията?

— Не. Че Барет е ангажирал някого, за когото *предполага*, че има влияние.

— Не разбирам мисълта ти.

Майк се изправи и сви рамене:

— Барет е политик. А ти знаеш какви са политиците. Целият им свят се върти около политиката. За тях е по-важно да познават нужните хора, отколкото да направят онова, което трябва. Те винаги ще предпочетат влиянието пред таланта.

Бен сведе глава:

— Майчице! Благодаря ти.

Майк се засмя:

— Искам да подчертая, че политиците предпочитат хора, които притежават своя вътрешна линия, която следват. В този случай очевидно такъв човек си ти. И прие ли делото?

— Още не.

— Какво чакаш?

— Ами надявах се, че чрез теб ще мога да придобия известен поглед върху него. Трябва да ти призная, че имам някои съображения.

— Като факта например, че Барет очевидно е виновен?

Бен погледна встрани:

— Разбира се, съвсем неуместно е да обсъждам дали моят потенциален довереник е виновен или невинен...

— Да, цял-целеничък Бен. Винаги играе по правилата. — Той се ухили: — Струва ми се, че Барет не е направил признание?

— В никакъв случай.

— Какво е неговото обяснение? Като оставим настрана това, че е привилегирован.

Бен сви рамене:

— Не мога да ти дам подробности. Но той е убеден, че сигурно е бил заобиколен от врагове в градския съвет.

Майк изтръска праха от тежкото си палто, което беше необикновено дебело за сезона.

— А неговата толкова популяризирана разходка с колата към Индианската бариера?

— Изпаднал бил в паника. Не знаел какво прави.

— Т-т-т-ака! — Майк сложи ръката си върху рамото на Бен: — На процеса ще бъде твърде забавно.

— Доколкото разбирам, ти мислиш, че е виновен.

— Гордея се с това, че никога не приемам вината на някого, дори когато доказателствата срещу него са съкрушителни. Какъвто е нашият случай.

Бен кимна. Точно това искаше да чуе.

— Дали ще спечелим, или изгубим, но това ще бъде извънредно сензационен процес. Местните репортери вече почнаха да налитат, а е само въпрос на време и националните медии да се включат в играта. В това дело е замесена звезда плюс всички онези пикантни подробности,

по които пресата толкова си пада. Първият чернокож кмет на града, градско момче, направило състояние, атлет на колежа, обвинен в убийството на цялото си семейство по ужасяващ начин. — Майк подсвирна с уста: — Това ще се превърне в главния цирк за медиите.

— А онова за градския съвет?

— Барет, разбира се, има врагове в съвета. Нали знаеш, дори и след като градската управа беше реконструирана преди няколко години, в съвета все още преобладават заможните бели. Някои от тях съвсем не бяха очаровани да бъдат ръководени от едно бедно момче от Нортсайд.

Бен кимна:

— Тъй или иначе, високо ценя помощта ти. Ако приема делото, ще разменим няколко думички по време на кръстосания разпит.

— О, мен няма да ме има там.

— Не си ли натоварен с разследването на местопрестъплението?

— Засега да. Но първият детектив, появил се тук, бе лейтенант Прескът.

— Прескът!

На бира и пица Бен беше чувал всичко за Прескът. Твърде добре знаеше с какво име се ползва Прескът, за да го пренебрегва:

— Защо, за бога, си определил Прескът за такова голямо дело?

— Не съм го определял аз. Тогава бях извън отдела по друг случай.

— Тогава Вожда Блекуел ли? Аз мислех, че той не го обича също толкова, колкото и ти самият.

— Всъщност според Прескът бил е изпратен на местопрестъплението от... — Тук Майк рязко прекъсна думите си. — ... от приятели от съвета.

Бен повдигна веждите си:

— Нали не се шегуваш?

— М-м-м-м.

— И как се справи Прескът?

— О, той... — Майк още веднъж спря изречението си по средата. — Ами не е нужно да навлизам в подробности.

— Аха. Олял се е, нали? Ето защо отпечатъците от стъпките са зацапани.

— Бен! — Майк изглеждаше необикновено затруднен. — Аз съм член на полицейския отдел, нали знаеш? Докладвам на окръжния прокурор.

— По-важното е в кой тим сме, Майк. Човекът е обвинен в убийство.

— Знам. Но аз не мога да застраша процеса, като критикувам колега от своя отдел. Дори и... — Присви устните си, сякаш в устата си имаше неприятен вкус.

— Майк, ако това е важно за делото...

— Не казвам, че няма да отговоря на въпросите ти. Само не ме карай да критикувам един колега, съгласен ли си?

— Чудесно.

Бен почувства, че вече премного е притиснал приятеля си. Беше по-добре да изчака да се видят по друго време и на друго място.

— Ако поема делото, ще ти пратя вест.

— Бен! — Майк се доближи до него и снижи глас: — Това не е за протокола, казвам ти го само на ушенце. Знам, че се изкушаваш да вземеш един сензационен процес. Но честно казано, делото е загубено. Пресата вече действа така, сякаш виновността на Барет се разбира от само себе си, а хората вярват на това, което чуват от телевизията. Помниш ли оня стих от Луис Карол?

— Кой?

— *Аз съм съдията, журието съм аз, каза хитро старата перука, процеса вода само аз и днес/осъждам те на смърт!* — ето какво ще става отсега нататък, Бен, с полицията, пресата и с бог знае колко милиона зрители, които вече са взели решението си. По теб ще стрелят от всички страни: медиите, чернокожите, белите — всички, а крайният резултат ще бъде същият. Във всички случаи ще станеш за посмешище. — Пъхна ръце в джобовете на палтото си: — По-добре мога да ти кажа не какво да правиш, а какво би трябвало да направиш, Бен. Тук не става дума за това, че Барет не може да си намери друг адвокат. Той може да си купи когото си пожелае.

— Благодаря ти за съвета — каза Бен и се отправи към вратата.

— Хей — подвикна Майк след него, — успя ли да установиш къде се намира вятърничавата ти сестра?

— Боя се, че не.

Майк кимна:

— Тя чудесно умее да се скрива от погледа, щом не желае да я намерят. Когато ме заряза и избяга в Монтана с оня шушумига — професора, трябваша ми месеци, докато я пипнах. При това съм детектив!

— Убеден съм, че ще се появи, когато му дойде времето.

— Да... Как е Джоуи?

— Ами... добре е.

— Той е хитро дете. Каквито са сега децата. Харесвам го, този малък келеш.

Би трябвало, помисли Бен. Кръвта ще проговори. Въпреки историята, която Джулия му бе разказала, когато за пръв път се появи с детето, той бе почти сигурен, че Майк е бащата на Джоуи. Милион пъти беше решавал да каже на Майк, но преди да предприемеше тази извънредно важна стъпка, искаше да е сигурен, а не можеше да бъде сигурен, докато не откриеше Джулия и не я принудеше да потвърди подозренията му.

— Ще го прегърнеш от мен, нали? — добави Майк.

— Разбира се — отговори Бен, докато излизаше. Внезапният блясък на слънцето го заслепи.

Ще го прегърна, помисли си. Но кога Джоуи ще ме прегърне в отговор?

13.

В мига, в който Бен отвори вратата на апартамента си, в носа го удари характерният и необичаен мирис на рибни продукти. Ненавиждаше риба и въобще всякаква храна, свързана по някакъв начин с морето. От нея винаги получаваше уртикария.

— Здравей, Джони! — поздрави Бен и остави куфарчето си на кухненската маса. Джоуи беше в кошарката си и се занимаваше посвоему. — Благодаря ти, че взе Джоуи от училище.

— Няма проблеми.

— Трябваше да прегледам малко информация по едно вероятно ново дело...

— Знам. Кметът. Олеле!

— Не е чак толкова...

— Ами да. Кметът Барет събира свой собствен екип от звезди — и ти си в него. Хич не е толкова!

— Аз наистина не...

— Винаги съм казвала на сестра си Джейми — ти, казвам, подценяваш нашия Бенджамин. От него един ден ще излезе нещо!

— О, колко мило!

— Той наистина е адвокат и виси по цял ден с ченгетата, но само му дайте възможност...

— Вече поех курса. Между другото напоследък не съм виждал Джейми. Как е тя?

— О, много е клисава!

Бен премига:

— Моля?

— Виж, навярно преди да поема отговорността за грижите към това дете, не съм забелязвала много неща, но сега разбирам, че тя не прави точна разлика в общественото положение на хората. Стана извънредно потисната, след като изгуби работата си във „Всичко за тялото“. Вече не може да получава отстъпка за онези шампоани от екзотични треви. Най-често си седи на верандата в едни и същи

скапани дрехи и панталони за сърф. Станала е царица на времегубенето.

— Съжалявам да го чуя. Още веднъж ти благодаря, че взе момчето.

— Беше ми приятно. Това е голямо извинение да мога да вземам семейния велосипед. Иначе нямам много поръчки, за да го покарам.

Бен леко наклони глава встрани:

— Поръчки ли казваш?

— Точно така.

— И вземаш Джоуи със себе си?

— Именно.

Той разхлаби връзката си:

— А... Джони... Нали не го водиш на... неподходящи места?

— Неподходящи ли? Какво имаш предвид? В книжарница само за възрастни? В някое свърталище за пушене на опиум? В бар на велосипедисти?

— Джони, бъди сериозна! Знаеш, че отговаряш за него.

— Човече, я го повтори! — Тя остави лъжицата и изключи печката. — Издишаш, Бен. Какво мислиш, че съм, някаква развейпрах глупачка? Отидохме с Джоуи да купим някои неща.

По лицето му се изписа облекчение.

— И какво взехте?

— Паприка. За сос от скариди.

Бен се наведе през рамото ѝ и надникна в тенджерата:

— Предполагам, че това са... въпросните скариди?

Тя се засмя:

— Ето че острият ти аналитичен ум отново се прояви. Понякога си страхотен!

— Ха-ха!

Той вдъхна аромата, който се носеше над печката. Да, определено морски продукти!

— Вечерята ще е готова след пет минутки. Нямам търпение да разбера какво мислиш за нея. Никога преди не съм опитвала такова нещо.

— Наистина.

— Надявам се, че е добро. Искам да кажа, ще бъде толкова разочарована... Но не искам да ти оказвам натиск. Желая честната ти

преценка!

— Знаеш ли, Букър навярно ще е по-добър съдник...

— Той е на работа цяла нощ. А мисис Мармълстийн е настинала.

Не, ти ще си моят човек, Бен.

— О, божичко! — Сега реши да смени темата: — Как е Джоуи?

— Както винаги, съвсем тих. Все пак малко съм загрижена за него.

Бен усети как нещо лекичко пробужда сърцето му:

— Какво, да не би да е бил неразположен?

— Не съм забелязала.

— Тогава не е слушал? Не е правил, каквото си му казвала?

Джони се извърна от печката към него:

— Бен, какво ти става?

— Да не би...

— Единствената ми грижа са дрешките на Джоуи.

Бен се отпусна на един стол:

— О! Какво им е на дрешките? Току-що му купихме няколко комплекта!

— Беше преди пет месеца, Бен. А той е дете. И расте. И ги износва. Погледни коленете на чорапогащника, който носи.

— Добре, добре — отговори Бен. — Какъв избор трябва да направя?

— Нямах избор, Бен. Има само един императив. „Детски рай“.

Бен изглеждаше озадачен:

— Това магазин ли е?

Джони завъртя очи:

— Господи, Бен, ти съвсем не си в час!

— Никога не съм си купувал дрехи! Майка ми обикновено ме водеше на онези безкрайни експедиции, за да...

— Моля ти се! Недей да ме товариш с кошмарната приказка за богатото дете, което е принудено да си купува чудесни дрехи против волята си. Сърцето ми няма да почне да кърви за теб!

— Ти никога не си ходила на тържество за нечий рожден ден с вратовръзка!

Джони се върна към готвенето си.

— Само ми остави малко пари, Бен. Утре ще отидем с малкия сладуран до „Удланд Хилс“ и ще премерим някои неща.

— Щом казваш.

— Да. И не забравяй, Бен, че ние не сме просто детегледачки. Ние трябва да знаем със сигурност, че той се развива!

— Правилно. — Бен вдигна Джоуи от кошарката му: — Как се е развивал днес този малък мъж?

Джоуи не изглеждаше недоволен, че са го измъкнали от кошарката, но в същото време и не изразяваше някакво особено удоволствие.

— Хайде, Джоуи. Искаш ли да дадеш усмивчица на вуйчо Бен?

Никаква усмивка не се появи.

— Добре, а какво ще кажеш за поне блед признак на веселост?

Никаква промяна.

— Тогава за мъничко въодушевление?

Нищичко.

— Ще ми смигнеш ли с дясното оченце?

Джоуи почна да чопли носа си.

Бен подхвърли детето във въздуха и го настани в стола му за хранене:

— Ето че стигнахме! Време е да хапнем нещичко!

Той се наведе към ухото на Джоуи и прошепна:

— Все пак нали се радваш да ме видиш, детенце?

Той се загледа в яносините очи на детето. Какво не би дал, за да можеше да види в тях искрица, която да показва, че то го познава, някакъв отблясък, който да означава, че го различава, слабо отражение на собствената му любов. Но не можеше да се самозалъгва. Не виждаше нищо. Не виждаше нищичко, освен собственото си разстроено лице, отразено в зениците.

— Готови сме — обяви Джони. Тя постави основното блюдо в центъра на масата, сложи чинии и даде на Джоуи обичайното му зеленчуково ястие. — Яж сега! Хоп! Толкова е хубаво!

Бен спокойно си сипа прилична порция от соса със скариди. Какво значение имаха няколко плюски от уртикария между приятели?

След вечерята Бен направи някои безуспешни опити да си поиграе с Джоуи, после седна пред пианото да му посвири, което на Джоуи, изглежда, му беше приятно или поне не му бе неприятно.

Отначало Бен посвири малко Моцарт (защото бе прочел някъде, че коефициентът на интелигентност при децата може да се увеличи, когато слушат Моцарт). После подхвана една песен на Кристин Лавин — „Старомоден романс“, и любимата им с Майк — „Когато крия сърцето си от чужди погледи“, която свиреха някога в колежа. Към края ѝ забеляза, че очите на Джоуи почнаха да се затварят. Той набързо изкъпа племенника си, сложи го в леглото и му прочете няколко приказки. След като Джоуи заспа, Бен включи успокоителното устройство със записи на природни шумове („Слушайте прилива в собствената си спалня!“) и напусна стаята.

Беше изморен, но знаеше, че няма да може да заспи. Първо трябваше да направи нещо, което предварително бе решил. Би желал да разполага с повече време, но нямаше право да държи кмета Барет в неизвестност. Трябваше веднага да реши да поеме делото.

Защото самото обстоятелство, че представляваш някого, който е виновен, не е чак толкова ужасно. И преди се беше заемал със случаи, когато — е, ако не знаеше със сигурност, че клиентите му са виновни, то поне имаше силни подозрения, че не са невинни. Но сега бе съвсем различно. Обвинението беше в убийство. В убийството на собственото семейство на обвиняемия. Отвратително, абсолютно непростимо престъпление. Само мисълта, че се намиращ в едно помещение с някого, който би могъл да извърши такова нещо, вледеняваше кръвта на Бен.

Другият фактор беше обстоятелството, че си изложен на погледа на медиите. Майк беше прав; това щеше да бъде цирк. Той и преди бе имал работа с пресата, обикновено отношенията им бяха доста нелепи, но никога на такова равнище. Разбира се, публичността би могла да се превърне в предимство за един адвокат, повел борба за спасяването на своя довереник. От друга страна обаче, не можеше да понесе мисълта, че милиони ще му лепнат етикета на човек, който защитава семейния убиец. Убиеца на малки деца. Предпочиташе по-скоро да се откаже.

Но защо пък да не приеме? Често беше мислил за това през деня. Какво щеше да каже майка му?

Знаеше, че съществуват някои морални основания да поеме делото, но все още не желаше да го направи. Искаше да бъде на страната на ангелите.

Тогава защо се колебаеше? Просто трябва да кажеш „не“ и въпросът се решава. Но нещо в него продължаваше да го човърка, нещо, което той все още не бе формулирал достатъчно ясно.

Като въздъхна, Бен измъкна сандъчето си изпод леглото и започна да рови съкровищата си, докато накрая видя онова, което му трябваше. Вдигна черното кълбо с двете си ръце и го обърна надолу.

— О, вълшебен Оракуле на кълбото, дай ми наставление в този кризисен момент! Трябва ли да приема делото?

Загледа се в белите букви, които се появиха в мастиленосинята течност: „Няма отговор засега“.

Това не му помагаше особено много. Зададе отново въпроса и пак обърна топката надолу.

„Опитай по-късно!“

О, адски съм ти благодарен, Оракуле на кълбото!

Може би докато все още го държеше в ръце, би трябвало да потърси съвет и за това какво да прави с Джоуи. Все още не можеше да повярва, че Джоуи се чувства нещастен, че в цялата тази работа има нещо сгрешено. Може би нещо сериозно. Но доказателствата все по-трудно можеха да се пренебрегват. Тази вечер, когато се бе загледал в очите на това малко дете...

Почакай! Нещо далечно проблесна в паметта на Бен. Докато гледаше в очите му...

Спомените му се върнаха назад, те прескочиха Джоуи, прескочиха тази вечер и се спряха в онази петъчна вечер — във Фориствю, преди да арестуват Барет, преди трагедията.

Разбира се. Сега ясно го виждаше, сякаш се бе случило преди минутки само. Виждаше как Барет прегръща двете си дъщери. Спомняше си го добре, защото тогава изпита силна ревност. Ревност към изпълнения с обожание начин, по който двете момиченца сияеха от любов към баща си.

И заради начина, по който той също сияеше.

Барет обичаше тези момиченца. Обичаше ги с цялото си сърце, с цялата си душа, с цялото си съзнание. Обичаше ги с всяка фибра на съществуването си. Сякаш цялата любов, която пазеше в себе си, бе изкристализирала и блестеше в очите му.

А очите не лъжат.

Мъжът, когото Бен бе видял, не можеше да причини нищо лошо на тези момиченца. В това беше абсолютно сигурен.

Той върна кълбото в сандъчето. Уолъс Барет не бе убил дъщерите си. Беше го направил някой, когото полицията дори не диреше.

Да, все някой трябва да го е направил.

Бен напъха сандъчето под леглото си, вдигна слушалката на телефона до леглото и набра един номер:

— Кристина?... Да. Да, ние. Виж сега, ето какво имам намерение да предприема.

ВТОРА ЧАСТ
ОЧИТЕ НА СВЕТА

14.

Нищо не беше подготвило Бен за приема, който го очакваше в момента, в който той излезе от колата си на паркинга пред сградата на съда. От всички страни около него се струпаха репортери и образуваха тесен кръг, като по този начин блокираха достъпа му до вратата на съдебната палата. Пред погледа му се издигаха микрофони с инициалите на всичките пет местни телевизионни станции, на една от Оклахома Сити, една от Ню Йорк и дори на Си Ен Ен. Същите журналисти, които бомбардираха кантората му с обажданията си по телефона и с молби за интервю, откакто решението му да поеме защитата на Барет бе станало обществено достояние.

— Мистър Кинкейд!

— Ще направите ли изявление?

— Как имате намерение да пледирате?

Бен се опита да си проправи път през тълпата със здраво заключена уста. Знаеше, че всеки изтърван коментар или каквато и да е забележка щяха да бъдат хванати от някой от микрофоните, които се завираха в лицето му, и щяха да бъдат препредавани многократно през деня.

— Ще ни кажете ли какво предполагате, че ще стане вътре?

Бен постави пропуска си в електронното устройство и решително се насочи към входната врата на сградата на съда.

— Как се чувствате като защитник на един виновен човек?

Бен спря:

— Кой каза това?

Репортерите замлъкнаха. Започнаха да се споглеждат.

— Хайде, това не е игрище! Кой го каза?

Един от местните репортери, млад мъж с русолява, намазана с гел коса, пристъпи напред:

— Аз!

Бен покри микрофона с ръка и прикри обектива на камерата му с куфарчето си:

— Нека ви припомня Гражданско-процесуалния кодекс, младежо, параграф 101. Тук, в Америка, всеки се смята невинен до доказване на противното. Никой не е виновен, докато съдът не се произнесе дали е виновен.

— Но...

— Никой. Без изключение. А да се внушава противното означава сериозно нарушение на закона. Разбрахте ли?

Репортерът кимна. Бен се обърна и влезе в съдебната палата, този път необезпокояван.

Определено не трябваше да го правиш, каза си Бен. Ще съжаляваш за това. Още при първата възможност да те пусне в ефир този русолявият, с продуханата коса, ще го направи. Но момчето може да причини далеч по-голяма вреда, ако почне нагло да крещи в ефир, че Барет е виновен. О, разбира се, няма да го каже с толкова много думи, но репортажите му ще бъдат заснети под такъв ъгъл, така ще бъдат изградени, разпределени по времетраене и редактирани, че всеки зрител ще предположи, че Барет трябва да е виновен. И някой от онези торби, някой, който продължава да мисли, че начинът да разбереш какво става по света е да гледаш местните новини, ще заеме място в съда. Той трябва да направи всичко възможно, за да предотврати този вид репортажи, преди съставът на съдебните заседатели да бъде непоправимо покварен.

Четирима души от шерифството чакаха в един коридор на седмия етаж заедно с кмета, сега обвиняем — Уолъс Барет. Днес кметът бе заменил обичайния си костюм с жилетка на райета от „Армани“ с халтаво висящ на него, стандартен оранжев гащеризон, предназначен да привлича вниманието в случай на бягство, защото беше извънредно крещящ и грозен. Пълно падение.

В момента, в който Бен се появи в кадър редом с Барет, коридорът се освети от блясъка на светкавиците и прожекторите. Снимката за първа страница.

— Момчетата как се отнасят с теб? — попита Бен.

Барет се усмихна, като отново прояви слаб проблясък от онова очарование, което го бе довело до поста му:

— Неловно за градски служители.

— Е, те са претоварени с работа и са лошо заплатени.

— Знам. От три години се опитвам да накарам съвета да одобри двадесетпроцентно увеличение на заплатите им.

Полицайте, застанали от двете му страни, много внимателно разглеждаха върховете на обувките си. Беше вярно и всички го знаеха.

Бен хвана Барет за ръка и го поведе по коридора, плътно зад тях ги следваха хората на шерифа. В мига, в който влязоха в съдебната зала, те бяха посрещнати от силна, оживена реакция, изцяло отрицателна. Съдебната зала беше претърпана, което не изненадваше никого, и с изключение на пресата, като че ли всички в залата свиркаха, ревяха и се зъбеха на кмета си, сега дискредитиран обвиняем, облечен в грозна оранжева торба. От далечния край на залата се разнесоха викове, отчетливи призови за отстраняването му и някои расистки лозунги.

— Не им обръщай внимание — разпореди се полугласно Бен. — Гледай напред. Не им доставяй удоволствието да реагираш!

Барет разбиращо кимна.

За нещастие съдията още не бе влязъл в залата, тъй че никой не призова веднага за ред в съда. Те просто трябваше да изчакат.

Джак Бълък беше на масата на обвинението и изпразваше педантично съдържанието на своето куфарче. Бен не бе изненадан; беше предвидил, че Бълък ще пожелае да се заеме с това дело. Той за миг срещна погледа на Бълък, после Бълък бързо отклони очи.

Доста лошо. Бен познаваше Бълък още от времето, когато беше в колежа и бе постъпил на стаж в окръжната прокуратура в Оклахома Сити. Тогава бяха работили заедно — два ума с обща идеалистична цел: да направят от света по-добро място. Но откакто и двамата се бяха преместили в Тълса и Бен бе станал известен (доколкото всички го познаваха) преди всичко като адвокат защитник, Бълък бе отказал да има каквото и да е общо с него. Беше дал недвусмислено ясно да се разбере, че смята Бен за „разочарование“, за беглец от каузата на доброто и правдата.

Бен помисли дали да не се насили да отиде при него, но после се отказа. Трябваше да се съсредоточи върху своя довереник и колкото бе възможно най-добре да се възползва от всичко, за да извлече някакви предимства за него. Не можеше да си позволи да изразходва чувства към предишния си наставник.

След няколко мига съдебният разпоредител нареди всички да станат на крака и вратата се отвори за достопочтения Едуард Н. Хоукинс, наричан топло „Обеси го“ Хоукинс. Хоукинс, както Бен много добре знаеше, си въобразяваше, че е някакъв съвременен Рой Бийн, известен със смъртните си присъди съдия от деветдесетте години на миналия век. Единственото добро нещо, което Бен можеше да каже за това, че Хоукинс щеше да председателства тези заседания, беше, че присъствието му сега бе гаранция, че няма да председателства съда на неизбежния процес.

Съдия Хоукинс набързо премина през всички предварителни процедури, като правеше всичко възможно, за да се открои като възможно най-добрия образ на съдия. За разлика от неговото обичайно небрежно, почти цинично поведение, днес той седеше изправен, говореше отчетливо, като модулираше гласа си, и преди всичко се държеше с достойнство. Бен разбра, че Хоукинс силно е впечатлен от факта, че няколко реда в галерията са пълни с репортери — вероятно повече представители на пресата, отколкото бе виждал, събрани в съдебна зала на ръководен от него процес, през всичките си дела преди това, взети накуп.

Разпоредителят обяви наименованието на делото и Хоукинс попита Бен дали неговият клиент ще пожелае да му прочетат формално повдигнатите срещу него обвинения. Барет не пожела. Това беше цялата процесуална формалност. Въпреки че се изискваше от конституцията, четенето на повдигнатите обвинения — обикновено дълга и пълна с трудна за разбиране юридическа фразеология процедура — само забавяше хода на делото.

Сега съдия Хоукинс проникателно загледа обвиняемия:

— Мистър Барет, вие сте обвинен в три отделни случая на извършено убийство първа степен. Разбирате ли обвиненията, повдигнати срещу вас?

— Разбирам ги — отговори ледено Барет с обичайния си дълбок баритон, който напомняше Джеймс Ърл Джоунс. Бен можеше да отговори вместо него и обикновено така и правеше, но Барет му бе казал предварително, че може и ще отговаря сам. Той също очевидно разбираше, че в залата има репортери.

— Информиран ли сте за правата си като обвинен?

— Да, информиран съм.

— Имахте ли възможност да се консултирате със защитата ви относно обвиненията, повдигнати срещу вас?

— Да, имах възможност.

Хоукинс взе документите от масата пред себе си и ги подреди в спретната купчинка.

— Много добре, сър. Какво ще заявите относно обвиненията?

— Пледирам, че съм невинен — заяви Барет, като подчертаваше думите си. След миг добави: — Не съм извършил това.

От галерията се разнесе отчетлив шум, това не беше бръмчене, а ясно драскане. Звукът на множество писалки, влезли в действие.

Хоукинс погледна надолу към обвиняемия и устните му леко се разтвориха:

— Пледирате, че не сте виновен, така ли?

— Да, сър.

Образец на професионалист, Хоукинс наведе глава и надраска нещо в бележника си. Очевидно имаше желание да каже нещо, но бе твърде умен, за да го каже веднага.

— Имате ли да кажете нещо друго?

— Аз силно страдам от това, господин съдия. — Гласът на Барет прозвуча твърдо, но сериозно. — Ние трябва да разберем кой е извършил това ужасяващо престъпление. Не съм аз, но полицията не потърси никого друг. Аз специално се обръщам към съда да използва влиянието си и да се разпорежи на полицейския отдел да продължи разследването си.

— Боя се, че това е извън моите пълномощия.

Съдията отгърна още някакви документи, после се обърна към Бълък, който стоеше непосредствено встрани до обвиняемия:

— Господин обвинител, кога ще бъдете готов за процеса?

— Веднага щом Ваша чест пожелае — отговори решително Бълък.

— Обвинението готово ли е?

— Напълно.

— Получихте ли всички доказателства, които ви бяха необходими?

Слаба усмивка се появи върху устните на Бълък:

— Нима някой не ги е получил?

Хоукинс бързо наведе главата си, за да прикрие, както го заподозря Бен, леката усмивка, която сега играеше върху собствените му устни. Когато отново я вдигна, беше възвърнал израза си на играч на покер:

— Много добре. Съдът назначава предварителното слушане за четвъртък, девет часа. Обвиняемият се поверява на грижите на градския шериф...

— По този въпрос, Ваша чест... — заяви Бен. Мразеше да прекъсва нечии думи, но знаеше също така, че след като един съдия е издал постановление, почти невъзможно е да го накараш да го промени. — Отправляме искане обвиняемият да бъде освободен срещу гаранция до започване на изслушването или на процеса. Готови сме да внесем каквато и да е разумна сума.

— Държавата възразява най-енергично — заяви Бълък. — Срещу обвиняемия има повдигнато обвинение за три случая общо убийство.

— Независимо от това — продължи Бен, — мистър Барет е водещ гражданин на нашето общество...

— Беше — вметна Бълък.

— Мистър Барет е една от най-известните личности в този град. Той трудно би могъл да изчезне ей така.

— Ваша чест — каза Бълък с обичайния си спокоен, но настоятелен тон, — обвиняемият вече се опита да избяга веднъж. Ние сигурно не възнамеряваме да му дадем още една възможност!

— Това не е нито честно, нито точно...

Хоукинс махна с ръка към Бен, за да го накара да замълчи:

— Съдът е съгласен с прокурора, господин защитник. Обвиненията са сериозни, тъй че... — замълча за миг, като очевидно търсеше думата, която щеше да предаде становището му, без да прозвучи така, сякаш нарушава неутралното си положение: — ... аз основателно се боя, че гаранцията ще бъде отхвърлена дори само на това основание. Нещо повече, обвиняемият вече е показал ясно, че е предразположен към бягство. Мисля, че нямам друга възможност, освен да отхвърля искането ви за гаранция. Обвиняемият се предава под охраната на градския шериф до следващо разпореждане. — За по-голяма тежест той удари с чукчето по масата. — Ако няма други въпроси, господа, ще се видим с вас във вторник. Между другото аз разреших достъпа на телевизията в съда, за да предава съответно

изслушването и в зависимост от решението на назначения за делото съдия — и на самия процес. Другите телевизионни канали ще имат еднакъв достъп до заснетия метраж, както и вие.

— Ваша чест — обади се Бен, — възразявам...

Барет лекичко го докосна по рамото:

— Не, всичко е наред.

Бен снижи гласа си:

— Уолъс, не мисля, че идеята е добра!

— Всичко е наред!

Той кимна, като очевидно се опитваше да избегне объркването на Бен, но твърдо решен да действа по този начин.

Намръщен, Бен се обърна към съда:

— Оттеглям възражението си.

— Точно това исках да чуя. Съдът се оттегля.

Хоукинс удари с чукчето и напусна съдебната зала.

Бен отведе довереника си в един уединен ъгъл, за да обсъдят важния въпрос за тактиката, към която щяха да се придържат по време на процеса.

— Какво направи преди малко? Аз отправях важно възражение!

Барет сви рамене:

— Не ме е грижа за камерите.

— Би трябвало! Идеята съдебни процеси да се предават по телевизията не е добра. Присъствието на медиите ще нанесе вреда на процеса!

— Мога да се справя с това. Камерите ме харесват. Освен това, може пък и отново да направя кариера, след като тази мръсотия приключи!

Бен се приведе към лицето на клиента си:

— Престани да се занимаваш с рейтинга си на одобрение и почни да се безпокоиш за процеса! Не знаеш ли срещу какво сме изправени? Не чу ли реакцията, когато влезе в съдебната зала? Не можеш ли да прочетеш израза на всяко отделно лице? Целият свят мисли, че си виновен!

— Точно така — спокойно отговори Барет.

Тези думи извадиха Бен от кожата му:

— Не мога да те разбера!

— Ти го каза. Целият свят мисли, че съм виновен. Хората преди всичко вярват в онова, което медиите им казват, а медиите им казват, че аз съм виновен. Те искат да чуят една хубава история — колкото по-драматична, толкова по-добре. Точно в момента историята, която се разказва в града, е за един човек, който вече не е кмет, който е полудял и е убил жена си и децата си. Тази история води в рейтингите! „Цяло семейство, избито от неизвестен убиец, който вероятно никога няма да бъде заловен“ — това задоволява само наполовина. Ето защо те съсредоточават вниманието си върху мен. Едва след десетина години, когато ще излеждавам присъдата си за престъпление, което не съм извършил, пресата може би ще се заинтересува от един разказ от типа на: „Дали пък правосъдието не е било подведено?“. Но сега-засега да ме накарат да изглеждам виновен е най-справедливата игра, която се играе в града.

— И така, какво имаш предвид?

— Просто това: всеки отделен човек в този град ще бъде бомбардиран с медийни репортажи, които ще му внушават, че съм виновен. Аз искам хората да чуят, че някой твърди, че съм невинен. А единственото място, откъдето това ще може да се чуе, е вътре в тази зала — от теб. Затова искам процесът да бъде излъчван по телевизията.

Бен сви устни. Все още мислеше, че това не е умно, но можеше да разбере гледната точка на този човек.

— Надявам се, че не правиш голяма грешка!

Барет се изсмя:

— Добре де, дори и да правя, ти ще я поправиш, нали? Та адвокатите са за това!

Хората на шерифа съпроводиха Барет обратно в килията му. Бен остана в залата, за да прибере документите в куфарчето си. Забеляза, че Бълък все още е на масата на обвинението и се мотае без никаква основателна причина.

— Е, Бен, трябва да си много горд от себе си!

В гласа му звучеше известна ирония.

— За какво?

— Че си взел това дело! — Бълък широко разпери ръце: — Каква тлъста хапка! Каква публичност! Това е блян за всеки адвокат! Скоро

всеки убиец на деца в града ще идва при теб.

Бен пхна книжата в куфарчето си:

— Джак, не съм в настроение.

— Какво, да не би днес да сме чувствителни? А аз мислех, че се къпеш в лъчите на славата на защитник на насилници и убийци!

— Тази ти забележка дори не заслужава отговор.

Бълък стана сериозен. Изправи се, после приближи до Бен. За миг повдигна ръка, после пак я отпусна, сякаш в един момент бе възнамерявал да я сложи върху рамото на Бен.

— Не мога да повярвам, че същото това умно, чистосърдечно момче, с което някога работех рамо до рамо, за да отстраним лошите хора и да хвърлим ключа към тяхната врата в морето, сега се кани да защитава човека, извършил вероятно най-отвратителното, най-ужасяващото престъпление, с което някога съм се сблъсквал.

— Джак, той все още не е признат за виновен!

— Я не ми ги разправяй тези приказки за детска градина! Не ме е грижа каква гадна история подготвяш за пред съдебните заседатели. Но пък съвършено ясно е какво е станало.

— Ако съм научил нещо по времето, когато практикувах право при теб — отговори Бен, — то е, че нещата невинаги са такива, каквито изглеждат.

— Ти се самозаблуждаваш! — Бълък тъжно поклати главата си. — Знаеш ли, Бен, съвсем нямам намерение да се карам с теб всеки път, когато се срещнем. След това се връщам вкъщи и се самоукорявам. Нищо не мога да сторя... Но аз съм толкова... *натъжен* от това! Чувствам някаква загуба дълбоко в същността си.

Бен улови определено силно желание в очите му.

— Ти знаеше каква е разликата между правото и неправото.

И двамата се загледаха в очите си, дълбоко потънали в морето от спомени. И двамата знаеха за какво намеква той сега.

— Ти беше готов да понесеш лични жертви заради убежденията си. Знаеше кое е важното.

— Знаех ли го?

— О, да! — Полуусмивката се върна върху лицето на Бълък. — Още помня деня, в който за пръв път дойде в кабинета ми.

Бен се почувства доста нервен, когато Марджи Кънингам, секретарката, която тази година отговаряше за всички студенти по право, стажуващи в окръжната прокуратура в Оклахома Сити, му съобщи, че Джак Бълък желае да го види. През повечето дни Бен стоеше в библиотеката и си вършеше работата, като се стремеше да общува с другите колкото е възможно по-малко. Опитваше се да стои встрани, потънал в изследванията, които му бяха възложени, и педантично избягваше всичко, което би могло да го отведе в съдебната зала.

И така, той се почувства твърде озадачен дори само от факта, че Марджи го е заговорила, а след това и от поканата, която самият Джак Бълък му бе отправил. Бълък имаше солидна репутация в окръжната прокуратура; работеше там по-дълго и от самия окръжен прокурор. В края на краищата окръжните прокурори бяха избирани; те идваха и си отиваха в зависимост откъде духваше политическият вятър. Бълък бе надживял всички тях, защото бе умен и защото дори и окръжният прокурор, който не го обичаше, не желаше да се срещне с него, седнал на масата пред отсрещната стена в съдебната зала. Бълък наистина беше добър.

Беше късно вечерта. Само неколцина от персонала все още бяха по местата си; всички останали стажанти отдавна си бяха заминали. Бен предпочиташе да работи до късно — отчасти защото безброй пъти преглеждаше писмената си работа, и отчасти защото нямаше особено желание да се прибира вкъщи.

Бен вдигна ръка, за да почука на затворената врата на кабинета на Бълък. С удивление видя, че ръката му трепери. Хубава работа, помисли си, и ти имаш намерение да ставаш правист!

— Влез! — долетя глас отвътре.

Кабинетът беше почти тъмен; една-единствена настолна лампа върху бюрото осветяваше стаята. Бълък седеше в креслото си, излегнат в него, с крака върху бюрото и със законник в скута си.

Бен застана на прага:

— Хм... Марджи ми каза... Искам да кажа, Марджи, тя е секретарката...

— Знам коя е Марджи.

Гласът му беше твърд и точен; всяка дума си беше на мястото.

— О, да, разбира се, че знаете. — Бен дълбоко си пое дъх. — Марджи е помислила, че вие желаете да ме видите, въпреки че аз съм сигурен, че това е само някаква ужасна грешка. Ще затворя вратата, когато си тръгна.

— Спрете.

Бен замръзна, прикован към прага.

— Не е било грешка. Седнете.

Той посочи един стол от другата страна на бюрото си.

Като дишаше на пресекулки, Бен влезе в кабинета и приседна на стола. Толкова му се искаше да накара краката си да престанат да треперят, но това, изглежда, бе извън волята му.

Лампата очертаваше в силует едната страна на лицето на Бълък.

— Нали вие сте този стажант, който остана заклещен между вратите?

Бен почувства как сърцето му пада в петите. Би трябвало да се сети. Никога вече няма да може да живее, без някой да му припомня този случай.

Беше станало още в първия ден, когато бе постъпил на работа. Беше останал до късно, като се надяваше да направи добро впечатление, че е свършил цялата си възложена му работа. Около девет излезе през външната врата на служебното помещение, където работеше, за да потърси мъжката тоалетна. Но успя да се добере единствено до заключената външна врата на помещението. Опита се да се върне обратно, но и вътрешната врата се бе затворила след него и се бе заключила. И двете врати имаха специални брави, но той не знаеше кода. Беше попаднал в капан. Започна да тропа по вратите и да вика, но никой не му се притече на помощ. Цялата работа свърши, щом чистачките най-после се появиха и го освободиха. Но междувремето той бе стоял затворен между вратите в продължение на около четири часа. Разбира се, между стажантите веднага се разнесе приказка и те след това безмилостно почнаха да го задяват за случилото се — отчасти защото то наистина бе забавно, но и защото се знаеше, че който още от първия ден остава да работи до късно, лесно се превръща в удобна мишена за приказки.

— Това беше просто глупаво недоразумение — измънка Бен. Не беше точно така. Беше му приятно да работи тук, съвсем не му се искаше да изгуби тази си работа. — Не познавах осигурителната

система. Никой не ми каза за нея. Но това вече няма да се повтори. Нищо страшно не е станало.

— Мисля, че е станало.

— Не знам какво сте чули, но аз не правя глупости през цялото време. Определено не и през цялото време...

Бълък без никакво усилие го прекъсна:

— От този инцидент аз можах да заключа, че вие с готовност оставате да работите до късно. Дори и в първия си работен ден.

— Ами... да...

Ръцете на Бен правеха някакви странни движения. Той седна върху тях.

— Това продължава ли да е вярно?

Бен погледна нагоре:

— Ами да.

— Не съм ли ви виждал в ъгъла на библиотечната читалня по време на обедната почивка?

— Д-а-а...

— И пиете бутилирана минерална вода?

— Точно така.

Бен не беше сигурен кое в думите му е обидното — че е бил в библиотеката по време на обедната почивка или че е пиел бутилирана минерална вода.

— Вижте, аз не съм *принуден* да пия минерална вода. Но чешмяната вода тук е много лоша.

— Вие сте израснали в Никълс Хилс, нали?

Бен се намръщи:

— Откъде знаете?

— Не е трудно да се разбере. То е изписано върху лицето ви. Освен това всички знаят, че водоснабдяването в Никълс Хилс е много лошо. Там са най-хубавите къщи и най-лошата вода. Аз също щях да пия минерална вода, ако живеех в Никълс Хилс. Което никога няма да стане. — Бълък присви очи: — А вие?

Бен започна да заеква:

— Т-т-ова не е основната цел в живота ми, в никакъв случай.

Бълък наведе главата си на една страна:

— Не сте ли роднина на оня кардиолог от Никълс Хилс? На Едуард Кинкейд. Барутлията от Баптистката болница. Когото винаги

виждам на светските страници при една или друга дарителска акция.

Бен почувства изкушение да излъже, но знаеше, че Бълък лесно можеше да научи истината.

— Това е баща ми.

— И добре ли се разбирате със стария си татко?

Бен усети как върху лицето му избиват червени петна, както винаги, когато пред него се засягаше някой неудобен въпрос:

— Имаме си своите различия.

— В какъв смисъл?

Бен сви рамене:

— Той не беше особено въодушевен от желанието ми да следвам право.

Бълък изсумтя:

— Лекарите никога не са особено въодушевени. Плашат се от юристите. Мислят, че те застрашават даденото им от Бога право да трупат купища пари. И обичат да си казват, че всички онези дела срещу тях се дължат на юристите. Така е по-лесно, отколкото да приемеш действителността, че тези дела се завеждат от техните пациенти. Може би ако прекарваха по-малко от времето си да мразят юристите и повече в грижи към пациентите си, нямаше да имат този проблем.

Бен не отговори нищо. Той наистина искаше Бълък да смени темата.

— Имам нужда от стажант — внезапно каза Бълък.

Гласът на Бен прозвуча дрезгаво:

— О, да! Нямаме проблеми. Това лято ние имаме десетима стажанти в прокуратурата.

— На мен ми трябва само един. — Бълък се изправи. Беше по-висок, отколкото мислеше Бен, по-сух, но правеше впечатление. — Имам нужда от личен помощник. Човек, който да работи изключително за мен, да ми помага да се справям с онези купища дела, от които умът ти се схваща и които прокуратурата е стоварила върху ми.

— Това няма да е проблем — отвърна Бен. — Мисля, че всеки стажант ще се чувства поласкан да работи с вас.

Бълък се наведе през бюрото:

— По-скоро си мислех дали вие бихте приели тази работа.

Бен беше като треснат и това му пролича.

— Аз ли? — Ръцете му се измъкнаха от предишното си място и се притиснаха към гърдите му: — Защо аз?

— Заради това.

Бълък взе една дебела папка и му я подаде през бюрото. Беше адвокатското досие, което Бен бе съставил за едно дело, озаглавено „Щатът Оклахома срещу Реймънд Роджърс Броунинг“. Броунинг бе дребен разпространител на дрога, заловен с порция наркотици в избата на родителите си. Бен беше написал досието и сега разбираше, че то всъщност бе останало напълно непроменено.

— Колко време ви отне това досие?

Бен се запита дали трябва да отговори честно, но пък знаеше, че е много нескопосан лъжец:

— Две седмици. Малко повече. — Което вероятно беше три пъти повече, отколкото неговите колеги стажанти биха използвали за едно досие. — Работех предимно през нощта.

— Значи бихте могли да вършите другата си работа през деня.

Бен кимна.

— Така и предполагам.

Бен се наведе напред:

— Съжалявам за това, мистър Бълък. В бъдеще ще бъда резултатен, обещавам ви. Работата е там, че това дело беше много особено.

— Напълно съм съгласен — каза тихо Бълък.

— Вие... — Бен изведнъж спря, изненадан. — Вие сте съгласен?

— О, да. Опитвах се да убедя всички в прокуратурата колко важно е това дело. Но никой друг не го възприе така. Всички казваха, че му е първо нарушение. „Остави го. Пусни го да си върви. Дай досието на някой стажант.“ Ето какво ми говореха.

— Знам, че това е първото нарушение на Броунинг — каза Бен. — Поне за пръв път е бил уловен. Но този човек е продавал дрога на ученици. На деца от основно училище. И я е държал на склад в избата на родителите си, като очевидно ги е заплел в тази си работа. И е лъгал родителите си. — Сведе глава. — Точно това е непростимо.

— Не мога да не се съглася и с това.

— Наистина ли?

— Да. Човек, който е направил това, което е сторил този момък, е в състояние да направи всичко. Този човек е социопат. Не се интересува от нищо друго, освен от самия себе си; мисли се за еталон за целия останал свят. Ако го бяха пуснали или му бяха дали условна присъда, щяха да го задържат отново след няколко месеца. Единствената разлика щеше да е, че тогава той щеше да разполага с още време, за да разбие живота и на други деца. А аз не желяех това да се случи. — Заобиколи бюрото и приближи до Бен. — И ако съдим от това досие, вие също не го желаете.

Бен не отговори нищо. Не знаеше какво да каже.

— Мистър Кинкейд, нека откровено ви кажа какво мисля. Аз все още продължавам да вярвам в доброто и злото, в черното и бялото, в правилното и погрешното. Вярвам, че виновният трябва да бъде наказан. Вярвам, че свързаните с правото кръгове в обществото имат задължението да превърнат този свят в едно по-добро, по-сигурно място. И вярвам също така, че с решителност и усилена работа всеки може да направи тази разлика. Дори и юристите.

— Аз също — каза Бен толкова тихо, че думите му едва се чуха.

— И така, какво ще кажете, Кинкейд? — Бълък протегна ръка към него. — Искате ли да работите с мен?

— Да — отвърна Бен и стисна ръката му. — Много!

Бълък енергично я разтърси и се усмихна:

— Мистър Кинкейд, мисля, че това е началото на едно чудесно приятелство.

И то наистина беше. За известно време.

15.

По пътя си към кантората на другата сутрин Бен хвърли бегъл поглед на вестниците в една будка на ъгъла. Случаят Уолъс Барет заемаше заглавията и изпълваше цялата горна половина на вестниците от Тълса и Оклахома Сити. Беше достойно представен на първа страница в „Ню Йорк Таймс“ и „Уолстрийт Джърнал“, а „Ю Ес Ей Тудей“ му бе посветил прилично каре, оградено със сини линии. Нямаше никакво съмнение — очите на света бяха насочени върху тях.

Бен си купи един от местните вестници и го занесе в кантората. Челното заглавие гласеше: „Кметът Барет страда заради убийствата“. Под него имаше още едно, набрано с по-дребен шрифт, заглавие: „Окръжната прокуратура твърди, че е готова за процеса“. В центъра на страницата имаше снимка, на която се виждаше Барет в оранжевия си торбест гащеризон, с оковани в белезници ръце зад гърба, който се визираше някъде встрани от камерата с ъгълчето на присвитите си очи. Нямаше никакво съмнение — приличаше на престъпник. За Бен беше ясно, че въпреки обстоятелството, че би трябвало да разполага със стотици снимки на Барет в архива си, вестникът съвсем съзнателно бе избрал именно тази, на която той изглеждаше най-отвратително.

В кантората Джоунс се разправяше с репортерите, които денонощно телефонираха там. Той притискаше към ушите си слушалките на два отделни телефона. В момента говореше в едната с един от безбройните акценти от своя арсенал:

— Кинкейд ли? Нямаме човек с такова име, момко! Ние продаваме кенгуру. Онези животинки с хубавата кожа. Да те запиша ли? Сигурен ли си? Добре, дай целувчица от мен на кукличката!

Бен завъртя очи. Звучеше поне толкова автентично, колкото един средна ръка филм от сорта на „Дънди Крокодила“. Преди да успее да каже нещо, Джоунс заговори в другата слушалка:

— А, не-е-е, не, сахиб! Никакъв Кинкейд тук. Пакистански амбасада! Да, ама съвсем, съвсем сигурен! Може да издадем виза за ваша покорна милост?

Бен въздъхна. Откога драматичните изкуства бяха станали част от уменията на един секретар?

След като Джоунс затвори телефона, Бен събра Кристина и Лавинг и започна заседанието, на което трябваше да обсъдят неговата стратегия преди започването на процеса и встъпителното му слово, което трябваше да убеди залата в невинността на Барет.

— Мисля, че Кристина вече ви е казала, че реших да поема делото на Уолъс Барет. Знам, че вие навярно сте имали някакви опасения относно това, но важното е, че ние работим като екип — всеки от нас тегли в същата посока. И така, аз не възнамерявам да правите каквото и да било, което би могло да ви донесе някакви колебания на съвестта. Ако желаете да не вземете участие в работата — ще го разбере, но ви моля да ми го кажете сега.

Лицата на Кристина, Джоунс и Лавинг останаха каменни. Никой не проговори.

— Не чувам нищо — каза Бен. — Джоунс, ти какво мислиш?

Джоунс замислено се почеса над ухото:

— Не знам, шефе. Тази дилема повдига сериозни етически и морални проблеми. Може ли да ти задам един въпрос?

— Разбира се.

— Той ще плати ли предварително?

— Да, дава солиден аванс.

Джоунс кимна:

— Аз съм за.

— Добре, това беше лесно. А ти, Лавинг? Знам, че сякаш не вярваш, че Барет е невинен...

— Вярвам.

— Вярваш ли?

— О, да. Цялата тази работа намирисва. Всичко, което се съобщава, сякаш е писано от държавата.

— Е...

— Сигурен ли си, че Барет е в безопасност?

— В безопасност ли? Той е в окръжния затвор.

— Може би това няма да е достатъчно.

Бен скръсти ръце на гърдите си:

— Аз... не съм сигурен, че те разбирам.

— Това е същото, което стана с Мерилин.

— А, Мерилин ли?

— Точно така. Първо я дискредитираха, после я изхвърлиха от колата.

— Мислех, че Мерилин е умряла от свръхдоза наркотици!

Лавинг високо се изкикоти:

— Точно така. И вероятно мислиш, че Джим Морисън е умрял от сърдечен удар?

Бен реши да не отговаря.

— Кристина?

— Oui^[1] — изцвърча тя.

Бен се засмя, доволен и облекчен:

— Тогава чудесно, ето какво искам всеки от вас да направи. Джоунс, свържи се с Интернет и започни да събиращ всичко, което успееш да намериш по този случай. Искам пълни данни за миналото на нашия клиент, на неговата жена, децата му и цялото му семейство. Виж какво ще можеш да разбереш за най-важните политически въпроси, които той е подкрепял, за предложенията, законодателство — каквото има. И особено неща, които са свързани с неговите отношения с градския съвет или някакви други политически врагове. Искам да науча името на всеки, който би могъл да има някакви мотиви да убие семейството на Барет, включително и възможността това да е направено, за да се дискредитира самият Барет. Не забравяй, че сега, след като имаме напълно платежоспособен клиент, трябва да бъдем изрядни. Не бива да оставяме камък необърнат!

— Дадено, шефе. Барет има ли адрес в електронната поща?

— Не знам. Защо?

— Знам, че офисите на съветниците в Тълса разполагат с компютри и са свързани с електронната поща. Ако мога да прочета всички съобщения, получени от Барет през последните няколко месеца, може би ще мога да открия някои улики.

Кристина се намръщи:

— Но дали те вече не са изтрити?

Джоунс вдигна пръст:

— Всъщност не са. Разбираш ли, това е грешката, която всеки допуска. Хората мислят, че след като веднъж са изтрили съобщенията от електронната поща от компютъра си, тях вече ги няма. Но ги има. Централната компютърна система прави копия на всички съобщения, а

тези копия остават в системата, докато физически не бъдат изтрети и върху тях не се напише нов текст.

— А ние можем ли да се възползваме от това?

— Федералните закони позволяват на работодателите да наблюдават електронната поща на наетите от тях на работа, а електронната поща може да се използва като доказателство в граждански дела. Не виждам защо тук нещата трябва да бъдат по-различни.

— Добре, ще видим какво ще направиш. — Бен се обърна към своя детектив: — Лавинг, бих желал ти да съсредоточиш вниманието си върху градския съвет. Събери имената на съветниците и ги покажи на всички свои приятели, свързани със... хм... не непременно законна дейност. Ако разбираш какво имам предвид.

— Ясно и отчетливо!

— И виж дали някой не знае нещо за вероятността в града да се е появявал наемен убиец. Някой, който би могъл да бъде нает, за да убие Барет или семейството му, или и двете, който вероятно е обикалял да души из квартала на Барет.

— Ако е бил наемен убиец, все някой в града ще трябва да знае. Номерът е да намерим този някой, който знае.

— Аз вярвам в теб, Лавинг! Ако този човек е някъде тук, ти ще го откриеш. И докато говорим за това, провери и жената на Барет. Разбрах, че по произход е от Креснът, Оклахома. Знаеш ли къде се намира това място?

Лавинг се ухили:

— Разбира се, че знам, Капитане! Ти какво си мислиш, че живея в пещера ли? Креснът е мястото, където живееше Карин Силкууд. Преди федералните да я изхвърлят на шосето.

— Д-а-а...

— А аз? — попита Кристина. — Предполагам, че ще ми възложиш задача, където напълно ще мога да използвам своите многобройни и различни таланти!

— Кристина, от теб ще имам нужда да ми помогнеш да се подготвя за процеса. Заключение от предварителното изслушване вече е предопределено: ние прекрасно знаем, че срещу Барет ще се заведе дело и ще има процес. Доказателствата са повече от достатъчни, а дори и да не бяха, като имаме предвид създадената в града

атмосфера, всеки съдия би бил луд, ако го освободи. Тъй че ще трябва да се готвим за процес. — Бен отстъпи назад и се обърна и към тримата: — Трябва да бъдем готови за всичко. Нас ще ни наблюдават свръхвнимателно, както никога досега. Ще бъдем под огромната лупа на медиите и милиони ще следят всяко наше движение. Искам да притиснем безмилостно обвинението, докато то се откаже от всичките си папки, всичките си потенциално неопровержими доказателства. Не ги оставяйте да мръднат! Знаем, че ще бъде трудно. Ще бъдем под непрестанен натиск. Но ще се наложи да не обръщаме внимание на всички тези неща, да работим заедно и да спечелим това дело. Съгласни ли сте?

Лавинг размаха юмрук във въздуха:

— Великолепно! Напред, отбор!

Кристина и Джоунс го последваха:

— Давай, наш'те! Гол, гол, гол!

— Почакайте — каза Бен, — това е сериозно нещо!

Те не млъкваха:

— Давай, давай! Гол, гол, гол!

— Хей!

Кристина сложи ръката си върху рамото на Бен:

— Няма полза. Знаеш как се въодушевява Лавинг в такива случаи!

Зад тях Лавинг и Джоунс продължаваха да скандират.

Бен сграбчи куфарчето си:

— Докато вие свършите с победната си обиколка, палячовци такива, аз ще ида да се видя с Майк.

Те продължаваха да крещат:

— Раз, два, три! Кой ще победи? *Б-е-е-е-н!*

Когато вече бяха преминали към „Марш, марш, с капитана наш!“, Бен бе изминал половината път до полицейското управление.

[1] Да (фр.). — Б.пр. ↑

16.

Бен отвори вратата, върху която се мъдреше табелка с името „М. Морели“, и намери приятеля си да реве заповеди по телефона:

— И го искам веднага, което значи, че вече си закъснял!

Бен седна на един стол и зачака Майк да приключи с последните си усилия да увеличи ефективността на работата на своите подчинени чрез сплашване. Накрая той тръшна с презрение слушалката върху вилката на апарата.

— Некадърници! — изръмжа Майк. — Трябва да си щастлив, че не си на държавна работа, Бен! Няма значение към кой отдел! Всичко е едно огромно благо от бюрокрация и лайна. Нали знаеш какво казва Балзак?

— Наистина ли знам?

— „Бюрокрацията е огромен механизъм, задвижван от пигмеи.“

— А, да, знаех го.

Бен седна по-близо:

— Не изглеждаш особено весел тази сутрин. Май случаят Барет ти причинява главоболия?

— Ти като че ли... — Майк замълча. След миг продължи: — Взе това дело, нали?

— Аха. Подадох молба за пропуск и всичко останало. Ти как разбра?

— О, дявол да го вземе, знаех го още от мига, в който спомена за него.

— А аз не знаех.

— Аз пък знаех. В края на краищата това е глупаво, ирационално, безполезно и почти сигурно, че ще ти навреди повече, отколкото ще ти донесе полза. С други думи дело, на което ти не можеш да устоиш.

Бен сухо се засмя:

— Как върви разследването?

Майк отвори чекмеджето на бюрото и извади оттам клечка за зъби, която веднага налага. Беше се отказал от тютюна преди шест

месеца, но все още изпитваше нужда от време на време да усеща в устата си вкуса на дърво.

— Няма разследване. Ние си имаме човека. Доказателствата сочат, че е виновен. Ще го изправим пред съда.

— И никой ли не потърси и друга гледна точка?

— Каква друга гледна точка? — Майк протегна ръцете си върху бюрото. — Бен, ти ме познаваш. Аз не си вадя прибързани заключения, нито търся лесното. Просто няма доказателства, които да показват друго, освен очевидното: Уолъс Барет е убил жена си и децата си.

— Добре. Разкажи ми за тези доказателства.

Майк поклати глава:

— Сбъркал си кабинета. Бълък е на горния етаж.

— Хайде, Майк, знаеш какъв е Бълък. Той няма намерение да ми даде каквито и да е доказателства, без да ме принуди отново да водя Втората световна война. Ние ще подаваме искания и ще започне предварителното изслушване, а това ще отнеме дни.

Майк прехвърли клечката от единия в другия ъгъл на устата си:

— Може пък и да си почуруликаш с него.

— Това няма да помогне. Той, изглежда, ми е бесен.

— Бесен на тебе ли? — Майк се ококори: — Просто се чудя, че разговаряш с него след всичко, което ти направи.

Бен сви рамене:

— Трябва да оставим миналото зад гърба си. — Доближи съвсем стола си до бюрото на Майк: — Между другото, старче, какво можеш да ми кажеш за този случай?

Майк погледна към отворената врата:

— Какво искаш да знаеш?

— Нещо за жертвите? Как са били убити?

— Доктор Корегаи може да ти даде повече подробности, но основно всички са имали рани от нож.

Бен мрачно кимна. Ножът е типичното оръжие, което един наемен убиец обикновено избира. Разбира се, до голяма степен зависи и защо го е избрал.

— Телата били ли са местени?

— Не. НСМ.

Както Бен знаеше, това означаваше „незабавна смърт на място“.

— Намерихте ли ножа? Или ножовете?

Майк отрицателно поклати глава:

— Честно казано, не сме и очаквали.

— Защо?

— Виж, Бен, разстоянието между къщата и кантона на Индианската бариера, в който Барет се е блъснал, е достатъчно голямо.

— Когато бях в къщата на Барет, въобще не забелязах много белези, че е имало борба.

Майк неспокойно се намести:

— По времето, когато ти дойде там, повечето от доказателствата вече бяха фотографирани и отнесени. Но си прав. Имаше само няколко прекатурени стола, вази, една масичка за кафе. Нищо повече.

— А някакви отпечатъци?

— Да, много. На всички членове на семейството. Отпечатъците на Барет бяха из цялата къща, но предполагам, че това не може да се използва срещу него, тъй като той живее там. — Майк замълча. — Видя ли видеозаписа?

— Извинявай?

— Видеозаписа. Лесно можеш да го получиш. Сега на пазара вече има три различни версии. „Бягството на Уолъс Барет от правосъдието“. „Ужас в центъра на щата“. Забравих името на третия.

— Не, не съм ги виждал.

— Би трябвало. Много са вълнуващи.

— Мислиш ли, че обвинението ще ги използва?

— А ти щеше ли да ги използваш?

Бен кимна. Глупав въпрос.

— Нещо, което да подсказва някакъв евентуален мотив?

— Мотив сигурно е твърде силна дума. Аз бих казал „теория“.

— Добре, каква е твоята теория, Шерлок?

Майк отново замълча:

— Ти разговарял ли си с клиента си? Нещо относно отношенията между него и жена му?

— Съвсем малко. Защо?

— Ти... би трябвало да поговориш за това.

Бен жадно се наведе напред:

— Накъде биеш, Майк?

Майк сви рамене:

— Съдебният лекар отново би могъл да ти каже повече от мен. Но някои от отоците, които открихме по лицето на жена му... не съответстват на рани от нож.

Бен усети как вътре в него се надига някаква възбуда.

— Ние разполагаме с някои разкази на хора, които са били с Барет и жена му на обществени места. Разни партита и други такива работи. Доста подробен разказ от техен съсед.

— Майк, ти много добре знаеш, че когато арестуват някой прочут човек, появяват се хиляди „ама чух“ и „ама видях“, в които се твърди, че хората знаят нещо за двамата.

— Вярно е.

— Бъди реалист. Уолъс Барет беше знаменитост. Ако биеше жена си, мълвата за това щеше да плъзне отдавна.

— Не знам, Бен. Понякога най-тъмните тайни биват скривани най-дълго. Нали знаеш какво казва Чарлс Чърчил?

— Дума по дума.

— *Внимавай само как ще се държиш,/това е главното в момента,/за другото светът ще ти повярва./Отвън почтен бъди, макар и нечестив отвътре,/и си живеи във грях, ако желаеш,/но съхранявай в тайна този грях.*

Бен се начумери:

— Дали не стоиш до късно, за да учиш наизуст такива неща, само и само да ме накараш да се почувствам по-долу от теб?

Майк му изпрати блестяща усмивка:

— Всъщност да. Това е моето отмъщение за хилядите пъти, когато си ми подлагал крак, щом съм се опитвал да завладея нечие девиче сърце!

— Майк, не вярвам, че кметът на града е можел да пази в тайна насилието, което е упражнявал в дома си. Както не мисля, че и съдебните заседатели ще повярват в това.

— Не знам, Бен. На 911 през последните три години е имало две обаждания, че в дома на Барет се върши домашно насилие. А и онази работа със снимката...

— Снимката ли? Каква снимка?

— Не забеляза ли? Поставената в рамка снимка, чието стъкло беше разбито в стената на всекидневната.

— Какво?

— Една снимка на Карълайн Барет. И някой бе счупил стъклото й на милион парченца.

Бен се опита да не реагира:

— Всеки би могъл да счупи това стъкло.

— Да, всеки би могъл, но защо да го прави? Да счупиш стъклото на една снимка — това надхвърля всякаква рационална мотивировка или предположението, че убийството е поръчково. Това е просто злоба. Омраза. Няма никакъв смисъл в такава постъпка. Освен ако човек не помисли, че и Барет е изгубил контрола си...

— Е, не мисля.

— Ние разполагаме с много разкази. Очевидно той е бил известен с невъздържания си нрав.

— Всеки може да избухне. Но никой не убива дъщерите си. Това е просто... немислимо.

— Грещиш. Всички ще си го помислят. И всеки член на съдебния състав ще си го помисли. И ти няма да можеш да ги накараш да вярват в противното, освен ако не разполагаш с дяволски убедителни доказателства.

Бен се наведе напред:

— Майк, съвсем нямам намерение да си пъхам носа в твоите работи, но сцената на престъплението очевидно е била твърде сериозно увредена. Ако това е така и доказателствата са пострадали, аз трябва да го знам.

— Точно за тази цел господ е създал кръстосания разпит.

— Майк, знаеш, че Бълък е убеден, че е негов граждански дълг да получи осъдителна присъда, без значение каква. Аз не мога да стоя безучастен и да гледам как се готвят да метнат примката на един невинен човек. — Той още повече се наведе напред: — Ще ми помогнеш ли?

Майк отново премести клечката за зъби от единия в другия ъгъл на устата си:

— Съжалявам, Бен. Не мога.

— Но...

— Бен, аз съм ченге. Работя с окръжната прокуратура.

— Но...

— *Не.* — Той се опря с ръце върху бюрото си: — Съжалявам.

— И аз съжалявам — каза тихо Бен.

Той взе куфарчето си и се отправи към вратата.

— Разбира се, всеки компетентен защитник знае, че кръвните доказателства трябва да бъдат много внимателно анализирани.

Бен спря.

— Особено що се отнася до онези нови номера с ДНК, които никой не разбира. Човек не може да не внимава особено много. — Майк гледаше през прозореца, без да се обръща към никого конкретно. — И само един глупак може да пропусне възможността да поговори със сестрата на Карълайн Барет. Човече, какво лице! Почти толкова хубава, колкото и сестра ѝ. Окръжната прокуратура я обича!

По лицето на Бен премина усмивка:

— Благодаря ти, Майк. Ти си добър приятел.

Майк внезапно се извърна:

— А ти още ли си тук? Мислех, че си си тръгнал преди часове!

Бен кимна:

— Тръгнах си.

17.

Дийна сигурно щеше да се самозалъгва, ако се правеше, че изпитва особено желание да се върне вкъщи. Не че работата ѝ доставяше огромно удоволствие, но вкъщи, изглежда, бе далеч по-лошо.

Миналата вечер беше истински ад. Марта се бе заключила в спалнята си и не се появи до сутринта. Дори и тогава тя полагаше всички усилия, за да не забелязва Дийна, заобикаляше я отдалеч, не проговори нито дума и съхраняваше през цялото време оня надменен и глупав израз върху лицето си. Социален бойкот от страна на шестнадесетгодишната ти дъщеря! Не е ли животът страхотно нещо?

Днес без съмнение щеше да бъде още по-лошо. Мама и Марта заедно сами — през цялата дълга вечер. Колко забавно!

Тя остави куфарчето си в предния коридор:

— Марта! Върнах се!

Не последва никакъв отговор. Е, не беше кой знае каква изненада.

Марта не беше във всекидневната. Обикновено когато Бък го нямаше, по това време тя гледаше някое от онези таблоидни телевизионни предавания. Но във всекидневната беше тихо.

Предполагам, че се е заключила в стаята си, помисли Дийна, и се пази да не влезе в нежелан контакт с мен. Е, наистина стига! Не съм сменяла памперсите ѝ в продължение на три дълги години, за да се отнася с мен, сякаш съм прокажена!

Тя почука по вратата на Мартината спалня. Нямаше отговор. Не се чуваше никакъв шум, никакво стерео, никакво радио.

Космите по врата на Дийна настръхнаха. Много странно! Тя натисна бравата.

Вратата не беше заключена. И Марта не беше вътре. *По дяволите!*

Тя изтърча към кухнята да провери дали върху хладилника няма някаква бележка.

Нищо. Нито дума.

Може би бележката е паднала, каза си тя, като се опитваше да потисне внезапно нахлулото в нея чувство за паника. Марта може би не я е закрепила както трябва...

Коленичи на четири крака и започна да търси по пода. Нямаше никаква бележка. Но в другия ъгъл на кухнята, под масата, забеляза нещо. Нещо малко и плоско.

Дийна пролази под масата. Там лежаха две карти, очевидно изпаднали от тестето. Едната беше „Каналите на Ийстмарк“. Другата бе „Двойникът на Везувий“. Магически карти.

Той е бил тук.

И Марта си бе отишла.

Божичко, божичко, божичко! Дийна притисна ръце към гърдите си и се опита да се успокои. Я не прави от мухата слон, помисли си. Недей да си правиш никакви заключения. Изчакай фактите!

Какви факти, глупачко? Марта си беше *отишла*.

Беше заплашвала, че ще избяга, и беше избягала.

Каква невежа, тъпа майка беше! Как можеше да бъде толкова сляпа? Практически тя самата бе хвърлила дъщеря си в ръцете на това арогантно, отвратително влечуго. Толкова се опитваше да я пази, беше толкова мека с нея! И сега какво имаше? Нищо.

Отпусна глава върху масата. Как губя във всичко! Животът ми е свършен. Нека умра сега, преди да съм направила още поразии!

И точно в този момент чу как задната врата се отваря.

Вдигна глава. После скочи от стола, като се удари в един крак на масата, и се втурна към всекидневната.

— Марта!

Марта идваше откъм задния двор. Лицето ѝ пламтеше и сияеше. Тя вирна брадичка и отдалеч заобиколи майка си.

— Е, не! — сграбчи я Дийна за рамото. — Какво си правила?

Марта бавно вдигна очи и ги впи като кинжал в една точка някъде по средата на лицето на Дийна:

— Опитвам се да получа тен. Това стига ли ти? Или трябваше предварително да поискам разрешение?

Дийна ѝ подаде двете магически карти:

— Намерих ги на пода в кухнята.

Марта си ги прибра:

— Благодаря.

— Откъде са попаднали там?

Марта я изгледа, сякаш майка ѝ си бе изгубила ума:

— За твоя информация играх сама, преди да изляза вън.

— Сама!

— Точно така. Сама-саменичка. Това сигурно те прави щастлива!

Марта се освободи от майка си и се вмъкна в спалнята си.

Дийна не знаеше да плаче ли, да се смее ли. Имаше добри основания и за двете. Върна се при кухненската маса, отново отпусна глава върху нея и даде воля на сълзите си. Господи, беше толкова изплашена! Толкова се боеше! Защо никой не ѝ беше казал колко трудно се отглеждат деца?

Защото това би било краят на човешкия род, изведнъж разбра тя.

Без да иска, се изсмя. Започваше да идва на себе си. Толкова се бе изплашила!

Отново се изсмя, без точно да знае защо, и разгъна вечерния вестник. Може би страданията на света щяха да отклонят съзнанието ѝ от страданията в собствения ѝ дом.

Дийна хвърли бърз поглед на първата страница. Цялата заглавка бе посветена на новината, че кметът е арестуван. Тя не можа да прочете първия пасаж, без да потръпне. Бедните момиченца! Навярно са били не на себе си, объркани и ужасени. Какво ли са си мислили! Особено след като убиецът наистина е бил собственият им баща!

Прехвърли статията, за да разбере дали полицията подозира и други. Имаше няколко цитата от пресконференцията на някой си лейтенант Морели, в която той доста ясно даваше да се разбере, че полицията мисли, че кметът е извършил това престъпление. Един репортер беше разпитал съсед на кмета, който го бе видял да бяга от къщата си приблизително по времето, когато е било извършено убийството.

Съседът обаче имал доста повече за разказване. Дийна два пъти прочете пасажа, за да се увери, че го е разбрала правилно. Съседът твърдеше, че е видял някакви подозрителни личности в квартала преди няколко дни — мъж и жена. Тя прочете описанието.

Висок, мършав. С козя брадичка. С високи маратонки. Самата тя не би могла да опише Бък по-добре.

А момичето? Нисичко, мургаво. С боди. И синя превръзка на главата.

Тя сгъна вестника и го пхна в чантата си, сякаш се опитваше да скрие доказателството. Можеше ли да бъде съвпадение? Описанието беше твърде общо.

Но пък двамата? Заедно?

Знаеше, че Марта и Бък понякога излизат заедно следобед, дори и това да не им бе позволено. Но какво, за бога, можеха да правят в квартала на кмета?

По гърба ѝ полазиха тръпки, усети как някаква ледена тежест се промъква във вътрешностите ѝ и смразява кръвта във вените ѝ. Какво се бе случило? Какво бе станало с живота им?

Не можеше да подреди мислите си. Не можеше да мисли трезво. Единственото, за което можеше да мисли, беше онзи основен въпрос и той непрекъснато се въртеше в главата ѝ.

Очите ѝ неволно се насочиха към вратата на спалнята на дъщеря ѝ.

Марта... Наистина ли си била ти?

18.

Кристина посрещна Бен на вратата.

— Открих сестрата — заяви, сияеща, тя.

— Толкова бързо!

Тя завъртя очи:

— Не съм ли твоят верен помощник? Нямам ли възможности извън всякаква мяра?

— Аха — отвърна Бен. — Но сериозно, как я намери?

— Нали знаеш какво казват? *Cherchez la femme*^[1].

— Кристина!

— Името ѝ е в телефонния указател.

Бен се усмихна:

— Удивително!

— Точно това е странното — промърмори Джоунс иззад компютъра си.

Бен и Кристина приближиха към бюрото му. От компютъра всяка секунда се разнасяше бързо, неравномерно бръмчене.

— Какво му става?

— Имах намерение да потърся онлайн по постъпването на информация — обясни Джоунс. — Да се промъкна в градския съвет, както ти пожела. Направих няколко сондажа в тяхната уебстраница и в голямата база данни в Интернет.

Бен се наведе към екрана на компютъра:

— Имаше ли отговор?

— О, да! Според фолдера на моята електронна поща — той два пъти натисна мишката, — получих точно четири хиляди осемстотин шестдесет и шест отговора.

— Шегуваш се!

— Ще продължават да пристигат.

Кристина се вмъкна между двамата:

— Не мога да повярвам, че има толкова много хакери с гъделичкащи истории за градските съветници!

— Не знам какво съдържат тези съобщения. Вижте сами. Те не са адресирани до мен. Адресирани са до шефа.

Бен видя името си, изписано върху голяма купчинка киберпликове: „Бенджамин Кинкейд, ескуайър“.

— До мен ли? Това просто е безсмислено — прошепна Бен. — Не познавам никого от тези компютърни хакери!

— Ти може и да не ги познаваш — отговори Джоунс, — но бъди сигурен, че те те познават.

— Четири хиляди хакери?

— И продължават да се увеличават. Съобщенията все още постъпват.

Компютърът внезапно прекъсна, като издаде поредица пиюкания и позвънявания. Купчинката пливове бе станала огромна.

— Какво става?

Джоунс трескаво натискаше клавишите и действаше с мишката:

— Не знам. Компютърът сякаш е полудял. Показва, че наведнъж пристигат стотици съобщения. Не, хиляди. Компютърът е задръстен!

— Махни ги! — нареди Бен.

Джоунс продължаваше да блъска по клавиатурата:

— Не мога. Просто не мога. Който и да изпраца тези съобщения, той е блокирал връзката с модема. Не мога да ги спра и не мога да ги накарам да отидат в кошчето! — Той внезапно се обърна: — Шефе, това е компютърна война!

— А?

— Саботаж! Някой иска ние да не можем да работим. Поправка: иска *ти* да не можеш да си вършиш *твоята* работа.

— Как могат да се изпратят толкова съобщения наведнъж?

— Някое приятелче навярно разполага с програма или подлиния, която ги създава спонтанно. Бълва ги, както ние казваме. Това е доста сложна работа. Някой се опитва да ни прецака.

Бен получи някакво неприятно усещане в стомаха си.

— Да видим някое от съобщенията — предложи той. — Нали можем да го направим?

— Струва ми се.

Джоунс отвори най-горния плик в прозореца на компютъра. Там се появи кратко съобщение: „Страдам“.

— Това ли е?

— Боя се, че да.

— Да видим следващото!

Те отвориха следващото съобщение, след него друго, после пак друго, но навсякъде прочитаха само „Страдам“.

— Това наистина е свръхестествено — заяви Джоунс.

— След искането! — промърмори Бен.

— Вижте какво — намеси се Кристина, — ние трябва да знаем откъде идват тези съобщения. Можеш ли да ги проследиш?

— Това е извън възможностите ми — отговори Джоунс. — На линията няма отличителни знаци!

— Добре, а може ли да кажеш кой ги изпраща?

— Мога да получа името му онлайн и адреса на електронната му поща, но никой не използва истинското си име!

Той пак натисна няколко бутона на клавиатурата:

— Подателят има пряк достъп до Интернет. Не използва компусърв, „Делфи“ или някакъв трипартитен носител.

— „Страдам“ — повтори Кристина. — Какво ли може да означава?

— Това бяха думите, които Уолъс Барет каза оня ден в съда — отговори Бен. — Той каза, че страда заради тези убийства.

— Очевидно и някой друг страда — каза Джоунс. — Някой, който не е особено доволен, че ти си поел делото на Барет.

— Хайде да не вадим заключения — предложи Кристина. — На Бен не му е за пръв път да защитава непопулярен обвиняем. През последните няколко години Бен си създаде много врагове!

— О, премного ти благодаря — заяви Бен. — Сега наистина се чувствам много по-добре!

— Виж какво, може би това е само някаква шега. Искам да кажа, че не те заплашват.

— Не. Още не.

— Мисля, че най-добре ще е просто да не му обръщаме внимание.

— Не мога да не му обръщам внимание — каза Джоунс, като вдигна ръцете си във въздуха. — Клавиатурата ми е напълно блокирана.

— Не можеш ли да блокираш съобщенията от този източник?

— Не, ако нямам достъп до клавиатурата. В момента не мога да направя нищо.

— Тогава изключи го от контакта!

Джоунс изглеждаше ужасен:

— Шефе! Знаеш ли какво приказваш?

— Това не е живо същество, Джоунс. Само една машина.

— Ти го казваш!

— Не мисля, че имаме някакъв избор. Просто за теб не е добре да продължава така.

Джоунс въздъхна:

— Вярно е. Но ако го изключим от контакта, това няма да отстрани смущенията. Съобщенията ще се трупат в пощенската ми кутия, докато ги изпращат.

— Ще си прокараме нов телефон и ще си вземем нов адрес на електронната поща. Това ще разреши ли проблема?

Джоунс сви рамене:

— Предполагам. Всъщност, докато Страдация не се докопа до новия ни номер.

— Да се надяваме, че няма да успее.

— Междуременно аз как ще върша работата си?

— Ще донеса в кантората старата си пишеща машинка от колежа.

Джоунс изглеждаше ужасен:

— Шегуваш ли се? Аз — машинописец? На машинописна хартия? С интервалите? И с индиго?

— Не виждам друга алтернатива.

— Не, това просто е извън границите на приличието!

Бен сякаш не чуваше протестите на Джоунс. Той продължаваше да се взира в проблясващия екран на компютъра.

Страдам. Страдам. Страдам.

[1] Търсете жената (фр.). — Б.пр. ↑

19.

Майк Морели бързаше да приключи с писмената си работа. Трябваше да напише доклада за все още неразкритото убийство на бездомника, освен че трябваше да довърши и доклада за убийствата на семейство Барет, докато събитията все още бяха достатъчно свежи в паметта му. Знаеше, че този доклад ще се гледа под лупа от съдии и репортери и че вероятно ще сложи край на вещественото доказателство 1 на обвинението, тъй че най-добре беше да го напише както трябва.

Градският съвет най-после беше отпуснал пари, за да се закупят компютри за полицейския отдел на Тълса, и сега върху бюрото на Майк се мъдреше един. Той никога преди не бе работил с компютър и вероятно нямаше и да се опита, ако Вожда Блекуел не се бе оплакал от времето, което Майк губеше, докато блъскаше докладите си на пишещи машини. Така че Майк трябваше да се съгласи поне да опита с компютър. И все пак сега му трябваше четири пъти повече време, за да свърши работата си. Миналата вечер неволно бе изтрил цялата си работа, свършена през деня. Защо никой не му бе казал предварително, че човек трябва да „сейфа“ написаното, преди да изключи компютъра? С пишещата машина, когато си свършил, значи си свършил.

Майк бе принуден да се обърне към наръчника — последното убежище на отчаяните. Наръчникът му се стори далеч не толкова полезен; всъщност вече бе започнал да се пита дали може би не е написан на някакъв чужд език, например на урду, и дали наистина е предназначен да се ползва от непосветени.

Накрая шумно затвори наръчника. Това просто нямаше да му свърши работа. Предпочиташе да довърши доклада си с молив, ако разполагаше с такъв.

Слухът му долови някакво раздвижване пред прага на кабинета.

— Какво, по дяволите, правиш тук?

Детектив Прескът му се ухили мазно:

— Просто исках да видя как върви докладът ти.

— Махай се от очите ми, преди...

На крачка зад Прескът се появи Джак Бълък:

— Добър ден, лейтенант Морели!

— Вие двамата ли се носите?

— Това да не би да ви безпокои?

— По-скоро си мисля, че в момента имате да вършите по-важни дела!

Без да изчака да го поканят — което така и не бе сторено — Бълък се настани в едно от креслата на Майк:

— Какво имаме да вършим?

— Ами като начало — да се погрижите за обвиненията срещу Барет.

— Точно затова съм тук. — Бълък сплете пръсти пред лицето си и погледна през тях към Майк: — Да се убедя, че не сте оплескали нещата.

— Ако имате някакви оплаквания от работата ми, обърнете се към Вожда Блекуел.

— О, повярвайте ми, вече го направих! Но дори той не може да повлияе върху онова, което ще напишете в доклада си.

Върху устните на Майк се появи нещастна усмивка:

— Затова ли сте тук?

— Отчасти.

— Ще получите екземпляр от доклада ми едновременно с всички останали.

— Това не е съвсем достатъчно.

Майк почувства как раздражението в него почва да се надига. Стисна зъби:

— В случай че сте забравили това, господин прокурор, аз не работя за вас!

— Престани да се дърпаш — намеси се Прескът. — Бълък се опитва да ти помогне.

Майк яростно се загледа в лицето на Прескът:

— Ти си го навел на тази идея, нали, Прескът? Опитваш се да си осигуриш задника.

— Ние се опитваме да осигурим задника на всеки един — заяви Бълък, — защото задникът на всеки един може да пострада, ако обвиненията срещу Барет се провалят. Включително и вашият.

— Звучи малко мелодраматично, не мислите ли?

— Въобще не звучи мелодраматично. Очите на света са насочени към нас, Морели. Не разбрахте ли, че тази история се следи дори и по Си Ен Ен? Не знаехте ли, че телевизията на съда е получила право да отразява стъпка по стъпка процеса? Така е. И до сто години да доживеем, никога вече няма да видим толкова сензационен процес. Тъй че съвсем естествено е градският съвет да желае всичко да се развива възможно най-добре.

— Искате да кажете...

— Искам да кажа, че големият град Тълса и неговите държавни служители нямат никакво намерение да изглеждат зле.

— Което значи...

— Че трябва да получим осъдителна присъда, тъпако! — намеси се Прескът. — Значи, че ние трябва да заключим това гадно копеле зад решетките и да хвърлим шибания ключ от килията му в морето!

Майк спокойно налага една клечка за зъби:

— Аз също си помислих, че трябва да значи именно това.

— Значи разбирате точно какво може да ни тревожи в доклада ви — продължи Бълък. — Не желаем нищо, което би могло да попречи на обвинението.

— Не възнамерявам да лъжа в доклада си — твърдо заяви Майк.

— Не ви карам да лъжете — отвърна Бълък. — Аз съм длъжностно лице при съда в края на краищата. В същото време няма никакво основание да се включват ненужни подробности, които биха могли да навредят на делото.

— Например като факта, че Прескът напълно е повредил сцената на престъплението?

Прескът сви юмруците си:

— Това не е вярно, ти...

— Вярно е! — изгърмя в отговор Майк. — Ти свърши най-тъпанарския оглед на местопрестъплението, какъвто въобще съм виждал в живота си! Реши, че вече си имаш престъпника и за теб вече нямаше никакво значение да запазиш непокътнати доказателствата. Това беше тъпа, тъпа грешка!

Бълък вдигна ръце:

— Моля ви, господа! Всеки в тази стая знае, че бяха направени грешки. Но защо, за бога, трябва да парадираме с тях пред медиите и пред защитата?

— Аз съм член на полицейските сили, Бълък. Моята работа е да вкарвам лошите зад решетките. Какво ви кара да мислите, че мога да направя нещо, което да навреди на обвинението?

Бълък замълча за известно време.

— Детектив Прескът е видял Бен Кинкейд да излиза от кабинета ви днес.

Майк яростно изгледа Прескът:

— Да не би сега да ме шпионираш, жалко такова...

Бълък го прекъсна:

— Било е чисто съвпадение, убеден съм в това. Просто в нужното време на нужното място. Но то повдига някои тревожни въпроси. Защо, за бога, нашият разследващ убийствата детектив ще си бърби с адвоката на защитата?

Това е значи, помисли си Майк. Цялата главоблъсканица вече почваше да му се прояснява:

— Той дойде при мен, защото вие просто сте отказали да му сътрудничите.

— Мисля, че това е част от моята работа!

— Е, не е. Вие сте задължен от закона да предоставите всички обвиняващи доказателства на защитата. Вие сте задължен предварително, до започването на процеса, да определите своите свидетели и доказателства. Когато извъртате, лъжете и криете топката, вие просто ни правите твърде евтини — нас всички.

— Извънредно поучителна реч — рязко отговори Бълък. — Но за зла беда, тя само усилва подозренията ми, че поради някакви свои, извратени причини вие може би симпатизирате на защитата.

— Е, грешите — каза отбранително Майк. — Аз познавам закона и го изпълнявам. И толкова.

— Не съм съгласен. Това повдига някои сериозни етически проблеми! В края на краищата той е адвокат на защитата, а вие сте водещият свидетел на обвинението!

— Свидетел ли? Откога станах свидетел?

Бълък заговори, като подчертаваше всяка своя дума:

— Вие сте разследващият сцената на престъплението офицер, лейтенант. Аз държа вие да обясните на съдебните заседатели, че всичко на тази сцена е било направено точно както би следвало да се направи!

— Както не би следвало!

— Вижте какво, убеден съм, че вие двамата с Кинкейд си имате някакви историйки!

— Аз също съм убеден, че и вие си имате историйки — изстреля в отговор Майк.

— Това няма нищо общо с делото.

— Няма ли? Не е ли част от основанията ви да се стремите толкова настойчиво да спечелите това дело?

— Лаете не там, където трябва, лейтенант. Аз се опитвам да запазя репутацията на този град. Опитвам се да го направя безопасно за живеене място, където хората могат да отглеждат децата си. Тези дребнави причини, за които намеквате, нямат нищо общо с това.

— Ловя бас!

Бълък бавно се вдигна от креслото си:

— Лейтенант Морели, вие може и да не работите пряко за мен, но полицейският отдел отговаря пред окръжната прокуратура. Очаквам пълно сътрудничество от ваша страна по този въпрос!

— Ще го имате — отвърна Майк. — В пълно съответствие с буквата на закона!

— Ще го имам и точка! — отговори Бълък. — Разбирате ли ме?

— Да, разбирам какво казвате.

— Ако само за миг се усъмня, че вие не ми давате пълното си сътрудничество, ще се погрижа вашият трудов договор с този град незабавно да бъде анулиран.

— Нямате такава власт!

— Според вас колко власт ми е необходима? — Той така се наведе през бюрото към Майк, че носовете на двамата едва не се докоснаха. — Вожда Блекуел вече обмисля как да ви духне под опашката.

— Това не е вярно!

— Градският съвет също обмисля дали е разумно да работиш на постоянен договор — добави Прескът. — Там дълбоко са загрижени от поведението ти.

— Без никакво съмнение благодарение на теб, пор такъв! Не съм направил нищо, което да...

— Вожда Блекуел няма да се съгласи с вас — подхвърли Бълък.

— Какво!

— Вожда Блекуел съвсем не беше изненадан от вашата малка филипика пред телевизионните камери на местопрестъплението — заяви Бълък. — Когато сте ругали и крещели на един ваш колега офицер. Още повече, докато камерите са работели.

Майк почувства как устата му пресъхва.

— Значи са пуснали записа? Но...

— Слава богу, записът не е бил излъчен, но Вожда Блекуел получи копие. Той се чувства много нещастен!

Една лампичка изведнъж светна в мозъка на Майк:

— Опитвайте се да ме шантажирате, за да застана на ваша страна в това дело. За да прикрия истината.

— Наречете го както искате, лейтенант. Или ще играете с топката заедно с мен, или ще играете на улицата. — Той се обърна и тръгна към вратата. — И ако отново ви видя някъде с Кинкейд, преди процесът да е приключил, ще изхвърчите незабавно. Ела, Прескът.

Прескът също тръгна към вратата, но преди това отправи към Майк поглед, в който недвусмислено се четеше: „Получи ли си го?“.

— Вън от кабинета ми! — изрева Майк.

— Довиждане, Морели — отговори Прескът, като се хилеше. — Аз ще те наблюдавам!

20.

Бен се взираше през предното стъкло на очуканата си хонда акорд.

— Всъщност къде е това място? Обикновено не ходя толкова на юг. И още ли няма да ми кажеш къде точно отиваме?

— Почти стигнахме — загадъчно отговори Кристина. — Завий към Йейл и поemi на юг.

Светлината на кръстовището беше зелена и Бен премина, като рязко се насочи вдясно.

— И би могъл да понамалиш скоростта.

— Не влагам нищо лично, Кристина, но ненавиждам пътници, които се опитват да ми казват как...

Внезапно пътят пред тях направи остър завой на деветдесет градуса вляво. Бен завъртя кормилото и едва го взе. Когато успешно завърши тази маневра, той видя друг, също толкова остър завой, който този път водеше вдясно. Бен рязко насочи колата вдясно и натисна спирачките, като също едва преодоля и този завой.

— Божичко господи! — промърмори. После намали скоростта до почти двадесет мили в час и внимателно пое по също толкова острите останали завои. — Какво е това място?

— Завоят на мъртвеца, в стила на Тълса — обясни Кристина.

— Майчице, ако карах малко по-бързо, щях да изхвърча от пътя!

— Тъжен факт, открит от мнозина преди теб. Защо, мислиш, мястото е получило името си? Кръстовището между Осемдесет и първа и Деветдесет и първа е едно от най-лошите в града, особено нощно време. Хора, които дори не са карали бързо, са се разделяли с колите си тук!

— Добре, когато следващия път ме запратиш към Завоя на мъртвеца или към друго някое място със също толкова мрачно наименование, ще ме предупредиш предварително, съгласна ли си?

— Не бих искала да накърнявам твоята мъжественост!

— Кристина...

— В края на краищата аз знам колко мразиш пътници, които се опитват да ти кажат...

— Кристина!

Тя се засмя и не промълви думичка през останалата част от пътя.

Бен надникна през стъклото на входната врата:

— Май ми се подиграваш!

Кристина се начумери:

— Каза, че искаш да разговаряш с нея!

— Не можа ли да уредиш приличен, нормален разговор? Като например в някой офис?

— Тя отказа.

— Значи си знаела!

— Pardonnez moi^[1]! Това беше най-доброто, което успях да постигна.

— Кристина...

— Въпросът стоеше така: или тук, или никъде, Бен. Приеми го или да тръгваме.

Бен въздъхна. Той гледаше през прозорчето в главната зала на луксозния салон по аеробика в центъра на града. Десетина жени се бяха разпръснали хаотично из залата с лице към една огледална стена. Всички се бяха проснали на пода и загряваха. Те носеха чорапогащници, най-често розови и тъмночервени, а горната част на телата бе обгърната от трика, които висяха върху задните им части. Лентите през челата им бяха de rigueur^[2].

— Май нищо няма да излезе — измърмори Бен.

— Хайде, Бен, опитай! Тези жени го правят три пъти седмично. Ти сигурно ще можеш да го преживееш веднъж!

— Не се оплаквам, защото е много трудно. Оплаквам се, защото е глупаво!

— Точно така.

— Виж какво, ако трябва да правя опори, ще ги правя. Ако трябва да приклякам, ще приклякам. Мога да подскачам цяла нощ. Но нямам никакво намерение да се фръцкам като балерина наляво-надясно и да се въртя като замаян.

Кристина сложи ръка върху рамото му:

— Бен, ти може и да не си най-сговорчивият човек на света...

— Не затова се оплаквам!

— Добре де. Но когато влязох във връзка със Синтия Тейлър, тя категорично отказа да разговаря с човека, който ще защитава Уолъс Барет и когото презира. Опитах всякакви номера, всякакви уловки, всички хитрини, които знам, но тя не промени становището си. Просто не знаех какво друго ми оставаше, освен да пратя Лавинг да я заплаши. Но след кратко проучване открих, че тя е инструкторка в този салон за аеробика.

— И тогава блестящо измисли, че ако аз се поизпотя тук половин час с нея, тя ще се съгласи да разговаря с мен?

— Не. Но след всяко занимание тя дава лични консултации на членовете на групата...

Бен поклати глава:

— Няма да го забравя, Кристина!

— Не е нужно да ми благодариш.

— Нямах точно това предвид!

Бен влезе в залата за аеробика, облечен, благодарение на предварителните инструкции на Кристина, в зелени гимнастически гащета и тениска с лика на Бетховен. Забеляза, че всички наоколо носеха лъскави фирмени анцузи и блестящи бели обувки за тенис. Неговите маратонки, стари поне десет години, бяха протрити и с големи дупки на пръстите.

Той не беше съчетал цветовете на екипа си.

Бен зае незабележимо място в най-отдалечения ъгъл на залата.

— Пс-с-т!

Пак беше Кристина. Беше застанала в другата редица и държеше правоъгълен блок в ръце.

— Не забравяй поставката си!

— Какво?

— Поставката. Тази група упражнява стъпки!

Бен отиде до противоположната стена, където бяха струпани поставките.

— Какво значи това?

— Ще видиш. Не забравяй да си вземеш и гирички.

Бен се подчини.

След секунди Синтия Тейлър влезе в залата. Както и можеше да се очаква, тя беше висока, стройна и със съвършени форми. Превръзката на челото ѝ беше в пастелни тонове.

— Група, готови! — каза тя и плесна с ръце. — П-о-о-чни!

Натисна клавиша на един касетофон, поставен на сгъваем стол, и оттам избухнаха звуците на танцова мелодия, изпълнявана от синтезатори и преобладаваща група ударни.

— Какво е това? — попита Бен, като трепна.

— Музика, глупчо! — извика отзад Кристина. — Да ти помага да поддържаш ритъма!

— Не знам какво е — отвърна Бен, — но определено не е музика!

Той се опита да отвлече вниманието си от мъчителния шум и странните думи („Маниак е той, мания-а-а-к е, знам...“) и да го насочи към изпълнените с въображение действия на краката на Синтия Тейлър. Тя подскачаше напред и назад върху скамейката пред себе си. Левият крак на пода, десният върху скамейката. Завъртане, левият върху скамейката, десният на пода.

Бен се опита да подражава на движенията ѝ, но изостана с три стъпки от другите и скоро съвсем се обърка. Погледна в огледалото и изведнъж разбра, че цялата група се движи в обратна посока. Той гледаше огледалото, а групата гледаше него.

— Не забравяй зигзага! — изкрещя Кристина.

— Какво? — отговори Бен, но думите се изгубиха в общата шумотевица. Музиката премина от един дрезгав ритъм към друг, който, доколкото Бен можеше да каже, по нищо не се различаваше от предишния.

— Сега готови за пируета! — извика Синтия. — Ра-а-аз-два-а-а!

Бен гледаше как останалите от групата скачаха с единия крак върху скамейката, докато другият оставаше протегнат назад, и проточваха ръце пред себе си във въздуха. Така заприличваха на фигурата на Меркурий от някакво рекламно пано. После отново се връщаха на пода. Там размятваха крака, хвърляха се напред, вдигаха колене почти до брадичката си и започваха отново.

— Добре — изкрещя Синтия. — Всички ли го разбраха? Почни-и-и!

Докато Бен се въртеше в противоположна посока, групата премина на високи обороти. Темпото на музиката все повече се усилваше, сякаш някой бе включил някакъв стар грамофон на седемдесет и осем оборота. Групата се вихреше в сложните движения по-бързо, отколкото Бен можеше да я следва. Приличаха на дяволи от Тасмания, напъхани в опънати чорапогащници.

Той скочи на скамейката първо с десния си крак, но се бе засилил премного и прелетя от другата ѝ страна, като се блъсна в една дребничка брюнетка.

— О, извинявайте! — каза той и се изчерви.

Жената се засмя заедно с около половината от групата.

Бен хвърли поглед към Кристина да види тя как се справя с тази сложна плетеница от движения. За негово нещастие тя изглеждаше блестящо. Спазваше порядъка на стъпките в свършен ритъм и сякаш правеше всичко без никакви усилия.

„Добре, ако тя го може, мога го и аз — помисли си Бен. — Макар и не в такъв синхрон!“

Той отново се включи в програмата. Вдигна десния си крак и подскочи към скамейката, като внимаваше сега движенията му да бъдат умерени. За беда, този път прескочи стартовата линия. Пръстите на крака му докоснаха скамейката, но не и останалата част на стъпалото. Той се подхлъзна назад, падна на хълбок и се претърколи до една сивокоса жена от редицата зад себе си.

— Божичко! — възкликна Синтия, която се затича към него. — Добре ли сте?

Бен продължаваше да лежи на пода.

— Нищо ми няма — отвърна ледено той. — Не спирайте заради мен!

— Ами... чудесно!

Синтия се върна към скамейката си.

Жената, с която се бе сблъскал, се наведе към него и му подаде ръка:

— Май пострада, синко! Мога ли да ти помогна нещо?

— Не, благодаря.

— Важно е да поддържаш формата си, нали знаеш? — каза тя. — Нали не искаш ние, бабичките, да те прегазим?

След като сеансът приключи, Бен с пъшкане и охкане се измъкна от залата и се прислони към стената.

— Да се махаме оттук — изръмжа той, като дишаше тежко.

— Да се измъкваме ли? Да не би да си забравил защо сме тук?

— Не! — Той се опита да успокои дишането си и да поеме повече въздух. — Само че просто не мога да го направя.

— Почини си малко. Ще дойдеш на себе си.

Изведнъж в главата му премина мисъл:

— Ти като че ли се справяш много добре. Всъщност дори не си се изпотила.

Кристина се засмя, като развъртя червената си коса по раменете:

— Ами аз редовно го правя, нали знаеш!

— Не, не знам.

— Е, разбира се, не на такова шикозно място като това. Ходя в търговската част на града. Но упражненията тук бяха като лек пролетен ветреца в сравнение... — Тя внезапно спря. — Е, искам да кажа, че и тук не беше лесно и така нататък, но...

— Благодаря. — Той направи гримаса. — Ще вземем ли душ, преди да се видим с нея?

— Не. Тя ще остане в офиса си само десетина минутки. След това има друга група.

— И пак ще започне същото? Каква жена е тя — мазохистка?

Кристина поведе Бен към малкия, остъклен офис на Синтия Тейлър. Почукаха, после влязоха — с Бен начело.

— О, господи! — каза Синтия и се втурна към тях. — Как се чувствате? Ударихте ли крака си? Измерихте ли пулса си?

— Чувствам се отлично — настоя Бен не без известно раздражение. — Бих желал да поговоря с вас, ако нямате нищо против.

— Не, разбира се. — Тя се разположи на бюрото си. — Виждате ли, ние имаме група за начинаещи, която се събира във вторник и четвъртък, може би това ще ви заинтересува. Разбира се, повечето от участниците са деца, но все пак...

— Всъщност аз не дойдох да се консултирам с вас за упражненията — каза Бен.

Кристина го сбута в ребрата. Тя очевидно се бе надявала, че той ще пристъпи по-деликатно към разговора.

— Така ли? — попита Синтия. — А за какво?

— За да съм откровен, исках да ви разпитам за покойната ви сестра. И за вашия зет.

Лицето на Синтия изведнъж се вкамени и придоби студено изражение.

— Съжалявам. Не съм тук, за да удовлетворявам извратеното любопитство на търсачи на силни преживявания!

— Не съм търсач на преживявания — отговори Бен. — Аз съм адвокат.

Тя присви очи:

— Да не би да сте онзи, чиито хора ме преследват през цялата седмица? Палячото, който защитава Уолъс?

Бен наведе глава встрани.

— Ти, проклето копеле! И си мислиш, че аз ще помогна на човека, който уби сестра ми? Искам веднага да се махнете оттук!

— Мис Тейлър — каза спокойно Бен, — искам само да поговорим.

— А аз сериозно ви казвам, че ако не изчезнете след пет секунди, ще повикам охраната.

— Мис Тейлър, тъй като вие сте свидетел на обвинението, бих могъл да ви изпратя призовка. Но бих предпочел да не го правя.

— Какво ви кара да мислите, че имам намерение да свидетелствам?

— Да го наречем предчувствието ми. Нали ще свидетелствате?

Тя скръсти ръце на гърдите си, като прикри изпотения триъгълник на предната част от трикото си:

— Дяволски сте прав!

— Може ли да ви попитам защо?

— Защо ли? Защото искам да видя онова гадно копеле зад решетките! Защото искам да го екзекутират! Той си мисли, че като е станал толкова важна клечка, може да му се размине дори убийство. Е, ще му докажа, че греши!

— Но какво възнамерявате да кажете? Вие не сте били там по време на убийствата, нали?

— Не, разбира се, че не.

— Чували ли сте някога Уолъс да казва, че иска да убие сестра ви?

— Не точно с тези думи.

— Тогава за какво ще свидетелствате?

Настъпи продължително мълчание, преди тя отново да заговори:

— Искам да кажа в съда истината. Искам да кажа, че Уолъс Барет биеше жена си.

Дявол да го вземе! Беше се страхувал точно от това.

— Кога?

— Постоянно. През цялото време. Така беше свикнал!

— Не мога да повярвам, че един толкова изтъкнат човек като Уолъс Барет може да е биел жена си, без хората да научат за това!

— Някои знаеха. — Гласът ѝ изведнъж се повиши с цяла октава:

— Аз знаех. И полицията знаеше!

— Полицията ли? — Бен се сети за предупреждението на Майк.

— Тя ли им се е обаждала?

— Да, два пъти. Той беше такава копеле!

Бен погледна Кристина. Можеше да види напрежението върху лицето ѝ. Тя можеше да живее с човек, който защитава един убиец, но да биеш жена си бе свършено различно нещо.

— Можете ли да ми разкажете за това?

— Една вечер преди около осем месеца той изпадна в ярост, защото — помислете само! — не можа да намери връзката, която искаше да си сложи за някакво парти. Беше я насинил по ръцете, по краката. Дори и лицето ѝ бе посинено! После я изхвърли навън и заключи вратата. Тя беше като в капан на моравата пред къщата им, без да има нищо върху себе си, освен сутиен и бикини, пред очите на всички. Сигурно всички съседи са я видели. Накрая трябваше да отиде при съседа до тях — мисля, че името му е Харви — и да се обади в полицията.

— Вие видяхте ли тези синини?

— Не. По това време живеех в Чикаго. Но тя ми разказа всичко на другия ден по телефона.

— Тогава защо полицията не е прибрала Уолъс?

Синтия сведе очи към бюрото си:

— Сестра ми не повдигна обвинение срещу него. И те нямаше какво да направят.

— А съседите?

— Никой от тях не проговори. Казаха, че не са видели нищо.

— Мис Тейлър, не ви ли е идвало наум, че те навярно са казали така, защото наистина *не са видели* нищо? Защото вашата сестра си е измислила цялата тази история?

Очите ѝ изведнъж пламнаха:

— Аз познавам Уолъс Барет от първата седмица, откакто Карълайн го среща. Той винаги е бил насилник. Никога не се е интересувал от никого друг — освен от себе си.

— И за това не се е чуло нищо? Нито дори когато той се кандидатира за кмет?

— Не подценявайте Уолъс. Той е извънредно умен. Знае как... да укроти несъгласните.

— Хайде, мис Тейлър, това звучи почти толкова параноично, колкото и...

Бен си наложи да замълчи. Почти толкова параноично, колкото и онова, което Уолъс Барет му бе казал как градският съвет иска да се разправи с него. Какво не им беше наред на тези хора?

— А какъв беше вторият инцидент?

— Случи се преди по-малко от месец — отговори Синтия. — Този път беше изпаднал в ярост от ревност, защото тя бе имала неблагоприятното да разговаря с някакъв мъж, когото бе срещнала на едно парти и който се бе залепил за нея. Барет изгуби контрол върху нервите си и почна да крещи, че тя има любовен роман, че спи с когото ѝ падне. Нарече я курва, проститутка. После я удари право в окото. Тя трябваше да носи слънчеви очила в продължение на седмици.

— А вие присъствахте ли на този инцидент?

— Не. Но видях насиненото ѝ око.

— Окото ѝ би могло да бъде насинено по хиляди различни начини!

— Дрън-дрън! В случай че не сте забелязали, в стаята не присъстват съдебни заседатели, тъй че спестете ми този боклук.

— Нали разбирате, аз трябва да взема предвид всички възможни обяснения.

— Много добре знам какво се опитвате да направите! — Тя си пое дъх: — Просто не разбирам как можете да живеете със себе си!

— Ако Карълайн Барет е била малтретирана, както твърдите, за мен е трудно да повярвам, че не е казала за това на никого.

— Каза на някого! Каза на мен!

— Знаете какво имам предвид. Окръжния прокурор. Медиите.

Синтия се срути върху стола си:

— Какво знаете за малтретираните жени, мистър Кинкейд?

— Неособено много — призна той.

— Това е един всеобщо признат синдром. Всъщност — заболяване. Той произлиза от нашата наследена реакция да се бориш или да избягаш. Когато една жена е заплашена или се намира в опасност, тя преминава през поредица емоционални реакции. Механизми за отстраняване на страха или опасността. Тя подсъзнателно намира начини, по които да се справи със заплахата, като отрече нейното съществуване, като я потисне, като я сведе до минимум. Всичко това е документирано.

— Извинявайте — каза Бен. — Вие психолог ли сте?

— Работя върху тезата си в университета на Тълса — отговори тя.

Бен си отбеляза този факт.

— Някои жени преминават през нещо като ефект на люлката: страхът нараства, докато се стигне до отстраняването му и вцепеняване. Други жени изживяват двата синдрома едновременно, като си създават конфликтни емоции, които ги правят почти неспособни да действат.

— Все пак Карълайн Барет беше богата, красива, умна. Тя не подхожда на образа на малтретирана жена.

— Това, за което говорите, не е образ. То е стереотип. И е погрешен. Много малтретирани жени имат успешна кариера и са в отлично състояние да изразят гняв, когато не мислят, че са в опасност. Някои дори са агресивни или пък приятелите им ги описват като доминиращи личности. Насилие има във всяка раса, във всички етнически образувания, на всякакво равнище на образование и във всички социално-икономически групи. И недейте да вярвате на онези десни проповедници, че насилието в семейството се преувеличава. Ако трябва да говорим точно, то е подценявано, за него не се съобщава. И когато накрая излезе на повърхността, реакцията почти винаги е една и съща. Жените отказват да говорят за това, те го отричат или се правят,

че такава неща не е ставало. И не съобщават за оня копелдак, който ги е пребил.

— Да, но ако се върнем отново към делото: защо Карълайн просто не го е напуснала?

— Тези жени не си тръгват, защото тяхното тръгване няма да спре насилието. То дори често го засилва. Онези чудовища се ужасяват от раздялата; жената ги напуска и те почват да я дебнат, като при всяка възможност я тормозят. Изследванията показват, че всъщност животът на една жена може би е в още по-голяма опасност, след като тя си отиде. А ако трябва да се грижите за две малки деца, това се превръща в риск, който просто не можете да поемете.

— Доколкото разбирам, това ще е същността на вашето свидетелстване?

— Зависи от окръжния прокурор. Аз ще отговоря на въпросите, които той ми зададе.

— Членувате ли в някаква организация, мис Тейлър? Може би в някаква женска групировка?

— Президент съм на местния клон на СНСНС — Службата за намеса в случаи на насилие в семейството.

Бен кимна:

— СНСНС вероятно се радва на такъв сензационен случай, който ще ѝ даде възможност да представи драматично каузата си, нали?

Синтия го изгледа:

— Значи ето накъде биете! Вие сте велико човешко същество, мистър Кинкейд!

— Просто ви попитах. Вижте какво, моят клиент ми каза, че не е биел жена си. Казва, че градският съвет иска да се разправи с него. Аз трябва да му вярвам, докато доказателствата докажат противното.

— Доказателствата са навсякъде около вас. Само че вие не желаете да ги видите.

— Всички казват така. Всички вие толкова изгаряте от нетърпение да получите осъждането на този човек, че просто не се опитвате да разгледате и други вероятности. Аз нямам намерение да падам в тази клопка.

— Сестра ми беше в клопката! — В гласа ѝ прозвучаха по-резки нотки, сякаш нещо бе задавило гърлото ѝ. — Аз се опитвах... да

поговоря с нея. Опитвах се да я накарам да се махне оттам, да я заведе на някое безопасно място. Но тя не ме слушаше. Тя не желаше да ме послуша. — Гласът ѝ стана недоловим, сякаш в гърлото ѝ не бе останал никакъв въздух. — И аз не настоявах. Мислех, че още има време. Само да бях знаела...

Стоманените ѝ очи се смекчиха и в тях се появи влага.

— Съжалявам, мис Тейлър — тихо продума Бен.

Тя вирна глава:

— Не съжалявайте. Оставете адвокатските си номерца и им позволете да направят на Уолъс Барет смъртоносната инжекция, която той заслужава!

Бен затвори бележника си:

— Вие наистина искате да го осъдят, нали?

— Дали искам човекът, който биеше и уби сестра ми, да заплати за престъпленията си ли? Адски сте прав. Да, искам!

— И сте готова да направите почти всичко, за да го видите наказан, нали? Или ще възразите?

Очите на Синтия почнаха да сипят пламъци през бюрото към Бен:

— Имате ли други въпроси, мистър Кинкейд? Групата ми ме чака.

— Не. Благодаря ви, че ми отделихте от времето си.

Бен поведе Кристина навън, към мястото за вдигане на тежести.

— Бен — прошепна Кристина, след като двамата излязоха. — Аз имам някои истински проблеми...

— Ще поработим върху тях по-късно.

— Но...

— Ще поработим върху тях, Кристина! Обещавам ти. Но по-късно.

Ще поработя с теб по-късно, помисли си Бен, защото първо ще трябва да поработя със себе си.

Веднага щом Кристина и Бен напуснаха офиса ѝ, Синтия Тейлър вдигна слушалката на телефона до себе си — голям кабинетен дек с милиони клавиши по него и със светодиод за вътрешната памет. След като получи връзка, тя продиктува един дълъг номер на

телефонистката. След няколко минути вече разговаряше с някого от другия край на линията.

— Да, аз съм, Синтия. — Малка пауза. — Не ме е грижа какво си ми казал, трябва веднага да говоря с теб, а ти си на това място.

От другия край се разнесе силен и раздразнен глас.

— Така ли? — отговори тя. — Значи е извънредно спешно. Можеш ли да предположиш кой беше в офиса ми?... Грещиш. Онова влечуго, което защитава Уолъс... Точно така. В офиса ми. — Последваха някакви шумове. — Разбира се, че не съм го канила. Дори не знаех кой е. Той попъшка и се поизпоти в една от групите ми, после дойде в офиса във времето за консултации и почна да ми задава въпроси. — Пауза. — Да, добре, мислех, че ще искаш да научиш. — Тя внимателно се заслуша, докато гласът от другата страна на линията продължи да бълва в продължение на повече от минута. — Добре, каквото и да си замислил да правиш, прави го по-бързо и както трябва. Струва ми се, че той знае много повече, отколкото си мислиш.

Остави слушалката, грабна хавлията си и пое към новата група.

Когато Синтия Тейлър изчезна от погледите им, Бен и Кристина излязоха иззад високата купчинка пластмасови постелки.

— И ме обвиняваш, че аз съм имала порочни идеи! — оплака се Кристина. — Защо сме още тук?

— Има нещо, което тя не ми каза — отговори Бен.

Той я поведе към празния офис.

— Същото си помислих и аз — отвърна Кристина. — Но това не обяснява защо се свихахме зад спортното оборудване!

— Трудно мога да повярвам, че тя участва в този общ заговор — обясни Бен, — особено след като е свършил със смъртта на сестра й. И все пак има нещо странно в начина, по който действа. Ако е замесена или ако поради друга някаква причина се чувства виновна, тогава нашето посещение може би я е разтърсило. И забеляза ли какво направи в мига, в който помисли, че сме си тръгнали?

Кристина кимна:

— Обади се по телефона.

— Точно така!

Той огледа коридора и в двете посоки. Нямаше никой. Хвана дръжката на вратата на офиса на Синтия и отвори.

— Влизай.

Кристина го последва и затвори вратата.

— Знаеш ли какво ще се случи, ако ни пипнат тук?

— Значи не бива да ни пипват! — Бен оглеждаше телефонния дек. — Няма да оставаме повече от минутка. Искрах само да проверя дали можем да си представим на кого е телефонирала.

— Слушай, Шерлок, ако бях на твое място...

— Не се опитвай да ме разубеждаваш. Няма да се забавим много.

— Добре, но...

— Шт! Мисля.

Кристина скръсти ръце и вдигна вежди:

— Знам.

Бен взе лист хартия от дека:

— Може би си е записала някъде номера.

— Но защо ще трябва...

— Шт! — Бен взе молив и леко го прокара по хартията: — Може би ще успеем да снемем някакъв отпечатък.

— Бен, това вече е прекалено!

— Не бъди настроена толкова отрицателно! — Той продължи да драска. Върху листа не се появи нищо. — Майната му! Не стана.

— Бен, ако искаш да знаеш...

— Ще престанеш ли най-после? Опитвам се да уловя нещо!

Кристина тропна с крак по пода.

— И го улових!

Той взе отворения телефонен указател от другата страна на бюрото.

— Може би е потърсила тук номера. Може да е оставила отпечатък или да е зацапала хартията до номера.

— Бен, гледал си много криминални филми!

— Винаги скептична! — Той вдигна указателя до носа си и внимателно огледа страниците. — Дявол! Не виждам нищо.

— Бен, ако искаш да знаеш...

— Шт! Работя.

Тя с отвращение вдигна ръце във въздуха:

— Не издържам повече.

Кристина отиде до конзолата на телефона и натисна бутона на вградената памет. След секунда и половина върху светодиода на паметта се появи седемцифрено число.

— Ето ти номера, Шерлок! Надявам се, че не съм отнела премного от драгоценното ти време!

Бен втренчено се загледа в светодиода:

— И аз щях да го направя след малко.

— Не се съмнявам. Ще видим ли кой е?

Тя натисна ръчния бутон за микрофона. След миг и двамата чуха как някой отговаря от другия край на линията:

— Добър ден. Вие сте се свързали с кметството. В момента градският съвет заседава. С кого да ви свържем?

[1] Извинявай (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Задължителни (фр.). — Б.пр. ↑

21.

Предварителното слушане продължи по-малко от ден и вероятно нямаше да продължи и толкова, ако пресата не присъстваше там с всичкото си въоръжение. Бен много добре знаеше, че не може да става и дума Барет да не бъде подведен под отговорност. Налице бяха повече от достатъчно доказателства, за да го изправят пред съда, а дори и да нямаше, за всеки съдия би било равностойно на самоубийство да го освободи сред развихрилите се страсти. И най-вече покрай изостреното внимание на медиите, от които почти всички приемаха — най-малкото прикрито — че Барет е виновен. Съдия Хоукинс реши Барет да бъде изправен пред съда и постанови процесът да започне след по-малко от три седмици.

— Значи това е — прошепна Барет на ухото на Бен. — Сега наистина се започва.

Бен мрачно кимна. Барет днес не се държеше както обикновено. Дори когато телевизионните камери се включиха, той си остана резервиран, дори студен.

Бен се чудеше какво се е случило. Дали стресовото състояние да бъдеш обвинен в убийство най-после не беше му се отразило? Дали бе преодолял етапа, когато отричаш, и бе разбрал, че животът му действително е в опасност? Или имаше и нещо друго?

— И сега какво? — попита Барет.

— Ще се готвим за процеса. Никой не е внесъл предложение, което да спира по-нататъшния ход на процеса.

— Съдията мисли, че аз възразявам.

— Не, той просто постанови, че има достатъчно доказателства да се изправиш пред съда. И казано откровено — има. Но нека това не те тревожи. Нормите за издаване на осъдителна присъда са далеч по-високи. Ти не можеш да бъдеш осъден, докато съдебните заседатели не решат, че си виновен без никакви основателни съмнения.

— Не мога да повярвам, че всички тези хора мислят, че бих могъл да извърша толкова ужасяващо нещо. — В очите му се четеше умора, дори поражение. — Че бих могъл да държа в ръцете си живота

на моите прекрасни дъщерички и да им го отнема. Това е просто... невъобразимо!

Бен би желал по някакъв начин да можеше да успокои Барет, но знаеше, че не може. И преди се бе срещал с това. Да си защитник на обвинен в углавно престъпление значи, че трябва да преминеш през всички етапи на огромната скръб. Първо хората отричат да са извършили престъплението, в което ги обвиняват, което Бен ясно беше видял, когато бе посетил Барет в килията му. Но той беше преминал през този етап; сега Барет почваше да разбира, че ще бъде изправен пред съда — и че става въпрос за живота му. Вече почваше да осъзнава факта, че цялото му семейство е погубено и че повечето от хората мислят, че той трябва да бъде обвинен за това. Ако те не успееш да се преборят с това погрешно мислене, Барет щеше да свърши със смъртна присъда.

— Има ли още нещо, което съдът трябва да предприеме, преди да се оттегли? — попита съдия Хоукинс.

Бълък се изправи на крака:

— Ваша чест, щатът подава искане съдът да разреши на страните да им бъдат предоставени въпросниците за съдебните заседатели преди изслушването на кандидатите, за да получат по-подробна информация за евентуално включените в списъка кандидати за съдебни заседатели.

— Противопоставям се на това искане — заяви Бен.

Хоукинс се обърна към него:

— Защо?

— Точно това питам и аз — отвърна Бен. — Защо? Какво повече може да ни даде въпросникът от онова, което ще получим на изслушването на кандидатите? Не мисля, че ние сляпо трябва да възприемаме всеки нов повей в правораздавателната практика. Само фактът, че тези въпросници са последният вик на модата в Калифорния, съвсем не е основание да ги приложим и ние към този процес.

— Мисля, че има основание — намеси се Бълък. — Времето. Не желая да губим време. Може губенето на време да е част от тактиката на защитата, но не е и моята.

— Това няма да ни спести време — оспори Бен. — По този начин ние добавяме само още една дълга крачка към процедурата на

самия избор.

— Това *ще спести* време — настоя Бълък. — Ако на повечето въпроси бъде отговорено предварително в писмена форма, ние няма да трябва да губим време, като почнем отново да обсъждаме същата материя.

— В Калифорния не са спестили време по този начин — заяви Бен. — Тъкмо напротив, някои процеси там са траели десет пъти по-дълго, отколкото в Оклахома.

Бълък пристъпи по-близо до масата на съдията:

— Ваша чест — заговори той, като използваше своя по-тих, „доверителен“ глас, — всички ние много добре знаем колко горещо ще бъде оглеждан съдебният състав по това дело. Знаем, че нито една от страните няма да остави камък върху камък — тук той хвърли бърз поглед към Бен, — а особено защитата. Като се има предвид, че трябва да обсъдим огромен материал, защо да не получим част от него в писмена форма?

— Склонен съм да се съглася — заяви съдия Хоукинс. — Мисля, че така ще спестим време и ще избегнем повторенията, особено при едно дело от подобен характер. Разбира се, окончателното решение ще бъде взето от назначения за делото съдия, но аз лично не виждам никакви основания защо страните да не почнат да нахвърлят въпросниците си. — Той погледна надолу през очилата си: — Освен това трябва да напомня на всички юристи в залата, че тук не е Калифорния и че най-добре ще е да не го забравят. Нито един съдия в този окръг не е забравил защо в един процес трябва да има съдия. Съдията контролира съдебната зала. Ако предполагате, че ние възнамеряваме да проточим процеса с безкраен парад от свидетели и нескончаеми разпити, помислите отново. — Намести очилата си, които бяха почнали да се смъкват надолу, и погледна към Бълък: — След всичко казано вашето искане се удовлетворява.

— Благодаря ви, Ваша чест — каза Бълък и леко кимна. Извърна се към камерите в галерията и се усмихна, като правеше всичко възможно да създаде действително най-благоприятния момент, за да може „Кодак“ да прояви своето съвършенство.

— Тогава добре — каза Хоукинс и започна да събира книгата си от масата. — Нещо друго?

— Да, Ваша чест — пристъпи напред Бен. — Защитата има две искания относно *limine*^[1].

— Тези искания имат ограничително предназначение — заяви Бълък, като даваше на пресата да разбере какво прави Бен, като не превежда латинския термин. — Още едно доказателство, че клиентът на мистър Кинкейд е виновен. Но мистър Кинкейд, разбира се, не желае съдът да го види!

— Възразявам! — заяви Бен.

Съдията кимна:

— Подкрепя се. Мистър Кинкейд, защо не отправите вашите искания пред определения да гледа процеса съдия?

— Едно временно постановление ще бъде от голяма полза, Ваша чест. Ние разполагаме едва с три седмици. Бих желал да знам срещу какво ще се възправим!

Съдия Хоукинс въздъхна. Бен знаеше, че той ненавижда издаването на постановление, което би могло дори в най-минимална степен да породии някакви затруднения или противоречия, но сега, изглежда, не можеше да го избегне.

— Добре, господин защитник. Изкажете се.

— Благодаря, Ваша чест. Първото ми искане се отнася до някои кръвни улики, взети от мястото на престъплението, които бих искал да не бъдат представени на процеса.

— Наистина ли не иска? — каза тихо Бълък, но не толкова тихо, че присъстващите в залата да не могат да го чуят.

— Въпросните кръвни улики са били открити в дома на мистър Барет, близо до входната врата. Според списъка с доказателства на обвинението — а аз го наричам по този начин, защото на мен все още не ми е било позволено сам да се запозная с доказателствата — кръвните улики очертават следа, оставена от крак, всъщност следа от обувка, насочена към вратата. Следата отговаря приблизително на размера на краката на мистър Барет.

— С което искате да кажете? — попита съдия Хоукинс.

— С което искам да кажа, че този човек е убил семейството си, оставил е кървави следи по пода и е избягал — подсказа Бълък.

— Бих желал да благодаря на обвинението за това, че демонстрира пред нас огромното предубеждение, което това въвеждащо в заблуждение отделно доказателство би могло да създаде,

ако бъде прието за доказателство — заяви Бен, като продължаваше да кове желязото, докато е горещо. — Всъщност доказателството не потвърждава нищо от този вид, но ако съдът позволи да бъде използвано като доказателство, мистър Бълък без съмнение изкривява и преиначава действителността, за да стигне до някои толкова безпочвени заключения.

Съдия Хоукинс се намръщи:

— А ще бъдете ли така любезен да ми обясните защо този отпечатък не ни казва именно онова, което изглежда, че казва?

— Разбира се, Ваша чест.

Бен отвори папката, съдържаща резултатите от неколкодневния тежък труд на Лавинг, който бе открил хората и бе записал техните думи:

— Аз съм регистрирал няколко искания, отнасящи се до начина, по който е било съхранявано в неприкосновеност мястото на престъплението, или по-скоро не е било съхранявано. Предоставил съм девет различни свидетелства — той ги извади от папката и ги предаде на съдебния пристав, — които са нотариално заверени и архивирани. Дадени са от съседи, журналисти и дори от членове на полицейските сили. Онова, което веднага става очевидно от тях, се състои в обстоятелството, че мястото на престъплението е било повредено и не е било съхранено в неприкосновеност, защото полицията е приела — погрешно! — че вече е заловила злодея.

Хоукинс започна да барабани с пръсти по масата:

— Пристъпете към същината, господин защитник!

— Ваша чест, аз съм идентифицирал над двадесет и пет души, на които е бил позволен достъп до мястото на престъплението, преди то да бъде запечатано.

Хоукинс пое списъка от пристава:

— Двадесет и пет ли?

— Точно така, *двадесет и пет*. Те са идентифицирани по име. Ваша чест, мястото на престъплението е било непоправимо повредено. Този факт изисква изключването на кръвните образци, открити във встъпителната част на документите, ако не и *всички* веществени доказателства от мястото на престъплението.

Съдия Хоукинс не каза нищо, но свъсените му надолу вежди определено щръкнаха.

— След като толкова много хора са газили из къщата — продължи Бен, — ние нямаме начин да разберем кой е оставил този кървав отпечатък.

— Е...

— Никой не е могъл да влезе в къщата, без да стъпи на входното пространство. Значи всеки един от влезлите там би могъл да го остави. Тъй като доказателството не може да се докаже и тъй като съмненията в неговата достоверност бяха създадени от собствената некомпетентност на обвинението, подавам искане то да бъде изключено.

Бълък тръгна към съдийската маса:

— Ваша милост, може ли да ме изслушате? Ако доказателството е предмет на многостранно тълкуване, защитникът може да го подложи на проверка по време на кръстосания разпит.

— Ако доказателството ще донесе повече ущърб, отколкото ще внесе доказателственост, то трябва да се изключи — намеси се Бен. — Така постановява доказателственият кодекс. Настоявам единствено за това съдът да прилага законите на щата.

Бълък не му обърна внимание и продължи пряко към съдията:

— Може би в онази сутрин в къщата е имало хора. Откровено казано, Ваша чест, аз не знам. Но тази стряскаща нова информация — която, трябва да добавя, мистър Кинкейд не си направи труда предварително да сподели с мен! Мога да ви уверя, че аз ще проведа пълно изследване на тези обвинения преди началото на процеса. Но кръвта би трябвало да е дошла от Барет!

— Той приема, че Барет е виновен — заяви Бен. — Това е невярна презумпция.

— Грешите — отговори Бълък. — Кръвта остава в течно състояние в продължение на час или два, така че тя може да цапа, да оставя следи или да капе. След това се съсирва и изсъхва. Този отпечатък би трябвало да е на Барет.

— Вие продължавате да твърдите, че той е виновен.

— Аз посочвам, че кървавите следи са били оставени, преди да нахлуе предполагаемият от вас поток хора. След като знаем, че Барет е бил на местопрестъплението по време на убийствата, мисля, че това е доказателствен индикатор за вина.

Съдията кимна:

— Склонен съм да се съглася с вас, господин обвинител. Искът се отхвърля. Разбира се, защитникът е свободен да използва кръстосания разпит както намери за добре, за да се опита да елиминира доказателствата. — Той се обърна към Бен: — Има ли нещо друго?

— Да. — Бен се върна към масата на защитата за следващата си папка. — Освен това аз възразявам против използването на т.нар. ДНК проби като доказателство от обвинението.

Хоукинс потри длани пред лицето си:

— Страхотно! Значи тръгваме!

— Ваша чест, както ви е известно, все още стои въпросът дали Върховният съд на този щат е решил, че ДНК проби, взети от пръстови отпечатъци, отговарят на нормата за достоверност на Фрай, за да могат да бъдат използвани в нашите съдилища.

— Подобен проблем не съществува — настоя Бълък. — Днес всички използват ДНК анализи! Единствената причина, че ние не сме ги използвали по-често, е, че не разполагаме с подходящи лабораторни условия и апаратура.

— Те все още не разполагат — възрази Бен. — За тази цел трябва да се наеме трета страна.

Бълък неспокойно се размърда:

— Това е фирма, на която може да се разчита, Ваша чест. Лабораториите „Селмарк“. Те са експерти в тази област, подготвят нашите веществени доказателства.

— Срещу заплащане — вметна Бен.

— Трудно може да се каже, че използването на платени експерти е нововъведение — заяви Бълък. — Юристите на защитата го правят през цялото време.

— Платени експерти, съгласен съм — каза Бен. — Но не и платени веществени доказателства! Това е свършено различно. Тази фирма преди всичко се върти около представителите на обвинението и им казва: „Платете ни и ние ще ви направим някои псевдонаучни доказателства, за които никой няма да разбере, а вие ще си получите осъдителната присъда!“.

— Приказки! — изръмжа Бълък. — Много шум за нищо. След като свидетелството може да се докаже, кого го е грижа откъде идва?

Бен се наведе към съдийската маса:

— Мен ме е грижа. Ваша чест, Апелативният съд на САЩ беше разтревожен, когато семейство Фон Бюлоф всъщност нае срещу заплащане частен детектив, който да разследва едно убийство. Това подсказва, че някой може да бъде преследван единствено защото неговите врагове са богати!

— Нима? — каза Бълък. — Не молим никого да събира пари, за да можем да заплатим сметките за ДНК анализи. Това е съвсем различно нещо.

— Съвсем същото е. Единствено мотивацията е различна. Тук се изразходват допълнителни средства и се полагат допълнителни усилия, защото очите на света са отправени към нас. Законът трябва да е еднакъв за всички. Той не бива да действа по-лошо само защото човек е богат и прочут, а обвинението се бои да не изглежда смешно по националната телевизия!

— Ваша чест, това изявление е крайно обидно! — Сега Бълък си бе надянал израза, който Бен наричаше „презрение към адвоката на противната страна“. — Мистър Кинкейд очевидно не е в състояние да намери основа в един случай, където доказателствата са преимуществено срещу него. Но да използва такива клеветнически хиперболи е възмутително. Не съм чувал друг да се опитва да очерни моя отдел! Ние работим единствено в интерес на обществото!

— Знаем — отговори Бен. — Само че започвате да работите малко по-усилено, когато миникамерите са пуснати!

Хоукинс се изправи:

— Струва ми се, че този философски дебат е твърде поучителен, но ние много се отдалечихме от искането на мистър Кинкейд. Основания за изключването на ДНК експертизата от процеса биха могли да възникнат едва тогава, когато доказателствата са несигурни или не съответстват на съвременните научни норми за достоверност. Или ако не би могло да се докаже, преди доказателството да е било действително произведено. — Той посочи с чукчето си към Бълък: — Вие ще дадете възможност на противната страна да се запознае с доказателствата колкото е възможно по-скоро, разбирате ли ме? Без да протакате, без да увъртате.

— Да, сър.

Чукчето се насочи към Бен:

— След като прегледате доказателствата, ние ще изслушаме вашето искане. Аз ще определя слушането за деня преди откриването на процеса, за да може да го чуе и определеният да гледа процеса съдия.

Бен се опита да протестира:

— Но тогава аз няма да имам време...

С твърдо лице Хоукинс не позволи на Бен да каже дума повече:

— Постанових! — Удари с чукчето и се изправи: — Съдът се оттегля.

Репортерите изхвърчаха от съдебната зала и се отправиха към външния коридор, където Бълък обикновено даваше пресконференциите си и където получаваха обичайното „Без коментар!“ от Бен. Все пак, преди да излезе от залата, Бълък спря до масата на Бен.

— Бих желал да получа копия от онези предполагаеми свидетелства, които размахваше.

— Ще ти изпратя копията по пощата — отговори Бен.

— Искам ги сега.

— Чудесно. Ще ти продам копията от свидетелствата срещу всички доказателства от твоя списък, които досега не си ми показал.

— Ами... не съм готов да свикам среща относно доказателствата.

Бен затвори куфарчето си:

— Аз пък забравих да направя допълнителни копия от свидетелствата. Дявол да го вземе!

Той понечи да тръгне към клиента си, но Бълък препречи пътя му:

— Мислеше, че ще я караш по бързата процедура, а, Кинкейд? Мислеше, че пак ще можеш да измъкнеш заека от шапката си. Е, съдията не ти се хвана!

— Тъй или иначе, още не — заяви Бен. — Може би съдията на процеса ще мисли по-различно!

— Не разчитай на това. Тя може и да ти се радва, когато защитава малолетни проститутки и дребни джебчии, но ще погледне по друг начин, когато става въпрос за убиец и целият свят е насочил погледите си върху процеса!

Значи Бълък също мислеше, че съдия Харт ще поеме процеса. Тогава това беше официалното становище.

— Не мога да повярвам, че ти ще се опиташ да се отървеш от доказателствата чрез предварително постановление — добави Бълък.
— Колкото и голямо да е падението ти, никога преди не си се опитвал да направиш подобна низост!

Бен го отстрани:

— Джак, това е различно!

— Да, ти винаги си искал да правиш изключение. Да извадиш едно кървящо сърце пред едно болно общество. Никога ли няма да се научиш?

На Бен много му се искаше да приеме, че не знае за какво говори Бълък, но не можеше, разбира се. С Бълък винаги беше същото: подобно на полюляващ се слон, той никога не забравяше.

[1] Границите на действие (лат.). — Б.пр. ↑

22.

Когато се върна в кантората си след предварителното слушане по делото Барет, Бен завари Лавинг да го чака, с очи, пълни с любопитство.

— Как мина, Капитане?

Бен си каза, че ако спечелеше десетки дела за убийство, ако можеше да изсвири наизуст всички двадесет и четири прелюдии на Шопен и да изрецитира без никаква грешка „Аннабел Ли“, вероятно би могъл да убеди Лавинг да престане да го нарича „Капитан“. Но тъй като не бе способен на такива подвизи, Лавинг продължаваше да го нарича както си знаеше.

— Е, както очаквах. Барет отива на съд. Началната дата на процеса ще е след около три седмици. И съдията отхвърли иска ми за ограничаване на представянето на някои доказателства.

— Дявол да го вземе! — Лавинг удари с огромния си юмрук дланта на другата си ръка. — Ти показва ли нотариално заверените свидетелства? Да не си забравил да им покажеш свидетелствата?

— Показах ги, уверявам те!

— Майчице, а аз толкова се измъчих, докато ги накарам да ги подпишат!

— Знам, Лавинг, и високо го оценявам.

— Те не обичат такива неща, нали знаеш? Особено пък ченгетата.

— Действително. А ти как можа да ги убедиш?

Лавинг сви рамене:

— Имам доста приятелчета между момчетата в синьо. Както и ти, вярваш или не вярваш. Макар че си адвокат. Те не могат да забравят какво направи, за да им помогнеш да пипнат убиеца от детската градина. И никой от тях не си пада особено по Прескът. Не мога да повярвам, че съдията е отклонил иска ти. — Щракна с пръсти: — Трябва да е било заради репортерите. Знаеш как медиите развалят всичко. Те всъщност дърпат конците в тази страна!

— А аз мислех, че е военнопромишленият комплекс!

— Божке, в кой век живееш? Медийните босове днес контролират всичко. Те могат да накарат хората да повярват в каквото си поискат. Виж какво направиха с Тониа Хардинг!

— Какво?

Кристина се завъртя в стола си и се отблъсна от бюрото:

— Прекарах доказателствата от списъка на обвинението през възможно най-финото сито, Бен.

— Чудесно — отговори той, щастлив, че ще може да смени темата.

— Идентифицирах всички доказателства, които не са били произведени. Открих определен модел. Почти всички идват от мястото на престъплението. Навярно скриват нещо, но все още не знам какво.

— А аз знам. — Бен метна куфарчето си върху бюрото. — Разбрах го веднага когато обявих пред съда, че мястото на престъплението не е било съхранено както се полага. Разбрах го от реакцията на Бълък.

— Той изненадан ли беше?

— Не. Преди съм виждал Бълък изненадан, но този път не беше. О, той разигра чудесна сцена, но не може да ме заблуди. Може би е бил изненадан, че вече съм го открил, но не беше изненадан да чуе, че мястото на престъплението е било увредено.

— Тогава за какво е това шикалкавене?

— Колкото по-малко време ще имаме да проучим доказателствата, толкова по-малко време ще имаме да установим до каква степен местопрестъплението е било повредено. Той не желае да се противопоставя на повече искове от необходимото. — Сега Бен се обърна към Лавинг: — Как върви разузнаването ти около градския съвет?

Лавинг се начумери:

— Бавно. Направих списък, поговорих с някои. Това са високоуважавани градски типове, нали знаеш? Никой няма да си признае доброволно, че е платил на наемен убиец.

— Е, това не може да учуди никого.

— Взех си някои бележки. Джоунс каза, че ще ги препише.

— Между другото къде е Джоунс?

Бен се огледа наоколо. Джоунс бе седнал на бюрото си край телефона. Изглеждаше притеснен. Кръвта сякаш бе изтекла от лицето

му.

— Джоунс? — Бен отиде до него и постави ръка върху рамото му. — Какво не е наред?

На Джоунс му бе нужно доста време, преди да може да отговори:

— Току-що се връщам от обед. — Очите му потърсиха телефонния секретар. — Искях да прослушам обажданията по телефона.

Бен загрижено смръщи вежди:

— И какво?

Гласът на Джоунс трепереше, когато заговори. Очевидно беше потресен:

— Слушай!

Той усили звука до крайна степен. След това включи секретаря. След продължителен звук всички чуха една и съща дума, повтаряна от приглушен, монотонен глас с гърлени нотки:

— Страдам. Страдам. Страдам.

Съобщението продължи да се повтаря, докато накрая обажданият се затвори телефона. Остър сигнал даде да се разбере, че това е краят на записа.

— Това е... странно! — каза тихо Бен.

— Може да бъде наречено с една дума — прошепна Джоунс.

— Трябва да е същото влечуго — продължи Бен. — Същият оня баровец, който съсипа компютъра ти. Но защо? Какъв е смисълът? Оня номер с компютъра поне имаше връзка с нашето разследване. Но едно обаждане по телефона трудно би могло да блокира линията.

Лавинг поклати глава:

— Той не го е направил, за да блокира линията, Капитане. Направил го е, за да ти изкара акъла. Това е заплаха!

— Срещу Барет?

— В никакъв случай. Не че на него му е трудно да получава вести в килията си. Ако оня искаше съобщението да стигне до Барет, щеше да го изпрати на Барет. — Обърна се и погледна Бен в лицето: — То е за тебе.

23.

Дийна се ровеше в натрупаната сбирщина от юношески съкровища на пода в килера на Марта. Вече бе претърсила дрешника, бюрото ѝ и джобовете на дрехите за пране. Освен това беше открила и дневника на Марта, но все пак бе успяла да устои на това изкушение. Но подозираше, че тази ѝ решителност няма да изтрае дълго. Особено ако не успееше да намери онова, което диреше.

Марта бе получила разрешение да ходи на кино — за пръв път можеше да отсъства от къщи извън времето, когато ходеше на училище, след техния голям сблъсък за Бък. Марта действително изглеждаше благодарна, дори благодарозположена до известна степен. А може би само изпитваше такова облекчение, че се е отървала от затворничеството, че бе склонна да прояви известна добронамереност дори към жената, която „бе разрушила единствената любов, която имаше“. Дийна я бе оставила с колата пред Итън Скуеър Синеплекс, после се бе върнала вкъщи, за да почне претърсването.

Купчинката върху пода представляваше бъркотия от мръсни и чисти дрехи, стари бележници, постери, гримове, обувки и свръхсекретни записки, струпани заедно — подобно купчинка есенни листа върху килима. Дийна бързо ги прегледа. Действително не мина много време, когато откри онова, което търсеше.

Червено боди.

Тя бе вече почти сигурна, че Марта има червено боди, но искаше да се убеди. В края на краищата беше важно.

Беше помислила, че би трябвало да намери и синя превръзка за челото, но погледнато реалистично, това би било почти невъзможно, защото превръзката вероятно беше на главата на Марта. Винаги беше там. Носеше я навсякъде.

Дийна извади вестникарската статия от задния си джоб и внимателно я разгъна. Препрочете описанието, което един от съседите на Барет беше направил на скитниците, които бе видял да обикалят квартала преди убийството. Тъмна коса, мършав, космат, с козя брадичка и зелена военна униформа. То отговаряше до най-малките

подробности на Бък. Момичето с него? С къса коса, високо около метър и петдесет, с червено боди и синя превръзка на главата.

Марта.

Единствената част от описанието, в която тя бе до известна степен несигурна, беше бодито, но сега и това се бе потвърдило.

Наистина ли би могла да бъде Марта? Дийна знаеше, че бедното момиче си мисли, че е влюбено в Бък и вероятно лесно би могло да бъде повлияно от гангстер като Бък. Но ако полицията грешеше? Ако кметът Барет не бе убил семейството си? Какво ако...

Тя притисна устата си с длан. Просто не можеше да мисли за това. Не и нейната Марта. Не и тя!

Погледът ѝ неволно се върна към статията от вестника. Нещо в нея предизвикваше някакъв спомен. Прегледа отново набързо описанието на съседа. Той също така си спомняше, че поне в един от случаите мъжът е носел черна чанта. По-голяма от ръчна чанта, помалка от куфарче. Може би спортен сак. Предположението, разбира се, беше, че може би в сака е имало някакъв вид оръжие.

А причината, която бе смутила паметта на Дийна, беше, че тя вече бе виждала този сак някъде в тази стая.

Дийна избута мръсните дрехи от скута си и се изправи. Сакът не беше в килера. Той не можеше да се побере в бюрото, затова опита в дрешника. Боже господи, боже господи, боже господи! Почувства как паниката в нея започна да се надига, как кръвта се качва в главата ѝ. Какво щеше да стане, ако Марта се е забъркала с някакъв гангстер? Ако той има пистолет?

А ако пистолетът е скрит в стаята на Марта?

Сега започна да бърника навсякъде, толкова бързаше и действаше така припряно, че разпиляваше нещата и газеше по тях. Никога нямаше да може пак да ги събере. Марта щеше да разбере, че стаята ѝ е била претърсвана, че неприкосновеността на личния ѝ живот е била нарушена.

Нямаше значение. Това беше по-важно.

Откри сака под леглото на Марта, избутан в най-отдалечения ъгъл. Самото негово присъствие беше нарушение на законите на къщата; Дийна бе наредила Марта да върне или да изхвърли всички вещи, свързани с Бък. Това значеше, че тя продължава да съхранява

нещо, което възнамерява да върне или пък за което той има намерение да се върне по-късно.

През мъртвото ми тяло! Дийна измъкна сака изпод леглото, отвори горния цип и погледна вътре. Онова там не беше пистолет или друг някакъв вид оръжие, поне не в общоприетия смисъл. Беше фотоапарат.

Дийна понечи да го извади, но после се възпря. Господи, навярно не би трябвало да оставя отпечатъци от пръстите си върху него. Беше объркана. Започваше да мисли като детектив от някой роман, каквито се продаваха на касите в бакалиите. И все пак...

Тя взе една найлонова ръкавица от банята, после извади фотоапарата, като внимаваше да не го докосва много. Беше три и половина милиметров апарат, висококачествен, както личеше от пръв поглед. С твърде много приспособления, твърде много измервателни прибори. Беше предназначен за хора, които сериозно се занимават с такива неща.

Какво бе правил Бък с такъв апарат? Беше ли намесен тук Уолъс Барет? Беше ли намесена Марта? Дали Бък не участваше в някакъв заговор? Марта никога не бе споменавала, че Бък се занимава с фотография, още по-малко, че ѝ е заемал фотоапарата си. Да не би да е правил... снимки на Марта? Снимки, които двамата са искали да скрият от майка ѝ?

Стига! Главата ѝ се въртеше от страха пред различните вероятности. Прилошаваше ѝ от мисли. Беше време да разбере.

Тя превъртя напред филма от апарата. Беше лесно — във филма бяха останали само няколко кадъра. Пренави го и освободи лентата. Трябваше само да го разгъне. И тогава щеше да види...

Дийна разгъна филма върху юмрука си. Трябваше да види, каквото и да бе заснето.

24.

Бен помоли Кристина да дойде в апартамента му тази вечер, за да могат да координират усилията си и да направят колкото е възможно повече във все по-бързо намаляващите дни преди откриването на процеса. Кристина намина през магазина „Ри Ли“, за да вземе нещо за компенсация. Нейната предпочитана индουλгенция беше деликатесът пиле с кашу, но го пазеше за по-специални случаи.

След вечерята Джони се върна в апартамента си. Бен поигра малко с Джоуи, отново безуспешно се опита да предизвика някаква реакция у него, после го изкъпа и го приготви за лягане. Загаси основното осветление, запали лампичката „Лека нощ с Месечко“, включи монитора, чрез който можеше да чуе в съседната стая, ако Джоуи евентуално заплачеше, и се настани с детето, вече облечено в пижамката си, в едно люлеещо се кресло.

Той даде на Джоуи бутилка с портокалов сок и почна да го люлее. От практическа гледна точка Джоуи вече беше твърде голям, за да пие от бутилка, но това, изглежда, го успокояваше. През деня пиеше от чаша, но всякакви изменения в установените навици при заспиване правеха заспиването още по-трудно, отколкото без туй беше.

„Познавам те, веднъж танцувах валс със теб в съня си...“

Бен започна с тази обичайна песен от вечерния ритуал. Джоуи вече се бе изморил от обикновените детски песнички, но за щастие музикалният репертоар на Бен беше огромен. Първите три месеца заедно те бяха прекарвали, като той му пееше не нещо друго, а основната тема от „Флинтстоун“. Сега бяха преминали към песничките от любимите филми на Дисни. Бен обичаше да започва с „Веднъж в съня ми“ от „Спящата красавица“, тъй като музиката беше по Чайковски и Бен можеше да я свири на пианото. После преминаваха към „Пепеляшка“, „Мечтата е желание, родено от сърцето ти“ и „Това е значи любовта“.

Тази вечер Джоуи бе неспокоен. Гърчеше се като червейче в обятията на Бен, сякаш искаше да се измъкне. Огъваше се, въртеше се и се опитваше да седне.

— Джоуи, заспивай, моля ти се! — Бен отново нежно го върна в прегръдките си. Джоуи незабавно се измъкна оттам. — Хайде, Джоуи. Време е за сън! Заспивай!

Джоуи не възнамеряваше да заспи. Въртеше се, измъкнал едната си ръчичка от пижамата.

— Джоуи, престани! Време е да лягаш!

Джоуи започна да бръщолеви. „Га-га-га!“ и „Ка-ка-ка!“ Гълголеше, мрънкаше и хленчеше.

— Джоуи, вуйчо Бен трябва да работи тази нощ!

Джоуи вече беше на пода и лазеше към играчките си.

— Джоуи! Тази вечер нямаме време да поиграем на Мечо Пух!

Джоуи моментално спря, когато чу познатите думи. После продължи да лази.

— Говоря ти сериозно, Джоуи! Нямам време! — Опита се да улови Джоуи, но той веднага започна да реве с всички сили. — Добре! Добре! Добре! Ще поиграем на Мечо Пух!

Джоуи бавно обърна главичката си към него. Човек би помислил, че обмисля предложението.

Бен отново го сложи в скута си, седна в креслото и почна да пее.

— Мечо Пух — *П-у-у-х!*

На второто „Пух!“ той боцна Джоуи в коремчето. Джоуи престана да плаче.

— Мечо Пух — *П-у-у-х!* — Пак го боцна. — Гъди-гъди-гъди!

Бен продължаваше да пее, като се спираше да го боцне на всяко „Пух!“. Накрая неразположението на Джоуи изчезна. Дори да не поглеждаше Бен право в очите, изглеждаше далеч по-щастлив.

— Хайде, Джоуи, сега е твой ред да ме боцкаш!

Бен вдигна риза и оголи корема си. Той отново запя песничката, като спираше след „Пух!“.

Джоуи се поколеба, като все още отбягваше погледа на Бен. После обърна очички, протегна се и удари Бен в корема. Здраво.

— Ох! — засмя се Бен. На това място трябваше да се смее. Изпя още няколко стиха и при всяко „Пух!“ Джоуи му даваше по един силен и здрав удар, всеки път все по-бързо. Те бяха играли на тази игра няколко пъти поред и с всяка нова вечер тя ставаше все по-успешна. Въпреки че Джоуи не заговаряше и като че ли все още бе потънал в

собствения си свят, тя го ангажираше, както нищо, което преди бяха правили с Бен.

След още няколко боцвания играта свърши.

— Чудесно, а сега трябва да се успокоим. Време е за лягане, нали знаеш!

Изглежда, че този път Джоуи беше по-склонен да приеме предложението, че денят е свършил. Той се намести в обятията на Бен и затвори очи.

— Знаеш ли, че ти си най-сладкото малко момченце на целия този огромен свят? Да, най-сладкото! — Бен потърка носа си в нослето на Джоуи. — Ти си най-сладкото, най-умното момченце на света, Джоуи! Толкова те обичам!

Джоуи се засмя и се обърна на една страна. След няколко минути Бен чу меко, равномерно дишане, което му подсказа, че детето най-после е заспало. Той пристъпи на пръсти до креватчето му и леко го положи в него.

После затвори вратата на спалнята и се присъедини към Кристина във всекидневната.

— А ти какво прави?

— Нищо особено. Почетох за нашия многоуважаем градски съвет. Ела за миг!

Бен сви вежди:

— Защо?

— Не задавай въпроси. Ела!

Бен приближи до дивана. Щом стигна до Кристина, тя вдигна ризата му, боцна го в корема и изцвърча: „Пух!“.

Лицето на Бен стана тъмnochервено:

— Ха-ха-ха!

Кристина се претърколи, като се смееше. Бен изглеждаше ядосан и почна да се разхожда из стаята.

— Почакай! — каза Кристина. — Искам да направя цялата песничка!

— Много важно!

— Ах, Бен, не бъди такъв, не ми разваляй удоволствието! — Тя почна да говори по бебешки: — Знаеш ли, мисля си, че ти си най-сладкото малко момченце в целия този огромен свят!

— Ти си една ухилена луда! — Бен отвори куфарчето си и извади книгата. — Не мога да повярвам, че си ни шпионирала! И то когато заспиваме!

— Не съм шпионирала. През цялото време си седях тук!

— Как тогава...

Кристина посочи с ръка към белия пластмасов приемател на масичката за кафе:

— Ти включи монитора, не помниш ли?

Бен разтвори книгата:

— Мразя това нещо!

Кристина притисна ръце към гърдите си, като се престори на обидена:

— Как можеш! Аз ти го дадох!

— Да, и ако знаех, че имаш намерение да го използваш за таен надзор, веднага щях да ти го върна! Всъщност мисля, че ще ти го върна. — Той грабна монитора и го натика в ръцете ѝ: — Ето ти го. Ще си го вземеш, когато си тръгваш. Също и предавателя.

— Бен, това ти помага! Как би могъл да чуеш, ако Джоуи заплаче през нощта?

— Будалкаш ли се? Той спи на десетина крачки от мен и дробовете му са като мехове! Никога не съм имал и най-малък проблем да го чуя, когато плаче!

Кристина продължаваше да се смее:

— Както кажеш. В края на краищата ти си моето най-сладко, най-сладко малко момченце!

Бен запрати книгата на пода:

— Защо ли имам определеното предчувствие, че няма да свършим никаква работа тази вечер?

Кристина се опита да си поеме дъх:

— Защото си най-сладкото, най-умното момченце...

— Престани!

Тя му се усмихна:

— След Джоуи, разбира се.

25.

На другата сутрин Кристина поведе Бен и Лавинг по обърканите коридори на кметството към голямата зала, в която градският съвет провеждаше своите заседания. С лице към вратата, градските съветници се бяха настанили в полукръг зад една маса, в чийто център седеше изпълняващият длъжността председател на заседанието. Микрофони усилваха техните реплики и ги предаваха в залата, както и на вълната на местния кабелен канал, който предаваше заседанията на съвета.

Те седнаха в задната част на галерията. Кристина носеше папката, в която тя и Лавинг бяха събрали основната информация за Членовете на действащия градски съвет.

Тя подаде справките на Бен:

— От 1989 г. всеки член на съвета трябва да се избира от отделен район на Тълса. Градската управа бе реструктурирана тази година. Трябва да си чул нещо за това, макар че знам, че отваряш вестника само за да научиш кога започват филмите по телевизията.

— Помня, че чух нещичко за тази дискусия навремето — сухо отвърна Бен.

— Реструктурирането дойде в резултат на тридесет и пет годишна война, да не говорим за процеса, воден от Националната асоциация за развитие на цветнокожото население. Гласоподавателите в края на краищата одобриха една промяна, която най-близките по население до Тълса градове вече бяха предприели преди години. Това беше голям трус. При старата система на градски комисии болшинството от градските съветници идваха от средите на влиятелното бяло население на Тълса. Сега, при новата система на председателствания от кмета съвет, всеки равен по брой на населението градски район избира свой собствен представител в съвета. Предполагаше се, че по този начин градската управа ще стане по-представителна, по-ефективна и по-отговорна, въпреки че на практика разликата не е чак толкова огромна.

— Кои са тези хора тук? — попита Бен, докато оглеждаше полукръга пред себе си. — Очаквах да видя най-изтъкнатите граждани на Гълса. Онези, които хвърлят мълниите и поразяват!

— Които хвърлят мълниите, ги хвърлят и поразяват. Градският съвет е за политиците.

— Не виждам познати лица.

— Да. Ти вероятно нямаше да познаеш и Хилари Клинтън, ако беше тук. Но имаш право; тези хора, с малки изключения, не са богати и известни. Повечето са самостоятелно издигнали се кандидати с определени политически настроения. Нещо, което да ги направи избираеми, или нещо, което ги е накарало да се надбягват за първото място. Ти в края на краищата би ли желал да заседаваш в градския съвет?

— Ами... не.

— Разбира се, че не. И кой би пожелал? Работата там е много, а благодарността и удовлетворението са малко. Пресата през цялото време те наблюдава, а съобщава единствено когато сгрешиш нещо, когато те нарочи за бяла врана или пък разкрие някакви пикантни тайни от миналото ти. А и равнището на самия градски съвет е твърде незначителна хапка, за да привлича с — как се казва? — *онези привилегии*, от които се ползват политиците от по-високо място.

— Все някой трябва да бяга по пистата. Аз виждам долу само тела.

— Точно така. Фанатици, екстремисти, чудеса за един ден. — Кристина посочи към сцената: — Виждаш ли го оня най-отляво?

Бен забеляза висок мъж с гъста коса и с брада. Беше облечен в тениска и джинси с дупка на едното коляно.

— Оня, който напомня на Адамс мечока гризли?

— Оуі.

— Какъв е неговият проблем? Лошата хигиена?

— Не, околната среда, представи си. Брайън Ериксън. Краен южен район. Онези мочурища, които трябва да се павират заради прокарването на продължението на бариерата.

— Чакай да отгатна. Той е против.

— Извънредно проникателен си.

Погледът на Бен се премести към една средна на ръст и на средна възраст чернокожа жена. Беше облечена в официален костюм и

се държеше сериозно и изискано.

— Коя е тя?

— Лорета Уокър — обясни Кристина. — Активна юристка. Израснала е в бедно семейство с единадесет деца. Първата от семейството, посещавала колеж. Член на Ордена на адвокатските шапчици от юридическия факултет на Оклахомския университет.

— И каква е нейната кауза?

— Какво очакваш? Иска Нортсайд да прилича повече на Саутсайд.

Бен кимна. Председателстващият взе чукчето си от масата и призова събралите се към порядък. Беше нисък, възпълен, почти плешив мъж. Имаше бифокални очила на върха на носа си и говореше подчертано монотонно:

— Да чуем дневния ред.

Лорета Уокър, която очевидно изпълняваше длъжността секретар, прочете дневния ред, който бе одобрен с подчертано равнодушие.

— Много добре — обяви председателстващият. — Тогава да пристъпим към първа точка. Ето за какво сме се събрали днес.

Първата точка от дневния ред беше какво да правят с обстоятелството, че в момента кметът на града действа от една килия в градския затвор.

— Откривам дискусията.

Брайън Ериксън откри дебатите:

— Мисля, че сме в извънредно затруднено положение. Как можем да се надяваме да свършим някаква важна работа, когато нашият кмет е зад решетките? Предполага се, че той е моралният лидер на града, а е убил семейството си! Нищо чудно, че мочурищата отиват по дяволите!

— Ще напомня на всички — каза равнодушно председателстващият, — и особено предвид обстоятелството, че сме пред телевизионните камери, че обвиняемият е обвинен, но все още не е осъден. Следователно за предпочитане е за него да се говори като за обвиняемия или заподозрения, а не като за убиеца, независимо от това колко очевидна може да изглежда истината по въпроса.

— Не можем да вземем никакво решение — настоя Лорета Уокър. — Винаги когато някой чернокож придобива известност в тази

страна, има сили, които се опитват да го съборят. Кларънс Томас, Майкъл Джаксън, О. Дж. Симпсън, Уолъс Барет — който и да е. Това чисто и просто си е расизъм!

— Почакайте. Ние не сме тук, за да решим дали е виновен. — Думите дойдоха от един мъж, седнал в дясната страна на подиума. Среден на ръст, с тъмносин костюм и червена връзка. — Ние сме тук, за да решим как най-добре ще ръководим града. Ние сме тук, за да изпълняваме волята на народа и Божията воля. Ние сме тук, за да намерим пътя, да бъдем светещата звезда в мрака.

— Какъв е той? — прошепна Бен. — Нещо като проповедник?

— Не — отговори Кристина, — но чудесно би могъл да бъде. Карл Кантън. Глава на местния клон на Християнската коалиция. Много степени от Оклахомския богословски университет и привърженик на републиканците на Пат Бюканън.

— Какъв е дневният му ред?

— Бог.

— Да, но с политическа терминология!

— По-малко богатство, по-малко държава, по-малко данъци. Всички онези религиозни приказки.

— Когато си мисля за всички онези ученици тук — продължи Карл Кантън, — които може би са обожавали своя кмет, само за да го видят разобличен, такъв, какъвто е в същността си, аз се отчайвам. Наистина се отчайвам! — Лицето му се бе зачервило, очите му се разшириха и се навлажниха. Бен видя как телевизионната камера се приближи, за да го покаже в едър план. — Нашите деца заслужават лидер, когото могат да уважават. Някого, в когото могат да вярват. Само като помисля какво може да им причини всичко това... — Гласът му тук сякаш се пречупи. — Това разбива сърцето ми. Просто разбива сърцето ми!

— Прекрасна печал! — промълви Бен. — Не плаче, нали не плаче?

— Не говори така, mon capitaine^[1]. Няколко сълзици вероятно ще го вкарат във вечерните новини. А чувствителните хора точно сега се ползват от благоразположението на гласоподавателите!

— Ние нямаме *избор*! — извика високо Кантън. — Ние трябва да отстраним този човек! Веднага и без никакво колебание!

Съветниците продължиха разискванията си. Друга жена, Андреа Потър („Аз съм домакиня и се гордея с това!“) се присъедини към Кантън. Кристина обясни, че двамата са нещо като коалиция по семейните проблеми. Уокър, Ериксън и повечето от останалите изразиха презрението си към положението с кмета, но се опасяваха, че процедурата по неговото отстраняване само би довела до увеличаването на лошата слава на града, която той вече си бе спечелил. Председателстващият успяваше да ръководи дебатите, без да подкрепя очевидно нечия гледна точка.

— Между другото кой е председателстващият? — попита Бен.

— Бейли Уитман. Почти всички го смятат за най-влиятелния член на съвета. Играл е във футболния тим на Оклахомския университет.

— Никога не съм чувал за него.

— Защото е играл по същото време с Уолъс Барет.

— Това е интересно! — Бен наклони глава на една страна. — По едно и също време ли са били в колежа?

— Улучи. И двамата са на една възраст — на по тридесет и седем.

— Сигурна ли си? Уитман изглежда много по-възрастен.

— Да. Но не е.

— Хм!

— Злите езици разправят, че на тези избори той се кани да се кандидатира за кмет срещу Барет. Твърде драматично, а?

— Да. Като не говорим, че на Барет ще му е доста трудничко да води кампанията си зад решетките.

— Което пък е чудесен подарък за Уитман, защото никой не мисли, че той има и най-нищожен шанс да победи.

— Изглежда, че съветът е разделен — каза председателят Уитман, като наруши мълчанието си. — Мнозина от вас не могат да понесат да не се направи нищо, но пък останалите не желаят да вкарват града в затруднение, като открият процедура по отстраняването на кмета. Може ли да предложи една трета алтернатива? Съветът има властта да провъзгласи кмета за неспособен да изпълнява задълженията си и ако го направи, би могъл да назначи изпълняващ длъжността кмет, който да бъде на този пост до момента, когато възникналата ситуация вече няма да съществува.

Лорета Уокър се наведе напред:

— Невъзможността да изпълнява задълженията си означава ли, че той е болен? В такъв случай какво е заболяването му — физическо или душевно?

— Мисля — каза Уитман и намести бифокалните си очила, — че означава това, което мнозинството от нас каже, че означава.

— Но аз не съм убедена, че това може да се приложи към един кмет, който е в затвора — продължи да настоява Лорета Уокър.

— Така е, защото никой от нас не би могъл да оцени положително това унижително развитие на събитията. Все пак станалото е станало и ние трябва да се справим с него.

— Ако се съгласим с предложението ви — интересува се Ериксън, — кой ще бъде изпълняващ длъжността кмет?

— Когато назначим — отговори Уитман.

— Имате предвид себе си?

Уитман сви устни и леко смръщи вежди:

— Аз не съм единствената възможност, въпреки че като председател на съвета мисля, че това е логичният избор.

Сега заговори Андреа Пъркинс:

— Ако ви назначим, вие ще приемете ли?

Уитман се поколеба:

— Въпреки че тази воля, разбира се, ще доведе до някои лични затруднения — да, ще приема. Както мнозина от вас знаят, аз обмислях да се кандидатирам за кметския пост. Вярвам, че при нас има голяма необходимост от промени, от нова кръв, която да смени старата гвардия и корумпираните политици с влияние и да започне да работи, за да превърне този град в едно по-добро място. Може би това сега е по-важно от когато и да било преди. Затова ще приема поста. И ако успея в идващите избори, тогава на града няма да се наложи да премине през друга, мъчителна промяна на лидера.

След тази реч заседанието бързо достигна до решение. С всеобщо съгласие съветът провъзгласи кмета Барет за неспособен да изпълнява задълженията си, после упълномощи Уитман да изпълнява длъжността кмет до момента, когато Барет ще бъде освободен от обвиненията срещу него, ако това въобще някога се случи. Уитман се закле да направи всичко по силите си предаването на властта да премине възможно най-гладко и каза няколко думи как това ще бъде

началото на една „нова, оздравителна епоха“ за града. Останалите точки от дневния ред бяха сравнително обикновени и заседанието бе закрито.

След като съветниците и камерите се оттеглиха, Кристина попита Бен:

— И така, какво мислиш? Заговор, за да стане кмет?

— Помежду им не съществува особена любов — това е сигурно. Почти всеки от тях успя да го оклевети. И те не се поколебаха да използват това обвинение, за да могат в действителност да го отстранят от поста му.

— Да, но пък да избиеш цяло семейство като част от заговора да отстраниш от пътя си един човек?

— Знам. Трудно е да си го представиш. Особено при тази компания. Различен произход, различни интереси, човек трудно може да си представи, че те могат да се обединят, за да подготвят един толкова ангажиращ заговор. Да не кажа — толкова злонамерен заговор.

— А ти защо мислиш, че всички те са замесени? — попита Лавинг.

— О, това е теорията на Барет...

— Не мисля така, Капитане. Прочетох бележките ти върху срещата ти с Барет. Той мисли, че зад цялата тази работа стои съветът, но пък думите му не означават непременно, че всички съветници са вътре. Навярно са замесени неколцина от тях. Или дори само един.

Бен замислено се потупа с пръст по страната:

— Кристина, какво мислиш за Бейли Уитман?

Тя сви рамене:

— Искаш да кажеш — във връзка с Барет ли? Това е забавно. — Кристина се замисли за миг: — От всички съветници той навярно изрече най-малко мръсотии срещу Барет. Но имам впечатлението, че вероятно най-много ненавижда Барет.

— И аз имам същото впечатление.

— Присъединявам се — отзова се и Лавинг.

— Той сигурно има най-силен мотив. Живял е в сянката на Барет в колежа, а и сега отново — в градската управа. Не би могъл да спечели в надпреварата за кметското място. Докато не се случи това. Да, определено има някакъв изопачен резон. — Бен потъна в размишления. — Но чак пък убийство?

— Хей — обади се Лавинг. — Нали знаеш какво е казвала винаги мама?

— Всъщност не знам.

— Тя казваше: „Синко, политиката е мръсна работа!“.

— Майка ти е била истински философ.

Лавинг се изкиска самодоволно:

— Е, може и да не е ходила в разни колежи там, Капитане, но в същото време беше умна дама. Знаеше какво говори.

Бен се изправи и потупа Лавинг по рамото:

— Лавинг, мисля, че имаш пълно право. Благодаря ти.

— Божичко! — отговори Лавинг и широко разпери ръце. — Недей да благодариш на мен. Благодарни на майка ми.

[1] Капитане (фр.). — Б.пр. ↑

26.

Уитман ги остави да чакат повече от час. Лавинг не можеше да стои бездеен и се измъкна, като обеща да се види с Кристина и Бен в кантората преди края на деня. Мина още половин час, преди секретарката да съпроводи двамата до кабинета на председателя, а сега изпълняващ длъжността кмет, Уитман.

В момента, в който пристъпиха в кабинета му, Бен почувства, че сякаш ще трябва да прикрие очите си с ръка. В кабинета преобладаваше един-единствен цвят — червеният. Някакво жълтеникавочервено, което се ширеше навред. Червен килим, червени завеси, червени картини по стените. Дори червена преса с попивателна хартия върху бюрото.

Уитман мигновено им отправи една блестяща усмивка, каквато той очевидно бе в състояние всеки момент да измъкне при някоя среща или по-точно при всяко премигване на телевизионната камера. Бен представи себе си и Кристина.

— Доколкото разбирам, имате особена слабост към червеното.

Уитман кимна:

— Така ви се струва. Това е единственият цвят, който различавам.

— Наистина ли?

— Боя се, че да. Роден съм до крайна степен нечувствителен към цветовете. Пурпурночервеното е единственият цвят, който очите ми възприемат. Можете да разберете защо съм се опитал да се заобиколя навсякъде с него. Всичко останало ми изглежда сиво. Това е единственият цвят, единственият цветен оттенък в моя живот. — Той се облегна на бюрото си. — Видях ви в галерията по време на заседанието на градския съвет днес. Какво мога да направя за вас?

— Аз представлявам Уолъс Барет — обясни Бен.

Усмивката мигновено изчезна по същия начин, както се бе появила:

— Не знам какво може да искате от мен.

— Просто възможност да поговорим.

— За какво? Вижте, решението вече е гласувано. Той е отстранен. В момента аз съм действащият кмет. Той вече не ми е началник.

— Това не ме интересува — отговори Бен. — Не ме засягат вашите политически разногласия. Тук съм заради убийството.

Уитман отпрати дълъг, изпълнен с напрежение поглед към Бен. Намести се зад бюрото си и се отпусна в относителната безопасност на креслото си:

— Какво мога да ви кажа за него?

— Не знам. Вие какво знаете?

Уитман сви рамене:

— Само онова, което видях по телевизията.

Бен придърпа един от столовете от другата страна на бюрото и нагласи Кристина на другия.

— По време на заседанието на съвета този следобед вие изглеждахте доста сигурен относно вината на Барет.

Лицето на Уитман остана безизразно:

— А кой не е?

— Но вие лично го познавате!

— Ако си спомняте, именно аз предупредих съвета да не прави каквито и да е необосновани заключения по това дали той е виновен, или не, преди процеса.

— Да — потвърди Бен. — Това беше извънредно разумно от ваша страна.

Настъпи кратко мълчание, докато Бен и Уитман внимателно се оглеждаха един друг.

Кристина се възползва от мълчанието, за да се намеси:

— Но вие не изглеждахте особено разстроен заради кмета Барет...

— Бившия кмет Барет... — поправи я Уитман.

Кристина се усмихна:

— По-скоро сваления кмет Барет, ако се съди по онова, което видях. Тъй или иначе, не изглеждахте твърде разтревожен, че е отстранен. И че го замествате вие.

Уитман сви рамене:

— Какво искате, да се правя на скромен ли? Да изразявам дълбокото си съжаление? Да лея крокодилски сълзи? Няма да видите

такова нещо. Няма да се преструвам, че чувствам нещо, което не чувствам. Аз съм изразявал публично позицията си относно кмета Барет многократно и преди. Мисля, че този човек е морален инвалид. И винаги е бил. Няма никакво чувство за етика или достойнство. Никакво чувство за добро и лошо, само неистово желание да побеждава на всяка цена и да взема колкото може повече. Опортюнист, който е в състояние да направи каквото и да било, за да получи непосредствено предимство. А и от онова, което чувам, малтретирал е и жена си.

Бен направи гримаса. Значи мълвата вече бе тръгнала. Мислеше, че това е неизбежно.

— Според мен на липсата на морален лидер до голяма степен се дължи тази морална пустота, която в последните години властва в този някога голям град.

— Разбрах, че възнамерявате да направите някои промени — каза Бен.

— Адски точно! — отговори Уитман. — И можете да ме цитирате по този повод. Разбирате ли, аз не вярвам в съвпадения. Вярвам, че всичко, което се случва, си има причина, дори и най-отвратителните трагедии, като убийството на една невинна жена и нейните деца. С цялото си сърце вярвам, че Господ е искал този човек да не заема повече поста на кмета. И да го заема аз.

Кристина се наведе напред:

— Значи казвате, че Господ е убил тези две момиченца, за да станете кмет вие?

— Не съм казвал нищо подобно — отговори Уитман. — Казах само, че всеки се ражда с късмета си, в този дух.

— Това е най-бомбастичното...

Бен се облегна в стола си:

— И така, след като вече сте действащ кмет, какви са вашите планове?

— Разработих подробен план от десет точки за връщането на Тълса в правия път, за нейното духовно и физическо оздравяване. Подробеностите скоро ще станат известни. След около час ще дам пресконференция.

— Вие познавате Уолъс от доста дълго време, нали?

Уитман кимна:

— За нещастие това е вярно. От времето, когато бяхме в колежа. Ние играехме заедно във футболния отбор.

— Както разбрах, и тогава не сте го обичали повече, отколкото сега.

— Защо пък?

— Той е бил звезда, нали така? Асът най-преден защитник?

— Да — кратко отвърна Уитман. — Защото те го направиха точно това.

— Те?

Уитман сви рамене:

— Университетът. Треньорите. Асоциацията на бившите възпитаници на университета.

— Това заговор ли беше?

— Не ставайте глупав. Беше си най-обикновен бизнес. Защо, мислите, Барет влезе пръв в Оклахомския университет?

— Боя се, че не знам.

— Защото го купиха, за това. Той сам се предложи за продан, а Оклахомският университет даде най-високата цена. В края на краищата това бяха годините на Суицър. Мотото беше: „Всичко минава!“. Дори когато го хващаха, че прави нарушения, всичко му се разминаваше с леко плясване по пръстите. Дори и след като Суицър изгуби работата си, той отново беше назначен. Никой не го е грижа кое е добро и кое зло. Още повече пък в света на футбола.

— Когато казвате, че са го купили...

— С нова кола. С хубав апартамент в студентското градче. С дрехи. С учебните такси. С бележки.

— Бележки ли?

Уитман изсумтя:

— Разбира се. Не знаете ли? Барет завърши със среден успех много добър, въпреки че е тъп като пън и е полуграмотен. Как, предполагате, е станало това?

Бен сви рамене:

— Футболистите винаги завършват по този начин. Те лесно преминават. Най-високата им бележка е по физическо.

— И мамят. — Уитман скръсти ръце на гърдите си: — Имате честната ми дума. Барет не би могъл да получи диплома и за кошничар, ако не му помагаша.

— Струва ми се трудно за вярване...

— Защо? — Уитман недоверчиво изгледа Бен. — Вярвате, че са му платили купища пари, за да дойде при тях, но не са се подсигурили, че ще остане в училището ли, така ли? Хайде, хайде! Те пазят инвестициите си! Пропаднали студенти не могат да играят футбол, а още по-малко да спечелят две национални първенства. Тъй че той мамеше.

— И никога не са го хванали?

— А кой е искал да го хванат? Онези, които би трябвало да го хванат, бяха същите, които му помагаха да мами! — Уитман грозно изруга. — Те му дадоха всичко!

— А — меко се намеси Кристина — на вас не дадоха нищо, нали така?

— Мислех, че искате да разговаряме за Барет!

— И ние разговаряме за Барет — намеси се Бен. Той придърпа стола си към бюрото: — Сигурно сте били изненадан, когато Барет се е дипломирал, върнал се е в Тълса, почнал е да преуспява като бизнесмен, а после е станал кмет.

Усмивката на Уитман стана почти недоловима:

— Отвратен — да. Не и изненадан.

— Малко сте циничен, нали?

— Не. Просто съм реалист. Аз съм прагматик. Ако човек става прочут с измама, той ще продължи да мами, докато не го пипнат накрая. Или — в този случай — докато не го арестуват за убийство.

— Значи намеквате...

— Всички знаят добре, че Барет си купи влизането в тази корпорация, като се съгласи да стане техен високопрофилиран говорител. Те му казваха какво да мисли и той го мислеше, в Ротари клуб, на разни гости след вечеря и навсякъде другаде, където можеше да присъства. Създаде си много приятелства. И вие няма да поискате да чуete списъка с обвиненията срещу него, когато се кандидатира за кмет. Той наруши всички законови правила за финансирането на изборната кампания.

— Доколкото си спомням — каза Кристина, — всички обвинения срещу кмета Барет бяха оттеглени.

Уитман широко разпери ръце:

— Както вече казах, Барет си спечели много приятели.

— Мистър Уитман — каза Бен, — аз разполагам с известна информация, която подсказва, че вие сте платили на специален човек, т.е. на наеман убиец, да ликвидира семейството на Барет.

— Какво!

— Съседите са съобщили, че са видели доста подозрителни лица да обикалят из квартала — навярно да оглеждат край дома на Барет. Един от тях е носел сак, който лесно би могъл да съдържа оръжие.

— Това е абсурдно! — Уитман скочи иззад бюрото си: — Мисля, че на този разговор трябва да се сложи край.

— Гледайте! — Кристина сочеше през прозореца навън: — Това не е ли лястовица?

Уитман се обърна и погледна към прозореца:

— Какво? Къде?

— Там вън — каза тя и продължи да сочи.

Уитман се върна към бюрото си:

— Има ли някакво значение?

Кристина отново седна на мястото си с леко начумерено изражение:

— Все пак това е защитена от държавата птица!

Уитман за миг се загледа в нея, после се обърна към Бен:

— Вижте какво, не вярвам и думичка на онези развентени фантазмагории за наемния убиец. Това е някаква безумна защита, която вие и Барет сте забъркали, за да можете да измамите съда и да не допуснете да бъде осъден. Сигурно следващото, което ще чуем, е, че не може да се въздържа и се напишква, защото татко му го е биел като дете!

— Мистър Уитман, аз извънредно сериозно гледам на тези предположения. Убеден ли сте, че не знаете нищо?

Уитман бавно се изправи на крака:

— Какво намекувате?

— Изследвах множество улики и една от тях ме доведе до вашия кабинет. Всъщност — до вашия телефонен номер.

Не беше съвсем вярно, но достатъчно близко до целта.

— Това е възмутително!

— Аз съм адвокат на Барет, сър. Длъжен съм да разследвам всички евентуални улики!

Очите на Уитман пламтяха. Той се измъкна иззад бюрото си с протегнати напред ръце:

— Искам и двамата да напуснете кабинета ми. Незабавно!

— Значи казвате, че не познавате този наемен убиец?

— Казвам ви: вълн!

— Описват го като висок, слаб, с козя брадичка и дълга кестенява коса. Облечен във военна униформа. Познавате ли някой такъв?

— Не, разбира се!

Бен остана твърд:

— Може ли да приема думите ви като отрицание?

Уитман сграби Бен за раменете и го помъкна към вратата:

— Приемете ги като изгонване! Махайте се!

— Но аз все пак...

— След като преброя до три, ще повикам охраната! Едно...

— Но...

— Две...

Кристина хвана Бен за ръката:

— Бен, вече съм спала в затвора и не ми се стори забавно. Да се махаме.

Те затвориха вратата след себе си само миг преди да чуят рева на Уитман:

— Три-и-и!

— Ти извънредно бързаше да се махнем оттам — каза Бен, след като двамата се върнаха в главния коридор. — Не се ли говореше, че си безстрашна?

— Той нямаше да каже нищо повече. А ти му каза каквото знаеше. Ако е свързан с този предполагаем убиец, той сигурно ще влезе във връзка с него.

— Разбира се, само че има един дребен проблем. Когато го направи, ние няма да сме там.

— Да, но след като съм твой верен помощник-командир, аз се бях подготвила за такава вероятност. — Продължаваха да вървят по коридора. — Ако мислиш, че ще можеш да пуснеш в обръщение оня номер с повторното набиране на цифрите, забрави го. Ние никога вече

няма да можем дори да припарим край неговия кабинет. Поне докато той не се махне оттам.

— Вярно.

Тя отново го хвана за ръката и го помъкна към дамската тоалетна.

— Чакай! — каза Бен. — Не мога да вляза тук!

— Разбира се, че можеш. Tout de suite^[1].

— Не!

— О, я не се дръж като госпожица! — Тя почука на вратата: — Има ли някой? — Отговор не последва. — Виждаш ли? Хоризонтът е чист. — Натика го вътре.

— Кристина! Да не би да си си изгубила ума? Това е дамската тоалетна!

— А пък аз мислех, че е нещо като асансьор. Благодаря за разяснението!

Тя отвори една кабинка и се опита да го набути вътре:

— Само се виж! Цял си почервенял! Толкова си уплашен от това „мъже/жени“!

— Не съм! — Той твърдо остана навън. — Но нямам намерение да влизам вътре!

— Ами ако някой влезе, искаш ли да те види?

— Имаш право! — Той влезе и заключи вратата зад себе си. — И така, какво си наумила?

— Наумила съм си да разбера какво става в кабинета на Уолъс Барет.

— Оттук?

— Да. — Тя сложи на пода тежката си чанта и почна да тършува из нея. — С помощта на ей това.

С енергичен жест измъкна синьо-белия пластмасов приемник от чантата си и го постави на казанчето над чинията.

— Да не би да си полудяла?

— Никак дори!

Завъртя шайбата и включи приемника. В предната му част светна червена лампичка, после се чуха някакви нискочестотни смущения.

— Защо си понесла това нещо в чантата си?

— Защото ти ми го връчи миналата вечер, не помниш ли? Каза ми да си го прибера и аз още го носех със себе си, когато бяхме в

кабинета на Уитман.

Очите на Бен се разшириха:

— Кристина, имам натрапливото усещане, че онова, което ще направиш след малко, съвсем няма да ми хареса.

— Помниш ли, когато насочих вниманието му към птицата навън? Само дете нямаше никаква птица?

— Да...

— Точно тогава пъхнах преподавателя под бюрото му.

— Не може да бъде!

Тя цяла просия:

— Не си ли казвал, че неизчерпаемостта е мое основно качество?

— По-скоро бих казал, че основното ти качество е безумието. Какво ще стане, ако го намери?

— Шт!

Тя усили звука и нагласи антената, докато се получи най-добро приемане. Чу се продължителен звук като от чукане, после по-тих шум, сякаш някой тътреше краката си.

— Разхожда се — преведе звуците тя. — Мисли. Приближава до бюрото. Опитва се да реши какво да направи оттук нататък.

Бен я хвана за рамото:

— Кристина, това е нарушение на закона!

— Предполагам, че от техническа гледна точка си прав.

— Това е като подслушване на нечий телефон. Нарушаване на личната неприкосновеност!

— Не виждам нищо лошо да послушаме тук-там, за да съберем полезна информация.

— Ти и Ричард Никсън! Виж, това вероятно е незаконно. И почти сигурно е неморално.

— И необходимо.

— Кристина...

— Бен, чуй ме. Мислиш ли, че Уитман ни каза истината?

— Не. Разбира се, не. Той знае много повече, отколкото има желание да каже.

— Но...

— Бен, затвори си устата и слушай. Ако е замесен в това, самият факт, че ние отидохме в кабинета му и изплюхме каквото знаем, вече го обезпокои. Може би достатъчно, за да направи някоя глупост.

— Аз все още не мисля...

— Шт!

Звукът от тътренето на краката, който идваше от монитора, престана да се чува. За известно време те не долавяха нищо, освен бръмченето на климатика. После чува няколко бързи прещраквания. След минута телефонът иззвъня.

— Уитман.

Като се имат предвид обстоятелствата, приемането беше превъзходно. Двамата можеха да чуят всяка дума, произнесена в слушалката.

— Къде си?

Кратко мълчание.

— Добре, стой си там. Не, не искам да те срещам, където някой може да те види. Особено пък тук. Точно така, именно това ти казвам и го направи, гадно копеле! Не ми пробутвай боклуци. Аз плащам парите, ти правиш каквото ти казвам.

Бен и Кристина си размениха многозначителни погледи. Кристина увеличи силата на звука.

— Хубаво. Така е по-добре. Сега слушай. Първото, което искам да направиш, е да отрежеш проклетата си коса. По-добре така, отколкото да умреш. Обръсни рядката си брада. И махни тези идиотски униформи, за бога. Изгори ги.

Последва неясен шум. Отново се чуваше климатикът.

— Искаш да знаеш защо ли? Ще ти кажа. Защото са те зърнали, глупаво животно с мозък колкото грахово зърно! Не си ли чел вестници?

Друго дълго мълчание. Двамата можеха слабо да доловят безсмислените, забързани звуци от гласа в другия край на линията, но не достатъчно силни, за да могат да различават думите.

— Слушай, скапаняко! Трябва да се отървеш от всичко, което би могло да ни свърже с показанията на оня съсед. Да, също и дрехите. А какво става с фотоапарата и онези снимки, които направи? Ти — какво? *Какво?*

Приемателят щеше да избухне от шумотевицата. Първо се чу удар, после нещо падна върху пода.

— Хвърли телефона! — прошепна Кристина.

Бен кимна в отговор.

Минаха няколко мига, преди Уитман отново да заговори. Гласът му беше висок и тънък, нищо не можеше да прикрие заплахата, която се криеше във всяка дума:

— Слушай сега! Ще си го вземеш обратно.

Мълчание.

— Не се опитвай да се извиняваш. Ще си го вземеш!

Уитман прекъсна гласа от другия край на линията.

— Ще си го вземеш или ще ти пречупя шибания гръбнак! Разбираш ли?

Крясъкът му продължително отекна в приемателя.

— Добре. Радвам се, че се разбираме. Искам да се срещнеш с мен. Тази вечер. Не се извинявай, само ще дойдеш на срещата. Точно така. В полунощ. Да, знам къде е паркът „О’Брайън“. Добре. Ще се видим там. И донеси проклетия фотоапарат!

Слушалката се затръшна върху вилката на апарата. Шест кратки сигнала, последвани от хлопване.

— Излезе.

Кристина изключи монитора.

— Надявам се, че ще се забави навън. Трябва да си взема предавателя.

Бен откряна вратата на кабината и се огледа:

— Трябва да се измъкнем оттук и да се обадим на Майк. Той ще иска да присъства на това нощно randevu.

— Помисли си, Бен. Майк е полицаи. Полицайте работят за обвинението.

— Но това е Майк...

— И Майк е добро ченге, но все още работи за обвинението. А ние имаме нужда от някой, който работи за нас. Някой, когото можем да изправим на свидетелската скамейка.

— Е, не мисля, че ще е някой от нас двамата. Знаеш ли къде е този парк? Това е едно от най-лошите места, където се събират бандити от целия Нортсайд.

— Звучи като нещо, на което Лавинг ще се зарадва.

— Това е безумна идея! — Бен започна да се смее. — Безумна по един чудесен начин.

— Добре де — отвърна Кристина, — безумието е моята преобладаваща характерна черта!

Ъгълчетата на устните на Бен се разтегнаха:

— Една от тях.

— Една ли? А кои са другите?

Бен я потупа по брадичката:

— Същността ти.

[1] Незабавно (фр.). — Б.пр. ↑

Дийна паркира колата си в алеята и тръгна към входната врата. Спря, за да вземе пощата и я пхна в голямата найлонова торба, която ѝ бяха дали в магазина. Ще я прегледа по-късно. Сега има по-неотложна работа.

Тя отново прехвърли мислено всички възможни начини на действие.

„Правя го, защото съм ти майка и те обичам.“ Може и така — но тази баналност караше стомаха ѝ да се бунтува.

„Съжалявам, Марта, но ти си мое дете и аз трябва да те пазя.“ Не, никой тийнейджър не желае да го пазят.

„Марта, ти вече си голяма и защото си голяма, имаш не само привилегии, но и отговорности.“ Добре, в това има известен ласкателен призив, но Дийна подозираше, че той няма да я отведе твърде далеч в дългото бягане, а последиците от известяването, че Марта има нови привилегии, щяха да бъдат катастрофални.

Проклятие! Какво да прави? Който и начин да избере, знаеше, че сценарият ще пропадне още в минутката, когато Марта си отвори устата. Погледни фактите в очите, каза си тя. Ти си в задънена улица. И кой можеше да я обвини? Не знаеше какво щеше да стане, но в едно бе абсолютно сигурна: то нямаше да е особено приятно.

Тя се стегна, няколко пъти дълбоко пое дъх и влезе в дома си.

— Марта! Върнах се!

Никакъв отговор. И какво очакваше тя в края на краищата? „Чудесно, мамичко! Радвам се да те видя!“ ли? Май нямаше да има нищо подобно.

— Марта, искам да поговоря с теб! — извика тя пред една заключена врата на спалня. Изчака няколко мига, за да даде възможност на момичето да реагира спокойно, преди да сложи началото на военните действия.

Миговете изтекоха. Решена да не губи енергия, Дийна тръгна по коридора. Като приближи, чу, че Марта говори по деривата в стаята си.

— Не мога да го намеря — казваше тя. Думите ѝ можеха прекрасно да се разберат през вратата. — Да, опитвах. Потърсих навсякъде. Не знам какво е станало с него. Вече не е тук.

Не беше нужно някакво особено въображение, за да предположи с кого говори Марта. По дяволите! Отдавна трябваше да махне това нещо оттам!

— Да. Обещавам ти. Какво...

Настъпи мълчание, после се чу ахване. Дийна чу как връзката бързо прекъсна.

— Марта?

Последва суматоха и шум от енергични движения. Дийна ѝ даде няколко секунди, после отвори вратата.

— Казах, че искам да поговоря с теб!

Марта се бе проснала на леглото и четеше някаква книга от Р. Л. Стайн.

— Чух.

— Не става въпрос за избор!

— Чета.

— Вече не четеш.

Дийна измъкна книгата от ръцете на момичето и я затвори.

— Трябва да поговорим!

Марта отбранително скръсти ръце на гърдите си:

— Няма за какво да говорим.

— Мисля, че има. Намерих фотоапарата под леглото ти.

Марта зяпна. Изглеждаше удивена. Очевидно тази възможност никога не ѝ бе идвала наум.

— Но той беше в моята стая!

— Правилно. И аз го намерих, извадих филма и трябваше да го промия. — Тя измъкна плика със снимките от чантата си.

— Но това е моята стая!

— Точно така. В моя дом.

Очите на Марта се уголемиха, широко разтворени и пълни с гняв:

— Това не ти дава право да се бъркаш в личния ми живот!

— Мисля, че ми дава.

— Къде се намираме, в нацистка Германия ли? Аз съм американка. И имам права!

— Не и в моя дом.

— Не можеш да се отнасяш с мен, сякаш съм твоя собственост!
— изкрещя Марта. — Не можеш просто да влезеш и... да вземаш неща, които не са твои!

— Когато съм в дома си, мога да правя каквото си искам.

— Добре. Тогава ще ида при Бък.

Това възражение накара Дийна да млъкне за малко. Каквато и всъщност беше целта му.

— Виж какво, не си бях наумила да провеждам с теб дискусия върху човешките права!

— Ти си ме шпионирала!

— Не съм те шпионирала.

Дийна притисна с длан челото си. Как винаги става така? Как Марта винаги успява да ѝ причини това? Прибра се вкъщи със съвършено разумен план как да получи информация, а сега се бе превърнала просто в мишена на огневата линия на една тийнейджърка.

— Трябваше да разбере дали си била ти.

— Какво дали съм била?

— Момичето. Онова от вестниците. Което съседът е видял.

Очите на Марта се ококориха насреща ѝ:

— За какво говориш?

— Не четеш ли вестници? Разбира се, че не четеш. Е, откъде да започна? Знаеш ли, че семейството на кмета е било убито?

Марта изсумтя:

— Да, м-а-а-мо!

— Знаеш ли, че един от съседите на кмета е казал, че е забелязал някакви подозрително изглеждащи скитници да обикалят из квартала преди убийството?

— Така ли?

— Знаеш ли къде живее кметът?

— Не. Откъде да знам!

— Живее на Теруилиджър. Край Уудуард Парк. Точно по пътя към Филбрук.

Някаква едва уловима искрица в ъгълчето на очите на Марта подсказа на Дийна, че тя започва да прави връзка.

— Виж дали това описание не ти говори нещо — продължи Дийна. — Мъжът е бил висок, мършав, окосмен. С рядка козя

брадичка и в зелена униформа.

Марта премига, но не каза нищо.

— Момичето е описано като по-ниско, тъмнокосо. Поне в един от случаите е носело боди. И винаги било със синя превръзка на главата.

Марта инстинктивно посегна към лентата през челото си. Нейната запазена марка.

— Би могъл да бъде всеки.

— Съгласна съм, биха могли да бъдат и други, а не Бък и ти, въпреки че съвпадението е поразително. Затова претърсих стаята ти. Намерих червеното боди, за което почти бях сигурна, че го имаш. И намерих черния спортен сак. Съседът споменава и за него. Представи си каква беше изненадата ми, когато в него намерих скъп фотоапарат. Много-много по-скъп, за да бъде твой.

Марта не отговори, но Дийна бе удовлетворена, че веднъж в живота си е привлякла вниманието на дъщеря си изцяло и без да го дели с друг.

— Трябваше да проявя филма — продължи тя, извади снимките от плика и ги разсипа по леглото. — Би ли могла да ми обясниш защо сте снимали дома на кмета Барет?

Марта безмълвно гледеше цветните снимки, разпилени по леглото ѝ.

— Можеш да забележиш, че тази къща е била фотографирана от най-различен ъгъл. Отпред, отзад. Съвсем отблизо вратите, прозорците. Сякаш някой е искал да я разчертае. Или е замислял нещо... престъпно.

Марта гледеше снимките като вцепенена.

— Марта, искам да отговориш на въпросите ми. Да не ме лъжеш — това е важно. Защо Бък е направил тези снимки на дома на кмета?

— Не знам — каза тихо Марта. — Искам да кажа, че не знам кой е направил тези снимки. И не знам защо.

Дийна пренебрегна това слабо отричане:

— Ти беше ли с него?

— Не, искам да кажа... — Тя замълча, като се опитваше да се съсредоточи. — Никога не съм го виждала да прави каквито и да е снимки. Не знаех, че има фотоапарат. Той обича скъпи играчки.

— Значи си била с него. Разхождала си се с него из квартала на кмета. Но не си го видяла да прави снимки.

— Да. — Гласът ѝ беше толкова тих, че едва се чуваше. — Да.

Дийна седна на леглото до дъщеря си. Сложи ръка върху коляното ѝ:

— Марта, съжалявам, но трябва да ти задам този въпрос. Трябва. Имаш ли нещо общо със... със...

Марта се обърна и погледна майка си, а очите ѝ бяха изпълнени с недоверие:

— В какво ме обвиняваш?

— В нищо не те обвинявам. Само че трябва да знам.

— Мислиш, че аз съм го направила! — изкрещя Марта. — Мислиш, че аз съм убила онази госпожа и двете ѝ дъщери!

— Не, Марта, не мисля. Искам да кажа, надявам се, че не си. Искам да кажа... — Стисна дъщеря си за раменете: — Марта, вече не знам какво да мисля. Искам ти да ми кажеш. Имаш ли нещо общо с това?

От ъглите на очите на Марта потекоха сълзи. Тя извърна глава:

— Не, нямам.

— Тогава Бък сам го е направил.

— Бък? — Марта скочи от леглото. — Значи затова е било всичко! Да обвиниш Бък! Мамо, знаех, че го мразиш, но не знаех, че можеш да стигнеш дотам, че да го обвиниш в убийство!

— Скъпа, аз просто гледам доказателствата!

— Но Бък не е сторил зло на никого! Той е добър, мамо. Той е добър с мен! — Гласът ѝ се прекърши: — Бък ме обича.

— Марта, моля те...

Беше много късно. Марта изхвърча от стаята. След няколко мига Дийна чу как входната врата се затръшна.

Добре, каза си Дийна, ти наистина я свърши добре. Практически я хвърли в ръцете на този кретен. И ако преди може би не е била съвършено отчуждена от теб, сега вече е.

Тя събра снимките от покривката на леглото. Все пак, ако не друго, бе постигнала нещичко. Беше получила от устата на дъщеря си пълното отрицание, че тя има нещо общо с убийството на семейство Барет. Беше ѝ го заявила недвусмислено.

Да, каза си Дийна, недвусмислено.

Тя пхна снимките обратно в чантата си, после извади пощата. Може би щеше да намери известна утеха от нещастиято, което я бе сполетяло. Някакъв знак, че в света има щастие. Например покана за сватба. Или съобщение, че някой си получава дипломата.

Един плик почти незабавно привлече вниманието ѝ. Беше от тънка хартия, от онези, на които човек трябва да откъсне перфорирания край, за да извади отвътре съобщението. Дийна откъсна края му и с известни усилия успя да извади съдържанието.

Беше официален документ, съобщение от Двадесет и пет юридически район на щата Оклахома. Окръг Тълса.

Дийна прочете съобщението, после ахна.

Призовка да участва в състава на съдебните заседатели.

28.

Лавинг паркира колата си в една улица срещу парка. Най-близкият осветителен стълб беше на половин миля надолу по мръсната улица; всички лампи в парка бяха изпочупвани толкова пъти, че градът в края на краищата се бе отказал да поставя нови. Това като че ли бе последното място, където човек би могъл да помисли да остави имуществото си без никакъв надзор. Лавинг още веднъж изпита задоволство, че не си бе дал труда да замени вехтия си форд пикап с нова кола. Той още вървеше, макар че едва носеше душата си. Въпреки че не бе в такова състояние като колата на Капитана или други някои машинки, той определено издаваше годинките си. Всеки евентуален крадец на коли веднага щеше да разбере, че не си струва труда да се занимава с него.

Лавинг внимателно се промъкна в парка, като държеше очите си отворени за всеки признак, че може да налети на нещо. Бедата можеше да дойде отвсякъде. Паркът „О’Брайън“ бе едно от най-лошите, но и най-прочути места в Северна Тълса. Нещо като местна версия на Сентръл Парк, той беше място, където никой здравомислещ или уважаващ законите гражданин не влизаше след смрачаване. През деня приличаше на всеки друг парк, освен може би, че поради разположението си бе населен преди всичко с бегълци от бедните и обитавани предимно от чернокожи квартали наоколо. Но в неделните вечери паркът ставаше главното сбирнище на младежи, чийто брой понякога стигаше до хиляди, нахлули там с новобоядисаните си коли от Норт Луис или Бирмингам авеню. Някои от момчетата пристигаха дори от Окмълджи, за да се катерят по покривите на колите си, да пият бира и да мръзнат. Да си разменят клюките за жени, за взломаджии или рападжийски банди. Мирисът на горяща марихуана бе толкова силен, че оставаше там в продължение на дни. Полицията смяташе това място за буре с динамит със запален фитил и само чакаше кога ще стане експлозията.

Дори извън неделните вечери това място не бе за самотни бели хора, макар и да имаха фигури на хладилна камера. Лавинг го знаеше.

Но Капитана, изглежда мислеше, че това е важно, тъй че — ето го тук. В интерес на истината, правеше го само заради Бен. Бен беше добро момче, особено за човек, прекарал твърде дълго в колежа и преживял толкова малко време в действителния свят. Той неведнъж бе правил някои извънредно важни услуги на Лавинг и Лавинг бе повече от щастлив, че сега може да му се отплати с нещо подобно.

В северния край на парка той мерна нещо, точно над хълма между масите за пикник и бейзболната площадка. Някакъв човек — мършав, дългокос, сам. Който чакаше, въпреки че Лавинг не видя госта му.

Като се придвижваше безшумно напред, Лавинг пролази под каменната маса за пикник близо до мъжа. Можеше да вижда през отвора, образуващ се между масата и скамейката, но пък него трудно можеха да го открият. С малко късмет, ако двамата не шепнеха, той можеше и да ги чува.

Минаха около пет минути, преди другият участник в рандевуто да дойде. Той внезапно изникна от мрака; сигурно също бе паркирал колата си някъде наблизко.

Беше Уитман. Лавинг се изненада, че самият той пристига. Каквото и да го тревожеше, трябва да беше сериозно. Толкова сериозно, че Уитман не можеше да се довери на друг човек.

Той доближи до мършавото момче с дългата коса. Не се ръкуваха. Може би затова дори и не изглеждаха особено приятелски настроени един към друг.

Двамата промърмориха първите думи, които си размениха, и Лавинг не успя да долови нищо. Все пак след мъничко разговорът достатъчно се нагорещи и Лавинг вече можеше да чува.

— Казах ти да си острижеш проклетата коса! — изрече през стиснати зъби Уитман. — Мили боже, ами ако някой ни види? Мислиш ли, че ще им трябва много време, за да сметнат колко прави две и две?

— Харесвам косата си така, човече.

Уитман сграбчи висящите кичури от двете страни на лицето му и ги дръпна:

— Или ще отрежеш косата си, или си мъртъв, копеле! Разбираш ли ме?

— Хей, по-леко!

Уитман дърпаше все по-силно:

— Разбираш ли ме?

— Хей, нали не си майка ми, а?

Уитман нави косите около ръцете си и толкова рязко ги дръпна надолу, че момчето падна на колене.

— *Разбираш ли ме?*

То извика от болка:

— Добре, добре! Боли ме!

— Мога да направя и нещо по-лошо.

— Хайде, успокой се. Получих съобщението.

Уитман пусна косите му. От пръстите му паднаха кичури косми:

— Така значи.

Момчето изтръска праха от коленете си и се изправи.

— Инвестирал съм много пари в теб — изръмжа Уитман. — Подхранвам лошите ти привычки с повече, отколкото мога да си позволя. В замяна очаквам да ми помогнеш малко.

— Дадено, дадено. Каквото искаш!

Лавинг забеляза, че момчето вече бе далеч по-сговорчиво. Просто удивително е какво може да стори малко физическа болка!

— Какво, по дяволите, си мислел, че правиш? — попита Уитман.

— Искаш да кажеш...

— Искам да кажа, като си забъркал онова глупаво момиче в това. Да не си си изгубил ума?

Момчето се ухили:

— От това ли те е бъз, човече? Успокой се. Тя е бетон.

— Въобще не биваше да я замесваш!

— Помислих си, че с нея ще изглеждам не толкова подозрителен, нали? Вместо да приличам на някой, който души наоколо, ние бяхме като двойка гаджета на вечерно гезме. Беше адски готино. Никой не ни забеляза.

— Забелязали са ви, задник проклет! И са казали на полицията!

— Тя не е казала.

— Може и да не е тя, но ако някой я разпознае, а, тикво? Какво тогава?

Момчето замълча.

— Взе ли апарата обратно?

Момчето подаде фотоапарата на Уитман. Което пък напомни на Лавинг, че носи в себе си малко фотоапаратче с инфрачервен филтър,

което би могъл да използва, за да увековечи тази среща.

Щом взе апарата, Лавинг го отвори.

— Къде е филмът? — изръмжа той.

— А! Ами... има малък проблем.

Уитман се надигна на пръстите на краката си:

— Какво искаш да кажеш?

— Изглежда, че майката на Марта е проявила филма. Намерила е апарата под леглото ѝ, взела е филма и го е проявила. Каква гадна курва!

За миг Уитман замахна с юмрук и толкова силно удари момчето, че то буквално се повали на земята и остана там на четири крака.

Уитман го сграбчи за врата и натисна лицето му в прахта:

— Искам тези снимки, и то незабавно! И негативите! Разбираш ли?

Момчето плюеше прах.

— Филмът може да докара ченгетата до теб, а от теб — до мен!

Не желая това да стане. Разбра ли?

Момчето се опита да проговори:

— Но как мога...

Уитман силно блъсна главата му в земята:

— Не знам как ще можеш и честно — съвсем не ми пука. Можеш да я заплашваш или да я мъчиш, или да я убиеш. Аз само си искам филма. Веднага. В противен случай имам намерение да заплашвам, да измъчвам и да убия *теб*!

Уитман отново натисна лицето на момчето в прахта. То се превъртя на гръб, като стенеше. Лавинг можеше да види как кръвта и мръсотията се смесват по лицето му.

Уитман измъкна портфейл от задния си джоб, извади няколко банкноти и ги разсипа по проснатото тяло на момчето:

— Ето ти малко за харчлък. И гледай да направиш каквото трябва, за да си свършиш работата! Схвана ли?

Момчето кимна, цяло треперецо.

— Добре, задник такъв! Не искам да чувам за теб, докато не свършиш!

Уитман се обърна и изчезна в мрака.

Великолепно. Лавинг пхна фотоапарата под ризата си. Беше направил повече от достатъчно снимки от срещата. Това щеше да

обърне хода на процеса. Уитман беше вътре с двата крака.

Лавинг бе толкова доволен от свършеното, че не чу стъпките зад себе си, докато вече не бе късно. Той реагира незабавно, но бе забравил къде се намира и като скочи напред, удари главата си в долната страна на циментената маса за пикник. Докато идваше на себе си от удара, видя нещо, което премина встрани от него. Той се сви; нещото едва не засегна главата му. Вече знаеше какво е това — бейзболна бухалка.

Лавинг с усилие се промъкна напред, като се опитваше да се измъкне изпод масата. Докато продължаваше да стои заклещен там, нямаше как да може да се защити отзад. Бухалката отново го връхлетя и този път ударът улучи гърба му. Гърба го болеше, молеше се само да не е ранен. Чу свистящия звук, който му подсказа, че бухалката отново се връща върху него. Нищо не можеше да направи. Затвори очи и се помоли да му се размине. След миг бухалката отново изсвистя. Той рухна с лице в прахта и вече нямаше нищо, освен мрак.

29.

Когато на другата сутрин Бен пристигна в окръжния затвор, за да посети клиента си, с удивление видя, че Кристина вече е там.

— Имаш ли вести за Лавинг? — попита тя в мига, в който го видя.

— Не, но още не съм ходил в кантората.

— Аз ходих и той не беше там — продължи тя.

Бен прочете тревога в лицето ѝ.

— Сигурен съм, че е наред. Какво би могло да му се случи?

Тя се намръщи:

— Винаги сме се държали така, сякаш той може да направи всичко, сякаш на него нищо не може да му се случи. А не е така.

Бен постави ръка на рамото ѝ:

— Ако не се появи скоро, ще накарам Джоунс да разпрати описанието му. Но ще се появи.

После насочи вниманието си към Барет. Той изглеждаше добре — извънредно добре, ако се имат предвид обстоятелствата. Избръснат и лъснат, беше облечен в шит по поръчка костюм, а не в обичайната затворническа торба. Сякаш специално се бе погрижил за вида си.

— Предполагам, че не си се наконтил така заради мен!

— Вярно е.

Барет отбягваше да срещне очите му. Бен погледна бързо към Кристина, после сведе поглед надолу.

— Какво е това? — попита. — Какво става?

Барет оправи връзката си, после се изправи в целия си ръст:

— Бен, днес ще дам няколко интервюта.

— Какво?

— Виж, знам, че не одобряваш тези неща, но не мисля, че имам друг избор.

— Избор ли? Разбира се, че имаш избор. Само трябва да кажеш „не“.

— Досега правех точно това. Изпълнявах съвета ти. И виж какво става!

Внезапен нюанс в басовия регистър на гласа му подсказа на Бен, че Барет силно преживява нещо.

— Всеки в този проклет свят мисли, че аз съм избил собственото си семейство!

— Това ще се промени на процеса.

— Ти се самозалъгваш! Съзнанието на всеки един поотделно ще е обработено, преди още да отидем на процес, ако не е вече и обработено. Колко дълго според теб хората могат да продължават да се съпротивляват на тези непрекъснати бомбардировки от страна на медиите, ден след ден, чрез които постоянно им се внушава, че съм виновен? О, разбира се, те никога не използват тези думи, но говорят точно това. Можеш да го видиш в ракурса, който операторите избират за репортажите си, и по онова, което предпочитат да оставят извън кадър. Те не искат истината. Искат да направят един герой убиец. Ето къде са високите рейтинги!

— Но все пак...

— Как, мислиш, се чувствам аз, който прекарвам целия си ден в затворническата килия, докато слушам лъжите, които се разпространяват за мен? Ще ти бъде ли приятно за теб да се говорят такива неща?

Бен поклати глава:

— Делата се решават в съдебните зали, не в медиите!

Огромните ръце на Барет се свиха в юмрук:

— На теб ти е адски лесно да го кажеш, господин Всемогъщи! Тоягите не се сипят по собствения ти гръб! Хората не говорят, че ти си убил жена си и прекрасните си деца!

Бен извърна поглед. Не знаеше какво би могъл да му отговори.

— Кристина, поговори с него.

Кристина не помръдна.

— Съжалявам, Бен, но мисля, че е прав.

— Какво?

— В един съвършен свят аз съм сигурна, че това, което казваш, би било вярно. Но ние не живеем в съвършен свят. Живеем в свят, където слуховете минават за новини, а сензациите — за журналистика. Ако не играем по неговата свирка, ще изгубим.

Бен се обърна към Барет:

— Виж какво, аз съм ти адвокат, а не майка. Не мога да ти казвам какво да правиш. Но мисля, че това е грешка. Все пак, ако я направиш, помни, че всичко, което кажеш, вероятно ще се използва срещу теб от обвинението.

— Разбирам — отвърна Барет. — Знам как да се държа. Не давам интервю за пръв път.

— Много добре. — Бен отвори куфарчето си: — Някакви други малки изненади, които си ми приготвил?

— Да, всъщност има. — В очите му се върна същата нервност, която Бен бе забелязал преди малко. — Бих желал да поговоря с юридическия ти помощник тук.

— Да?

Барет дълбоко пое дъх:

— Мисля, че ще трябва да наемем консултант по състава на съдебните заседатели.

— Господи!

Барет вдигна ръце:

— Знам, Кристина ми каза, че според теб това си е просто прахосване на пари.

— Още по-лошо. Това може да ти изиграе много лоша шега.

— Но мисля, че ние ще имаме нужда от такъв човек.

— Искаш да кажеш, ти мислиш, че аз ще имам нужда от такъв човек.

— Всички ние имаме нужда, Бен! И сега повече от всеки друг път!

— Кристина е великолепен познавач на хората — забеляза Бен. — Тя е по-добра от който и да е професионалист всезнайко, каквито съм срещал в цялата си кариера.

— Вероятно е така, но точно сега тя трябва да си върши собствената работа. Бих желал да имаме някого, който ще може да излиза и да напипа пулса на хората, вероятно да направи някои анкети, да разбере какво мислят. Тогаваше можем да планираме съответно и защитата си.

— Навярно съм старомоден, но винаги се опитвам да планирам защитата си, като поставям истината в центъра.

— Хайде, Бен, съгласи се. Ние, разбира се, ще кажем истината, но този консултант ще ни посъветва как да я кажем. На кои нотки да

наблегнем, кои копчета да натиснем. Как да убедим хората в тази истина.

— Уолъс, според мен ти си объркан. Това е процес, не предизборна кампания.

— Има ли някаква разлика? Опитваме се да спечелим гласовете на дванадесет души.

— Кристина?

Тя сви рамене:

— Съжалявам, Бен. Аз...

— Значи да. Ти си съгласна с него. — Бен отново се обърна към Барет: — Много добре. Парите са си твои. Щом искаш да ги пилееш — твоя си работа. Но аз не желая той да ми се петлее в краката и да ми казва какво да правя на процеса. Веднага щом приключи изслушването на кандидатите за съдебни заседатели, той ще се махне.

— Разбрано. — Барет седна на долната койка в килията си. — И още нещо, Бен.

— Има ли и друго?

— Да. Нещо, което не съм ти казвал.

На Бен тези думи не му прозвучаха твърде добре.

— Тогава кажи ми го.

— В живота ми имаше един период, когато... добре де, когато бях страхотно депресиран. Това беше, след като приключих футболната си кариера, преди бизнесът ми да тръгне. Не знаех какво да правя със себе си. Сякаш никой вече не се интересуваше от мен. Изведнъж бях излязъл от постоянната светлина на прожекторите и бях станал никой. Не можех да се справя с това.

Бен съчувствено кимна:

— Да?

— Малцина само знаят, Бен, но аз получил нервен срив. Трябваше да се консултирам с психиатър. Всъщност прекарах две седмици в една болница. Във... нали знаеш. Една от онези болници.

Бен се опита да не покаже реакцията си, но евентуалното влияние на това незначително събитие върху процеса беше очевидно.

— Да, знам — продължи Барет. — Ако обвинението разбере, те ще ме изкарат луд. Ще кажат: веднъж луд, значи винаги луд. Ще използват картоната ми от психиатрията, за да се опитат да ме изкарат небалансиран човек, някакъв психо.

Бен мрачно кимна. Извади някакви книжа от куфарчето си:

— Виждаш ли? Това е призовка. Те искат да получат медицинската ти документация.

— Тогава вече знаят.

— Не мисля. Призовката е твърде неопределена. Това си е само една стандартна процедура. Опит да се улови някаква риба, като въдицата се хвърля наслуки. — Бен върна призовката в куфарчето си и шумно щракна заключалката му. — Ще трябва да направим така, че да не уловят нищо.

— Можеш ли?

— Ще положа всички усилия. Слушането е непосредствено преди започването на процеса.

Тук неочаквано се намеси един глас:

— Извинявайте. — Беше един от хората на шерифа, застанал пред вратата. — Нямах намерение да ви прекъсвам, но има съобщение за вас, мистър Кинкейд. Изглежда спешно.

Бен пое съобщението и му хвърли бърз поглед:

— О, господи!

Кристина широко отвори очи:

— Какво има?

Бен грабна куфарчето си:

— Ще се видим по-късно, Уолъс. Трябва да се върнем в кантората. — Той кимна към Кристина: — Да вървим.

Лавинг се бе проснал на един стол в преддверието. Джоунс притискаше голям пакет с лед върху темето му.

— Какво се е случило? Добре ли си? — попита Бен, докато двамата с Кристина се отправяха към него.

— Съжалявам, Капитане — отвърна Лавинг. Всяка дума като че ли му причиняваше болка. — Оплесках я.

— Не мисли за това. Ранен ли си?

— Ау... нищо сериозно. Някой ме прасна по главата с бейзболна бухалка.

— Това ли е всичко? Лавинг, ходи ли на лекар?

— Нямам нужда от доктори. И преди са ме удряли, дори по-лошо. Само съжалявам, че се оставих онова влечуго да ме издебне. —

Прехапа долната си устна. — Те бяха в парка. Точно както ти каза.

— Видя ли нещо?

— Всичко видях. Уитман и оня дългокос пънк, дето прилича на влечуго.

— Призна ли си, че е убил семейството на Барет?

— Не с толкова много думи. Но няма никакво съмнение — Уитман е изпратил оня момък в квартала на Барет. А че е един евтин наемник, просто е изписано по лицето му.

— Но как можем да го докажем?

Лавинг сведе глава, очевидно обзет от чувство за вина и срам:

— Не чрез мен. Аз изгубих фотоапарата. И филма. Оня, който ме халоса по главата, избяга с всичко.

Кристина прегърна детектива:

— Не мисли за това! Радваме се, че си останал жив.

Лавинг сви рамене:

— Ще застана на свидетелската скамейка, ако искаш, Капитане, но...

— Но кой ще повярва на човек, който работи за адвоката на защитата!

Бен беше съгласен, тази перспектива не обещаваше много. Особено откакто знаеше, че Бълък е почнал да души около Лавинг.

— Ти си почини сега и се опитай да се справиш. По-късно ще помислим какво да правим.

— Още нещо, шефе! — Гласът на Джоунс потреперваше, което не беше нормално за него. Потреперване, което вече бяха чули веднъж. — Това дойде със сутрешната поща.

Бен колебливо пое претъркания плик от Джоунс и извади оттам една видеокасета.

— Предполагам, че не е последният епизод от „Мелроуз Плейс“.

Джоунс поклати глава:

— Взех назаем едно видео от зложната къща на Бърис отсреща. На бюрото на Кристина е.

Бен отиде до апарата, включи го и сложи касетата. След няколко мига, в които на екрана се виждаха само снежинки, лентата оживя. Камерата бе фокусирана върху гола стена, някакъв ъгъл. В кадъра нямаше нищо друго. Като звуков фон обаче се чуваше ритмичен звук.

Бен увеличи силата на звука. Беше тиктакане. Часовник може би? Не, всяко тиктакане като че ли бе двойна пулсация. Т-тум. Т-тум. Т-тум.

Беше биене на сърце.

Над ритъма на сърцето се разнесе звукът от някакво позвъняване, последвано от щракване, сякаш някой бе преместил лостче. След около миг се разнесе бръмчене, сякаш се бе задействал малък машинен двигател.

Изведнъж в стаята се разнесе остър писък, който накара всички да настръхнат. Крясъкът продължаваше и продължаваше. Той изразяваше ужасна болка, сякаш крещеше някой, изпитващ страдания, които не може да понесе. Ужасяващ, смразяващ кръвта писък.

— Господи! — прошепна Лавинг. — Какво е това?

Кристина бе скрила лице в ръцете си:

— Това... човек ли е?

Джоунс поклати отрицателно глава:

— На мен ми звучи повече като животно. Животно, което измъчват.

Острият, агонизиращ писък продължаваше да се носи от телевизора.

— Но какво е това?

От касетата изведнъж долетя глас. Дълбок и тъмен глас, който говореше неестествено бавно.

— Какво... става... с Кити?

Последва мълчание, после се разнесе смразяващ кръвта кикот.

— Кити... страда!

Последва още един кикот, после внезапен звук, сякаш нещо се чупеше.

Образът стана черен, но касетата не бе свършила. Те чуваха тиктакането на часовника, тик-так, тик-так, тик-так, а след секунди избухна ужасяваща експлозия.

След като екът от експлозията накрая се разнесе, дълбокият глас отново се появи и каза още три думи:

— *Следващият си ти.*

Бен изключи видеото. Този път трепереше *неговата* ръка.

— Струва ми се, честно ще е да отбележим, че нашият кореспондент е напреднал, като е преминал от дразнене към заплахи.

Кристина изглеждаше потресена:

— Но кой може да е той?

— А кой не би могъл да бъде? — подхвърли Джоунс. — Всеки на тази божия земя вече е чул за делото.

Лицето на Кристина не се успокои:

— Кого преследва? Кого заплашва?

Бен бавно се извърна:

— Знаеш ли дали Барет има котка?

— Не — отвърна Кристина, — няма.

Бен рязко обърна главата си:

— Аз имам.

30.

Бен бързаше към апартамента си, доколкото му позволяваше неговата престаряла хонда. Предният ляв фар бе почнал да се измъква от гнездото си, а заглушителят драскаше по пътната настилка при всяко друсане, но той не обръщаше внимание. Първо беше телефонира, но никой не отговори, което би могло да значи едно от две неща — и мисълта за едното караше сърцето му да престава да бие.

Паркира колата на улицата и с всички сили се затича към пансиона на мисис Малмърстийн. Още не бе стъпил на моравата отпред, когато видя, че от противоположната посока се задава Джони. За свое облекчение съзря, че тя люлее Джоуи в прегръдката си.

— Слава богу! — задъхано продума той, като изтича до тях. — Къде сте били?

Един бърз поглед върху лицето му подсказа на Джони, че Бен не разпитва от любопитство.

— На базара. В „Детски рай“. Да купуваме дрешки, нали си спомняш?

Бен се опита да се успокои:

— Откога сте излезли?

— От сутринта. Защо? Вкъщи ли трябваше да си стоим?

— Не! И по-добре, че не сте били там!

— А? Хайде, Бен, какво става?

— Не съм сигурен. Но мисля, че сме имали компания. — Той погледна към предния прозорец на апартамента си: — Джизил нали обикновено спи на перваза по това време?

Джони погледна към блока:

— Ами като помисля, май да. Странно, беше там, когато ние...

Нямаше смисъл да завършва изречението си, защото Бен вече бе изчезнал. Той се хвърли към дървените стъпала пред входа, като не обръщаше никакво внимание на градинката на мисис Малмърстийн. На един дъх взе стълбището, набута ключа в бравата и се втурна вътре.

— *Джизил!* — извика, но кого можеше да измами? Тя не се отзоваваше дори когато я викаше в нормални обстоятелства. Трябваше да се вземат по-драстични мерки. Бен нахлу в кухнята и отвори консерва с любимата храна на Джизил. Вдигна консервата във въздуха, за да може сладкият мирис (според него котките го харесваха) да се разпространи из апартамента. Десетина секунди обикновено бяха достатъчни, за да я измъкнат от най-отдалеченото ъгълче на апартамента.

Нищо не стана. Нямаше никаква котка.

— *Джизил!*

Той остави кутията на пода и почна да търси. Почувства силна болка в гърдите си. Трябваше да я търси, въпреки че ужасно се страхуваше от онова, което би могъл да намери.

— *Джизил!*

Отвори вратата на спалнята си и се огледа наоколо. Може ли да се е пъкнала в килера, в дрешника, под леглото? Но всички вероятни скривалища се оказаха празни.

Опита в банята. Нищо. После във всекидневната — под дивана, в чекмеджето на масичката до стената. Дори в пианото, за бога. Но нея я нямаше.

Усещането, че му прилошава, се засили и се надигна чак до гърлото му. Джизил не правеше така. Ако беше тук, вече би трябвало да дойде при него.

Ако можеше.

Джоуи и Джони влязоха в апартамента.

— Намери ли я все пак? — попита Джони.

— Не — отговори Бен. — Защо и ти не хвърлиш един поглед?

Но още докато го казваше, разбра, че вероятността Джони да я намери беше също толкова минимална, колкото и при него.

Мисли, казваше си той. Приемаше, че този човек не е искал да му причини зло. Целта на видеокасетата беше да удължи страданието му, да го накара да се гърчи от очакване. И да му каже... какво?

Бен се опита да си припомни какво бе видял и чул от касетата. Животното, което бе чул да вие, определено бе котка. Но какви бяха останалите звуци? Имаше звънец, последван от щракане, последвано от бръмчащ звук. Нещо като задействан двигател. Какво се опитваше да му каже този шизофреник?

Бен продължи да се рови в паметта си, докато оглеждаше апартамента. Щракване. Звънец. Бръмчене. Щракване. Звънец. Бръмчене.

Просветна му в момента, когато погледът му се насочи към кухнята.

Беше микровълнова печка.

Когато вратичката се затваря, чува се щракване, после звънва звънецът и микровълните започват да жужат, защото фурната действа.

Котка в микровълнова печка? Безумното съзнание, застанало зад тази идея, вероятно беше на същия този тип, който се забавляваше, докато се зараждаше една болна градска легенда.

С притворени клепачи, защото не искаше да отваря очите си, Бен тръгна към кухнята. Този път погледна в микровълновата фурна. Вътре беше тъмно, но... там имаше нещо.

Бен затвори очи и бавно, без желание, но знаейки, че трябва, отвори вратата на фурната.

Вътре имаше голяма кутия за обувки. Затворена. Залепена с тиксо. Съвсем леко открехната в единия край на капака.

Оттам не се чуваше дишане. Бен измъкна кутията от тясното пространство. Стисна очи, прошепна бърза и тиха молитва и отвори кутията.

Отвътре, с наточени нокти, изскочи Джизил и се впи в рамото на Бен. Той извика от изненада, да не говорим за болката. В малката ѝ уста беше натъпкано парче плат, а муцунката ѝ бе залепена с тиксо, за да не изплюе плата. Бен внимателно освободи устата на животното и оттам се разнесе отчаяно мяукане.

— Джизил! — Протегна ръка към нея, но тя му се изплъзна и скочи на пода. — Джизил! Добре ли си?

Бен протегна ръце, но тя вече търчеше към отворената кутия с храната. Сведе носле и нападна храната, сякаш не бе яла няколко дни.

— Е, май че не страдаш особено!

Какво облекчение! Преди миг само беше сигурен, че...

Но беше сгрешил, слава богу. Той отпусна главата си върху масата. Отново почувства, че кръвта започна да се движи из вените, а сърцето му туптеше нормално. Но кой стоеше зад всичко това? Каква игра играеше? Като че ли делото не бе достатъчно сложно, а и някакъв

психопат сега се бе захванал да го тормози. Някой, който бе успял да се добере до кантората му, апартамента и котката без никакви усилия.

А щом бе успял да стигне до котката на Бен, какво му струваше да стигне и до неговите приятели? Или до племенника му? Или до самия Бен?

И какво значеше останалата част от видеокасетата? Тази експлозия. И последните думи.

Следващият си ти.

Джони се втурна в кухнята с Джоуи след себе си:

— Намерил си я!

— Да.

— Слава богу! — Тя седна срещу него. — Наистина ме разтревожи. А какво е това ново украшение?

— Украшение ли?

— Да. Около врата ѝ. Ти ли ѝ го купи?

— Нищо не съм ѝ купувал.

Бен стана от стола и отиде до Джизил. Беше учуден, че не го е забелязал преди, но пък всичко бе станало толкова бързо. Около врата на Джизил на фльонга бе завързана яркочервена панделка. А под брадичката ѝ от панделката висеше златно сърце с размер на монета, върху което беше гравирана една дума.

Страдам!

Тази вечер на Бен му трябваше два пъти повече време, за да приспи Джоуи. Сякаш и детето усещаше колко тревожен е Бен, колко зле се чувства. Той се опита да потисне страховете си, доколкото можеше, но очевидно не успяваше. Мислите му препускаха. Дали този, който го дебне, щеше да продължи с гадните си шегички, или щеше да опита нещо сериозно? Дори може би смъртоносно. Дали тук бяха в безопасност, а ако не бяха, къде можеха да идат?

Накрая Джоуи затвори очи, но едва след като Бен изрецитира два пъти „Аннабел Ли“ и изпя „Мечта е онова, сърцето ти което пожелае“ повече пъти, отколкото би могъл да преброи. Беше малко след десет; реши да включи Си Ен Ен.

„В главния ни разказ тази вечер ще продължим да отразяваме...

(Над лявото рамо на говорителя се появи графично изображение «Ужасът в сърцето на щата», като «в сърцето на щата» беше изписано с големи червени букви, от които сякаш капеше кръв. Камерата се прехвърли на кадър от квартала Ътика, където живееше Уолъс Барет. Чу се внезапен звук като от експлозия — пистолетен изстрел? — последван от два по-кратки откоса.)

... Ужасът в сърцето на щата. Можете ли да имате доверие на съседите си? Чувствате ли се в безопасност? Ето какво се питат гражданите на обикновено заспалото градче Тълса, Оклахома, живеещи в този квартал на висшите класи, откакто тяхното чувство за сигурност бе разколебано от ужасяващото убийство на една майка и нейните две малки, беззащитни дъщери. Хората от този район мислеха, че живеят в безопасност; мислеха, че насилието не може да ги открие тук. Те не подозираха, че тяхната илюзия скоро ще бъде разклатена от страхотната мелодрама, в която техният кмет се появи в главната роля.“

Бен изключи телевизора. Точно от това нямаше нужда. Очевидно решението на Барет да говори пред медиите не бе оказало дълбоко въздействие върху общия текст на репортажите от новините. Поколеба се дали да не посвири на пианото, което винаги го успокояваше, но се боеше, че така рискува да събуди малкия. Измъкна кутията с детските си съкровища изпод леглото, но като се имаше предвид сегашното му състояние, Магическият оракул и торбичката с мраморни късчета сякаш нямаше особено да му помогнат. Тогава реши да почете. Тук като че ли имаше някаква книга, която бе прочел до половината, но откакто се бе заел с делото, не беше я пипвал и сега не помнеше почти нищо.

Трябваше да признае, че във вечери като тази би било хубаво, ако имаше друг човек в живота си. Човек, с когото да поговори, с когото да се отпусне, да погледат заедно телевизия или да послушат някой компактдиск. Каквото и да е. Истината беше, че си нямаше никого след Елън и че това продължаваше вече дълго време. И се бе превърнало в трагедия.

Бен вдигна телефонната слушалка и вече беше готов да набере номера, когато изведнъж се спря и натисна бутона за прекъсване на връзката. Нямаше да е правилно. Обсебваше твърде много от времето й през деня; не биваше да й се натрапва и през нощта. Вероятно тя

живееше някакъв обществен живот, за разлика от него. Беше член на различни клубове, групи за подкрепа и спадаше към някоя църква, посещаваше партита и всякакви такива работи.

А аз, къде съм аз, попита се Бен. Нямаше отговор.

Без дори да се замисли, той почна да набира редица от цифри. Разстоянието до Оклахома Сити бе голямо. Боеше се, че може би вече е заспала, но тя всъщност отговори след по-малко от три позвънявания.

— Ало?

— Здравей. Мамо?

— Бенджамин? — Настъпи кратко мълчание. — Днес да не би да е някакъв празник?

— Не, мамо. Само ми се иска да разбера какво правиш.

Гласът ѝ не можа да прикрие известно недоумение:

— Значи... обаждаш се просто да поговорим?

— Не е ли много късно? Надявам се, че не беше заспала.

— Нали знаеш, Бенджамин, когато човек стане на моите години, вече не спи толкова много, колкото преди. Как е внукът ми?

— Добре е, наистина. Всичко е наред.

— Не звучиш убедително.

— Ами... той не говори много.

— Някои деца не говорят много. Сестра ти проговори едва когато стана на три годинки. Но след като започна, никой не можеше да я спре.

— Може би е генетично.

— А какво друго да бъде?

Бен се изтегна на дивана си:

— Не знам, мамо. Правя всичко по силите си, но не знам особено много как се гледат деца.

— Никой не знае, Бенджамин. Всичко е опити и грешки.

— Да — въздъхна той. — Само че не искам моите грешки да провалят живота на някой друг.

Настъпи ново дълго мълчание.

— Бен, да не би да е станало нещо?

— О, не. Нищо. Просто напоследък съм много зает.

— Да, знам.

— Знаеш ли?

— Как да не знам? Непрекъснато те гледам по телевизията — как се мръщиш на репортерите и отказваш да коментираш. Никъде не мога да ида, без да налетя на някого, който да не поиска да научи повече подробности. Мейджъл Хоуард вчера ме спря в Креснът Маркет и аз помислих, че никога няма да мога да се отърва от нея. Искаше да знае всичко за сина ми, тази прочута знаменитост. Можеш ли да си представиш? Моят син — прочута знаменитост! Кой би помислил?

— Едва ли съм прочут. По-скоро съм известен.

— Глупости. Но Мейджъл Хоуард продължи да ме притиска за информация, тъй че аз трябваше да се преструвам, че ние двамата от време на време разговаряме по телефона и че следователно би трябвало да знам нещичко.

— Мамо!

— Извинявай, Бенджамин.

— Процесът скоро започва.

— Да, и аз го чух. Вече планирал ли си тактиката си?

Бен се поколеба:

— Не съм сигурен. Имаме си теория, но не можем да я докажем.

— Навярно е много натоварващо. Да се занимаваш с такъв сензационен процес. И репортерите всеки миг да се въртят край теб.

— Да, така е.

— Е, ще измислиш нещо, Бенджамин. Знаем, че ще измислиш.

— Дали?

— Разбира се, че ще измислиш. Ние, от рода Кинкейд, не сме пълзливци.

— Не, мисля, че не сме.

— Има ли нещо друго?

Разбира се, че имаше. Онова, което искаше да каже, което наистина искаше да каже от цялото си сърце, беше: „Мамо, уплашен съм. Струва ми се, че някакъв луд иска да ми причини зло и аз не знам как да го спра“. Но не можеше да каже такова нещо. Никога не би го направил.

— Бенджамин?

— Да?

— Знаеш ли... понякога баща ти беше много зает с практиката, операциите и изследванията си и почваше да му се вие свят от работа. Просто не знаеше какво трябва да направи на другия ден. Но никога не

си позволяваше да падне духом. Засмиваше се, прегръщаше ме през рамото и казваше: „Ще се справим и с това. Ако рекичката не прелее“.

Бен се засмя:

— Това е чудесно. Бих желал да ми го беше казвал и на мен.

— Не ти ли го е казвал? — От другата страна на линията се чу шумолене. — Знаеш ли, когато за последен път идвах при тебе, аз се опитах да ти кажа всичко, което си спомням за баща ти. Но ти не си споменавал за него оттогава.

— Убеден съм, че знаеш всичко, което бих могъл да ти кажа.

— Но не го знам. Не знам нищо за последното ти посещение при него в болницата. Или когато си го видял във... във... да де.

След всички тези години тя все още не можеше да го каже. *В затвора.*

— Наистина няма много за разказване, мамо. Сам аз смътно си спомням.

Нищо не би могло да изненада Бен повече от появяването на баща му в неговия апартамент. Той се беше противопоставил на преместването на Бен от семейната им къща. Защо искаш да живееш в някакъв дрипав стар апартамент, бе попитал той, когато ние имаме една от най-големите къщи в Никлс Хил, дори не и на десетина мили от града? Беше отказвал да го посети. А сега беше тук, на прага на жилището на Бен, само часове след като Бен бе научил, че неговият наставник, когото чувстваше като свой приемен баща, се опитва да повдигне обвинение срещу действителния му баща за престъпна измама и убийство.

— Бен, нуждая се от твоята помощ.

— А, разбира се, заповядай.

Беше смутен от състоянието на апартамента си: мебели почти нямаше, навсякъде бяха разхвърляни книги и плочи. Знаеше, че баща му твърдо вярва в пословицата „Какъвто домът, такъв и обитателят му“.

— Не става въпрос за мен. Аз лично мисля, че всичко това е купчина боклук. Но майка ти е много разтревожена и аз знам, че ти не си осведомен за това.

— Не, разбира се, не знам. — Бен избута някакви дрехи от един стол и го приближи до баща си, за да седне. — Какъв е проблемът?

— Не знаеш ли? Но ти работиш там, нали? — По челото му се очерта дълбока гънка. — Бен, не си се хванал на друга работа, нали?

Бен стисна зъби:

— Не, все още съм в окръжната прокуратура.

— Тогава знаеш, че те се опитват да ме изпързаят.

— Днес разбрах, че ще се свикват съдебните заседатели.

— И не си знаел до днес?

— Не. Те преднамерено са ме държали встрани.

— Е, майната им! А аз помислих, че ще можеш много да ми помогнеш. Знаем за тази история от няколко седмици. Вероятно знам за нея повече от теб.

— Вероятно.

Добре, помисли си Бен. Нека баща му смята, че синът му е глупак. Поне няма да го накара да направи нещо, което...

— Става въпрос за следното — обясни баща му. — Нали помниш, че съм ти разказвал за СКЕД?

Помнеше. Сърдечният клапан на Едуард Кинкейд. Синтетичен имплантант, предназначен да регулира и стимулира кръвния поток през основните артерии. За пациенти с увредени артериални вени или сериозни сърдечни проблеми, които не могат да се възстановят по друг начин, той щеше да бъде като божи дар. А онова, което наистина го правеше нещо специално, всъщност уникално, бе, че макар и от изкуствена материя, в него бяха използвани някои синтетични материали, които просто не можеха да се различат от естествените, органични тъкани. Способността на клапана да се приема от организма бе почти всеобхватна.

— Последното, за което съм чувал — каза Бен, — е, че ти се опитваш да продадеш няколко партиди на една нова корпорация, за да събереш средства и да пуснеш клапана на пазара в цялата страна.

— Да. Това беше идея на Джим Грегъри. Нали познаваш юристите — те винаги знаят откъде да вземат пари в брой. Е, с изключение на теб, разбира се.

Бен се чу как мислено започна да повтаря някаква мантра като йога. Не му позволявай да те хване. Не му позволявай да те хване.

— Та той разпрати проспекти, намери брокерска фирма, подготви първоначалната оферта. Цялата адвокатска работа. Струваше ми почти двадесет хиляди. И човек да не повярва. Успяхме да съберем почти милион още от първата оферта. Цената на партидата скочи само за една нощ.

— Сигурно си бил много доволен.

— Прав си. Приличаше на мечта, която се сбъдва. Разбира се, трябваше да докажем, че тази дяволия работи. — Той замълча за момент и погледна надолу към ръцете си. — Не знам. Може би прибързахме. Но наяве изтече известна лоша информация. Изведнъж плъзнаха усилен слухове, че царят е гол, нали знаеш? Джим непрекъснато повтаряше, че ние имаме нужда от резултати. Той трябваше да предотврати акционерите да не изтеглят дяловете. Тъй че аз се съгласих да пуснем СКЕД в действие.

— Искаш да кажеш — на хора?

— Ами това е единственият начин да се разбере дали клапанът работи. Ако искаш да го използваш за хора, ще трябва да го изпиташ на хора. Ние много внимателно подбрахме първите си пациенти. Това бяха хора, които в противен случай имаха нищожен шанс да оцелеят за повече от година. Всички бяха доброволци.

— Какво стана?

— Умряха. Двама от тях. Не веднага. По дяволите, не! Тогава ние трябваше да разберем, че имаме проблеми. Не, в първите три седмици всичко изглеждаше чудесно и наред. Но след това синтетичните материали почнаха да се развалят. Ние все още не знаем каква е причината. Може би се дължи на влиянието на стомашните киселини, може би на респираторни флуиди. Все още не знаем.

— И умряха хора?

— Случва се. Експериментите винаги носят риск.

— Но... има *умрели*!

— Те знаеха на какво отиват. Изявиха желание по собствена воля да станат доброволци. И ние разполагаме с подписана от всеки един от тях декларация, слава богу, иначе срещу нас биха могли да се заведат дела. Аз мислех, че с тези декларации ние сме свободни и чисти. Кой е смятал, че окръжната прокуратура ще се опита да ни обвини в престъпление? Те вдигат голям шум около факта, че не сме получили одобрението на Федералната здравна служба. И най-лошото е, че дори

не ми казват в какво възнамеряват да ме обвинят. Нямам ли право да знам какви са обвиненията срещу мен?

— В момента срещу теб няма повдигнати обвинения. Това могат да решат единствено съдебните заседатели. А онова, което прокуратурата ще се опита да направи, е въпрос на тактика.

— Тактика! Точно това бих искал да разбера.

Болката в стомаха на Бен се усилваше все повече:

— Какво искаш да кажеш?

— Много добре знаеш какво искам да кажа. По дяволите, те не искат да ни съобщят нищо! Би трябвало утре да вляза в залата, където са съдебните заседатели, свършено сам, а те не обелват и дума какво именно искат да знаят. Как бих могъл да се подготвя?

Бен се опита внимателно да подбере думите си:

— Ако не знаеш как да отговориш на някой въпрос или не си спомняш, не казвай нищо.

— О, да! Звучи страхотно! Съдебните заседатели ще ме обвинят, че имам сърцебиене!

— Истината е, че те обикновено правят онова, което прокуратурата иска от тях. Ти ще трябва да съсредоточиш вниманието си върху процеса.

— Каква липса на борбеност! Типично за теб!

— Моля?

— Погледни фактите в очите, Бен! В теб никога не е имало особено желание да се бориш. Ти по-скоро бягаш от битката, отколкото да се стремиш да я спечелиш. Познаваш ли оня скапан Джак Бълък?

— А... да.

— За какво всъщност е навирил опашка?

— Аз... не съм сигурен какво...

— Като че ли за него това е като някакво отмъщение. Има ли си проблеми с хората, които са по-богати от него?

— Не мисля. Той просто не може да се насили да... — Бен потърси по-неутрална дума: — ... да остави хора, за които е убеден, че са извършили престъпление, да се измъкнат без нищо.

— Фанатик, а? Великолепно. Точно това ми трябваше! Някакъв проклет навит правист на делото ми!

— Той не е...

— Бен, аз искам да знам какво замисля окръжната прокуратура! Особено ме интересува дали са говорили с човек на име Пъркинс. Андрю Пъркинс. Искам да разбереш.

— Аз?

— Да, ти. Защо не? За бога, та ти работиш там! По дяволите, аз ти помогнах да получиш работата си!

— Ти... Не! С мен разговаряха, както с всички останали.

Баща му самодоволно се ухили:

— Точно така. Мога да се басирам, че си ги убедил! Ти си толкова динамична личност! — Изсмя се: — Накарах сенатора Абрамс да каже някоя добра дума за теб.

— Не ти е било работа да...

— Ти искаше да бъдеш назначен, нали?

— Да, но...

— Сега не става въпрос за това. Ти си в окръжната прокуратура и аз се нуждая от твоята помощ. Имаш ли намерение да ми помогнеш? Ако толкова много ме мразиш, че не можеш да се насилиш да го направиш заради мен, направи го заради старата си майка! Тя наистина е като болна от цялата тази история.

Бен прехапа долната си устна:

— Първо, те ме държат изолиран от това дело, тъй че нямам никаква представа какви са плановете им. Второ, дори и да можех, нямаше да го направя. Аз имам етически задължения да пазя тайните на клиента, за когото работя. А мой клиент е щатът Оклахома. Не ти.

— Лайно! — Бащата на Бен вдигна ръцете си във въздуха. — Би трябвало да знам!

— Какво искаш да кажеш?

— Сигурно ти харесва. Най-последно можеш да господаруваш над стария си татко! За пръв път аз ти поисках нещо. Нещо, от което се нуждая. И ти не искаш да ми го дадеш!

— Това няма нищо общо с проблема!

— Няма в очите на свинята. Винаги си бил такъв, Бен. Още от първия си ден. Вземаш, и вземаш, и вземаш, но никога не даваш.

— Това не е...

— За какво, по дяволите, те изпратих в юридическия факултет, а? — Гневът му все повече се засилваше. Лицето му почервения. — За какво плащах всички онези сметки — за да пропилееш живота си като

държавна курва ли? Опитах се да ти намеря уважавана професия, а ти по своя обичаен настойчив, дребнав маниер настояваше да станеш някакво проклето, скапано *юристче!* — Той грабна възглавницата от стола и я запокити през стаята. — И сега, когато аз действително се нуждая от юрист, сега, когато наистина можеш да помогнеш на семейството си и да ми се отплатиш за всичко, което съм сторил за теб, ти отказваш!

Болката в стомаха на Бен стана толкова силна, че той просто не издържаше повече.

— Нямам никакъв избор. Не мога да ти помогна.

— Не можеш ли? Или не желаш?

Бен се поколеба:

— Понякога няма разлика.

Баща му избухна в неопишуема ярост:

— Знаеш ли какво ще направят с мен?

Бен не отговори, но имаше доста ясна представа.

За секунда само юмрукът на баща му се вдигна във въздуха. В същия миг Бен си припомни как всеки път бе треперил и бе губил разсъдък, когато виждаше този юмрук да се размахва над него. Вдигна ръце пред лицето си, за да се защити.

— Ти, проклет страхливец! Отвращаваш ме!

Ръката на баща му се отпусна, без да изпълни закана си. Вбесен, той си пое дъх и бавно възвърна самообладанието си. Тялото му престана да трепери. Запъти се към вратата, но спря точно преди да прекрачи прага.

— Вече не искам да имам нищо общо с теб, Бен. Да не си и помислил да се появиш пред очите ми. Свършено е. Не желая да произнасям и името ти. Ще те залича от завещанието си; ще те залича от живота си.

И само миг преди да излезе от вратата, той добави едно последно изречение, което и днес продължаваше да преследва Бен — толкова години след това, когато разговаряше по телефона с майка си, всеки път, когато разговаряше с нея.

— Не желая да имам нищо общо с теб — беше казал баща му. — От днес нататък нямам син.

Бен седна и избърса очите си:

— Съжалявам, мамо. Не исках да те задържам до толкова късно.

Ще свършваме.

— Бенджамин?

— Да?

— Знам, и преди съм ти го казвала, но... ще ме направиш много щастлива, ако ме оставиш да ти помогна.

— Финансово ли? Не.

— Е, не можеш да ме обвиниш, че не съм се опитала. — Нова дълга пауза. — Бенджамин?

— Да.

— Винаги можеш да ми позвъниш. По всяко време. Така ще мога да кажа нещо на Мейджъл Хоуард, когато я видя следващия път.

— Много добре. Ще се опитам.

— И, Бенджамин?

— Да?

— Опитай да не се тревожиш много, нали ще опиташ? Винаги си вземал нещата толкова присърце, толкова... сериозно. Проблемите винаги могат да се решат. Твърдо съм убедена в това. Всичко в края на краищата ще свърши добре.

— И аз се надявам, мамо. И аз се надявам! И...

— Да, скъпи...

Едва доловима усмивка се появи в ъглите на устните му:

— Благодаря ти.

31.

Бен беше чувал и преди юристите да използват израза *media circus*^[1], но никога досега не бе разбирал истинското му значение. Когато стигна до площада пред щатския съд на Денвър и Пета улица, пресата го наобиколи. В очите му блестяха светкавици и юпитери; миникамерите го заслепяваха. Под носа му се тикаха многобройни микрофони с изписани върху тях инициали, които той не можеше да дешифрира. Толкова много репортери не бяха се събирали на едно място в този щат от времето, когато в Оклахома Сити бяха избухнали бомби. А процесът още не беше започнал.

— Мистър Кинкейд! Ще направите ли коментар?

— Не.

Бен се опита да си проправи път през тях, но бе заобиколен плътно от тълпата.

— Мистър Кинкейд! Кажете ни какво очаквате да стане днес!

— Не.

— Мистър Кинкейд! Не чувствате ли някаква отговорност към американското общество?

— Не.

— Вашият клиент пожела да разговаря с нас. Вие защо не искате?

— Моля да ме извините!

Бен се опита да се измъкне от кръга, но никой не мръдваше.

— Вижте! — извика някакъв глас зад него. — Уолъс Барет е в съдебната зала! И е въоръжен!

Изведнъж репортерската маса се разчупи и всички се втурнаха към сградата на съда, като на практика понесоха Бен към процеса. Когато изчезнаха, навън бяха останали само Бен и Кристина, единствените в пълна готовност.

— Тъй като знам, че не са довели Уолъс от затвора за слушането, предполагам също така, че и не размахва оръжие край себе си, така ли е?

Кристина се изчерви:

— Стори ми се, че имаш вид на човек, който се нуждае от помощ!

— Имала си право.

Бен я хвана за ръка и я поведе към сградата на съда. Двамата тръгнаха по стълбите, което им позволи да избегнат репортерите и определено беше по-бързо, отколкото с асансьора. На площадката на шестия етаж, точно пред вратата на стълбището, видяха Джек Бълък, подпрял се на стената.

— Криеш ли се? — попита Бен.

Бълък направи опит да се усмихне:

— Само си поемам дъх.

— Мислех, че обичаш пресата.

— Всичко с мяра. — Той се отдръпна от стената. — Още ли си убеден, че искаш да минеш през цялото това нещо, Бен?

— Е, като че ли е малко късничко да бия отбой.

Бълък тъжно поклати глава:

— Просто не те виждам на първа линия в нападението. Всичко, което ще можеш да постигнеш тук, ще бъде окончателното и безвъзвратно рухване на репутацията ти. И когато процесът приключи, Барет ще трябва да прекара остатъка от дните си в затвора. Ако приемем, че избегне смъртоносната инжекция.

— Джек, кажи ми едно нещо. Не за протокола, далеч от пресата. Помислял ли си някога за евентуалността, че може и да грешиш? Че Барет може и да е невинен? В края на краищата твоята версия се основава изцяло върху обстоятелствени доказателства.

— Така е в повечето случаи на обвинение за убийство. И какво? Аз разполагам с ДНК експертизата и кръвните проби, които го свързват с мястото на престъплението. Имам и съсед, който го е видял да бяга от местопрестъплението. Ако това ти се струва балон и може да мине за балон...

— Добре. Няма значение.

Бен отвори вратата и тримата влязоха в главния коридор. Преди да направи и крачка обаче, прозвуча звънецът на асансьора и вратите се отвориха. Появи се Синтия Тейлър. Лицето ѝ бе зачервено и покрито с петна, тя мачкаше книжна носна кърпичка, с която се опитваше да попие бързия поток на сълзите, които се стичаха по страните ѝ.

— Какво прави тя тук? — попита Бен.

— Свидетел на обвинението — измърмори Бълък.

— На слушането?

Бълък сви рамене. С други думи — нямаше какво да каже.

Веднага щом Синтия се появи, около нея се скупчиха журналистите от печата и телевизията. Изведнъж се изля поток от въпроси:

— Мис Тейлър, кой според вас е убил сестра ви?

— Сестра ви беше ли малтретирана?

— Вярно ли е онова, което се твърди в репортажа на „Инкуайър“, че Уолъс Барет е малтретирал сестра ви?

— Моля ви се — прошепна тя, като вдигна ръце в безплоден опит да се измъкне от тях. — Не желая да отговарям на никакви въпроси.

Въпросите продължаваха да летят толкова бързо, че Бен дори не можеше да разбере какво я питат. Вместо да се отдръпнат, те се бутаха напред и се възползваха от нейната неспособност да се скрие от тях. Синтия беше безпомощна, завладяна от скръбта и сълзите си.

— Моля ви — изхлипа тя. — Оставете ме сама!

Една от телевизионните журналистки от Осми канал се промуши напред, като влачеше след себе си своя оператор.

— Мис Тейлър — заяви тя, — според доклада на съдебния лекар сестра ви е била намушкана двадесет и седем пъти. Какво мислите за това?

Бен почувства, че толкова здраво е стиснал зъбите си, та всъщност усеща вкуса на пломбите им. Цялото му тяло почна да трепери от гняв. Достатъчно!

Той решително се промъкна в центъра на суматохата, сграбчи миникамерата от рамото на оператора и я захвърли през коридора. Камерата се удари в отсрещната стена, падна на пода и се разби на парчета.

— Какво, по дяволите, мислите, че правите? — изкрещя репортерката.

— Завършвам интервюто — отговори Бен.

— Имате ли представа колко струват тези камери?

— Изпратете ми сметката.

Бен хвана Синтия за ръка и я съпроводи до съдебната зала. Там я настани на предния ред зад обвинението.

— Благодаря ви — прошепна Синтия, като изтриваше очите си.

— Няма проблеми.

Бен се отправи към предната част на залата.

— Благодаря за помощта — каза Бълък, докато Бен минаваше край него. — Въпреки че, както знаеш, сега ще те разпънат на кръст във вечерните новини.

Бен сложи куфарчето на масата си:

— Животът е пълен с малки изненади.

Бълък наклони главата си встрани:

— Откога почна да оказваш услуги на свидетелите на обвинението?

— Тя не е просто свидетел — отговори Бен. — Тя е човешко същество.

После се отпусна в стола си и се опита да се вземе в ръце. Тялото му още продължаваше да трепери. Какво го бе прихванало? Това действително си беше истински панаир. Как би могъл да помисли някой, че сред цялото това развихрило се безумие би могло сериозно да се върши работа? Как някой би могъл да се прави, че присъствието на медиите не оказва въздействие върху хода на процеса, че съдии, адвокати и свидетели няма да се опитват, няма да бъдат принудени да играят като актьори пред камерите? Те вземаха една крайно несъвършена система и я превръщаха в шега.

Никога досега не съм виждал такова нещо, помисли си той, но веднага се сети, че бе виждал. Участваше в друг един процес, който бе привлякъл вниманието на медиите много повече, отколкото всъщност заслужаваше. Или може би изглеждаше така, защото всичко беше толкова лично.

Когато в първия ден на процеса срещу баща му Бен пристигна в сградата на съда на Оклахома Сити, той изведнъж се потопи в море от хаос. Коридорът беше претъпкан от хора, нямаше достатъчно място да дишаш, камо ли да се движиш. Съдебните разпоредители се опитваха да въдворят ред, но усилията им бяха почти напразни. Тук можеше да се случи всичко и никой не бе в състояние да го спре.

Бен влезе в съда заедно с майка си, като се опитваше да бъде за нея онова здраво рамо, от което — знаеше го — тя имаше нужда. Никога преди не беше я виждал в толкова лоша форма; изглеждаше остаряла с десет години за тези два месеца. В онази стоманена фасада, в онази непревземаема крепост сега имаше пробойни. Общественият й контакти бяха сведени до минимум; почти бе престанала да получава покани за каквото и да е било. Бен се питаше дали тя някога въобще ще може да се възстанови.

Не че я бяха изолирали от обществото; тя просто бе попаднала в чистилището. Хората изчакваха да видят какво ще стане. „В края на краищата — беше му обяснила тя по-рано — един ден всеки преуспял човек се изправя пред такова нещо през кариерата си. Дребните и онези, които стоят по-ниско, обичат да смъкват до себе си онези, които стоят горе и са могъщи.“

Обвинението беше безмилостно, а пресата подхващаше всяка негова дума. Всичко, което Бен четеше, не оставяше почти никакво съмнение, че неговият баща е знаел, че СКЕД не е готов за имплантиране, но въпреки това е пристъпил към действие, като е продал партидата и е използвал за тази цел фалшиви данни в проспектите си, а след това, с цел да умиротвори жадните за резултати притежатели на акции, беше почнал да експериментира върху хора, въпреки че клапанът не е бил достатъчно изследван. Вследствие на което двама души бяха починали. Обвинението беше масово убийство втора степен.

Бен съпроводи майка си по коридора към съдебната зала.

— О, не! — прошепна той.

Пред съдебната зала видя членовете на семействата на двамата, починали след имплантацията на клапана в гърдите им. Разпозна ги по снимките им от вестниците; тях непрекъснато ги интервюираха. Единият от починалите, Хърбърт Ричардсън, бе оставил две големи дъщери и малко внуче; другият, Тони Акърман, беше доста по-млад и бе оставил вдовица на около четиридесет години и едва тринадесетгодишен син.

Кой, по дяволите, беше разрешил на тези хора да се наредят пред единствения вход към залата? Без никакво съмнение — сценична разстановка на пресата. Фотожурналисти, които търсеха напрегнатия момент, за да изпълнят вечерните новини или първите страници на

вестниците си, без да помислят какво въздействие би могла да има тази манипулация върху главните действащи лица.

Той твърдо продължи да пристъпва по коридора, здраво стиснал ръката на майка си. Не можеха да избегнат срещата с тези хора; можеха единствено да се надяват, че всичко ще свърши колкото е възможно по-бързо.

Те приближиха до семейството на Акърман, жената и момчето. Тя се държеше добре; не реагира прекомерно, но върху лицето ѝ се четеше напрежение, а очите ѝ подсказаха на Бен, че знае кои са те. Момчето беше в далеч по-лошо състояние. По лицето му се стичаха сълзи, то мъчително преглъщаше и стискаше зъби.

— Продължавай да вървиш — прошепна майка му, но Бен изведнъж разбра, че не е в състояние. Трябваше да реагира, трябваше да направи някакъв опит да им покаже, че знае какво чувстват.

Той се загледа в тях, докато улови погледа на момчето.

— Съжалявам — каза тихичко.

Устните на момчето започнаха да треперят.

— Мразя те! — произнесе то със сломен, но силен глас.

Бен замръзна, без да може да реагира. Мрази ме? Мене? Но аз нямам нищо общо с това... Обаче момчето не го знае, разбира се. След като беше засегнато, то мислеше, че това е някаква гигантска, цинична схема за правене на пари, а Бен беше един от главните, който се бе облагодетелствал от нея.

Мисис Акърман сложи ръка върху гърдите на момчето, като се опита да го бутне назад. То не помръдна. Вместо да отстъпи, момчето повтори думите си:

— Мразя те!

Бен направи още един опит:

— Ако има нещо, което бих могъл да направя за вас...

Преди да успее да завърши предложението си, лицето на момчето се разкриви в гневна гримаса. То сви устни и се изплю.

Слюнката попадна точно върху рамото на Бен. Той затвори очи и я почисти с ръка. Беше момчешка постъпка, точно от този вид, който човек може да очаква от едно дете.

Но в същото време от нея болеше.

В другия край на коридора настъпи суматоха. Вниманието на зрителите се насочи от миниспектакъла пред вратата на залата към

нещо далеч по-завладяващо. Беше се появил бащата на Бен, охраняван от двама души от службата на шерифа. Той спря за миг, когато доближи до двамата.

— Здравей, Лилиан! — поздрави сърдечно, макар и доста официално, майката на Бен. Бен имаше чувството, че едва ли не ще се ръкува с нея.

За частици от секундата очите му се обърнаха към Бен, но бързо се отместиха. Не му каза нито дума, дори не даде да се разбере, че е забелязал присъствието му. Държеше на думата си.

Първият ден от процеса се превърна в катастрофа за защитата. Беше очевидно, че представителите на обвинението не бяха се хвалили на своите пресконференции. Те бяха подготвили процеса си с добре проведено разследване, със сигурни свидетели, с цялата необходима им организация. Това не беше изненада — Бълък винаги вършеше професионално работата си. По всички признаци процесът щеше да стане сладка хапка.

Просто бе въпрос на време.

Ако, разбира се, Бен си бе направил труда да анкетира безбройните представители на пресата в галерията на съдебната зала, почти всички щяха да отговорят, че очакват процесът на Барет също да стане сладка хапка. Бен беше изпълнен с решителност да им докаже, че грешат.

Той отвори куфарчето си. В момента, в който вдигна капака му, отвътре се разнесе експлозия. Бен буквално скочи от мястото си, като прикри гърдите си.

От куфарчето се вдигна малко димно облаче. Бен го разнесе с ръка, като още се опитваше да си поеме дъх. Когато димът се разнесе, той видя малката табелка, която се люлееше от капака на куфарчето:

Бум!

И с по-малки букви под нея:

Следващият си ти.

Бен бавно се отпусна на стола си. Поради огромната суматоха в залата почти никой не бе забелязал експлозията, а малцината, които ѝ бяха обърнали внимание, сега се занимаваха с по-интересни неща.

Сърцето му лудо биеше. *Кой го бе направил?*

Който и да е, беше си свършил работата. Можеше да намери Бен по всяко време и навсякъде. По какъвто и да е начин.

Съдебният разпоредител пристъпи бавно и съсредоточено и обяви заседанието за открито. След миг съдия Сара Л. Харт влезе в залата.

Бен не бе сигурен, че се радва да я види. Запита се дали тя е знаела предварително, че ще бъде определена за съдия по процеса, след като едва ли не всеки в града го знаеше. Дори и да е знаела, това сякаш не я вълнуваше особено много.

Съдия Харт зае мястото си и огледа галерията.

— Добре — каза тя, докато подреждаше книгата си. — Радвам се да видя, че към един правораздавателен процес се проявяват такъв голям интерес и въодушевление. За това незначително доказателствено слушане тук са се събрали повече хора, отколкото на сватбата на дъщеря ми. — Насочи вниманието си към юристите: — Има ли някои въпроси, които желаете да повдигнете преди откриването на процеса, господин обвинител?

Бълък се изправи.

— Да, Ваша чест. Ние отправихме призовка до обвиняемия, с която настояваме да ни бъдат предоставени някои документи, които, убедени сме, могат да се окажат решаващи за тезата на обвинението. Те не са ни предоставени.

Съдия Харт се обърна към Бен:

— Вярно ли е?

— Да, Ваша чест.

— Призовката беше ли връчена надлежно?

— Да, Ваша чест. Ето я.

— И той не я уважи — добави Бълък.

— Добре, разбрах ви. Какво се е случило, мистър Кинкейд?

Бен изпъчи гърди:

— Ваша чест, тази призовка не е нищо друго, освен безсрамен опит да се улови нещо, което не съществува. В нея се изисква цялата медицинска документация, но нищо определено. Обвинението просто се е надявало, че ако достатъчно дълго се порови в медицинския картон на моя клиент, може би ще успее да открие нещо, което да му послужи, за да го обърка.

— Това не е точно — заяви Бълък. — Ние сме убедени, че съществуват някои определени индикации, според които обвиняемият вероятно има медицински и... психиатричен картон, който би могъл да подпомогне хода на делото.

— На какво се основава тази ви убеденост?

— О, самото престъпление... ужасният начин, по който е било извършено... Навярно съществува някаква предварителна диагноза.

Бен доближи до съдийската маса. Бълък го последва и те продължиха да спорят, но така, че репортерите да не могат да чуват думите им.

— Виждате какво се опитва да направи обвинението, Ваша чест. То предварително приема вината на обвиняемия, за да изфабрикува някакво евентуално негово заболяване.

— Прилича на нещо такова — съгласи се съдия Харт.

— Онова, на което обвинението наистина се надява — продължи Бен, — е да намери данни за психиатрично лечение, но не защото то може да докаже нещо по някакъв начин, а защото може да се използва, за да очерни моя клиент по време на процеса и пред пресата.

— Действията на пресата не ме засягат.

— Мисля, че ви засягат — продължи Бен. — Независимо от това, което днес вие ще постановите, пресата ще съобщи, че обвинението търси медицинска документация за евентуално психиатрично лечение на Барет. Повечето от хората ще приемат, че Барет е бил лекуван психиатрично. Чрез самото искане да му се предостави подобна документация обвинението успешно оклевети обвиняемия в очите на света. А дванадесет души, подложени на това преднамерено очерняне, трябва да бъдат избрани за членове на съдебния състав.

— Ваша чест — каза Бълък, — аз мога единствено да предположа, че напрежението, необходимо за воденето на едно такова важно дело, е причина за параноичното и ирационално поведение на защитата. Той вижда заговори там, където такива не съществуват.

— Независимо от това — каза съдията, — аз не съм склонна да ви разреша да се ровите в медицинската документация на този човек, докато не ми изложите някакви основателни доводи.

Бълък отстъпи крачка назад от съдийската маса. Сега гласът му рязко увеличи силата си:

— Ваша чест, вие сигурно не възнамерявате да възпрепятствате обвинението да научи истината за човека, обвинен вероятно в най-ужасяващото престъпление, виждано някога в този град!

Съдия Харт насочи чукчето си към Бълък:

— Говорете на мен, господин обвинител! Единствено аз имам значение в тази съдебна зала!

— Разбира се.

— Ако решите в тази зала да се обръщате към някого друг, а не към мен, вие вече няма да се обърнете към никого в нея.

— Разбирам, Ваша чест.

Бълък сведе глава, привидно решил да се държи дисциплинирано.

— Колкото до вашата призовка, за мен е доста очевидно какво се опитвате да откриете, но дори и да имате достатъчно късмет да го откриете, аз няма да я допусна, защото тя няма да ни каже нищо относно онова, което се е случило в следобедна на убийството. Можете да го наречете характеристично доказателство, поведение или психическо предразположение — както намерите за добре, но на мен то продължава да ми прилича на очерняне. А аз нямам намерение да допусна такова нещо в моята съдебна зала.

— Много добре, Ваша чест.

Бен се усмихна. Беше спечелил точка. И то точка, за която неговият довереник се тревожеше най-много. Може би късметът му щеше да проработи. Може би сега беше подходящото време да се обърне към следващия голям проблем.

— Ваша чест, освен това стои и въпросът за моето искане да се ограничи обхватът на доказателствата.

— Точно така. Прочетох вашите изложения, мистър Кинкейд, но се боя, че по-скоро не съм склонна да отклоня представянето на ДНК експертизата.

— Ваша чест, това доказателство е било купено и за него е заплатено!

Съдията кимна:

— Факт, който вие без съмнение ще развиете по-обширно по време на кръстосания разпит. Ако съдебните заседатели сметат, че заплащането на пари опорочава доказателството, те съответно ще го отхвърлят.

— Но, Ваша чест... — Бен знаеше, че да се прекъсва съдията не е подходяща форма за продължаването на спора, но не можа да се въздържа. — Принципният проблем не е заплащането на пари. Принципният проблем е, че доказателството, основаващо се върху ДНК експертизата, не говори само по себе си. То трябва да бъде изтълкувано. За това са необходими експерти.

— Тогава наемете експерти. Не вярвам, че вашият клиент изпитва парични затруднения.

— Не изпитва, но аз не знам нищо, което да съответства на въздействието на едно свидетелство на обвинението, представено от някой доктор на медицинските науки, което съдебните заседатели, от своя страна, евентуално може и да не разберат, при вземането на решение по окончателния въпрос — виновен или невинен.

— Отново мисля, че тези въпроси могат да бъдат обсъдени при кръстосания разпит.

— Дотогава вредата ще е нанесена. Това е нова и все още несигурна наука. Тя не доказва нищо, тя просто предлага дадени обстоятелствени доказателства посредством статистически вероятности. Но съдебните заседатели просто не го знаят. Те виждат пред себе си един мъж в костюм, обкичен със степени, който застава на скамейката на свидетелите и започва да бърби на един жаргон, който те не разбират, за да им каже, че обвиняемият е виновен. Кой са те, че да се съгласят с него?

— Съдът винаги има свободата да отхвърли дадено доказателство.

Бен реши да проведе атаката по друг начин:

— Но, Ваша чест, не виждате ли какво става тук? Съдът не стига до свои собствени заключения. Той стига до заключенията, които му казва да вземе някой си високозаплатен експерт. Съдебните заседатели с всеки ден губят своята власт; всички важни решения се вземат от обвинителите, експертите и пресата, които им казват какво да мислят. При цялата тази шумотевица как можем да продължаваме да претендираме, че хората биват съдени от равни на тях? Ние трябва да теглим чертата.

— Интригуващ довод, мистър Кинкейд, но уви — неуспешен. Ще оставя доказателството. Ако няма нищо друго... — Тя удари с чукчето по съдийската маса. — ... съдът се оттегля. Процесът ще

започне в понеделник сутринта точно в девет часа. — Погледна към хората с камерите: — По централно стандартно време.

Разпоредителят призова всички да станат и съдията бързо се оттегли. Преди още да тръгне към своята маса, Бен откри, че Бълък е застанал съвсем близо до него.

— Сигурно се чувстваш адски гот с малката си съдийка на масата, а?

— Фантазираш си. Почтеността на съдия Харт е всеизвестна — и може би точно това те безпокои.

— Не забравяй, Кинкейд, очите на света са обърнати към съдия Харт. Те са обърнати към всички нас. Това е велик час.

Бълък се завъртя и се отправи към коридора, където бе приветстван от цяла орда репортери.

Очите на света, помисли си Бен. Все пак това беше плашеща мисъл.

Той прибра книгата в куфарчето си и тръгна, като се надяваше, че ще може да избегне пресата. Сцената вече бе напълно готова. Съдия Харт нямаше да му позволи повече междучасия. Не можеше, не и сега. Нито пък пресата. А и Бълък щеше да прави всичко по силите си, за да получи обвинителна присъда.

А Бен? Всичко, с което разполагаше, бяха някои подозрения, от които не можеше да докаже нито едно пред никой съд. Това трябваше да се промени. Бен не знаеше как, но по някакъв начин трябваше да се промени.

В противен случай Уолъс Барет беше загубен.

[1] Цирк на медиите (лат.). — Б.пр. ↑

32.

Джоунс вече ги очакваше, когато Бен и Кристина се върнаха в кантората.

— Как мина? — попита жадно той.

Бен мина край него:

— Не питай.

— Това да не би да значи лошо? — продължи да разпитва Джоунс.

— С Бен не може да се разговаря — отговори Кристина. — В ужасно настроение е. Съдията му се нацупи и той мисли, че е изгубил делото.

Джоунс успя да спре Бен, преди той да се вмъкне в кабинета си:

— Касира ли призовката?

Бен се измъкна от своята унесеност:

— Какво?... А, онази работа. Да, успех.

— Поздравления!

— Но изгубих иска за ДНК.

— Не се будалкай. Да не би да си мислил, че съдията ще реши да изключи най-силното доказателство в делото?

— Е, все пак се надявах...

— Тогава си мечтал. Все пак ще измислиш някакъв начин да докажеш, че Уолъс е невинен.

— Така ли? Бих желал да ми обясниш как. Влезе ли във връзка с Уитман?

— Да. Отрича да е бил където и да е край парка миналия вторник. Казва, че има поне десетина души, които ще свидетелстват, че е прекарал вечерта в дома си. Казва, че ако излезеш публично с тези си обвинения, ще те даде под съд.

— Велик американец. Какво прави Лавинг?

— Опитва се да намери мъжа, с когото Уитман се е срещнал в парка, или някой, който да може да го идентифицира.

— Някакъв резултат?

— Все още не.

— Значи основното е, че процесът започва в понеделник сутринта и ние нямаме никаква защита.

— Имаме Уолъс Барет.

— Никой няма да му повярва.

— Аз му вярвам.

— Аз не гледам телевизия.

Бен отвори вратата на кабинета си и метна куфарчето вътре.

— След като веднъж ДНК експертизата влезе в процеса и съдебните заседатели почнат да слушат брътвежите на някой доктор на медицинските науки за вероятностите, генните идентификатори и какво ли не още, съдебните заседатели ще се объркат толкова много, че в края на краищата ще повярват точно на онова, което медиите са им казвали да вярват в продължение на седмици. Че Уолъс Барет е убил семейството си.

Кристина сложи ръка на рамото му:

— Ще измислиш нещо. Трябва ти време да обмислиш нещата. Потърси вдъхновение от нас! Погледни на света с третото си око!

Бен направи гримаса.

Джоунс влезе в кабинета:

— Сутрешната поща, шефе.

Бен взе купчинката писма и един пакет с размер на книга:

— Благодаря. Поеми обажданията по телефона.

— Дадено. Защо?

Бен леко се усмихна:

— Ще бъда зает да обмислям нещата и да търся вашето вдъхновение!

Той затвори вратата на кабинета след него, свали сакото си и рухна в един стол зад бюрото. Никога в живота си не се бе страхувал от процес, както сега от този. Никога не се бе чувствал толкова безсилен. Никога не бе чувствал толкова отчетливо недостатъците на съдебната система. Знаеше, че Барет не е убил семейството си. Знаеше го! И Лавинг беше събрал силни доказателства, които ясно сочеха кой го е направил. Но той беше почти в невъзможност да го докаже пред съда. Истината нямаше да се чуе. А дори и да се чуеше, никой нямаше да ѝ повярва.

Бен прегледа телефонните обаждания, които Джоунс бе пхнал в ръцете му. Повечето бяха от репортери, които искаха интервю. Дори

някои от голямата телевизия бяха проявили интерес. Майчице, помисли си, Кети Курик е много сладка. И умна при това...

Но не. Медиите вече бяха се намесили твърде много в този процес. Всъщност заради тях трудно успяваше да диша. Как можеш да ръководиш защитата, разследването, как можеш да планираш, дори да мислиш, когато знаеш, както казва Бълък, че очите на света непрекъснато са вперени в теб? Можеш ли да осигуриш честен процес за един човек от тенджерата под налягане?

Бен потърка слепоочието си. Трябваше да види Барет, да му съобщи за изслушването, но точно сега не можеше. Нямаше да издържи едно пътуване до затвора в този момент. Никога не бе обичал да го прави.

Никога не обичаше да го прави, защото не можеше да не си спомни своето първо посещение в една затворническа килия, посещението, което бе завършило толкова ужасно, посещението, което в буквалния смисъл бе променило живота му.

Оня път, когато бе отишъл да посети собствения си баща.

Ако Бен не познаваше толкова много хора от шерифството, защото работеше в прокуратурата, никога нямаше да успее. Четвъртият ден на процеса продължи до късно и часовете за посещение отдавна бяха минали.

Когато Бен влезе в килията, баща му го посрещна с думите:

— Какво, по дяволите, правиш тук? Не съм те викал!

— Помислих, че може да поговорим.

— Сгрешил си. Стража!

— Успокой се. Никой няма да ни безпокои в продължение на десет минути, каквато и аларма да вдигаш. Отидоха да пият кафе.

— О, ти всичко си уредил, така ли? Браво на теб!

Бен несръчно застана пред него. Нямаше къде да седне, нямаше къде да сложи ръцете си:

— Как... върви?

Баща му изсумтя:

— Ти си адвокатчето, дявол да го вземе! Ти ще ми кажеш.

Лошо начало. Бен отново опита:

— Видях, че „Дейли Оклахоман“ пуска голяма редакционна статия за процеса.

— А, да, те правят такива неща.

— Процесът не върви особено добре, нали?

— Не. Това трябва да те прави много щастлив. — Той се извърна встрани. — Може би твоят клиент ще те повиши!

Бен изруга наум. Бореше се за думите, бореше се за въздух:

— Виж какво, не знам как да го направя или как да го кажа, тъй че само ще те информирам. Ти искаше да научиш за Пъркинс, нали?

Доктор Кинкейд вдигна вежди.

— Някой си Андрю Пъркинс. Искаше да разбереш дали обвинението знае за някакъв човек на име Андрю Пъркинс, нали? Е, знае. Той ще свидетелства, вероятно като техен последен свидетел, за... — Бен отклони погледа си. — ... оня доклад, който е писал за СКЕД, преди да се използва. Той очевидно мисли, че ясно е изразил... хм... безпокойството си, че клапанът не е безопасен. — Бен несръчно се изкашля. — В доклада твоето име е в списъка на дистрибуторите.

Доктор Кинкейд сви устни:

— Ти наистина ли се опитваш да ми помогнеш?

— Ами дочух нещо в коридора и помислих, че...

— Опитваш се да ми помогнеш. Накрая си решил, че няма нищо лошо в това да сториш нещо за стария си татко, нали?

Погледът на Бен безуспешно се опитваше да намери очите на баща му.

— Да, опитвам се да ти помогна.

— Е, много е късно!

Ръката му изведнъж се вдигна с такава бързина, че Бен нямаше никаква възможност дори да види юмрука, камо ли да се отстрани. Баща му го удари с цялата сила на всичките си килограми, с такава сила, че върху лицето на Бен остана видим белег.

— Глупава, мързелива, дребна гадино! Не си ли помисли, че вече знам? Как според теб съм прекарал тези седмици, като безделнича и си въртя пръстите ли, докато твоите приятелчета, прокурорите, се опитват да ме разпънат на кръст? Мислиш ли, че съм си седял на задника, докато ти си се борил с чувствителната си дребна съвест? На мен ми беше нужно да знам за Пъркинс преди седмици, преди слушането пред съдебните заседатели! Тогава трябваше да ми помогнеш! Ние можехме

да сринем със земята достоверността на неговите данни по-рано, когато това все още имаше някакъв смисъл. Сега всички тайни са на бял свят. По дяволите, Пъркинс е в техния свидетелски списък!

— Съжалявам — каза Бен. Челюстта го болеше, когато я размърдаше. — Не знаех. Аз само... само исках да ти помогна.

— Е, ти прецака цялата работа, Бен. Както обикновено. Ти си едно тъпо, тъпо леке. Винаги си бил и винаги ще бъдеш.

— Знам, че не мислиш така. Ти просто си разстроен, тревожиш се...

— Тревожа ли се? Наистина се тревожа! Знаеш ли какво искат да направят с мен? Искат да ме заключат и да хвърлят ключа в морето! Искат да кажат на хората, че аз съм убиец. Разбираш ли го? Аз съм лекар! Аз спасявам живота на хората! Можеш ли да си представиш какво ми е, когато хората говорят, че съм убиец?

— Знам, че трябва да е трудно...

Баща му така беше стиснал зъбите си, че едва можеше да говори:

— Не, не е само трудно, тъп, гаден гъз такъв! Невъзможно е! То е повече, отколкото аз — отколкото *някой*... — Цялото му тяло почна да се тресе, от всяка пора струеше енергия. — Това не е честно!

Сякаш предишният доктор Кинкейд беше изчезнал, а на негово място се бе появил съвършено нов човек, сякаш змията беше захвърлила старата си кожа и сега сияеше в новото си одеяние. Той прекоси малката килия с такава бързина, с такъв ожесточен гняв, че Бен нямаше никаква възможност да реагира, още по-малко да се предпази. Баща му отново го удари, този път със свит юмрук, точно в средата на лицето. Бен падна напред, като изгуби равновесие и не можеше да стои на краката си.

— Носът ми — изпъшка. Той обви баща си с ръце и се опита да избегне падането си.

— *Махай се... от мен!*

Баща му се опита да го избута, но Бен го държеше здраво.

— Престани! Не знаеш какво правиш!

— Имаш... пълно... *право!*

Доктор Кинкейд ритна с коляно Бен в стомаха и го улучи в слънчевия сплит. Бен се олюляваше напред-назад, като се опитваше да се задържи на крака.

Той сви ръка, като се опитваше да се предпази, но баща му не му позволи. Доктор Кинкейд вдигна юмрук и още веднъж го стовари върху лицето на сина си.

Този удар свали Бен на колене.

— Престани — прошепна той, останал без дъх. — Недей... — Помещението почна да се върти пред очите му. — Мисля, че носът ми е счупен.

— Добре!

Яростта изпълваше лицето на баща му и сякаш се лееше от очите му. Той цял се тресеше, а тялото му в същото време сякаш се бе вцепенило.

— Тъпо... гадно... леке!

Баща му отново вдигна крак и силно ритна Бен в корема. Бен падна на пода на килията.

— Ще се бориш със съвестта си, а? Ще ти дам една борба!

Кракът му отново се вдигна. Бен не можеше да проговори, не можеше да реагира, само усещаше, че нещо дълбоко в него се скъса и раздиращата го болка отново и отново се връща в тялото му.

— Моля те... престани!

Бен с огромно усилие успя да изговори тези думи. Главата му безсилно се отпусна върху пода.

А после всичко свърши. Както внезапно го бе обхванала, така внезапно яростта му премина. Доктор Кинкейд падна върху матрака в ъгъла на килията, с глава, притисната към възглавницата, вперил поглед в сивата каменна стена.

С огромно усилие, като се бореше с болката, която всяко движение му причиняваше, Бен застана на четири крака:

— Татко?

За свое удивление разбра, че баща му плаче.

— Махай... се! — каза баща му, без да погледне към него.

Бен изтри кръвта от лицето си и бавно пролази до вратата на килията. Когато пазачът пристигна, той вече бе успял да се изправи на крака, въпреки че бе мъчително ясно какво се е случило. Бен не промълви нито дума.

Малко след тръгването на Бен и преди пазачите отново да проверят затворника си, доктор Едуард Кинкейд получи масивен инфаркт. Според лекарите, които се заеха с лечението му, свързаните

със стреса хормони бяха нахлули в кръвта му, като бяха предизвикали огромни увреждания на стените на артериите. Увредените артерии бяха попречили на сърцето да изпомпва кръвта, като бяха насочили кръвния поток към сърцето му. Те подчертаха, че това е четвъртият инфаркт, получен от него, че неконтролираният гняв беше нанесъл непоправими вреди върху целия му живот, че Бен не бива да се самообвинява за нищо.

Но той, разбира се, се обвиняваше.

На другия ден Бен си подаде оставката от окръжната прокуратура. След шест седмици — две седмици след като баща му почина и един ден след като лекарят сне превръзката от носа му — Бен се премести в Тълса, за да започне работа в голяма адвокатска фирма. Почваше всичко наново, оставил нещастieto и неуспеха зад себе си.

Или поне така мислеше.

Бен притисна челото си с ръка. По пръстите му се стичаха сълзи. Боже господи, Бен, каза си той. Ти мислеше, че си приключил с това. Минаха години. *Години!* Баща ти е мъртъв. Вече нищо не можеш да направиш за него. Всичко свърши.

Не беше свършило, разбира се. Не беше свършило и като че ли никога нямаше да свърши, няма значение колко време е изтекло.

Тик-так, тик-так, тик-так...

Времето продължаваше да върви. Вместо да остави багажа си отзад, Бен продължаваше да го носи, крепейки го върху главата си като някакъв безумен шерп. Години на нещастие, години на вина. Всички онези „бих искал“, „ако можех“. Ако само се бях опитал да го опозная по-добре. Ако само му бях казал какво мисля. Бих искал...

По дяволите!

Тик-тик-тик-тик-тик-тик-тик...

Мислеше, че оставя всичко това след себе си, когато караше по магистралата и се установи в Тълса. Каква шега! Той кандидатства за работа за голяма адвокатска фирма. Когато това не стана, кандидатства в една голяма корпорация. Трябваше да минат години, преди да повярва, че може да работи самостоятелно. Ако въобще беше повярвал. Трябваше да минат години, за да разбере, че не може да

напредне достатъчно или не достатъчно бързо, защото единственото, което всъщност се опитваше да направи, беше да избяга от себе си.

Ти, който губиш всяка игра!

Тик, тик, тик, тик, тик, тик...

Ти уби баща си.

Тик, тик, тик, тик, тик...

Вината беше изцяло твоя. Той те мразеше.

Тик, тик, тик, тик, тик, тик...

Има и друго, помисли Бен. Мразя този часовник.

Тик, тик, тик, тик, тик...

С изключение... Бен поклати глава и се опита да се измъкне от тази горчива паяжина. С изключение, повтори си той. С изключение на един безумен проблем.

В кабинета си той нямаше часовник.

Бум!, беше казал гласът от видеокасетата. *Следващият си ти.*

Бен скочи от стола и се втурна в преддверието.

— Всички вълн! Веднага!

Кристина изгърва купчинка книжа.

— Какво...

— Не питай! Хайде! — Бен я завъртя и я избута към вратата. —

И ти, Джоунс! Вълн!

Джоунс се взираше в екрана на компютъра.

— Дай ми само пет секунди, за да го сейфам.

— Не! *Веднага!*

Бен го сграби за ревера и помъкна навън и двамата. Ръка за ръка, те побягнаха по улицата.

Не мина и секунда. Още не бяха прекосили улицата и наполовина, когато експлозията избухна през прозорците на кантората и се разнесе в центъра на Тълса. Отначало се появи внезапна светкавица от нажежена до бяло светлина, която беше последвана от порив на ураганен вихър, толкова силен, че прикова тримата към постройката от бели тухли на противоположната страна на улицата. Гърмежът като че ли разтърси земята, мъчителен и оглушителен. Земята се разтърси и тримата паднаха на колене. Във въздуха летяха дървени и метални отломъци. Прозорците не само в кантората на Бен, но и по фасадите на всички околни постройки се изпочупиха.

Бен се обърна и загледа през гъстия черен облак от дим. В зейналата кухня на кантората му ярко избухна силен огън. Основите на сградата се разкриха и почнаха да се пукат, после рухнаха. Разтопената стомана се огъна и се стовари върху земята, като повличаше всичко, свързано с нея. Последваха още няколко взрива с по-малка, но все още разрушителна сила. После стените също рухнаха; из огнения ад полетяха тухли.

А после всичко свърши. След грохота на експлозията настъпи тишина. Чуваше се само пращенето на пламъците.

— Добре ли си? — прошепна Бен.

Кристина кимна. Лицето ѝ беше червено и издраскано от тухлената постройка. Челото ѝ кървеше на две места. Но беше жива.

— Джоунс?

Джоунс се опита да се усмихне:

— Ще живея. Но какво стана, дявол да го вземе?

Бен не можеше да му отговори. Всичко, което успя да направи, бе с усилие да се изправи на крака и да продължи да се взира във виещия се облак дим и огъня, които преди тридесет секунди бяха кантората му.

Бум!, гласеше съобщението. *Следващият си ти.*

ТРЕТА ЧАСТ
СЕМЕЙНА ЗАПАЗЕНА МАРКА

33.

Съдебният разпоредител на съдия Харт бръкна във фунията и извади първото име:

— Елизабет Макфърсън!

Една млада жена от третия ред в галерията, вероятно около тридесет и няколко годишна, остави романа с мека обложка и тръгна към определеното за съдебните заседатели каре. Като стигна там, тя седна на първия стол в най-отдалечения край на задния ред.

— Харисън Джеймс Дентън!

Дентън беше по-вежлив, по-енергичен, по-буден. Той скочи и бързо се отпрати към карето, дългата му коса се развяваше зад него, върху лицето му бе изписана загрижена усмивка.

— Той знае — прошепна Харълд Сакс в ухото на Бен.

Бен кимна в знак на съгласие.

Така процесът най-после започна. След като всички юридически формалности приключиха, след като по исковете бяха издадени постановления и безкрайните разгорещени спорове в съдийските кабинети бяха приключили, накрая се стигна до избора на дванадесетимата души (четирнадесет, като се броят и двамата алтернативни кандидати), които щяха да решат съдбата на Уолъс Барет. Дали да живее, или да умре; дали да стане свободен човек, или да прекара остатъка от живота си в затвора.

Краят на седмицата се бе превърнал в невъобразим кошмар за Бен, като се почне с разрушаването на кантората му и влошилото се оттам положение. Кристина бе получила няколко по-незначителни нарязвания и одрасквания, лекарите бяха извадили няколко стъклени парченца от Джоунс, но те всички бяха останали живи и можеха да действат. Най-лошото беше последвалият психически шок; никой не може да избегне една едва ли не неминуема ужасна смърт и след това да не чувства някаква травма.

Експлозията бе унищожила кантората, но бе нанесла сериозни щети и върху заложената къща и ресторантчето. Според предварителните съобщения от полицейския отряд сапъори и

специалисти по експлозии на Тълса, тя е била предизвикана от устройство, вероятно поставено в пакета, получен от Бен с пощата му, но който той, слава богу, не беше отворил. Основните съставни части на бомбата били две всеобщо използвани химически течности, които човек би могъл да открие в буквално всяка кухня или перално помещение в Тълса. Поотделно те бяха безвредни. Но поставени в бомбата, получаваха възможност едната да проникне в другата и така се образуваше бавнозапалима течност, която в резултат неизбежно предизвикваше силна експлозия. Майк бе проявил професионален интерес към случая и беше уверил Бен, че полицията ще го разследва възможно най-внимателно, но простичката истина беше, че тя не разполагаше с никакви значителни улики. Никой нямаше и най-бегла представа кой бе изпратил бомбата. А като се имаше предвид огромният предварителен интерес към процеса, бомбаджията би могъл да бъде едва ли не всеки.

На Бен ужасно му се искаше да може да прекара един дълъг възстановителен период, може би няколко седмици, на някой мексикански плаж, но нямаше време. Не можеше да разчита, че съдия Харт ще му даде отсрочка, особено след като очите на света бяха вперени в нея и Бълък дишаше във врата ѝ и вече я беше обвинил, че проявява пристрастност към Бен. Не, трябваше да бъде готов.

За щастие, веднъж в живота си Бен защитаваше клиент, който всъщност разполагаше с пари. Те наеха помещение в един апартамент на хотел „Марк“ на Адамс, близо до съдебната палата. Разбира се, разносните щяха да изядат част от хонорара на Бен, но при тези обстоятелства той почти нямаше избор.

Все пак имаше един светъл момент — Кристина бе занесла по-голямата част от бележките по процеса и доказателствата за копиране в „Кинко“, тъй че те не бяха пострадали при експлозията. Но почти всички материали на Бен бяха унищожени. Както и цялото им офисоборудване. И цялата информация, събрана от Джоунс в компютъра му. Дори нямаха пишеща машина, с която да работят. Изобретателна, както винаги, Кристина бе успяла да вземе под наем най-необходимото и то беше доставено в хотелското помещение. Но Бен нямаше застраховка против злополука, а неговият хазаин не беше сигурен, че неговата собствена полица включва и терористични действия.

Все пак най-лошата част от уикенда, вероятно дори по-лоша и от самата експлозия, се дължеше на Харълд Сакс. Сакс беше консултантът по състава на съдебните заседатели, когото Барет бе настоял да наеме. Той беше един дребничък мъж от Бостън, свръхсамоуверен, свръхсамомнителен, очевидно свикнал всяка негова дума да се приема като току-що получена от планината Синай.

— Ето как виждам нещата аз — бе казал Сакс, след като току-що бе изял последния залък от сандвича на Бен, донесен му като румсървис в хотелската стая, — ние имаме нужда от чернокожи заседатели. Колкото е възможно повече. Всичките дванадесет, ако може.

— Това няма да стане — осведоми го Бен. — Ние сме в окръг Тълса. Ще имаме късмет, ако получим и двама. Най-много — трима.

— Е — каза Сакс, усмихвайки се с онази противна усмивчица, която Бен ненавиждаше, — зависи от това колко бели заседатели ще отхвърлиш, нали така?

— Съдия Харт не е идиот. Тя няма да отстрани никого, освен ако няма основателни причини. И аз евентуално ще получа шест отвода. Казах ти — двама, най-много трима чернокожи.

— Хм!

Сакс започна да потупва с пръсти челото си и потъна в мисловен процес, който, подозираше Бен, беше по-близък до Макиавели, отколкото до Кларънс Дароу.

— Може би ще можем да направим нещо.

— Всъщност каква е тази твоя натраплива мисъл за чернокожите заседатели? Да не би да мислиш, че чернокожите ще се отнесат по-съчувствено към Барет, защото и той е негър?

— С една дума — да.

— Не вярвам.

— Погледни анкетите, които съм направил.

Сакс беше прекарал миналата седмица в провеждане на редица анкети на стойност почти тридесет хиляди долара от парите на Барет.

— Анкетираните афроамериканци са далеч по-склонни да мислят, че Барет е или би могъл да е невинен. Това не би трябвало да ни изненадва особено много. Трябва ли да ти напомня за станалото с О. Дж. Симпсън?

— Е, ние, разбира се, няма да имаме преимуществено чернокожи заседатели, каквото и да показват анкетите ти.

— Предпочитаната от мен втора демографска категория са младите бели жени.

Бен започна да мига:

— Аз мислех, че като стереотип жените са повече склонни да се произнесат за обвинително заключение.

— Вярно е, особено ако обвиняемият е жена. Но в този случай с млади бели жени ние имаме едно по-специално привличане.

— И какво е то?

— Сексът.

Бен за втори път премига:

— Ще бъдеш ли така добър да се поясниш?

Сакс го сръга в ребрата:

— Е, стига, Бен. Съвсем не си толкова наивен, на какъвто се правиш!

— Не съм ли?

— Това е очевидно. Ние имаме за обвиняем един много красив мъж. Медийна звезда. Строен, мускулест атлет. Преди всичко с голям черен чеп. Белите жени обожават черни любовници. Знаеш ги какво казват. Когато веднъж си опитала с черен, няма връщане назад.

— Това е най-обидното...

— Дори и онези, които никога не са имали черни любовници, вероятно си фантазират на тази основа. Вероятно два-три пъти на ден.

— Откъде знаеш?

— Правил съм изследвания. Проучванията го доказват като неоспорим факт. Имам статистика. — Той смигна: — Защо според теб получавам толкова пари?

— Защото има богати обвиняеми, които правят всичко, за да не влязат в затвора!

Сакс скръсти ръцете си:

— Е, не мисля, че ти си се захванал с това дело безплатно!

Точка за него!

В неделя следобед нещата още повече се влошиха, когато шерифите донесоха въпросниците за кандидатите за заседатели, попълнени от всички евентуални съдебни заседатели. Всеки от

кандидатите е трябвало да попълни подробен въпросник от четиридесет и пет страници за себе си.

— Чудесно — каза Сакс, като взе няколко попълнени въпросника. — А сега нека си поиграем на предварителен разпит на кандидатите.

Бен си помисли, че изразът на лицето му определено прави излишен всеки облечен в думи отговор.

— Кинкейд, нека да ти помогна. Моля те. Утре, когато застанеш пред тях, вече ще бъдеш сам.

— Знаеш ли, имам да свършвам толкова много работа...

— Не знам какво да мисля за отношението ти, Кинкейд!

По едно време през уикенда Бен беше понижен от „Бен“ на „Кинкейд“.

— Не знаеш ли, че разпитът на кандидатите е най-важната част от процеса?

Бен захвърли писалката си:

— Слушай, знам, че това е важна част от процеса. Но аз, за разлика от теб, трябва да се подготвя и за всички останали части!

— Хайде, хайде! Нека минем няколко теста. — Той погледна към най-горния въпросник от купчинката, която държеше. — Чудесно, този момък кара голям черен пикап с лепенка върху бронята на колата с надпис: „Отстранете Клинтън и нейния мъж!“. Искаш ли той да е съдебен заседател?

Бен сви рамене:

— Трябва да знам малко повече за него.

— Грещиш. Трябва да знаеш, че той не ти трябва просто заради факта, че има пикап с противна лепенка върху него.

— Половината от населението на Тълса има пикапи с противни надписи на лепенките!

— Тогава на нас не ни трябва тази половина. — Сакс разлисти следващия въпросник: — А този? Той е бял и над петдесетте, педиатър е, има часовник с Мики Маус с диаманти и притежава басейн зад дома си. Него искаш ли го?

Бен се опита да влезе в тон с играта:

— Лекар, а? Ами вероятно е интелигентен.

Сакс му подхвърли въпросника, като се хилеше:

— Чакай, чакай! Сякаш интелигентността е онова качество, което ти трябва у един заседател! Ти си в защитата, помниш ли?

— Това не значи...

— Ти възнамеряваш да пледираш, че Барет е бил несправедливо обвиняван, нали така?

— Е, нещо такова...

— Че цялата тази работа е един голям заговор? Че някои са имали намерение да го махнат?

— Така е.

Сакс сръга Бен в ребрата и му намигна:

— Повярвай ми. На теб не ти трябва интелигентни съдебни заседатели!

— Но истината...

— И още повече че той е богат бял доктор. Нали знаеш кого наистина мразят те?

— Юристите ли?

— Да. Но знаеш ли кого мразят белите повече и от юристите? Момчета, които са имали безсрамието да се измъкнат от гетото, към което принадлежат.

Бен го изгледа с отвращение:

— Това научен анализ ли е? То не е нищо повече от куп стереотипи и фанатизъм, струпани на едно място и продавани като наука за повече от шестдесет хиляди долара!

— Кинкейд, има си основания за превръщането на стереотипите в стереотипи! И те са, че са верни!

— Понякога да. Но понякога не. Ето за какво съществува процедурата за предварителното разпитване на кандидатите за съдебни заседатели! Когато всичко се каже и направи, никой не знае кого ще изберат на другия ден. Човек не може да влезе в главите на тези хора. Не може да се промъкне в сърцата им. Всичко, което можем, е да им зададем правилните въпроси, да ги погледнем в очите и да се надяваме!

— Кинкейд, ти започваш утре и... *се надяваш*? — Той особено подчерта тази дума. — По същия начин можеш да купиш на клиента си еднопосочен билет за коридора на смъртта.

— По-скоро ще направя това, отколкото да заставам пред групата евентуални заседатели, като мисля, че всички те са отвратителни,

ограничени фанатици!

Оттук всичко тръгна надолу. Двамата все още продължаваха да си говорят, но отношенията помежду им бяха развалени до крайна степен. Джоунс пренасяше бележките от едната до другата страна. Двамата отидоха в съда с отделни коли.

Стражата бе довела Барет при масата на защитата преди пристигането на заседателите. Той изглеждаше впечатляващо спокоен и съсредоточен, като се има предвид какво щеше да започне. Бен обаче знаеше, че вътрешно се разкъсва.

След като разпоредителят съобщи имената, обвинението — трима души, възглавявани от Бълък, можеше пряко да се обърне към заседателите. След него беше Бен. А после идваше времето за истинската работа.

Кристина, слава богу, е тук, помисли Бен. Той вярваше в нейния инстинкт. Искаше само да се надява, че тя ще държи Сакс настрана от себе си с неговите статистики и проучвания.

Разпоредителят извика последното име, но никой не мръдна. Всички погледи започнаха да оглеждат съдебната зала.

— Тук ли сте? — попита разпоредителят.

Бен забеляза една жена на предния ред в галерията — крехка, на около четиридесет и пет години, върху чието лице бе изписано огромно колебание. В съзнанието ѝ ставаше нещо. Каквото и да беше то, тя не можеше да се реши.

— Ще опитам отново — заяви разпоредителят. Той погледна към листа хартия в ръката си. — Последният съдебен заседател е Дийна Мийндърс.

34.

Дийна разбра, че трябва да направи нещо, и при това бързо, но по някаква странна причина не можеше да накара краката си да се размърдат. Какво правеше тук? Не биваше да идва; трябваше да накара шефа си да каже, че не ѝ разрешава да се отлъчва от работата си, или да твърди, че има малки деца, които се нуждаят от нея, каквото и да е. Но глупаво или не, сега беше тук, мъжът съобщи името ѝ и тя трябваше да си наложи да стане и да тръгне.

Дийна с усилие се изправи и зае мястото си в карето на съдебните заседатели. Е, разбира се, още не бяха я избрали за заседател. Какво толкова имаше? Тя знаеше за многобройни случаи на заседатели, които бяха отказвали да участват в подобни големи дела за убийство. Щяха да намерят някаква причина, за да не я изберат. Особено ако им кажеше...

А, там беше работата. Трябваше ли да им каже? Знаеше, че трябва, знаеше, че е морално задължена да им каже.

Но щеше ли?

Добре, казваше си тя, не беше се предложила сама, но ако ѝ зададяха точните въпроси, трябваше да отговори честно.

Точно така. Едва не се изсмя на висок глас. Какво биха могли да я запитат, което да разкрие тайната? Извинявайте, госпожо, но да не би по някаква случайност дъщеря ви да е свързана с един мъж, за когото мислите, че всъщност носи отговорността за избиването на семейството на обвиняемия? Разбира се, не мислеше, че някой би могъл да ѝ зададе такъв въпрос.

Следователно проблемът беше трябва ли да премълчи, или трябва да каже истината?

И проблемът беше, ако постъпеше както трябва, какво ще стане с Марта?

Не можеше да повярва, че Марта съзнателно е участвала в убийствата. Въпреки всички болезнени моменти, през които двете бяха преминали в последните няколко години, тя знаеше, че Марта в основата си е благородно, отговорно дете.

Но окръжният прокурор, разбира се, не познаваше Марта. Ако оправдаеха Барет и той бе принуден да потърси други заподозрени, прокурорът сигурно щеше да се насочи към Бък. А от Бък до Марта имаше само една крачка.

Щеше ли той да обвини Марта в съучастничество? Разбира се, че щеше. Обществото щеше да го изиска. Медиите щяха да нададат вой да го направи. В края на краищата те много повече предпочитаха идеята за наличието на заговор пред тази за самотния убиец. Заговор звучеше далеч по-секси, беше далеч по-интригуващо.

Марта щеше да иде в затвора. Може би не завинаги, но за достатъчно дълго време, за да бъде животът ѝ непоправимо разбит. Човек не можеше да се отърве от такива белези.

И така, трябваше ли Дийна да направи, каквото трябваше да направи?

Но как можеше да го стори? За бога, та тя беше майка. Целият ѝ живот се градеше върху предпоставката, че трябва да се грижи за дъщеря си, да я защитава, да я води, да ѝ помага да си уреди щастлив и плодотворен живот. Просто не можеше! Дори и ако...

Тя леко извърна глава и се загледа в бившия кмет Уолъс Барет, седнал до своя защитник на масата на защитата. Той се опитваше да бъде силен, би казала тя, но беше тревожен. Можеше да го види в лицето му. И кой нямаше да се тревожи, ако бе на негово място? След всичко онова, през което бе минал. И за което отчасти и тя бе спомогнала.

Отмести поглед и се загледа в ръцете си.

Да. Дори и ако!

35.

Като водещ обвинението Бълък даде първия залп по групата евентуални съдебни заседатели. Той приближи до тях с обичайното си спокойно държане. Изглеждаше много добре, застанал пред съдебните заседатели, както Бен чудесно знаеше. Освен това беше умен, знаеше много и бе решителен, но преди всичко притежаваше онова специално качество, което предизвикваше реакция сред заседателите. Вдъхваше някакво доверие, носеше атмосфера, изпълнена с правдивост. Но каквото и да беше, то нито можеше да се научи, нито да се предаде някому. Човек или го имаше, или го нямаше.

Бълък го имаше. Бен го нямаше.

Бен много пъти се бе опитвал да съперничи на поведението на този човек, на неговото отношение, но никога не бе успявал. Всъщност всички опити бяха безполезни. Оставаше му единствено да бъде сам себе си и да се надява на най-доброто.

Обичайният проблем с разпита на евентуалните съдебни заседатели беше в това, че цялата процедура бе отегчителна и отнемаше много време, един твърде дълъг пролог преди основното събитие. Съдебните заседатели бяха готови да се включат, а вместо това трябваше да прекарват часове, в които им се задаваха въпроси. Все пак веднага стана очевидно, че точно това днес нямаше да се превърне в проблем. В края на краищата този процес беше всичко друго, само не и безинтересен, и съдебните заседатели бяха нащрек, готови и изпълнени с желание за работа. Те искаха да бъдат в този състав. И кой нямаше да го пожелае? Това беше процесът на века.

Бълък ги погледна и започна.

— Вие знаете защо сте тук — заяви той. Замълча, като позволи думите му да проникнат в тях. — Лично аз бих предпочел да не знаехте. Това щеше да направи избора на заседатели далеч по-прост. Но знам, че вие знаете. Знаете какво дело ще слуша този състав. И вие знаете... колко е важно онова, което ще се опитате да направите. Колко е важно да видиш, че правосъдието е раздадено.

Бен трябваше да се възхити на ума на Бълък. Той не водеше спор — е, не точно, Ваша чест! — и не ги принуждаваше да постановят обвинително заключение — е, не точно, Ваша чест! Но беше близо до това. Достатъчно близо, тъй че те не можеха да пропуснат смисъла на думите му.

— Обвиняемият по това дело е един мъж на име Уолъс Барет. — Той посочи обвиняемия. — Има ли някой, който да не познава мистър Барет? — Нито една ръка не се вдигна. — Да, именно в това е проблемът. Ние, обвинителите, винаги се безпокоим, когато трябва да съдим прочути личности. Когато хората гледат някого по телевизията или в някое спортно събитие, те придобиват усещането, че сякаш го познават. Разбира се, че не го познават. Не знаят нищо за неговия действителен живот. Но мислят, че знаят. Той е онова усмихващо се лице на телевизионния екран в тяхната всекидневна. Те го харесват. И заради това е извънредно трудно да ги убедиш, че той навярно е направил нещо не в реда на нещата. — На това място Бълък забави речта си и вдигна гласа си с цяла октава: — Дори и когато извършеното престъпление е толкова ужасяващо като престъплението от това дело. — Бълък съсредоточено се отправи към другия край на карето на заседателите. — Затова и аз трябва да ви задам този въпрос. Има ли между вас някой, който мисли, че онова, което знае за мистър Барет (или онова, което мисли, че знае), би му попречило да прецени фактите и доказателствата по това дело безпристрастно? Има ли някой? Моля ви да бъдете честни. Аз не желая да ви затруднявам. Просто искам да знам.

Една по-възрастна жена от задния ред, Мерилин Маккензи, колебливо вдигна ръка.

— Мисис Маккензи. Вие мислите, че може би ще ви бъде трудно да ни сътрудничите?

Тя сви устни и заговори бавно:

— Не. Само се боя... Добре, само че аз чух толкова ужасни неща за всички тези страхотии, които е причинил на семейството си, че просто не знам дали бих могла да повярвам на нещо, което той или неговият адвокат имат да ни кажат.

От мястото, където бе настанена пресата, се разнесе шум. Бен скочи на крака:

— Ваша чест...

Съдия Харт кимна. Тя много добре разбираше предубедения характер на забележките, направени от тази жена пред погледа на всички евентуални заседатели. Забележки, които можеха да сложат край на процеса, преди още той да бе започнал.

Съдия Харт се наведе към карето на заседателите:

— Мисис Маккензи, вие трябва да разберете, че никой не твърди, че обвиняемият е направил каквото и да е. Предполага се, че той е невинен.

— О, правилно. Но всички знаят...

— Мисис Маккензи — твърдо продължи съдията. — В този щат обвиняемите са невинни до доказване на противното. Срещу обвиняемия досега не е било представено никакво доказателство. Това означава, че до този момент във времето той е невинен и вие ще трябва да го мислите за такъв. Разбирате ли ме?

— Да, аз знам правилата, но все пак...

— Няма все пак. Така е.

Мисис Маккензи навлажни устните си, отпусна се обратно на мястото си и не каза нищо повече.

Съдията пространно се обърна към заседателите:

— Аз искам да предупредя вас, т.е. всички евентуални съдебни заседатели, че не бива да обсъждате или да си вадите заключения, докато доказателствената част на процеса не приключи. Нещо повече — до каквито и заключения да стигнете, те трябва да се основават върху представените на процеса доказателства и върху нищо друго. Забележките на мисис Маккензи се отхвърлят изцяло. — Тя се обърна към Бен с уморен израз на лицето си: — Съгласен ли сте, господин защитник?

Бен кимна:

— Благодаря ви, Ваша чест.

Той съвсем ясно четеше какво говореха очите ѝ; самият той мислеше същото. Ако не можеха да преминат първия въпрос от предварителния разпит на евентуалните заседатели непредубедено, каква надежда можеха да хранят за цялостното провеждане на един честен и без никаква предубеденост воден процес?

Мисис Маккензи бе извинена и отстранена, Бълък продължи с въпросите си, като грижливо, но систематично разпитваше кандидатите за работата им, за семейството им, за техните навици и

хобита. Повечето от въпросите нямаха пряка връзка с делото. Много от тях бяха относно на пръв поглед всекидневни неща, които бяха споменати в писмените им отговори на въпросника. Повечето бяха въпроси, на които те лесно можеха да отговорят. Бълък не се опитваше да обърка никого.

И Бен също знаеше защо. Той много добре си спомняше съвета, даден му преди толкова години от Бълък: „Хората си мислят, че най-важната част от предварителния разпит е да научат нещо за заседателите — беше му казал той, — но грешат. Много добре ще е, ако можеш да четеш мислите им. Но погледнато реално, най-доброто, което можеш да направиш на предварителния разпит на кандидатите, е да ги накараш те да те разберат. Да ги научиш да те харесват, да ти се доверяват. Ако успееш да го постигнеш, по-късно в заключителната си пледоария, когато ги накараш да постановят осъдителна присъда, те ще го направят. Те ще направят онова, което ти искаш. Всъщност процесите са дълго и сложно нещо, а заседателите почти нямат време да следят всичко. Повечето от решенията им по принцип се основават върху думите на човека, на когото те мислят, че могат да вярват, а не на доказателствата. След като веднъж решат на кого могат да вярват, те ще направят всичко, което този човек им каже да направят“.

А Бълък майсторски умееше да печели доверието на съдебните заседатели. Бен беше направил две важни наблюдения, като и двете будеха тревогата му. Първо, забеляза, че заседателите изглеждат необикновено готови да сътрудничат, дори изпитваха силно желание да сътрудничат. Обикновено кандидатите са безразлични дали ще ги изберат за съдебни заседатели. Тези хора, напротив, изглежда, желяеха да бъдат избрани. Бен предполагаше, че това е съвсем естествено — беше голям процес, нещо, за което човек ще може да разказва на внуците си.

Другото, което забеляза, беше сериозният, опипващ, лишен от всякакви преувеличения характер на въпросите, които Бълък задаваше. Изглежда, прокурорът държеше да има умни заседатели.

Сега тази мисъл плашеше Бен.

Възможността Бен да започне разпита си на кандидатите дойде едва следобед. Той стегна вратовръзката си, наложи на лицето си своето най-сериозно изражение, приближи до карето на съдебните заседатели и се представи.

— Всички ние имаме интерес нещата тук да се развиват честно — каза им Бен и се надяваше, че те му вярват. — Убеден съм, че сте разбрали от забележките на мистър Бълък, че обвиненията срещу моя клиент, мистър Уолъс Барет, са много сериозни, тъй че ние искаме неговият случай да се разгледа възможно най-честно. — Хвърли поглед към Барет и се засмя: — Ето защо ще ви задам тези въпроси. Моля ви, недейте да мислите, че се опитвам да надникна в личния ви живот. Аз просто ще се опитам да науча колкото е възможно повече, за да можем да изберем максимално най-почтения състав.

С тези си думи Бен започна една безкрайна поредица от въпроси, предназначени да разкрият най-очевидните случаи на предубеденост. Познавате ли лично кмета? Работили ли сте някога за него или за неговия персонал? Вземали ли сте участие в предизборната му кампания за кмет? Бен знаеше, че отговорите ще бъдат отрицателни, но имаше нужда от нещо безопасно и непораждащо противоречия, за да вкара топката в играта.

Следващият кръг от подробни въпроси беше определено посложен. Обикновено Бен започваше, като питаше всеки поотделно дали познава обвиняемия. Проблемът сега беше, че всички познаваха обвиняемия. Всеки го бе виждал по телевизията. Всеки бе гласувал за или срещу него. И всеки знаеше за какво беше обвинен.

— Знаем, че всички вие познавате мистър Барет. Мистър Бълък вече говори пред вас за това. Но има ли някои от вас, които разполагат с някаква лична или частна информация, която би могла да окаже въздействие върху вашето решение?

Един мъж на средна възраст от втория ред вдигна ръка.

— Мистър Торес — попита Бен, — мислите ли, че имате някаква предварителна нагласа или идеи, които могат да повлияят върху работата ви като съдебен заседател по това дело?

— Да — твърдо отговори мъжът. — Не харесвам онова, което той направи. Ни най-малко.

Бен продължи предпазливо:

— Вие трябва да разберете, сър, че ние сме се събрали тук да решим какво е направил, ако въобще го е направил!

— Не говоря за някакво убийство. Говоря за оня пенсионен план за работниците от чистотата.

Бен се стъписа:

— За какво?

— За пенсионния план. Той оряза пенсионния план. Каза, че трябва да ограничи таксите за продажби. А наивници като мен, работили двайсет години за този град, зависим от тези пари.

— Сър, трябва да разберете, че процесът не е за това!

— Знам. Не съм глупак. И все пак на мен ще ми е трудно да забравя, че този човек провали излизането ми в пенсия. Мога да се обзаложа, че мнозина мислят като мен!

Бен дълбоко си пое дъх. Това беше развитие, за което той не бе помислил. Барет му бе казал, че се е опитал да получи повишение за градските служители; но не му беше казал за орязването на пенсионния план. Поне четирима от съдебните заседатели работеха за града по един или друг начин, както и съпругите на двама от тях.

— Сър, този процес има за цел да реши дали мистър Барет е извършил престъпление. Той не е референдум по неговите политически позиции.

— Може и тъй да е, господин защитник — отвърна Торес решително. — Но аз все още нямам плана, според който мога да се пенсионирам!

Бен погледна отново към Барет. Той подръпваше лявото си ухо, предварително уговорен сигнал за: „Махни този човек от състава!“. За нещастие Торес не бе казал нищо, което непоколебимо да сочеше, че не е в състояние да прецени дали обвиняемият е виновен или невинен и така да даде повод на Бен да настоява за неговото отстраняване. Бен трябваше да изчака и да използва правото си да поиска отвод.

— Има ли някой друг, който мисли, че неговите политически различия с обвиняемия ще го затруднят да вземе честно решение по обвиненията срещу мистър Барет?

Бен изчака няколко секунди, но нито една ръка не се вдигна. Не, разбира се. Беше задал въпроса по неправилен начин, беше ги накарал да вземат решение.

— Е, има ли някой от вас, който на практика не одобрява някое политическо решение, взето от моя клиент?

Шест ръце се стрелнаха нагоре. Като се добавят към тях шестимата заседатели, свързани с градски служители — и Бен вече разбра, че този въпрос ще трябва да се обсъжда доста продължително време.

След два часа Бен реши, че е научил всичко възможно, което би могъл да научи, и далеч повече, отколкото би желал да научи. Истината беше, че неговият клиент бе знаменитост, а признато или не, към знаменитостите в тази страна се отнасяха по-различно дори и в правораздавателната система. Мисълта, че би могъл да подбере състав съдебни заседатели, които няма да внасят свои предубеждения в работата на процеса, бе смехотворна.

Следващият важен въпрос от дневния ред на Бен бе още по-деликатен от предходния. Расизмът. Проблемът беше, че никой не възнамеряваше да си признае, че е расист, дори и да бе самият Велик дракон на Ку Клуks Клан. Бен добре го знаеше — и преди си беше патил от това. Ако имаше намерение да постигне нещо, трябваше да се опита да действа по-изтънчено.

— Както всички знаете, моят клиент е чернокож. В същото време, като гледам състава на кандидатите, виждам само двама чернокожи и един от испански произход. Това ще представлява ли проблем? — Знаеше, че няма да получи отговор на един такъв въпрос. Искаше само да сложи проблема на масата и да ги накара да помислят върху него. — Не си правете неправилни изводи. Не обвинявам никого за нищо. Но от работата по предишни дела знам много добре, че някои хора питаят не съвсем топли чувства към представителите на други раси. Може би сте имали някакви неприятни преживявания, когато сте били млади. Може би родителите ви са ви казвали някои неща, които вие сте възприели, без да си задавате повече въпроси. Няма значение как е станало така, но понякога то става. Ние не искаме да го приемем. Но то съществува. — Настъпи дълго мълчание. Бен отиде до другия край на карето на заседателите: — Не желая да злепоставям никого. Не се опитвам да ви подмамям към публично изповядване на греховете ви. Просто искам да ви помоля да направите нещо. Моля ви всички да затворите очи.

С угълчето на очите си Бен видя как Бълък нервно се размърда, готов да стане. После се спря. Можеше да си представи мислите, които препускаха из съзнанието му. Да, това определено излизаше извън правилата. Но срещу какво бихте могли да възразите, господин прокурор? Бълък отново седна на мястото си.

Бен насочи вниманието си към карето със заседателите:

— Добре, затворихте ли очи? Чудесно. Сега искам всеки, който мисли, че евентуално има някакви по-особени предпочитания или предразсъдъци, които биха могли да му попречат да бъде абсолютно честен по време на процеса, да вдигне ръка. Никой няма да узнае. Само вдигнете ръка. Аз няма да назова името ви. Ще видя, че се оттегляте от състава, но няма да кажа защо. Ще бъдете един от мнозината, които няма да участват в този състав на съдебни заседатели. Съгласни ли сте? Взрете се дълбоко в сърцата си. Бъдете честни с мен. Бъдете честни със себе си. Ако не можете да бъдете честен и безпристрастен съдебен заседател, вдигнете ръка. Моля ви.

Бен изчака десетина секунди. Никой не вдигна ръка. Е, опитът беше добър.

След това, за негово удивление, една ръка се вдигна нагоре. Мис Апълбий, възрастна жена от средния ред, бавно протегна ръка.

— Много добре — каза Бен. — Свалете ръцете си. И можете да отворите очи. Благодаря ви, че ми сътрудничихте.

После Бен постави безброй въпроси по безброй проблеми. Опитваше се да научи повече за кандидатите, като изтръгва малки късчета информация, която би могла да му каже повече от всичко онова, което би могъл да научи чрез пряко поставените въпроси.

Реакцията в отговор беше пряма, чувствителна и понякога учудваща. Кристина нахвърли в бележника си някои основни положения:

„Престъпниците имат твърде много права. А жертвите?“

„Обичам да оставам вечер с някоя ледена «маргарита», кръстословицата от «Ню Йорк Таймс» и с Реджис и Кати Лий. Всеки ден записвам на видео шоуто. Обичам този мъж.“

„Просто не разбирам днешните хора. Секс, секс, секс, като че ли никой не мисли за нищо друго. Лично аз не разбирам какво толкова има в това.“

„Корпорациите контролират Америка. Всеки може да бъде купен за пет пари.“

„Запитвали ли сте се някога дали когато помирисвате едно цвете, то също не ви помирисва?“

„Убеден съм, че ключовите личности в нашето правителство са били отвлечени и заменени с извънземни.“

„Моят зет Харълд беше вторият стрелец на тревистото хълмче.“

„Господин защитник, имате ли нещо против да ви попитам откъде сте си купили тази вратовръзка?“

„Не понасям адвокатите. Не влагам нищо лично.“

След като предварителният разпит на кандидатите за съдебни заседатели свърши, Бен се уедини в една странична стаичка със своя довереник, Кристина и, разбира се, с Харълд Сакс, консултанта по въпроса за избор на заседатели.

— Чудесно — каза Бен. — Да почнем сега с предрешените въпроси. Мисис Маккензи е преместена, за предпочитане в друг окръг. Торес очевидно не те понася, Уолъс.

— Съгласен съм — каза Барет.

— Значи е въвн от играта. Нещо друго?

— Мисля, че онази с отвлечените от извънземни трябва да си върви — предложи Кристина.

— Наистина ли? — вдигна вежди Бен. — А аз мислех, че ти искаш да я направиш водеща!

Кристина му отвърна с едва доловима усмивка.

— Хайде, стига шеги. Да се заемем със сериозна работа!

Сакс се насочи към средата на стаичката. В ръцете си държеше табло с графики и диаграми, посочващи позицията на всеки евентуален заседател. Освен това беше разработил кратка характеристика на всички по системата на Юнг, от която се виждаше кой към кой от юнгианските типове спадаше. Накрая беше изчислил тяхната сравнителна съвместимост с Уолъс Барет по една скала от единица до сто.

— Едно е очевидно. Онази стара жена в черните дрехи, Донъли, трябва да си върви.

Бен наклони главата си встрани:

— Наистина ли?

— О, да! Тя е точно нашият най-лош статистически, демографски и личностен тип.

— А аз мислех, че тя ми съчувства, когато наблягах върху нормата за „невинен до доказване на противното“!

— Тя просто се опитваше да бъде учтива.

— И мислех, че се отнася скептично към онова, което Бълък ги караше да преглътнат.

— Откъде можеш да знаеш какво е мислела?

— Използвах очите си.

— Слушай, Кинкейд, някога вършил ли си статистическа работа?

— Не.

— Тогава затвори устата си и ме остави да си върша работата. — Той размаха една страничка от таблото си: — Няма нужда да казвам, че двамата чернокожи остават.

— Почакай за миг — каза Бен. — Един от тях, Джефърс, има дъщеря, която работи в шерифството.

— Да. И какво от това?

— Какво ли? — Бен втренчено загледа консултанта. — Първо, той вероятно доста се е нагълтал с всякакви правни положения. И второ, вероятно седи и преживя как Уолъс Барет е ликвидирал пенсията на дъщеря му, особено след като Торес му го припомни.

— Това са само твои предположения, Кинкейд!

— Вярно е, но...

— А аз разполагам с факти. С данни. Анализи. Можеш да си предполагагаш колкото си искаш какво мисли този човек, но аз знам с точност, че е чернокож и че ни дава гръб.

— Не го знаеш. Ти също предполагагаш. Залепваш едно уравнение отгоре, за да го направиш да изглежда по-правдоподобно, но всъщност само предполагагаш.

— Не предполагам, това е факт! — Сръга Барет в ребрата. — Вие, чернокожите, се държите един за друг, а?

Барет безмълвно го изглежда.

— Твоята статистика не струва и пукнат грош — заяви Бен. — Има значение единствено какво мислят онези дванадесет души в карето на заседателите. Те могат да бъдат демографски представителна група, но могат и да не бъдат.

— Вече съм решил, Кинкейд. Той остава.

Бен си представи как от главата му почва да се надига пара. Изглежда остро Барет:

— Уолъс, мисля, свършено ясно е, че ние двамата не можем да работим заедно. Тъй че решавай. Той ли ще определи състава, или аз?

Барет продължаваше да гледа Сакс. После присви очи. Накрая проговори:

— Ти, Бен.

Сакс вдигна ръце нагоре:

— Ти, глупако... — Изведнъж удари с юмрук по таблото си. — Знаеш ли какво правиш? Хвърляш шейсет хиляди долара в печката!

— Всъщност — отговори Барет — мисля, че вече съм ги хвърлил. Сега се опитвам да не допусна грешката това да ми струва живота.

Лицето на Сакс стана пурпурночервено. Той захвърли таблото на пода и изхвърча от стаята.

— Благодаря — каза Бен.

Барет кимна разбиращо.

— Чудесно — каза Бен. — Да продължим. Кристина, какво мислиш за жената в края на втория ред?

— Маниачката на тема антисекс ли?

— Точно тя...

36.

— Боя се, че не сме напреднали особено много — обясни Майк. Беше седнал на ръба на бюрото в кабинета си и се ровеше в съдържанието на една дебела папка. — Твоят луд бомбаджия не ни е оставил много, за да вървим напред.

— Съжалявам да го чуя.

След като съдебните заседатели бяха избрани и съдия Харт насрочи процеса за другия ден, Бен се бе отбил в кабинета на Майк да види докъде е стигнало разследването на разрушаването на кантората му. Това, което чу, не му се понрави особено.

— Няма ли никакви улики в останките от бомбата?

— Податки как е била направена — да. Но улики да определим кой е бомбаджията — не.

Бен притисна челото си с ръка. Беше се надявал на по-добри новини.

— Сигурен ли си, че сте опитали всичко?

— Бен, аз лично съм ангажиран в това разследване. Както знаеш, работя от години по подобни случаи. Знам как да запретна ръкави и да се ровя в прахта. Просто там няма нищо.

Бен мрачно кимна:

— Кажу ми, докато се ровеше в прахта, не ти ли попадна случайно встъпителната ми пледоария? В цялата бъркотия вече забравих какво мислех да кажа.

Майк се ухили:

— Предполагам, че ще измислиш нещо. Адвокатите винаги измислят. — Той отиде зад бюрото си, където имаше малък хладилник, отвори го и извади една бира „Червено куче“. — Искаш ли?

— Благодаря, не. Имам работа с Джоуи.

— И аз съм на работа. Но не бива да сме педанти, що се отнася до подробностите. — Отвори бирата и отпи една голяма глътка. — Сигурен ли си, че нямаш никаква представа кой те е гърмял, Бен?

— Сигурен съм. Кой би могъл да направи такова нещо?

— Не знам. — Майк замълча. — Освен ако не е някой, когото здраво си настъпил!

— Не мисля така. Смятам, че е някой, чиято глава се е замаяла от безкрайния поток репортажи и съобщения в пресата по този процес. Някой, който мисли, че това наистина е процесът на века.

Майк се засмя:

— Забелязал ли си, че на всеки две или три години има по един процес на века?

— Предполагам, че ако някой достатъчно дълго слуша онова, което медиите издрънкват, и достатъчно дълго гледа телевизия, в края на краищата на него адвокат Бен Кинкейд ще почне да му прилича на знаменитост, която си струва да бъде издебната. През последните две седмици мен ме показваха по телевизията повече, отколкото Хедър Локлиър.

— Макар и в неособено добра форма. — Майк отпи нова глътка. — Не можеш да обвиняваш пресата, че отразява тази история. Тя представлява обществен интерес.

— Дрънканици. Това е една лична трагедия, върху която пресата набляга, защото в нея е замесена известна личност. Всеки ден се извършват по-грозни престъпления. Но пресата обича истории със знаменитости. Те продават вестниците, те вдигат рейтингите на каналите.

— Мисля, че грешиш, Бен. Този случай повдига множество сериозни проблеми.

— Пресата винаги използва именно това извинение. Ако журналистите искат да предадат известност на някакво гнусно изнасилване — е, то става насилие над дете. Ако искат да се поровят в тривиалните грешки, допуснати от някой кандидат за нещо преди тридесет години — е, това се превръща в проблем за доверието на обществото. А голата истина е, че това са огромни усилия, насочени да погъделичкат нашите най-долни инстинкти, като превръщат новините в сензация, а репортерите — в драскачи за клюкарските колони на вестниците.

— Е, ако се отнасяше малко по-спокойно към пресата, това дело щеше да се развива по-добре за теб.

— Вярно е. Но не звучи ли малко патетично? Ако играя по свирката на медиите, не на съдебните заседатели, не на съдията, а на

медиите, моят довереник може да получи повече шансове да го оправдаят. Кажете ми тогава кой управлява правосъдната система!

Майк се протегна през бюрото си и му подаде една книга с твърди корици и с лъскава снимка на корицата:

— Като говорим за това, виждал ли си я?

Бен пое книгата. Беше озаглавена „Цялата истина и нищо, освен истината“. Беше написана от Синтия Тейлър, сестрата на Карълайн. На снимката беше показан Уолъс Барет, очевидно фотографиран в момент, когато не е знаел, че му правят снимка. Очите му бяха полузатворени, той сякаш дяволски надничаше под клепачите им. Носеше боди. Юмруците му бяха свити по такъв начин, че бицепсите му ясно изпъкваха. Изглеждаше като злодей. В горния ляв ъгъл на снимката, там, където би трябвало да бъде мозъкът на Барет, бяха поместени неясни цветни снимки на жертвите на убийството.

— Синтия навярно е направила снимката в оня гимнастически салон, където работи — прокоментира Бен. — Разбира се, тя представя Уолъс в изкривена светлина.

— Изкривена или не, но книгата има първоначален тираж с твърда корица от триста хиляди екземпляра. Всички предавания на живо по телевизията я представиха. Дори и Опра!

— Защо телевизията взема участие в този очевиден опит да се оказва влияние...

— Те не разглеждат нещата по този начин. Предполага се, че това е сериозна дискусия по сериозен проблем: насилието в семейството. Ще трябва да се замислиш повечко, Бен. Книгата е навсякъде. В книжарниците, в супермаркетите, в магазините. — Той замълча. — Дори в магазина, от който могат да пазаруват твоите съдебни заседатели!

— Фантастично! — Бен почука с пръст по сравнително тънката книжка. — Човече, та тя сигурно я е писала за една нощ!

— Предполагам, че някой ѝ е помагал, не мислиш ли?

Бен метна книгата обратно по бюрото на Майк:

— Сигурно никой няма да прочете този очевидно предубеден боклук.

— Очевидно предубеденото се продава, Бен! Хората искат мръсотии! Това е извънредно ефективен начин на пропаганда. Обвинението не би могло да окаже — или вероятно би искало да

можеше да окаже — такова въздействие върху мнението на толкова много хора, както го прави тази книжка.

— Не мога да повярвам, че хората ще подкрепят този най-откровен опит Синтия бързо да забогатее от убийството на сестра си.

— А, та ти виждаш, че тя дарява всички приходи на всякакви убежища за малтретирани жени в цялата страна. Или поне така казва в телевизионните предавания на живо.

— Фантастично.

— Не се тревожи. Доколкото разбрах, поддръжниците на Барет също подготвят книга за него. Тя също трябва да донесе големи парички. Да се подпомогне оня мултимилionер да се справи с убийствения хонорар, който трябва да заплати на своя адвокат.

— Шегуваш ли се? Той не е споменавал такова нещо пред мен.

— Е, ти като че ли не си особено склонен да подкрепиш подобна идея, нали? Той вероятно ще ти пусне нещичко, след като лавиците почнат да се огъват под аудиокнигата на издателство „Дъв“.

Бен се намръщи:

— Той явно мисли, че една книга, в която се пише съчувствено за него, вероятно ще му помогне да подобри имиджа си. И навярно е прав. На пазара вече има четири книги, които го обрисуват като избягал от ада безумен демон, като не броим книгата на Синтия. И така, далеч преди времето, когато ще мога да призова свидетели, които да разкажат в съда какво всъщност е станало, медиите ще предъвкват измислиците от тези книги и ще се отнасят към тях като към достоверни факти. По времето, когато ще имам възможността да кажа на хората какво е станало в действителност, вече никой няма да ми вярва. Още един пример как медиите извращават процесите!

Майк надигна бутилката и гаврътна остатъка от бирата си.

— Е, аз не се безпокоя толкова за извратения процес, колкото за оня извратен тип, който, изглежда, е решен да изврати теб! Вече изпратих човек в апартамента ти, ще изпратя един и в хотела. Ако получиш някакви вести от Страдащия, искам веднага да ми съобщиш.

— Нямай грижа. Ще ти съобщя. — Бен се опита да се засмее. Загрижеността, изписана върху лицето на Майк, бе явна и искрена. Беше утешително да си мислиш, че след като вече си успял толкова да одъртееш, все пак имаш неколцина приятели на този свят. — Благодаря ти.

— И късмет утре на процеса! — Майк вдигна крака върху бюрото си и посочи деветинчовия телевизор, поставен в ъгъла му: — Ще те гледам.

Бен се намръщи:

— Знам. Ти и всички други.

— Нямам нищо против да поостана — каза Джони, докато събираше вещите си из апартамента на Бен. — Знам, че почваш оня голям процес утре. Пък и кой ли не знае? Ако искаш да поостана, за да можеш да се приготвиш, готова съм.

— Благодаря ти, нямам нужда. — Той погледна към Джоуи, който мълчаливо си играеше с комплект динозавърчета, които Джони му бе купила от „Фантастико“. — Искам да прекарам малко време с Джоуи. После се хвърлям в леглото.

— Добре. Е, приготвих вечерята му, в хладилника е, макарони и сирене, тъй че ще я хапне. Смених чаршафите на креватчето му и съм оставила чиста пижамка на дивана.

— Благодаря ти.

Той я съпроводи до вратата.

— Лека нощ!

Един мъж, който очевидно беше полицаи, преоблечен в цивилни дрехи, седеше до малка масичка на площадката на стълбището. Той се изправи, когато Бен отвори вратата.

— Томлинсън! — поздрави го Бен. — Мислех, че сега си по убийствата! Какво правиш като охрана?

Томлинсън приятелски се ухили:

— Лична услуга на Майк. Разбираш ли, той наистина се безпокои за теб. Мисля, че сам щеше да дойде, ако не бе сигурен, че ще му кажеш да си върви.

— Прав е. — Бен се върна в апартамента. — Е, предполагам, че най-добре ще е да заключа вратата. Ако имаш нужда от нещо, обади се.

— Непременно!

— За утре ще ти приготвя резервен ключ. А сега ще сложа детето да си легне и сам ще се хвърля в леглото.

— Най-добре ще направиш. Утре ще ти трябват сили в съдебната зала.

Бен се засмя:

— Всичко ще е наред. Лека нощ.

Затвори вратата. *Ще съм наред.* Тъй или иначе, това трябваше да си казва. Само се питаше дали може да накара някого да му повярва.

Той вдигна Джоуи нагоре във въздуха и го задържа високо над главата си:

— Ей, какъв Суперджоуи! По-бърз от изстрелян куршум, посилен от локомотив...

Засмя се, после свали детето и силно го прегърна. Дали и Джоуи се смееше? Бен погледна лицето му. От устичката му се разнесе някакво гукане. Може би газове? Или беше решил, че в края на краищата вуйчо Бен не е толкова лош? Може би искаше да каже някоя дума, да направи някоя смешка?

Е, не. Джоуи изглеждаше също толкова безразличен, колкото и всеки друг път. Нямахте и сянка от усмивка, още по-малко от смях. Същият празен израз, който нищо не говореше на Бен.

— Какво става тук? — каза Бен и лекичко тупна Джоуи. — Искам да ми кажеш нещо!

Джоуи не каза нищо. Бен въздъхна и пусна детето на пода. То пропълзя към своите динозаври и почна да ги подрежда в дълга права редица един след друг.

Бен знаеше, че би трябвало да се подготви за процеса, но се чувстваше като пребит. Може би щеше да му изсвири една-две песнички на пианото, или щеше да пусне новия компактдиск на Джанис Йан. А после — в леглото. Утре трябваше да стане рано и да свърши каквото имаше да се свършва. Кой знае? С малко късмет пък Кристина може би го бе свършила вместо него.

Бен пропълзя по килима и се загледа в очите на Джоуи.

— Искам да ми проговориш — повтори той. — Или само да издадеш някакъв шум. Някакъв звук. Каквото и да е.

Нямаше никакъв отклик. Вълна от вина и потискащо чувство на отчаяние заля Бен. Той се опитваше да я изтласка назад, да не мисли за това, докато се занимаваше с по-непосредствената криза пред себе си. С процеса. С маниака.

Погледна към вратата на апартамента. Неизвестното чудовище дебнеше зад нея. Как бе позволил това да се случи?

Затвори очи. Не можеше да се справи изведнъж. Подхвърли Джоуи във въздуха:

— Какво ще кажеш за малко макарони със сиренце, дребосъче? Само мъничко, а?

Той бутна плъзгащата се врата и влезе в кухнята. Съвсем не е за чудене, че грижите ми за Джоуи са наникъде, помисли си. Та аз дори не мога да се погрижа за себе си!

37.

На другата сутрин Бен се чудеше на бързината, с която процесът премина на първа скорост. Като се има предвид огромното внимание, с което се следеше всяка дума, всяко дори по-незначително действие или постановление, процесът напредваше удивително бързо. Или може би само му изглеждаше така, защото във всеки миг той изпитваше огромен страх.

Всички предварителни процедури приключиха за по-малко от половин час. В девет и тридесет съдия Харт откри встъпителните пледоарии. Джак Бълък отново се изправи пред съдебните заседатели, като със спокойното си, внушаващо доверие поведение им даваше да разберат, че всяка дума, която изрича, е самата истина.

— Аз не съм тук, за да правя спектакъл — обърна се той към заседателите с една ръка в джоба, а другата върху перилата. — Нямам намерение да ви покровителствам. Нямам намерение да ви угаждам. Не искам да се опитвам да ви убеждавам, като си служа със съдебни номера или с бомбастично красноречие. Аз ще оставя фактите сами да говорят. А те, повярвайте ми, говорят повече от десетки дебели томове. — Замълча, после се запъти към противоположния край на карето със съдебните заседатели. — Вие вече знаете какво се е случило. Нямам намерение да го превръщам в мелодрама. — Отново замълча, а лицето му леко се изкриви. — Фактите са достатъчно ужасни такива, каквито са. — Той се отправи към един триножник, където бяха поставени, обърнати, няколко увеличени снимки. — Това са снимките, направени на мястото на престъплението. Сега няма да ви ги покажа. Не бих могъл да го направя. Не бих могъл да бъда толкова... жесток.

Бен потисна усмивката си. Бълък всъщност искаше да използва снимките при встъпителната си пледоария, но съдията не му бе позволила.

— За зла чест вие ще трябва да ги видите по-късно с развитието на този процес. И ето какво ще видите. — Той вдигна ръце на височината на гърдите си, сякаш пресъздаваше екрана на въображаем телевизор пред заседателите. — Жената на обвиняемия и майка на

децата му — безжизнена, отпусната върху един стол в трапезарията и едва ли не всеки сантиметър от кожата и дрехите ѝ, пропити и покрити със засъхнала кръв. Пробождания от нож на повече от двадесет различни места. Мъртва е, въпреки че, както разкрива свидетелството на съдебния лекар, не е починала нито бързо, нито безболезнено.

Бълък извади втора снимка от купчинката, която продължаваше да лежи, обърната.

— В спалнята на втория етаж четиригодишната дъщеря на обвиняемия лежи на леглото с фатална прободна рана в областта на сърцето. Ръцете ѝ са скръстени на гърдите в гротескна пародия на сън.

Бълък извади трета снимка от купчинката. Бен можеше само да се възхищава на блестящото представяне на Бълък. Той използваше снимките, без да ги показва. Всъщност така беше по-добре. По този начин създаваше огромно очакване и караше заседателите да ловят всяка негова дума и затаили дъх, да чакат доказателствата, които той искаше да сподели с тях.

— И накрая — продължи Бълък, — в банята, осемгодишната дъщеря на обвиняемия. Мъртва — намушкана. Многократно. И отново навсякъде кръв.

Бълък отстъпи крачка назад и потри ръце, сякаш измиваше от тях кръвта и ужаса.

— Самата сцена на престъплението ни казва много за личността на човека, извършил тези ужаси. Той очевидно е бил силен, силен... физически. Някой, който е имал достъп до дома на Барет. Някой, изпепелен от омраза. Неносещ в себе си случайно породена злоба, а лична и точно определена ненавист.

Бавно и колебливо Бълък се върна към банката на обвинението.

— Сред свързаната с правото общност никога не е имало особени съмнения относно въпроса кой е извършителят на това престъпление. Непосредственият съсед на Уолъс Барет го е видял да бяга от къщата си приблизително по същото време, когато убийствата вече са били извършени. След това няколко полицейски служители започват да преследват Барет, който с бясна скорост кара към Бариерата на индианците, преследване, което мнозина от вас са наблюдавали по телевизията. Имало ли е някакво съмнение в умовете на онези, които са гледали преследването, защо е бягал Уолъс Барет? Не мисля. Здравият разум ще ви отговори на този въпрос. И ако

здравият разум не е достатъчен, свидетелите, които сме призовали тук, всички експерти в своята област, ще ви дадат непоколебими доказателства, които ще установят безусловно вината. Отпечатъци от пръсти. Кръвни анализи. Проба от ДНК. Всичко сочи един и същи злодей. — Той се обърна и посочи с ръка: — Уолъс Барет.

След кратка пауза Бълък продължи:

— Защитата без никакво съмнение ще вложи цялата си енергия, за да се опита да ви убеди, че очевидното не е истина. Не знам какво ще ви разкаже защитата. Виждате ли, в нашата правосъдна система обвинението е задължено да предостави на защитата всичко, с което разполага, но защитата не е длъжна да предостави на обвинението нищо. Тъй че аз мога само да изкажа предположенията си. Може би защитата ще ви каже, че това е било грешка. Може би ще ви каже, че е било нещастен случай. Може би ще ви каже, че са били търговци на наркотици или терористи от Средния изток, или някакъв свръхестествен беглец от роман на Стивън Кинг. Кой знае? При някои адвокати колкото по-огромна е лъжата, толкова по-убедителна изглежда тя. Аз мога само да ви помоля да не обръщате внимание на театралните жестове, да не се поддадете на фантастичните танцови стъпки, които ще ви покажат. Не забравяйте доказателствата. Не забравяйте фактите. Вслушайте се в това, което ви казва здравият разум. Вслушайте се в сърцата си. И направете това, което трябва да направите.

Бълък замълча. За миг Бен помисли, че може би е свършил. Тогава той вдигна пръст:

— Докато претегляте тежестта на всички онези „Какво би станало, ако...“, вие може би ще пожелаете да не забравяте един многозначителен факт. Когато полицията пристигна след случилото се в дневната в дома на Барет, тя откри една поставена в рамка снимка на Карълайн Барет, която е била запратена срещу стената и стъклото ѝ се е разбило на хиляди парченца. Задайте си следния въпрос: дали един влязъл с взлом крадец би се спрял в стаята, за да унищожи снимката на мисис Барет? Би ли се спрял там един терорист? Или някой наемен убиец? Аз ще ви подсказа, че никой няма да почне да разбива снимката на една жена — освен човек, който лично познава тази жена... и я мрази. Някой, който е решил, че вече не може да живее с нея. Че *не би могъл* повече да живее с нея. — Бълък леко опря ръце

върху перилата: — Когато този процес завърши, аз вярвам, че вие ще знаете не само кой е извършил това престъпление, но и защо. Тогава ще ви помоля да направите онова, което трябва да направите, дори и ако за някои от вас това ще е неприятно, дори мъчително. Навярно някои от вас си спомнят обвиняемия от дните, когато е играл футбол, или от неговите пресконференции, и мислят за него като за приятелски настроен, добър по природа човек. Добре, но Уолъс Барет, с когото вие ще се срещнете в тази съдебна зала — истинският Уолъс Барет! — е съвършено различна личност. По-твърд, по-зъл, по... по-злонамерен човек. Човек, който е биел и тормозел жена си. Човек, който е тероризирал своите деца. Човек, използвал груба сила, за да постигне дори своите дребни желания. Човек, който губи контрол върху себе си и когато неговата ярост избухне, тя го прави способен на всичко. На абсолютно всичко. — Той посочи с широк жест обърнатите наопаки снимки. — Дори на това. — Бълък се обърна и ги изгледа един по един право в очите: — И след като сте се срещнали с този човек, убеден съм, вие ще можете, дори ще поискате силно да направите това, което трябва да направите. Да вземете правилното решение.

Той погледна към съдийския подиум.

— Благодаря ви, Ваша чест.

Съдия Харт се наведе напред:

— Благодаря ви, господин прокурор. Мистър Кинкейд, желаете ли да произнесете встъпителната си пледоария сега?

— Да.

Бен събра бележките си и се отправи към карето на съдебните заседатели. Не беше очаквал да го призват толкова бързо. Обикновено при такива големи дела за убийство встъпителните пледоарии често продължават с часове. Но Бен знаеше, че Джак Бълък не е обикновен прокурор. Той бе далеч по-умен. Знаеше, че не бива да подава на заседателите дори и най-дребна подробност относно делото. Те вече знаеха за какво става въпрос. На него му трябваше просто да им каже достатъчно, за да ги накара да му се доверят, да му вярват и да ги накара да очакват с нетърпение какво ще каже следващият оратор. И беше успял.

— Дами и господа съдебни заседатели!

Бен несръчно се покашля. За милионен път сега отново желаше да притежава нещо от изящството, с което Джак Бълък толкова

майсторски се бе представил пред съдебната зала.

— Дами и господа, Уолъс Барет не е извършил това престъпление. Нека отново повторя... — Бен направи малка пауза, за да придаде тежест на всяка своя дума. — Уолъс Барет не е извършил това престъпление. Знам, че вие ще чувате как хората говорят, че го е извършил; вече сте чули да говорят, че го е извършил. Но той не го е сторил. Аз го знам. И в края на този процес вие също ще го знаете. Искам да ви предложа две думи — продължи той. — Двете най-важни думи, които ще чувате през цялото време на този процес. И те са: основателно съмнение.

Усмихна се, като се надяваше, че поне един от съдебните заседатели ще му се усмихне в отговор. Усмивка нямаше.

— Както по-късно ще ви посочи съдията, вие не можете да произнесете обвинителна присъда срещу този човек за това престъпление, ако имате основателно съмнение дали го е извършил. Такава е нормата. Не „вероятно“, а „не“. Не седемдесет и пет процента или дори повече. Без никакво основателно съмнение. Дори не става въпрос за някакво голямо съмнение. Ако имате и най-малкото основателно съмнение, вие ще трябва да издадете присъдата „невинен“. Защото такъв е законът.

Бен остави бележките и законниците си на масата и се върна към карето на съдебните заседатели. Нямаше нужда от тях, те му бяха само опора. Бълък не използваше бележки и той знаеше, че заседателите внимателно ще сравняват двамата, като се опитат да решат дали Бен също тежи. Той трябваше да изглежда, сякаш говори наизуст, а не от предварително подготвен текст.

— Убеден съм, че вие си спомняте всичко, което обвинението каза за своите доказателства. Нека сега поговорим за онова, което то не ви каза. Да поговорим за всичко онова, което то не ви показва или не можеше да ви покаже. Обвинението ви каза, че е убедено, че Уолъс Барет е извършил това престъпление, но има ли някой, който да го е видял да го извършва? Не. Има ли някой, който да е чул, че престъплението е било извършено? Не. Няма свидетели, които да са видели, няма свидетели, които да са чули. Единственото, което ви се предлага, е, че един съсед на Барет видял Барет в дома му по предполагаемото време на извършване на престъплението. Но защо Барет да не бъде там? Та той живее там! Това не доказва нищо.

Свидетелствата сочат, че когато Барет е напуснал дома си в оня ден, неговите деца и жена му са били живи и здрави и че никой не е бил потресен повече от него, когато по-късно открива, че са били убити. Той е бил потресен и унищожен. Бил е объркан емоционално. Не е знаел какво да направи. Така се е качил в колата и е потеглил. Дори не е знаел къде отива. Знаел е само, че трябва да се махне оттам. Обвинението иска да ви убеди, че той с бясна скорост се е опитвал да избяга от правосъдието. Нищо подобно. Както ще покажат и доказателствата, Барет дори не е видял полицаите, които са го преследвали, едва ли не до момента, когато се е блъснал в кантона...

... Навярно тази нужда да кара, да избяга може да ви се стори странна, дори ирационална, но ви моля да си зададете въпроса: ако вие се върнете в дома си и намерите там избито цялото си семейство, няма ли и вие да се държите малко ирационално? Няма ли да направите някоя и друга грешка?

— Ваша чест! — изправи се Бълък. — Съжалявам, че трябва да прекъсна речта на защитата, но искам да отправя възражение. Всичко това започва да се превръща в полемика.

— Поддържам възражението — обяви съдия Харт. — Господин адвокат, моля да се придържате към прегледа на доказателствата, които ще бъдат представени. Запазете полемичните си забележки за по-късно.

— Да, Ваша чест.

Бен много добре знаеше, че тази част от неговото изявление щеше да предизвика възражение. Но представата за това преследване с бясна скорост, наблюдавано от практически всички, беше толкова опасна, че бе уверен, че трябва да я разбие колкото е възможно по-бързо, независимо дали ще породви възражение или не. А и за него бе доста трудно строго да се придържа към схемата на доказателствата, които щеше да предостави, тъй като все още не бе сигурен какво точно ще предостави. Всъщност имаше само един свидетел, на когото можеше да разчита със сигурност.

— Може би някои ще се запитат дали Уолъс Барет ще се изправи на свидетелската скамейка? Този момент често предизвиква голямо любопитство и напрегнато очакване при всеки процес. Добре, нека видим дали ще мога да задоволя поне отчасти това очакване. Трябва ли той да застане там? Разбира се, не. Петата поправка към конституцията

гласи, че той не е задължен да каже и дума. Откровено казано, аз обикновено съветвам своите довереници да дадат показания. Той иска да говори пред вас, той иска да разкаже пред вас своята история. Тъй като е невинен човек. И иска вие да я знаете.

Бен напрегна съзнанието си, за да потърси друг някой въпрос, който би могъл да изложи в предварителната си пледоария. Не може да се сети за нищо. Помисли, че е обхванал по-голямата част от най-важното. Реши, че сега може да се ориентира към заключението.

— Но преди да седна на мястото си, бих желал да ви поставя един въпрос. Това е въпросът, който искам да остане дълбоко в съзнанието ви и да си го задавате през цялото време на този процес. Мистър Бълк ви каза, че полицията е насочила подозренията си към Уолъс Барет още в самото начало — и това е вярно. Само че полицията никога не разгледа проблема от друг аспект. Тя никога не проведе разследване от друг ъгъл. Не разпита никакъв друг заподозрян. Така че когато изслушвате свидетелствата, запитайте се дали тя не се е насочила към Уолъс Барет, защото той е бил единствената ѝ възможност — или защото е бил по-лесната възможност?

Бен обърна поглед към съдията:

— Това е всичко, което исках да кажа, Ваша чест.

Съдия Харт се завъртя, за да застане с лице към съдебната зала:

— Много добре, встъпителните пледоарии завършиха и тъй като разполагаме с известно време преди обедната почивка, обвинението може да призове първия си свидетел.

Бен кимна на довереника си, потупа го по рамото, седна и се хвана за ръба на своята маса.

Започваше се.

38.

Пресата от няколко дни оживено обсъждаше кой би могъл да бъде първият, когото обвинението ще призове на свидетелската скамейка. Дали щеше да се опита да направи големия удар, или щеше да действа бавно и спокойно, като огласеше отегчителните показания на съдебната експертиза и оставеше голямата драма за по-късно? Когато приставът накрая съобщи името на свидетеля, напрежението в залата стана почти непоносимо.

— Държавата призовава Синтия Тейлър, Ваша чест.

Какво пък, помисли Бен, този избор е естествен. Всички познаваха сестрата на жертвата; в края на краищата тя се бе появявала по кориците на списанията и в телевизионните предавания през целия отминал месец. Беше извънредно апетитен свидетел, самата тя привлекателна жена, която умееше да говори. Човек, когото съдебните заседатели щяха да възприемат сериозно, когото определено щяха да изслушат с внимание. Тя беше в положение да прокоментира и да размишлява върху почти всеки аспект на случая. И на нея можеше да се разчита да помогне на обвинението по всеки възможен начин, само и само да види Уолъс Барет — осъден за убийството на сестра ѝ.

Беше облечена стилно, в черен костюм с панталони, въпреки че той отчасти прикриваше кокетната ѝ атлетична фигура. Вероятно това беше умна тактика, обвинението не желаше съдът да я зачеркне като погълнато от себе си хубавичко лице. Говореше с ясен, макар и крехък глас, който наподобяваше чупливо стъкло, кристалночисто в момента, но готово да се разбие и от най-лекия натиск. Синтия се представи, обясни връзките си с главните участници в драмата и заяви пред съдебните заседатели, че преподава аеробика в един местен гимнастически салон и в същото време е президент на местния клон на Службата за намеса при насилие в семейството.

— Бихте ли ни казали дали сте били близки със сестра ви, покойната Карълайн Барет?

— Бяхме най-добри приятелки. И винаги е било така. Разликата във възрастта ни е само две години. Израснахме заедно. Носехме едни

и същи дрехи, имахме едни и същи приятели. Прекарвахме ваканциите си заедно. Споделяхме всичко една с друга. — Синтия горчиво се усмихна: — Тя беше най-добрата приятелка, която някога съм имала.

— Прекарвахте ли много време заедно?

— О, да. Колкото бе възможно повече. Двете обичахме да си говорим. Понякога сме оставали цяла нощ, седнали до кухненската маса, за да си говорим, споделяхме тайни и любими неща. Тя беше много по-умна от мен. Помня, че последния път, когато бяхме заедно на почивка, четеше някаква гръцка трагедия. „Медея“, струва ми се. А аз четях Майкъл Крайтън. Но тя никога не ми се налагаше. Никога не ме караше да се чувствам като глупачка.

— Винаги ли сте живели в Тълса? — попита Бълък.

— Не. Израснахме в Креснът, много по-малко градче, северно от Оклахома Сити. После и двете учихме в сестринското училище в Тълса. След това, преди около две и половина години, аз се преместих.

— Защо?

— Омъжих се и мъжът ми си намери работа в Чикаго. За нещастие бракът ни не потръгна и беше разтрогнат преди около седем месеца. След окончателния развод аз се върнах в Тълса.

— Видяхте ли сестра си, когато се върнахте?

— Разбира се. Всъщност тя ме посрещна на летището. Знаеше, че съм... преживяла трудни мигове и искаше да бъде зад мен. — Тя замълча и сведе очи: — Винаги е била зад мен.

Бълък също замълча, като по този начин тишината усили драматичността на момента.

— Сама ли беше, когато ви посрещна?

— О, не. Беше взела... — Главата на Синтия внезапно се отпусна надолу и тя трябваше да вдигне ръка, за да я подпре. Върху лицето ѝ се четеше дълбока скръб. — Беше взела със себе си двете си момиченца — продължи тя, първо шепнешком, после — плачейки. — Моите племеннички.

Сълзите почнаха да се стичат по лицето ѝ.

— Много съжалявам — каза тържествено Бълък. — Знам колко ви е трудно. Ваша чест, може ли да приближа до свидетелката?

Съдията кимна, Бълък пристъпи и ѝ подаде хартиена носна кърпичка, която по някаква случайност бе открил в джоба си. Синтия изтри очите си, но сълзите продължаваха да текат.

— Добре съм — каза тя, като отново шепнеше. — Те бяха толкова... толкова малки и красиви и... — Тя рязко прекъсна думите си и погледна нагоре към съдията: — Съжалявам, Ваша чест. Мога да продължа.

Отново изтри очите си и се опита да се вземе в ръце.

Бълък ѝ даде достатъчно време да се съвземе. Той като че ли не бързаше или по-скоро разбираше, че този изблик на чувства ще окаже по-силно въздействие върху съдебните заседатели от всякакви въпроси.

— Какво правихте в оня ден? След като тя ви посрещна.

— О... трудно мога да си спомня. — Направи усилие да се усмихне и смело се опита да продължи. — Нищо необикновено. Пазаруване, ядене. Женски работи. Нали знаете!

— Спомняте ли си нещо необичайно, случило се в този ден?

— О, да. Беше... — Тя замълча. — Трудно ми е да се изразя. Тя носеше слънчеви очила.

— Това необикновено ли беше?

— О, да. Никога преди не бях я виждала да носи тъмни очила, а и слънцето не беше силно. Но и след това, когато се върнахме в дома ѝ, тя не свали очилата.

— Вътре в къщата?

— Точно така. Аз ѝ обърнах внимание на това, но тя само се засмя и сви рамене.

— Тогава какво направихте?

— О, станах много подозрителна. По онова време вече от няколко години се бях свързала със Службата за намеса при насилие в семейството и знаех, че когато една жена започва да носи тъмни очила, а няма нужда да пази очите си от слънцето, това означава, че има проблеми.

— И какво направихте след това?

— След като тя не ми отговори пряко, аз накрая просто протегнах ръка и свалих онези очила от лицето ѝ.

— Тогава какво видяхте?

Синтия се поколеба, после обърна лице към съдебните заседатели:

— Около лявото ѝ око имаше огромен тъмен оток. Черно-синьо-червен. Не преувеличавам, когато ви казвам, че това беше най-грозно

насиненото око, което съм виждала в живота си, а съм виждала десетки. Беше ужасяващо.

— Вие какво й казахте?

— Разбира се, попитах я как се е случило това. Кой я е подредил така.

— А тя какво отговори?

— Протестирам! — Бен скочи на крака. — Това са показания, основаващи се върху казано от трето лице.

Той знаеше, че едва ли ще спечели симпатията на съдебните заседатели, като им попречи да чуят отговора, който умираха да чуят, но при така стеклите се обстоятелства трябваше да опита.

Бълък почти напълно притвори очи.

— Разбира се, убеден съм, че едва ли ще можем да дискутираме честно, при положение че казалата ги не може да бъде призована. Защото е била убита.

Съдия Харт кимна:

— Нещо повече, аз намирам, че обстоятелствата около това свидетелство вдъхват необикновено доверие. Възнамерявам да разреша разпитът на свидетелката да продължи.

Бен отново седна на мястото си. Две на нула за Бълък.

— Моля да отговорите на въпроса ми — каза Бълък, като побутна свидетелката. — Какво каза сестра ви?

— Е, отначало ми поднесе някаква измишльотина как била паднала по стълбището, но аз най-недвусмислено й дадох да разбере, че не вярвам и на дума от казаното от нея. Тогава ми каза истината.

— Която беше?

— Че я е ударил.

— Кой?

— Той. — Синтия посочи с ръка през залата: — Обвиняемият. Уолъс Барет. — Замълча за миг. — Мъжът й.

От залата отчетливо се разнесе шум, шепот и се долавяше драскането на писалките. Това беше първият гвоздей на обвинението, първият гвоздей в ковчега на Уолъс Барет.

Синтия продължи:

— Както разбрах, двамата били на някакво парти, някакво задължение на кмета. Тя не искала да отиде там, но той я принудил, а после се оплакал, че имала наглостта да разговаря с някакъв мъж,

докато били там. Той е извънредно ревнив. Ревнив до лудост. Ирационален човек. И тесногръд.

— Тогава ли я е бил за пръв път?

— Възразявам — заяви Бен. — Тук липсва лично познаване на фактите.

Съдия Харт кимна. Протестът беше приет, въпреки че при положение че тя вече бе позволила свидетелството, основаващо се върху казани от друго лице думи, въпросът беше до голяма степен семантичен.

— Перифразирайте въпроса си, господин прокурор.

— Разбира се — отговори Бълък. — Ще направя всичко, за да доставя удоволствие на защитата. Синтия, каза ли сестра ви още нещо?

— Да. Каза, че мъжът ѝ не я удря за пръв път. Всъщност каза ми, че два пъти дори е телефонирала в полицията. Не е искала да го направи, каза тя, но той не бил в състояние да се контролира. Тя се страхуваше... — е, страхуваше се, че той може да стори нещо лошо на момичетата. Или дори да ги убие.

Оживеният шум, последвал тази пикантна новина, беше още по-силен. Бен вече чуваше отзвука от казаното в новините в шест.

Бълък продължи, сякаш нищо особено не се бе случило:

— Знаете ли каква е била причината за тези инциденти?

— Предизвиквали са ги безумната ревност и неконтролираните изблици на ярост на Уолъс Барет.

— Протестирам!

Бълък вдигна ръце:

— Оттегляме това, Ваша чест. Струва ми се, че свидетелката погрешно разбра въпроса ми. Синтия, исках да кажа дали вие знаете какво е предизвиквало тези довели до насилие инциденти, когато е била повикана полицията?

— Знам за един от тях. Това беше друг типичен изблик на Уолъс Барет. Беше приготвил дрехите си за другия ден и не можеше да си намери вратовръзката, която имаше намерение да сложи. Можете ли да си представите? Просто една глупава вратовръзка всичко на всичко. Беше изгубил разсъдъка си, защото не успя да намери тази вратовръзка. И, разбира се, обвини нея.

— Какво каза сестра ви, че е направил той?

— Пребил я, ето какво направил. И аз видях снимки, тъй че знаех, че е вярно. Тя имаше отоци по лицето си, по ръцете, краката, гърдите... навсякъде. — Дълбоко си пое въздух и гласът ѝ се усили: — Този кучи син я беше удрял навсякъде, където е можел да я удари.

— А след това?

— А след това я изхвърли от къщата. Искам да кажа, сграбчи я и направо я изрита от къщата. Тя дори не беше облечена; нямаше нищо върху себе си, освен сутиена и бикините си. Така тя, практически гола, удряше по входната врата на дома си и го молеше да я пусне вътре. А той? Не, моля ви, там горе той си гледаше телевизията, докато тя се унижаваше. Толкова жесток човек! И безсърдечен.

— Ваша чест, дължен съм да протестирам.

Бен знаеше, че може би ще е безполезно, но ако не друго, поне щеше да припомни на съдебните заседатели, че това беше първа класа свидетелство, основаващо се върху чути от друг човек думи, а не разказ на очевидец.

— Свидетелката описва този инцидент, сякаш е била там. Но не е била. Тя просто преразказва онова, което ѝ е било казано в разговор.

Съдия Харт почука с писалката си по масата:

— Разбирам безпокойството ви, господин адвокат. Но заседателите бяха информирани за обстоятелствата около това свидетелство. Мисля, че те ще могат да преценят неговата достоверност за себе си. Отхвърля се.

Нещо в поведението на съдията, нейният сух тон обезпокои Бен. Тя правеше така, че всеки отговор да звучи, сякаш е абсолютно безпристрастен. Но резултатът винаги беше един и същ. Протестите на Бен се отхвърляха; Бълък получаваше каквото искаше.

— Какво направи сестра ви?

— Тя отиде до съседната врата и помоли съседа да я приеме в къщата си. Той ѝ даде някакви дрехи и я остави там, докато Уолъс се успокои. Мисля, че името му е Харви. Той е актьор.

Бълък се обърна към съда:

— Обвинението ще призове по-късно Харви Сандърс да даде показания относно това и други подобни събития. — Отново се обърна към свидетелката: — Опитвали ли сте се някога да... да дадете някакъв съвет на сестра си във връзка с това повтарящо се насилие от страна на нейния съпруг?

— Разбира се. В края на краищата аз се занимавам с такива неща. Да работя с пребивани жени е втората ми природа. Какъв удар би било за мен да не мога да помогна на собствената си сестра! Опитах се да ѝ поговоря и ѝ предложих да изпратя някой друг от службата да дойде и да разговаря с нея. Тя никога не се съгласи.

— Защо? Какво обяснение ви даде?

— О, различни неща. Каза, че ще се погрижи за това, че може сама да се справи. Каза, че първо трябва да помисли за момиченцата си.

— Какво е имала предвид?

— Че не е можела да поиска развод и да разбие семейството си. Просто имаше намерение да си остане негова тренировъчна боксьорска „круша“. — Отново закри лице с ръцете си. — Аз я молих. Умолявах я да напусне този човек. Но тя не можеше.

— А след това настъпи ли някаква промяна?

Бен наостри уши. Със сигурност Бълък нямаше да зададе въпроса, ако не знаеше — и не одобряваше — отговора.

— Да. Тя ми телефонира. Каза, че е станало нещо — не спомена какво — и че е разбрала, че не може да продължава да живее повече с този човек. Беше готова да го напусне.

— А вие какво направихте?

— Предложих ѝ незабавно да отида с колата и да ги взема — нея и момичетата.

— Тя съгласи ли се?

— Не. Отговори, че първо трябва да каже на Уолъс. Опитах се да я разубедя. Той само ще полудее, казах ѝ аз. Ще се опита да те спре да не тръгваш. Казах ѝ просто да се махне, а после да му изпрати писмо. Но тя не ме послуша. Каза, че трябва да бъдем почтени или нещо от този род. Искаше да застане лице с лице срещу него.

Бълък бавно и дълбоко си пое дъх:

— Синтия, кога проведохте този телефонен разговор със сестра си? Когато тя ви каза, че възнамерява да напусне мъжа си.

— Беше сутринта на девети март. В деня, когато беше убита.

Бълък бързо се хвърли към следващия си въпрос:

— Синтия, мислите ли, че фактът, че е казала на Барет, че го напуска, би могъл да предизвика насилието, довело до нейната смърт и до смъртта на децата ѝ?

— Възразявам! — извика Бен, като се опита да отклони въпроса, но знаеше, че вредата вече е нанесена. Намерението на Бълък беше не да получи отговор на въпроса си. Той целеше да внуши някакво рационално обяснение за това престъпление. Най-сетне обвинението разполагаше с мотив.

— Поддържам възражението — обяви съдия Харт. — Имате ли други въпроси към свидетелката?

— Само още един въпрос. Дали сестра ви ви каза нещо друго по време на този... последен разговор по телефона?

Очите на Синтия сякаш се замъглиха:

— Само за плановете си. За нашите планове. След като веднъж получеше свободата си от него, ние двете възнамеряхахме да направим едно пътуване, само ние двете и момичетата, да се поуспокоим, наистина да се опознаем. Не бих могла да ви кажа какво значеше това за мен, колко много го очаквах. Сега никога... — Тя прикри лицето си с ръка. По пръстите ѝ се стичаха сълзи. — Сега това никога няма да стане...

Бълък тъжно сведе глава и се извърна:

— Нямам повече въпроси, Ваша чест.

39.

— Ще има ли кръстосан разпит? — попита съдията.

Бен се опита да си представи дали имаше нещо, което би желал по-малко от кръстосания разпит на тази обляна в сълзи, покрусена от скръб жена.

Божичко! Не е чудно, че хората мразят адвокатите.

— Да, Ваша чест.

Бен стисна бележките си и покорно се помъкна към подиума, като обмисляше как да действа. Очевидно щеше да бъде грешка, ако се опиташе да играе ролята на твърдия човек. Така нямаше да получи нищо от свидетелката, а заседателите щяха да го презрат.

Той ѝ даде известно време, за да успее да се овладее, преди да започне:

— Мис Тейлър, името ми е Бен Кинкейд и аз защитавам обвиняемия, Уолъс Барет.

— Знам — прошепна тя. — Спомням си.

— Мис Тейлър, има няколко въпроса, които бих желал да ви задам. Не са толкова много. Имам чувството, че вече знам по-голямата част от онова, което имате да кажете. Разбирате ли... прочетох вашата книга.

Тя вдигна глава:

— Какво?

— Книгата ви. „Цялата истина и нищо друго“. Това е ваша книга, нали? На нея стои вашето име.

Синтия се засмя, но не отговори.

Бен вдигна един екземпляр от книгата, който Майк му беше дал, с нейната лъскава обложка и с грозната снимка.

— На корицата стои вашето име, нали?

Тя облиза устните си:

— Да. Това е моето име.

— Значи вие сте я написали.

— Аз... а... добре де, не.

— Не?

— Разказах историята на друг човек. На професионален писател. Той я написа.

— Има ли някаква причина да сте използвали един незаслужаващ доверие писател-фантом?

Тя кръстоса крака, после отново ги върна в предишното им положение:

— Моят издател мислеше, че... това е най-подходящото време.

— Искате да кажете, че той е искал да пусне книгата на пазара възможно най-бързо, докато историята е още гореща, преди процесът да е приключил.

— Предполагам, че е така.

— Бяхте много ангажирана, докато книгата излезе, вярно ли е? Дори сте взели участие в предавания по националната телевизия, доколкото разбрах.

— Това е... вярно.

— Книгата добре ли се продава?

— Аз... не знам точно определени цифри, но... разбирам, че се продава прилично.

Бълък уморено се изправи:

— Ваша чест, не мога да видя доколко уместно е това показание, освен може би ако мистър Кинкейд сам не се надява да напише книга. Ако е така, ще му дам името на литературния агент на мис Тейлър и по този начин ще спестя на съда много време.

Съдия Харт се опита да не се разсмее:

— Мисля, че ние ще позволим на мистър Кинкейд известно отклонение от курса, господин прокурор. Може би това ще допринесе за осветляването на въпроса, който обсъждаме.

Бен продължи:

— Мис Тейлър, получихте ли аванс от вашия издател?

— А, да. Това е стандартна процедура, мисля.

— Колко получихте?

Бълък отново се изправи:

— Възраждавам! Ваша чест, този въпрос е неуместен. Той просто се опитва да я обърка.

Съдия Харт поклати отрицателно глава:

— Свидетелката ще отговори на въпроса.

Синтия отново облиза устните си:

— Двеста и петдесет хиляди долара.

Очите на Бен се разшириха:

— Четвърт милион? — Това бе много повече, отколкото си беше представял. — Но такъв аванс е твърде нестандартен!

Синтия сви рамене:

— Предполагам, че са вярвали в книгата.

— И аз също го предполагам. Все пак бих могъл да си представя, че за толкова пари те са очаквали да получат една много добра книга.

— И аз.

— Искали са да разкажете нещо по-пикантно. Нещо, заради което тези триста хиляди екземпляра на първото издание ще се продадат.

Синтия сведе очи:

— Какво намеквате?

— Добре, госпожо, разказвали ли сте на някого за това предполагаемо насилие над вашата сестра преди нейната смърт?

— Не, доколкото мога да си спомня.

— Не сте се обаждали в полицията?

— Не мислех, че е моя работа.

— И не сте съобщавали на никакви агенции за социални услуги. Включително и на онази, на която сте президент.

— Опитвах се да накарам Карълайн да събщи.

— Значи през цялото време, когато сестра ви е била жива, вие не сте казали никому дума, а непосредствено след нейната смърт и веднага щом се намират издатели, които да ви предложат четвърт милион, вие изведнъж разполагате с история, която бихте могли да разкажете.

— Всичко това не е вярно.

— Кое от казаното не е вярно?

— Не беше така, както го разказахте. То... начинът, по който го направихте да прозвучи... Въобще не беше така.

— Не беше ли?

— Освен това ще дам парите на СНСНС и няколко приюта за малтретирани жени.

— Цялата сума?

— Е, не... не цялата. И аз трябва да живея.

Бен кимна:

— Убеден съм. И мога да се обзаложа, че сега живеете далеч по-добре, отколкото преди сделката с книгата, нали?

— Възраждавам! Въпросът е спорен.

— Приемам възражението. — Съдия Харт строго изгледа Бен. — Господин адвокат, вие знаете кое е позволено и кое не. Не пресичайте границата повторно.

— Да, Ваша чест.

Бен погледна бележките си. Той лично мразеше тези неща, но Синтия и други като нея превръщаха процеса в зрелищен спектакъл, не той. Съдебните заседатели трябваше да разберат до каква степен тази зрелищност обагря онова, което те чуват и виждат.

— Тогава нека се изразя по този начин. Ако вие нямате нищо интересно, което да разкажете, издателите вероятно нямаше да ви платят всичките тези пари за книгата, нали така?

— Очевидно не.

— Благодаря.

Беше изяснил този момент, доколкото това бе възможно. Сега трябваше да се придвижи напред.

— И така, мис Тейлър, вие не сте напълно непредубеден свидетел, нали?

Почти недоловими признаци на раздразнение се появиха в очите и върху устните ѝ:

— Не знам какво имате предвид.

— Значи, вие самата казахте, че сте били много близки със сестра ви, така ли е?

— Да, така е. Абсолютно.

— Вие желаете да видите възмездено нейното убийство, нали?

— Да... така е.

— И никога не сте обичали Уолъс Барет, нали? Още от самото начало.

Главата ѝ леко се поклати, докато обмисляше отговора си:

— Да, никога не съм го обичала.

— И вашите показания днес не са му от голяма полза, нали?

— Не аз трябва да го кажа.

— В общи линии вие влизате тук и правите на пух и прах един човек, за когото твърдите, че не го харесвате, въпреки че не сте били

свидетелка на нито един от инцидентите, за които свидетелствате, правилно ли съм ви разбрал?

— Не е точно така.

— Вие виждали ли сте някога Уолъс Барет да удря сестра ви?

— Е... не.

— Нито сте го виждали някога да удря децата?

— Не, аз...

— Виждали ли сте го някога да прегръща, да целува и въобще да изразява чувствата си към своята жена и децата си?

— Да, разбира се, но...

— И въпреки всичко се изправихте пред съдебните заседатели и го обрисовахте като студено, безотговорно чудовище въз основа на инциденти, които не сте виждали, като абсолютно пренебрегвате множеството нежни моменти, на които сте присъствали!

— Той е безчувствено, жестоко копеле! — Внезапният ѝ вик отекна в съдебната зала. — Сестра ми го знаеше, и аз го знаех! Тя се канеше да го напусне!

— Но ние разполагаме единствено с вашето свидетелство за този факт, нали?

— Може би е така. Но е истина. Тя ми каза, че възнамерява да го напусне.

— Но не го напусна, нали?

— Не. Той не ѝ даде възможност.

Бен прехапа език. По-добре беше да не насочва вниманието към нейните думи и да премине нататък.

— Може би вие сте я... окуражавали да напусне съпруга си?

— Вече ви казах, че се опитвах да я накарам да го остави. Искан да излезе оттам, преди да я е убил.

— Вашият собствен брак се е разпаднал.

— И какво от това?

— Каква беше причината за вашия развод?

Бълък отново се изправи:

— Ваша чест, протестирам. Това е...

— Допускам въпроса — каза съдията, като го прекъсна. — Продължавайте.

— Каква беше причината за вашия развод, госпожо?

Тя сведе глава толкова ниско, че от лицето ѝ не можеше да се види нищо:

— Моят мъж... пиеше. Не особено много. Но когато пиеше, той... той се променяше. Един ден се върна вкъщи и... ме удари. Затова го оставих.

Бен тъжно кимна. Беше го очаквал.

— Значи вие самата сте жертва на насилие в семейството.

— Да. Никога не съм го казвала на никого, но... да.

Бен замълча и след това зададе колкото беше възможно най-меко следващия си въпрос:

— Мис Тейлър, вероятно ли е, след като самата вие сте имали такива ужасни преживявания, да предположите, че и сестра ви също има подобни проблеми?

— Не.

— Значи е чисто съвпадение.

— Не е съвпадение. Малтретирането на жените е придобило епидемични размери.

— И все пак след убийствата, когато сте търсили отговор, може би сте измислили някой, който да... изглежда приемлив.

— Това не е вярно. Имам доказателства. Видях насиненото ѝ око.

— Имате факти, които тълкувате по начин, за да докажете онова, което искате да докажете.

— Сестра ми ми каза! — Синтия толкова се наведе напред, че сякаш щеше да падне от мястото си. — Знам онова, което чух. Не се опитвайте... — В гласа ѝ прозвуча някаква хитринка. — Не се опитвайте да превърнете живота ѝ в лъжа!

— Госпожице, аз само се опитвам да разбера какво се е случило.

— Казах ви какво се е случило!

— След което направихте вашите двеста и петдесет хиляди долара с книгата.

— Това няма нищо общо!

— Навярно сте имали нужда от някаква драматична история, която да направи по-драматична каузата на малтретираните жени. В края на краищата сега вие не бихте могли да навредите на Карълайн, ако... преувеличите някои подробности.

— Аз казвам истината! — Гласът ѝ се извиси и изпълни цялата зала. — Този човек я биеше! Той е маниак! Тя имаше намерение да го

остави!

— А ако го беше направила — каза Бен, — тогава щеше да има повече време, което да прекарва с вас, нали?

— Какво?

— Вие искахте тя да прекарва повече време с вас, нали?

— Е... да.

— Вие я окуражаваште да напусне съпруга си.

— Да, дявол да го вземе!

— Къде искахте да идете? На Хаваите? Предполагам, че Карълайн е щяла да поеме разноските ви.

— Така ли? Но това беше нейно решение.

— Дали е било? — Бен леко се извърна, колкото да може да провери реакцията на съдебните заседатели. — Първо, вие я окуражавате да ви разкаже една необикновено преувеличена история за насилие, упражнявано от съпруга ѝ, каквато искате да чуете. После ѝ казвате да напусне мъжа си, което пък ще я освободи да ви вземе на Хаваите.

— Това не е вярно!

— Ваша чест, възразявам! — Бълък зае такава позиция, че да има непосредствен зрителен контакт както със съдията, така и с телевизионните камери. — Това е най-отвратителното, жестоко нарушение на правилата на кръстосания разпит, каквото съм виждал в цялата си кариера. Той не разкрива нова информация. Той просто изтезава една жена, която е изгубила сестра си. Това е нечовешко!

Съдия Харт, изглежда, внимателно обмисляше отговора си:

— Мистър Кинкейд, имам чувството, че достатъчно дълго изследвахме тази област. Може ли да продължим нататък?

— Разбира се, Ваша чест.

Бен се зарадва от предоставената му възможност. Беше повече от щастлив да се насочи към следващия въпрос.

— Имам още само няколко въпроса. Мис Тейлър, вие прекарвахте много време със сестра си както преди да заминете за Чикаго, така и след като сте се завърнали оттам, нали?

Синтия здраво и сурово стисна челюстите си.

— Да — отговори отсечено тя.

— В резултат вие трябва да сте прекарвали много време в компанията на нейния съпруг, Уолъс Барет.

— Вярно.

— Мис Тейлър, в цялата дванадесетгодишна история на техния брак вие чували ли сте Уолъс Барет да заплашва жена си?

— Тя ми каза...

— Това не е моят въпрос. Моля да ме слушате внимателно и да отговорите на въпроса, който ви задавам. Чули ли сте някога Уолъс Барет да заплашва жена си?

Тя присви очи:

— Не.

— Нито веднъж?

— Не.

— Нито да е заплашвал децата си?

— Не.

— Всъщност той се е държал много нежно към децата си, нали?

— Той... — Тя тежко въздъхна. — Да. Много добре се отнасяше с момичетата.

— Виждали ли сте някога Уолъс Барет да удря жена си или децата?

— Не, не съм виждала.

— И сигурно не сте го чували да казва, че ще ги убие.

Тя скръсти ръце в скута си:

— Не, не съм.

— Благодаря ви. Ценя вашата честност.

Бен тръгна към мястото си, но после, сякаш размислил, се върна към подиума. Вече знаеше, че е извлякъл почти всичко необходимо му от този свидетел, което желаше да получи. Но имаше още един проблем, около който искаше да разузнае, просто за да задоволи собственото си любопитство, не за нещо друго.

— Имам само още един въпрос, мис Тейлър. Защо телефонирахте в сградата на градския съвет?

Въпросът очевидно я изненада.

— Какво? За какво говорите?

— Нали помните, когато дойдох да разговарям с вас на работното ви място?

— Помня, че бяхте доста жалка картинка при аеробиката.

Бен се засмя:

— След като излязох от офиса ви, вие телефонирахте в сградата на градския съвет. Където съветът заседава и повечето съветници имат кабинети. Защо?

Тя широко разтвори очи:

— Откъде знаете на кого съм телефонирала?

— Моля ви да отговорите на въпроса.

— Но...

Сега се намеси съдия Харт:

— Свидетелката ще отговори на въпроса.

За пръв път Синтия изглеждаше обърквана:

— О, аз не... искам да кажа... нямам представа. Не мисля... о, да. Навярно съм имала предвид нещо около СНСНС. Точно така. Бях работила с един градски съветник за затягането на законите за задължителното полицейско разследване при обаждания за случаи на насилие в семейството. Навярно това е било.

— Разбирам. Значи все пак сте телефонирали в службите на градския съвет.

— Да, предполагам, че съм телефонирала.

— Говорихте ли с някой определен градски съветник?

— Не, с никого по-специално.

— А с кого най-общо?

— Ами Лорета Уокър е една от онези, които подкрепиха разпоредбата. Брайън Ериксън също оказва голяма помощ.

— А Бейли Уитман?

Тя бързо го стрелна с поглед:

— Да, разбира се. Той оглавява съвета.

— Имали ли сте много възможности да разговаряте с мистър Уитман?

— О, не бих казала... Много ли? По-скоро малко.

— Но сте били във връзка с него по време на убийството и последвалото разследване.

— Е, да. Предполагам, че е така.

— Благодаря ви. Нямам повече въпроси.

Бълък ѝ махна с ръка, за да ѝ покаже, че може да се оттегли и Синтия, очевидно разтърсена, напусна подиума. Бен избегна погледа ѝ, когато тя минаваше край неговата маса. Вече със сигурност знаеше, че

малкото уважение, което си беше спечелил, като я спаси от репортерите, сега бе напълно изчезнало. Беше срамно, но неизбежно.

— Добре — заяви съдия Харт. — Все още имаме известно време преди обедната почивка. Мистър Бълък, моля ви да призовете вашия следващ свидетел.

40.

— Държавата призовава мистър Артър Прентис на свидетелската скамейка.

Докато мистър Прентис се изправи там, полагаше клетва и беше представен, Бен мълчаливо отпрати молитва да благодари на великите богове на правосъдието за откриването на предварителния процес и на „Грейди и Уискинсън“. Ако обвинението не беше принудено да идентифицира свидетелите си преди започването на процеса, той нямаше да си има понятие кой е този свидетел и какво е призован да каже.

— Мистър Прентис — попита Бълък, след като свидетелят се настани, — къде работите?

Прентис беше висок, слаб мъж с редки черни мустаци и с брада. Беше на около тридесет и пет години, макар че изглеждаше по-млад. Въпреки брадата, имаше спретнат и свеж вид. В основни линии правеше впечатление на почтен човек, което разтревожи Бен.

— Работя в сладкарницата на „Баскин-Робинс“ на Пето авеню, край Харвард. Нали я знаете, до „Нова идея“.

— Какво вършите там?

— Преди всичко продавам сладолед. — Той се засмя. — Аз съм помощник-мениджър, но персоналът ни е много малък. Никога не сме повече от двама души едновременно. Тъй че обикновено правя по малко от всичко. Снабдявам, продавам сладолед. Стоя на касата.

— Разбирам. — Бълък обърна страницата на своя бележник, което беше неосъзнат сигнал към съдебните заседатели, че има намерение да направи удар. — Бих искал да ви попитам, мистър Прентис, дали не познавате случайно обвиняемия, Уолъс Барет.

— О, да. Разбира се. — Свидателят сви рамене. — Той е кметът. Виждал съм го във вестниците, по телевизията. И той обичаше да идва в сладкарницата.

— Така ли? Интересно. Бих желал да поговорим за това.

Бен много добре знаеше, че не може да се вярва на престорената изненада на Бълък. Тук се подготвяше нещо.

— Да не би той да е бил в сладкарницата в следобедна на единадесети март?

Сякаш не знаеше.

— Да, беше.

— Сам ли беше?

— Не, беше с жена си и с децата. — Прентис неловко погледна към Барет. — С покойните си жена и деца.

— Ще бъдете ли така добър да опишете със свои думи за съда тази си среща?

Прентис леко се извърна, за да може да гледа съдебните заседатели и да се обръща пряко към тях:

— Значи, отначало не беше по-различно от всеки друг път. Кметът Барет се здрависа, като се обърна към мен по име и ме попита за децата ми. Той е от оня тип хора, нали ги знаете, които винаги помнят имената на жената и децата ти и никога не забравят да попитат за тях. Добър политик, струва ми се. Малко побъбрихме, както винаги. Те идваха направо от пресконференцията, която той беше дал. Където бе обявил, че ще кандидатства за втори мандат.

Бълък кимна:

— Какво беше по-различното в тяхното посещение в този случай?

— О, трудно може да се опише. В атмосферата се чувстваше някакво напрежение, специално между Уолъс и жена му. Между тях ставаше нещо, но не знам точно какво.

— Това беше ли първата... проява на напрежение, каквото вие описахте?

— Беше най-странното нещо, което съм виждал. Техните момиченца притиснаха нослетата си към витрината — нали разбирате, да си изберат сладоледа. Кметът Барет им каза да си вземат каквото пожелаят и те му казаха какъв вид са си избрали. И...

Бълък се наведе напред:

— Да?

— И... — Прентис като че ли търсеше думите си. — И напрежението беше толкова осезателно, че човек го усещаше сякаш с кожата си. Толкова силно, че аз си помислих, че ще ги задуши. Или поне нея.

— Коя нея?

— Мисис Барет. Карълайн. Тя каза на момичетата, че не могат да си вземат шоколадов сладолед. Тогава кметът се възпротиви на това ограничение. Те почнаха да спорят.

— Обвиняемият беше ли... ядосан? Възбуден?

— Всъщност мисля, че той прояви удивително чувство за самоконтрол. Тя здраво настъпваше, но той остана спокоен. Каза й, че прави сцена и беше прав, тя наистина правеше. Всички в сладкарницата ги гледаха.

— А после поведението на обвиняемия промени ли се?

— Да, за нещастие. Не знам какво го предизвика. Сякаш нещо в него избухна, сякаш той беше решил, че досега е бил достатъчно...

— Възраavam! — реши да се намеси Бен. Разказът започваше да става твърде колоритен. — Свидетелят вече не преразказва какво е видял и чул, а започва... да тълкува.

Съдия Харт кимна:

— Възражението се приема. Бих желала да обърна внимание на свидетеля да се придържа към онова, което е видял и чул.

Бълък се опита да си възвърне контрола върху положението:

— Вие разказвахте на съдебните заседатели кога се е променило поведението на подсъдимия.

Прентис кимна:

— Точно така, точно така. Изведнъж лицето му сякаш се втвърди и стана сериозно, а очите му се превърнаха в две тесни черти. И той й каза да млъкне.

— Как й го каза?

— Първия път го прошепна. За нещастие тя продължаваше да говори. Тогава той изпадна в ярост.

— Какво направи той?

Прентис погледна съдебните заседатели право в очите:

— Този път изкрещя: „Млъкни!“. След това цялата сладкарница притихна. Мисля, че всички притаихме дъх, изплашени какво ще стане след малко. Той сви ръце така... — Прентис показа — ... сякаш се канеше да направи пас напред. После, като ракета, той замахна със свития си юмрук. Към лицето на жена си.

В галерията на залата се разнесе отчетливо ахване. Циникът в Бен се опита да си представи, че Бълък е внедрил някого там, за да изохка, но знаеше, че дори Бълък не е в състояние да направи толкова

мръсно нещо. Истината бе, че Прентис много сполучливо пресъздаде един ужасяващ инцидент.

— И мистър Барет удари ли жена си?

— Не — отговори Прентис. — Тъй или иначе, не тогава. Юмрукът му спря навярно на милиметри от лицето ѝ. Аз се учудих, че е успял да спре навреме.

— А каква беше реакцията на мисис Барет?

— О, беше ужасена, разбира се. Очите ѝ станаха като палачинки. А най-забавното беше, че тя просто нямаше време да реагира. Сякаш за миг бе разбрала какво може да стане. — Прентис замълча. — Аз имах определено впечатление, че такова нещо се е случвало и преди.

— Възраждавам! — обади се Бен. — Свидетелят излага хипотеза.

— Приема се.

Бен седна на мястото си, без да е в състояние да се наслади на тази си пирова победа. Възражението му имаше незначителна тежест пред лицето на такова опустошително свидетелство и той го знаеше. Искаше му се да се обърне към Барет и да разтърси раменете му, да му каже: „Какво, по дяволите, си мислил, че правиш?“, обаче знаеше, че не може. Не можеше да рискува дори да се обърне, за да погледне довереника си. И най-незначителният поглед би могъл да се изтълкува погрешно от някой от заседателите като признак, че дадените показания ги тревожат, или още по-лошо — че признават истината.

— А момиченцата получиха ли сладоледите си? — попита Бълък, като наруши мълчанието.

— Не. Той каза на децата, че си тръгват.

— Те съгласиха ли се?

— Малката, четиригодишната Анабел, започна да мрънка. Искаше си сладоледа.

— Тогава какво направи обвиняемият?

— Той... я бутна. В гърба.

Бълък два пъти премига:

— Правилно ли ви разбирам? Той е ударил дъщеря си, така ли?

— Да.

— Силно ли?

— О, не знам. Достатъчно силно, за да не му създава повече грижи.

Бен затвори очи. Това наистина беше прекалено. Въпреки показанията на Синтия, всъщност въпреки целия процес, помисли си той. Да, но все пак няма доказателство, че той никога не е причинявал нищо лошо на дъщерите си. Поне би могъл да убеди заседателите, че никога не им е причинявал нищо лошо. Но сега всичко беше пропаднало. Беше разсипано. Един свидетел, който няма никакво основание да лъже, каза на съдебните заседатели, че Барет е ударил дъщеря си. И Бен знаеше, че те ще му повярват.

Знаеше, че ще повярват, защото знаеше, че той вярва.

— После случи ли се друго необичайно нещо?

— Не. Барет взе семейството си и те бързо си тръгнаха. Повярвайте ми, изпитах облекчение.

— Той каза ли нещо, преди да си тръгне?

— Да. — Гласът на Прентис стана по-тих: — Непосредствено след като едва не я удари. Той свали ръце, но очите му още пламтяха към нея, още я пронизваха, и си помислих, че ще ѝ остане белег. Той я изглежда така, а после каза с нисък, ръмжащ глас: „Ще съжаляваш за това“.

Бълък помълча, за да подчертае колко важно е това изявление, после попита:

— И това се случи следобеда на единадесети март? Около три и тридесет следобед?

— Именно.

Бълък кимна:

— След четири часа те трите ще бъдат мъртви.

В съдебната зала надвисна огромно и потискащо усещане за тежест. Хората се обръщаха един към друг и кимаха, очите им ставаха все по-големи. И причината бе основателна. Сега обвинението бе установило не само мотива, но и преднамереността на деянието. И всичко това още преди първото прекъсване за обедна почивка.

Бълък погледна към съдията:

— Нямам повече въпроси.

41.

Бен обикновено предпочиташе да започне с нещо по-леко и да гради върху твърда основа, но в този случай трябваше да тръгне направо към същината на проблема и да неутрализира впечатлението от тази последна част от показанията, преди да е имал каквато и да е възможност да установи устойчиво влияние върху сетивата на съдебните заседатели.

— Нека поговорим за последните думи на Уолъс, мистър Прентис. Той е казал: „Ще съжаляваш за това“. Обясни ли какво е имал предвид?

— Е, не, но аз имах определеното чувство...

Бен студено го прекъсна:

— Мистър Прентис, не ви попитах за вашите чувства. Съдията ви напомни да се придържате към фактите. Моля ви да се придържате към тях.

Прентис дълбоко си пое дъх:

— Добре. Не, той не обясни какво е имал предвид.

— Значи той би могъл да има предвид например: „Ще съжаляваш, че не си позволила на децата да ядат сладолед и сега те ще мрънкат цял следобед!“.

— Предполагам, че е вероятно.

— Или би могъл да има предвид: „Ще съжаляваш, че си повишила тон на публично място, защото сега рейтингът ти в анкетите ще падне“.

— Щом казвате...

— Истината е, сър, че вие не знаете какво той е искал да каже.

Прентис внимателно подбираше думите си:

— Въз основа на всичко, на което бях свидетел, имах определеното впечатление, че той я заплаши.

— С какво я заплаши?

— Че ще ѝ причини телесна болка.

— Това е само предположение и аз подчертавам думата „предположение“, което се основава върху онова, което вие знаете или

мислите, че знаете, че се е случило по-късно. Но всъщност, както вие свидетелствахте, той е имал възможност да я удари — и не я е ударил.

— Е, не на публично място... не.

— Вие не знаете за никакъв факт, когато той някога я е удрял, нали?

— Чух, че...

— Още веднъж ще трябва да ви помоля, сър, да се придържате към нещата, които наистина сте видели или чули. Виждали ли сте някога Уолъс Барет да удря жена си?

— Не.

— „Ще съжаляваш за това.“ Дали вашето „предположение“ за това какво може да значи тази забележка се появи веднага, или едва след като прочетохте във вестниците, че семейството на Барет е било убито?

— О, след като прочетох във вестниците, изглеждаше ясно...

— След като прочетохте недостоверните, преднамерени репортажи, които внушаваха, че Уолъс Барет е виновен, появили се преди да са били събрани и представени каквито и да е доказателства, вие решихте да се вържете за тази каруца и да си изтълкувате повторно онова, което сте видели, за да го обрисувате като убиец, който отправя заплахи.

— Това не е вярно. Каквото видях, видях го.

— Истината е, сър, че вие нищо не сте видели. Но когато човек слуша вашите показания, ще си помисли, че вие сте били свидетел на самите убийства.

— Възраждавам! — извика Бълък.

— Приемам възражението. Мистър Кинкейд, моля ви да се контролирате.

— Съжалявам, Ваша чест.

Бен обърна друга страница в бележника си. Щеше да продължи и знаеше, че вече е поел по пътя на адвокатските увъртания. Всичко това беше толкова потискащо. Съдбата на Барет зависеше от обстоятелствената маса от инсинуации, предположения и медийно пристрастие.

— Нека поговорим за инцидента, в който вие намесихте дъщерята на Уолъс, Анабел.

— Добре.

— Въпреки всичките ви усилия да го превърнете в някакво ужасно публично насилие над дете, всъщност вие свидетелствахте, че това е било леко шляпване, прав ли съм?

— Аз не бих използвал тези думи.

— Добре, тогава контактът с тялото на детето е бил предназначен да го накаже, така ли е?

Прентис наклони главата си встрани:

— Предполагам, че е така.

— И къде я докосна той?

— По задничето.

— На мен това ми прилича на шляпване.

На стола си Прентис зае изправена стойка:

— Вижте какво, не мисля, че бихте могли да зачеркнете подобно обстоятелство, като го наричате „шляпване“. Когато човек удря дете, това е насилие, каквато и да е предполагаемата му мотивация.

— Това е ваше мнение.

— Точно така.

— Вие не одобрявате телесните наказания.

— Не, не ги одобрявам.

— Но трябва да разберете, че мнозина, особено между по-възрастните от вас, ги одобряват. Те мислят, че едно дете трябва да се приучи към дисциплина.

— Дисциплина! — Прентис изсумтя. — Родителите винаги го разправят, когато се опитват да се оправдаят, че бият децата си. Но в повечето случаи това е просто неконтролиран гняв. Те си изкарват нервите върху своите деца.

— И все пак понякога...

— Вижте какво, мистър, самият аз имам две деца и великолепно съм успял да ги приуча на дисциплина, но никога не съм ги удрял. Нито веднъж.

Бен трудно преглътна. Какъв номер си беше погодил! Щеше по-скоро да умре, отколкото да шляпне Джоуи. А сега се бе изправил в положението на човек, който защитава телесните наказания. Вече виждаше заглавията във вестниците: „Адвокатът на Барет е за биенето на децата!“.

— Мистър Прентис, това е процес за убийство, а не референдум за качествата на шляпането отзад. Разбирам, че в залата има

телевизионни камери и те могат да ви изкушат да изразите мнението си по един важен проблем, но аз ще трябва да ви замоля да престанете да представяте каузи и да се ограничите до отговорите на моите въпроси.

— Добре.

— Когато Барет упражни този дисциплиниращ удар по задничето на дъщеря си, имаше ли вид на човек, който действа под влияние на гнева си?

— Е, не, не особено.

— Той възнамеряваше ли да й причини сериозна болка?

— Не, не.

— След шляпането той продължи ли да изразява враждебност към нея?

— Не. Всъщност той я взе на ръце и я отнесе в колата.

— Значи портретът на човек, който упражнява насилие над семейството си, току-що обрисуван от вас, сега се свежда до образа на човек, който повишава глас и леко шляпва дъщеря си отзад.

— Не бих могъл...

— Благодаря ви, сър. Нямам повече въпроси.

Бен бързо седна на мястото си, като се надяваше, че вече могат да преминат към следващия свидетел. За негово разочарование в момента, в който той седна, Бълък се изправи, за да се намеси повторно.

— Може ли да се доближа до свидетеля?

Съдията кимна и Бълък протегна към Прентис нещо, което се оказва видеокасета.

— Виждали ли сте това преди?

— Да.

— Какво е то?

— Видеозапис, правен в сладкарницата на единадесети март. Зад тезгяха ние имаме видеокамера, която записва всичко, което става в магазина. Специално на тази лента е записан сблъсъкът между обвиняемия и неговото семейство, точно както го описах.

— Ваша чест, моля тази касета да се приеме...

Бен скочи на крака:

— Възразявам, Ваша чест! Това е повторна намеса. Той не може да представя нови доказателства!

— Това е в природата на доказателствата, които опровергават едно обвинение. Аз се надявах, че ще мога да избегна представянето на тази касета пред съдебните заседатели, но...

Мога да се обзаложа, помисли си Бен.

— ... но сега мистър Кинкейд поставя под въпрос показанията на мистър Прентис. Това заплаха ли е било, или шега? Шляпване ли е било, или бой? Най-добрият начин, по който съдебните заседатели ще могат да отговорят на тези въпроси, е да им се позволи сами да видят какво се е случило.

— Но, Ваша чест — протестира Бен, — сега се получава повторение. Прентис вече даде показания по този въпрос.

— И защитата ги оспори — отговори спокойно Бълък. — Сега желаем да ни се даде възможност да докажем, че мистър Прентис е казал истината и не е преувеличавал по никакъв начин.

Съдията кимна:

— Това е малко извън правилата, но имайки предвид обстоятелствата, ще го позволя. Имате ли подготвена съответната апаратура?

Бълък кимна в отговор и започна да подготвя видеото и телевизионния монитор, които вече бяха поставени пред карето на съдебните заседатели.

Бен безсилно се отпусна на мястото си. Дявол да го вземе! Беше тотално разбит! Бълък бе приготвил касетата, за да може да удари втори път, а Бен му бе поднесъл тази възможност на сребърен поднос. Дори и ако на касетата нямаше да се види нищо повече от онова, което Прентис вече бе казал, съдебните заседатели сега щяха да го чуят два пъти, вместо само веднъж. То щеше да се запечата безпрекословно в съзнанието им.

Бен мрачно седеше на мястото си, докато лампите угаснаха, и се загледа в мрежестия запис, направен от охранителната камера, който сега се въртеше пред очите им. Опита се да се съсредоточи, но една горчива истина се бе загнездила в съзнанието му.

Първата сутрин от процеса се бе превърнала в катастрофа за защитата. Или — което бе по-точно — за Уолъс Барет.

42.

Както се оказа, видеозаписът не даде повече информация, отколкото Прентис вече бе съобщил. Всъщност записът бе едно по-добро средство за предаване на информация, което пък обясняваше защо Бълък беше решил да призове отначало свидетеля си на живо и да запази касетата за повторното си включване в кръстосания разпит.

След записа съдия Харт обяви прекъсване за късния обяд. Бен се хранеше заедно с Барет в неговата килия, но двамата имаха малко неща да си кажат. Какво можеше да запита довереника си? Защо, по дяволите, си ударил детето на публично място? Защо си изхвърлил жена си на предната веранда полугола? Би трябвало да зададе всички тези въпроси, преди Барет да се изправи на скамейката, но неизвестно защо, не можеше да се надмогне и да му ги зададе сега.

След обяда съдия Харт поднови процеса и се разпореди обвинението да призове следващия свидетел. Бен се опитваше да си даде смелост. В края на краищата най-лошото сигурно вече беше минало. Кого евентуално биха могли да призват, който можеше да направи Барет да изглежда още по-лош, отколкото вече изглеждаше?

— Държавата призовава Карен Глийсън.

В залата започна леко раздвижване, а после откъм дъното на съдебната зала от мястото си се измъкна дребно осемгодишно момиченце и свенливо тръгна напред, съпровождано от въоръжен сержант.

Бен отпусна глава върху масата. Точно когато човек си помисли, че най-лошото вече е минало...

Бълък намести момиченцето на големия стол на подиума на свидетелите и сложи под него дебела възглавница, за да може главата му да се показва над парапета. То имаше малко лице с големи кафяви очи, привлекателно по свой невинен, детински начин.

Съдия Харт закле свидетелката, като особено се стараеше да произнася ясно думите и да запази приветливия израз на лицето си. Каквото и да правеше обаче, за да намали кошмарния привкус на това преживяване, той въпреки всичко си оставаше. Някои изследвания

показват, че даването на показания пред съда е едно от най-травмиращите преживявания, през които може да мине едно малко дете. Разбира се, положението още повече се влошава, когато става въпрос за насилие, упражнено над дете, или когато обвиняем е някой от родителите на детето. И въпреки всичко убийството на най-добрата ти приятелка не е като голямо парче сметанова торта.

— Карен, има няколко въпроса, които трябва да ти задам, преди да отговориш на въпросите на другите прависти. Нали разбираш, че правистите ще ти задават въпроси?

Скулите върху малкото личице на Карен ясно се очертаха.

— Да, госпожо.

— И ти разбираш, че си обещала да казваш истината, нали?

— Аха.

— Трябва да отговаряш с „да“ или „не“, Карен. Така протоколистката на съда ще може да го запише.

— О, съжалявам. — По лицето ѝ пробяга объркване. — Да, обещавам.

— И така, на колко години си?

— На осем, госпожо.

— На осем. Значи вече си достатъчно голяма, за да знаеш каква е разликата между истината и лъжата, нали?

— О, да. Мама много държи на това.

Съдия Харт ѝ отправи усмивка, която в едната си трета беше съдийска, а в двете си трети — майчинска.

— Добре. Тогава само казвай истината, когато ти задават въпросите, и ние няма да имаме проблеми. Ако не разбираш въпросите, просто им го кажи. — Тя погледна нагоре. — И аз мога да те уверя, че те ще ги зададат по-ясно и няма да се опитват да хитруват или да те разстройват по какъвто и да е начин.

Посланието е предадено и прието, помисли си Бен.

— Господин прокурор, можете да пристъпите към разпита.

— Благодаря, Ваша чест.

Бълък застана до подиума и отправи същата приятелска усмивка, която съдията бе използвала преди малко.

— Карен, ти знаеш защо си тук днес, нали?

Карен печално сведе глава:

— Защото Алиша беше убита. Заедно с майка си и сестра си.

— Точно така, миличка.

Бен почувства как гърлото му се свива и знаеше, че и съдебните заседатели изпитват същото. Не че те всички не знаеха какво е престъплението. Но все пак да го чуеш от устата на едно осемгодишно момиченце е далеч по-покъртително.

— Ти познаваше Алиша, нали?

Карен кимна утвърдително:

— Заедно ходехме на училище. Във Фориствю.

— В кой клас си?

— В трети. Ние и двете сме в класа на мис Холман. — Тя наведе главата си. — Бяхме.

— Разбирам. Алиша приятелка ли ти беше?

— Да. Ние бяхме най-добри приятелки.

— Играехте ли заедно?

— Аха.

— Ходила ли си някога в нейния дом?

— Аха.

— Познаваше ли сестра й Анабел и майка й?

Гласът й стана по-тих:

— Да. Аз ги харесвах.

Мина известно време, преди Бълък да зададе следващия си въпрос. За пръв път Бен помисли, че може би колебанието му е истинско.

— Карен, знам, че това ще те разстрои, но се боя, че трябва да те помоля да ни кажеш каквото знаеш. Спомняш ли си някога Алиша да е изглеждала... че е била удряна?

Бен отначало помисли да направи възражение въз основа на това, че въпросът е двусмислен, но реши да се въздържа. Какво щеше да постигне? Всеки знаеше накъде води всичко това.

— Да — тихо отговори Карен. — Помня.

— И какво знаеш?

— Тя имаше... синини по себе си.

— Синини ли? Къде?

— По целите си крака. И по ръцете си също.

— Това кога беше?

— Миналия декември. Джейни Пърсън ни покани. Тя има закрит плувен басейн — добави. Очевидно закритият басейн на Джейни й

беше направил огромно впечатление. — Обикновено когато беше облечена, синините не се виждаха. Но когато си сложи банския... цялата беше насинена.

— Колко синини имаше?

Карен поклати глава:

— Много. Повече, отколкото мога да преброя.

Бен знаеше, че не бива да го прави, но не бе в състояние да се въздържи. Наведе се към ухото на Барет и прошепна:

— Истината ли казва?

Барет едва доловимо кимна в знак на потвърждение. Да.

— Попита ли Алиша за тези синини?

— Да. Казах ѝ нещо като: „Олеле, Алиша, какво ти се е случило?“.

— А тя какво ти отговори?

Карен се намръщи:

— Каза, че е станало случайно.

— Действително. — Бълък хвърли поглед към книгата си. — Може и да е паднала по стълбището. Каза ли ти нещо повече?

— Не. Изглеждаше наистина объркана. Предполагам, че навярно е мислела, че никой няма да ги забележи или нещо такова. Но след като ги видях, аз се разстроих и почнах да се опитвам да не мисля за това.

— Тогава тя плува ли заедно с теб?

— Не. Както казах, действията ѝ наистина бяха объркани. Отново се облече и не дойде да плуваме. Обади се на майка си да дойде да я вземе.

— Разбирам. И това се случи приблизително три месеца преди... е... края?

— Точно така. Около Коледа.

Бълък обърна една страница в бележника си:

— Карен, кога за последен път разговаря с приятелката си Алиша?

— В деня на... — Гласът ѝ се прекърши. — В последния ден.

— Значи си разговаряла с нея в деня, когато е била убита?

Бен усети как всеки в залата се наведе напред с интерес. Още една подробност, за която пресата не бе съобщила.

Карен кимна:

— Точно така. Ние разговаряхме почти всеки ден. Бяхме най-добри приятелки.

— По кое време на деня разговаряхте?

— Около пет следобед. Помня, защото току-що бях гледала „Щурмоваци на властта“.

— За какво разговаряхте?

— О, за нищо особено. Както обикновено. За училището. За домашните работи. — Лицето ѝ отново се зачерви. — За момчета.

— Алиша изглеждаше ли... разстроена?

— Не. Поне не в началото.

— Не в началото ли? А по-късно какво се случи?

— А... чуваше се нещо като... крясъци. Не можех да чувам думите. Попитах Алиша, а тя каза само: „Пак са те“ и се опита да не обръща внимание.

— А можеше ли да не обръща внимание?

— Не. След минутка или малко повече някой извика името ѝ. Не съм сигурна кой беше, но гласът наистина беше много силен. Викаше я.

— И тогава какво стана?

— Алиша изпищя. Искам да кажа, с истински силен писък. Беше ужасно. После в ушите ми отекна някакъв силен трясък, сякаш беше изтървала телефона.

— А ти чу ли нещо друго, след като тя изтърва телефона?

— Да. Гласът ѝ утихна, сякаш се бе отдалечила, но аз можах да чуя какво казва.

Бълък пое дълбоко дъх:

— Карен, ще бъдеш ли така добра да кажеш на съдебните заседатели онези последни думи, които си чула да казва Алиша?

Тя сведе поглед надолу към ръцете си:

— Да, сър. Тя плачеше и викаше и повтаряше: „Татко, татко!“.

Бълък замълча, очевидно трогнат:

— Чу ли нещо друго?

— Не. Това беше всичко. Чу се някакво бръмчене и линията прекъсна.

Бълък кимна:

— Ако съдим по времето, това вероятно са били последните ѝ думи. — Той сведе глава и бавно затвори бележника си: — Благодаря

ти, Карен. Нямам повече въпроси.

Бен видя как съдия Харт погледна часовника си. Очевидно решаваше дали да продължават, или да обяви прекъсване. Бен се надяваше, че ще прекъснат; в края на краищата, помисли си, всеки има нужда да поеме дъх. За съжаление тя реши да продължат.

— Мистър Кинкейд? Желаете ли да разпитате свидетелката?

Бен кимна и бавно се отправи към подиума. Всъщност нямаше избор. Ако не направеше нищо при разпита, съдебните заседатели щяха да останат с онази кошмарна, наложена им картина: как Уолъс Барет повлича Алиша от телефона към смъртта. От друга страна, ако проведе разпита и се опиташе да я дискредитира или да я постави в затруднено положение, съдебните заседатели щяха да го намразят и той вероятно щеше да бъде линчуван на излизане от съдебната зала.

Е, щеше да проведе разпита. Просто трябваше да я подхване съвсем лекичко.

— Карен, казвам се Бен Кинкейд. Аз представлявам обвиняемия. Знаеш ли какво значи това?

Тя кимна:

— Помагате на лошия човек.

Бен не можа да си поеме дъх. Какъв прекрасен живот!

— Не, Карен. Помагам на бащата на твоята приятелка. Той направил ли ти е нещо лошо?

— Ами... не.

— Тогава защо го наричаш лош човек?

— Мама ми каза...

— Карен, искам да те помоля да оставиш настрана всичко, което са ти казали другите хора. Дори и майка ти. Онова, което ние желаем да чуем, е какво всъщност ти си видяла или чула. Съгласна ли си?

Карен се намръщи, очевидно недоволна, че твърденията на майка ѝ толкова безцеремонно бяха отхвърлени:

— Добре.

— И така — той посочи към своя клиент — таткото на Алиша — мистър Барет — разговарял ли е някога с теб?

Тя сви рамене:

— Не.

— Ти виждала ли си го някога да прави нещо лошо на Алиша?

— М-м-м, не.

— А тя някога казвала ли ти е, че баща ѝ прави нещо лошо?

Карен се замисли за малко:

— Алиша ми каза, че отказва да ѝ купи онази електронна кукла, въпреки че толкова много я иска и всички деца имат такава.

Бен се опита да не се засмее:

— А нещо друго?

Карен отрицателно поклати глава:

— Не, сър.

— И ти не знаеш как е получила онези синини, нали?

— Е... не.

— И не знаеш кой е убил приятелката ти, или сестричката ѝ, или майка ѝ?

— Не, сър.

— Благодаря ти, Карен. Това е всичко.

Не беше много, но човек не можеше да направи много със свидетелка като тази. Барет продължаваше да седи неподвижно на стола си, все така загледан право пред себе си, но държането му по някакъв начин се бе променило едва доловимо. Бен не можеше да определи каква точно е тази промяна. Сигурно е много трудно, помисли си той, да слушаш тези ужасни неща, които се говорят за теб, и да разбираш, че едва ли не всеки наоколо вярва в тях. Това навярно е много тежък товар. А после, на всичко отгоре, трябва да научиш, че и осемгодишната приятелка на твоята дъщеря също мисли, че си виновен. Че си лош човек.

Бен впи поглед в очите на Барет. Беше се надявал, въпреки че шансовете ставаха все по-нищожни, да може да предотврати осъдителната присъда срещу Барет. Но дори и да успееше, как можеше да направи така, че Барет да не бъде признат за виновен от съда на общественото мнение? Как можеше да накара света да престане да мисли за него като за... лош човек?

Знаеше отговора, преди да си е задал въпроса.

Не можеше да стори абсолютно нищо.

43.

Следващият свидетел беше Харви Сандърс, за когото от предварителното следствие и от бележките на Кристина Бен знаеше, че живее в съседната до дома на Барет къща. Бен можеше само да предполага какъв ще бъде характерът на неговите показания. След като живееше съвсем близо до този смутен дом, той навярно бе в състояние да каже всичко — всичко лошо.

— От какво живеете, мистър Сандърс? — попита Бълък.

Сандърс беше строен, доста хубав мъж, който на вид току-що бе надхвърлил четиридесетте. Носеше риза без вратовръзка, а около врата му артистично бе праметнато шалче.

— Аз съм актьор. А също така съм и заместник-уредник на музея „Джилкрийз“.

— Разбирам. Странна комбинация.

— Все още не съм постигнал звездния си миг. Когато веднъж настъпи, ще напусна тази си работа и ще се посветя на изкуството си. Въпрос на време.

— Разбира се. Къде живеете, сър?

— На Теруилиджър 1622.

— Познавате ли обвиняемия?

— Разбира се, че го познавам. Той е най-близкият ми съсед.

— И откога живеете в непосредствена близост до обвиняемия и неговото семейство?

— Боже, да помисля. Вече повече от три години.

— Тогава трябва да познавате двете му деца. И жена му.

— Карълайн. Да, познавах Карълайн. И децата.

Бен внимателно слушаше думите на Сандърс. В начина, по който той произнесе думата „Карълайн“, имаше нещо...

— Добри съседни ли бяха семейство Барет?

Сандърс се засмя. В себе си той носи нещо харизматично, помисли Бен. Може би поради това би бил добър актьор.

— О, те редовно косяха моравата си, ако имате това предвид.

Бълък се опита да го подхване по друг начин:

— Имали ли сте често възможност да виждате семейството заедно? Да виждате мистър и мисис Барет съвместно?

— О, да! Божичко, практически ги виждах всеки ден. А и аз често посещавах дома им.

— Защо?

— Как да ви кажа, понякога им помагах при някои дребни повреди. Например нещо около канализацията или каквото имаше там. Уоли — моля да ме извините, обвиняемият — беше толкова зает, нали знаете, че нямаше възможност да се оправя с всички тези неща. А понякога отивах да им покажа някоя нова музейна придобивка, някой глинен съд или нещо подобно. Карълайн беше голяма любителка на старинни предмети.

Ето отново. Карълайн. Бен си взе някои бележки върху обратната страна на законника си.

— Като се основавате върху онова, което сте видели и чули — внимателно попита Бълък, — бихте ли казали, че двамата са имали щастлив брак?

— Възраavam — намеси се Бен. — Той кара свидетеля да изрази мнение.

Съдия Харт потропа с пръсти върху масата:

— В този случай ще допусна въпроса. Доколкото свидетелят основава показанията си върху онова, което лично е наблюдавал, мисля, че въпросът може да се допусне.

Сандърс не изчака въпросът да бъде подложен на риск:

— И те имаха своите прекрасни мигове като всички други, но не, не бих могъл да кажа, че това беше щастлив брак. Всъщност решително бих могъл да го нарека нещастен брак.

— Върху какво основавате мнението си?

Сандърс се извърна така, че да застане с лице към съдебните заседатели. Изглеждаше напълно спокоен и уверен, приличаше повече на човек, който си бърби с приятели, отколкото на човек, застанал да дава показания пред съда.

— О, върху много неща. Те непрекъснато се караха. Водеха шумни битки, като куче и котка. Искам да кажа, че тъй като живея само на няколко метра от тях, обикновено можех да следя борбата, сякаш съм седнал в партера.

— И какви неща си казваха те?

— Недостойни неща, ужасни неща. Не бих желал да ги повтарям пред съда. Особено Уо... — е, обвиняемият де. Той наистина става злобен, когато изгуби контрол. Става просто перверзен. Не бихте могли да повярвате как понякога наричаше Карълайн. А тя му беше жена. Майката на неговите деца. — Поклати глава: — Карълайн заслужаваше много повече от това.

— Мистър Сандърс, бих желал да насоча вниманието ви към единадесети март. Бяхте ли в дома си в този ден?

— Върнах се, както обикновено, около четири.

— Видяхте ли или чухте ли някой член на семейство Барет, след като пристигнахте в дома си?

— Не видях никого, поне отначало, но — майчице, как ги чувах!

От галерията се разнесоха смехове и хихикания. Повишеното настроение и дружелюбността на Сандърс просто очароваха публиката.

— Караха ли се?

— Но да! Както си му е редът. Не знам с какво е започнало. Обикновено не трябваше много, за да се стигне до поредния взрив!

— Чии гласове чувахте?

— Преди всичко на обвиняемия. Той има такъв дълбок, боботещ глас, знаете. Наистина се носи!

— Помните ли какво казваше?

— Не мога да си спомня всичко. Но помня най-главното. Помня, че я нарече глупава крава. Помня, че я нарече — моля да ме извините, госпожо съдия! — шибана курва. И... — Тук той сведе очи, а в гласа му се прокрадна тъжовна нотка. — ... помня, че й каза, че не заслужава да живее.

Реакцията на репортерите и зрителите в галерията дойде моментално. Чуваше се как се разлистват страници и как писалките летят по хартията. Много от хората засушукаха едновременно.

— Чухте ли нечий друг глас?

— Да. На двете момичета. Това беше най-лошото от всичко. Не само че тази ужасна кавга между тях продължаваше, но и двете ангелчета трябваше да слушат всяка дума от нея! Можех да ги чуя как викат и плачат. Сърцето ти да се скъса!

— Какво друго се случи? — попита Бълък.

— Откровено казано, нещата бяха стигнали върха си, когато аз реших, че повече не издържам. Затворих прозореца си и пуснах телевизора. Гледах „Малка къщичка в прерията“. Знам го дума по дума, но харесвам този сериал. Може да ви се струва глупаво, но след като бях слушал целия този ужас, имах нужда от порция невинна семейна драма.

— Въобще не ми се струва глупаво — съгласи се Бълък. — Чухте ли нещо друго откъм съседите си?

— Колкото и да е удивително — не. Някъде по средата на сериала от съседната къща се разнесе силен трясък, сякаш нещо се рушеше. Още не знам какво е било, но, човече божи, шума си го биваше! Искам да кажа, че живеем врата до врата, а виковете бяха силни. Бях затворил прозорците и бях пуснал телевизора и въпреки това можех да ги чуя.

— Вие предприехте ли нещо?

— Да. Слязох в кухнята и отново отворих прозореца. Тази стая е най-близо до къщата на Барет. Чух как едно от момиченцата викаше.

— Чухте ли какво казваше?

— Да. Съвсем ясно и отчетливо. Тя викаше: „Татко, татко!“.

Бен знаеше колко унищожителни бяха тези думи. Сандърс потвърждаваше показанията на Карен за онова, което тя бе чула по телефона. И ако тази част от тях беше истина, съдебните заседатели щяха да решат, че всичко друго, казано от нея, също трябва да е истина.

— И вие какво направихте след това?

— Тогава пак затворих прозореца и се върнах към сериала си. Знам, че като се обърнеш назад, може да изглежда и странно, но трябва да ме разберете — такива неща ставаха непрекъснато. Тогава какво би могло да се очаква да направя? Да се втурна там и да кажа на обвиняемия да престане ли? Разбира се, ако знаех какво ще се случи, щях да се обадя в полицията, но пък кой можеше да знае? Кой въобще можеше да го помисли?

Кой наистина? Въпросът тежко увисна в съдебната зала. Кой въобще би могъл да го помисли?

— Имахте ли някакъв по-нататъшен контакт със семейство Барет?

— Да. След около половин час, след като свърших да гледам „Малката къщичка“. Скандалът, който бях чул отсреща, още продължаваше да тегне в мисълта ми. Все пак помислих, че може би страстите са произстинали и бих могъл да ида и да проверя дали нещата там са наред, нали разбирате?

— И тогава какво направихте?

— Излязох от предния вход и се отправих към тяхната къща.

— И какво се случи тогава?

— Значи — най-странното. Още не бях направил и пет крачки навън и видях как Уолъс Барет изскочи от дома си. Много бързо. Искам да кажа, че мускулите му на футболист действаха като помпи. За миг само той прекоси моравата отпред и скочи в червената си спортна кола, паркирана на улицата.

— Вие казахте ли му нещо?

— Извиках: „Уоли, хей, Уоли!“, но той не ме чу. Човече, та той не чуваше нищо! Сякаш вятърът го подхвана и го отнесе!

— А след това какво направихте?

— Много неща. Тъй като той беше изчезнал, аз помислих, че вече няма смисъл да отивам там. И все пак нещо в цялото това положение не ми даваше мира. Поколебах се малко вътрешно, докато в края на краищата позвъних в полицията. Съобщих, че до мен става някаква семейна свада. Помолих ги да дойдат и да видят дали всичко там е по мед и масло. После пак включих телевизора и погледах малко. Можете да си представите изненадата ми, когато след известно време новинарчетата се включиха със специален репортаж — и там беше Уоли! В същата червена спортна кола и се носеше като светкавица към Индианската бариера.

Бълък пое една видеокасета от ръцете на помощника си.

— Ваша чест, разполагам с видеозапис на специалния репортаж, разпространен от повечето телевизионни станции в нощта на единадесети март. С ваше позволение, бих желал да го пусна и да помоля свидетеля да го идентифицира.

Значи Бълък имаше намерение да действа по този начин, разбира Бен. Добре, тогава трябваше да се опита да го спре.

— Възраavam. Свидетелят не носи отговорността за създаването на това веществено доказателство. Той не може да каже дали то е автентично.

— Ваша чест — отговори Бълък, — единственото, което искам свидетелят да направи, е да ни каже дали е видял това по телевизията в деня на убийството и да ни каже дали мъжът и колата на записа са мъжът и колата, които е видял на сцената на престъплението.

Колко убедително! Под простичката форма на идентифициране Бълък щеше да даде на съдебните заседатели възможността да наблюдават един запис, който не само че не бе доказателствен, но беше и крайно предубеден.

— Ваша чест — каза Бен. — Аз не вярвам, че този запис има някаква стойност...

Съдия Харт отклони възражението му:

— Вие вече повдигнахте тези въпроси по време на предварителното изслушване, когато подадохте искане за ограничаване на доказателствата. Тогава аз отклоних иска ви и сега отново ще го отклоня. Моля ви да не продължавате да искате от съда да преразглежда въпроси, които вече е решил.

И така, записът беше пред съдебните заседатели. Бълък вече разполагаше с монтираната апаратура за прожекцията на първата видеокасета. Сега той просто трябваше да постави новата касета и да наблюдава как съдебните заседатели ще реагират на новия запис. Бълък показа почти двадесет минути от бясната гонитба, от момента, когато миникамерите на хеликоптерите за пръв път бяха уловили колата на Барет, до момента, когато той се блъска в постройката на кантона. Съдебните заседатели видяха как хеликоптерите кръжат над носещата се спортна кола; видяха как полицията предава командите си и как човекът в колата не им обръща внимание. Видяха как колата на Барет залита от единия край на шосето до другия му край като човек пиян, луд или отчаян и как се насочва южно от крайната ивица на пътя. Бен знаеше въпросите, които щяха да възникнат в съзнанието на съдебните заседатели. Защо Барет бе изоставил семейството си в този кризисен момент? Защо с такава бясна скорост се бе насочил на юг? Би ли се опитал да избяга един невинен човек?

След като записът свърши, Бълък изключи видеоапаратурата и зае мястото си край подиума.

— Мистър Сандърс, дали човекът, когото видяхте на тази видеолента, е същият мъж, когото сте видели да изскача от входната врата на дома на семейство Барет няколко часа преди това?

— Да, сър. Той е.

— И имате ли някакви съмнения относно този факт?

— Не. Нямам абсолютно никакви съмнения.

— В същите дрехи ли беше облечен?

— Да. И караше същата кола. Беше той. — Сандърс вдигна очи и за пръв път се обърна, за да погледне пряко към своя приятел и съсед.
— Съжалявам, Уоли, но аз трябваше да кажа истината. Това беше ти.

Бълък затвори бележника си:

— Благодаря ви, мистър Сандърс. Засега нямам повече въпроси към вас.

44.

След кратко прекъсване Бен започна кръстосания си разпит. Знаеше, че трябва да бъде внимателен с този свидетел. Сандърс беше общителен, умен и привлекателен. Съдебните заседатели се отнасяха със симпатия към него. Бен трябваше да намери начин да открие пукнатини в неговите показания, без да внушава, че той не е добър човек.

— Мистър Сандърс — започна Бен. — Изглежда, вие сте били много привързан към семейство Барет. Вярно ли е?

— О, да. Харесвах ги, всички. Дори и Уоли — понякога. Не исках особено много да свидетелствам тук, но нали знаете, човек има задължения.

— Уверен съм в това. Но вие, изглежда, сте били особено привързан към съпругата на Уоли, Карълайн.

В очите на Сандърс премина някаква мрачна сянка:

— Не съм сигурен какво точно имате предвид.

— Имам предвид това, че особено сте били привързан към съпругата на моя довереник, Карълайн Барет. Вярно ли е?

— Какво се опитвате да намекнете?

— Нищо не се опитвам да намекна, мистър Сандърс. Защо сте толкова докачлив?

— Вижте какво, на мен просто не ми е приятно да отправяте клеветнически...

— Не отправям нищо клеветническо, сър, но трябва да настоя да отговорите на въпроса ми. Бяхте ли много привързан към Карълайн Барет?

— Не виждам какво общо има всичко това.

— Значи твърдите, че не сте я харесвали?

— Не, не казвам нищо подобно, разбира се.

— Тогава сте я харесвали?

Сандърс сви устни:

— Да, харесвах я.

— Много ли?

Сандърс отговори много бавно през стиснатите си устни:

— Да, много.

Бен запази спокойния си и равен тон:

— Знаете ли какво, мистър Сандърс? Мисля, че вие може би сте били влюбен в Карълайн Барет.

— Това е възмутително. Аз никога не съм правил нищо непочтено.

— Не намеквам нищо подобно. Да обичаш някого не е престъпление, нали?

— Не, разбира се.

— Но вие сте обичали Карълайн Барет. Нали така?

Сандърс погледна надолу:

— Предполагам, че е така. И какво от това?

— Мислили сте, че Уолъс Барет я е... малтретирал, нали? Че тя заслужава по-добра участ.

— Това определено е вярно.

— А това, от своя страна, пък ме кара да мисля, че... добре де, ако сте я обичали, а той не се е държал много добре с нея, вие вероятно не сте го харесвали особено много.

— Нямам съм никакви основания да имам зъб на Уоли.

— Сигурен ли сте?

— Абсолютно.

— Значи не ви е засягало, когато той е наричал жената, която обичате, с онези ужасни имена?

Сандърс започна да чупи пръстите си:

— О...

— Мистър Сандърс, защо просто не кажете истината на съдебните заседатели? Вие сте мразели Уолъс Барет, нали?

Той сведе брадичката си и гласът му стана много тих:

— Да, предполагам, че го мразех.

— Значи ако го видите заключен в затвора, това съвсем няма да разбие сърцето ви, нали?

— Не. Но ако намеквате...

— Благодаря ви, мистър Сандърс. Вие отговорихте на въпроса ми.

Бен бързо премина към следващия проблем, който искаше да постави, като не желаше да даде възможност на Сандърс да обмисли

отговора си:

— И така, вие свидетелствахте, че по време на разправията, предшестваща събитията, сте чули гласа на Уолъс Барет, но не сте чули този на жена му. Така ли е?

— Да, така е.

— Добре, но за една караница са необходими двама души, нали?

— Да, но това не означава, че и двамата трябва да са нападателни. Единият трябва да атакува, а другият да е жертвата.

— Мистър Сандърс, възможно ли е да не сте чули какво казва жената, която сте обичали?

— Чух много неща.

— Много от страна на Уолъс, да. Но както казахте вие самият, неговият глас е силен, боботещ. Какъв беше гласът на Карълайн?

— Мек, нежен.

— Не от този вид гласове, които могат да се чуят през пътя, нали?

Сандърс потисна раздражението си:

— Може би не.

— Доколкото знаете, тя би могла да каже неща, които са били не по-малко ужасни от онези, които е казал Уолъс. Но вие просто не сте ги чули.

— Вярно е. Не съм ги чул.

— Благодаря ви, мистър Сандърс. И исках да ви попитам за още нещо — нещо, както забелязах, вие пропуснахте да споменете в показанията си.

Сандърс изглеждаше удивен, също както и Бълък.

— Пред вестниците и когато сте разговаряли с моя следовател, вие споменавате, че сте видели двама непознати, които са се навъртали из квартала по време на убийствата. Защо не разказахте на съдебните заседатели за това?

— Е, то не ми се стори особено подходящо, защото... защото...

— Защото искахте съдът да прикачи деянието на моя довереник.

— Но... искам да кажа, доказателствата са очевидни!

— Мистър Сандърс, оставете на съдебните заседатели да преценят доказателствата. Вие просто ни кажете какво сте видели.

Сандърс тежко въздъхна:

— Видях двама души. Висок млад мъж, около двайсетте по всяка вероятност. Тънък и мършав. Облечен във военна униформа. Имаше козя брадичка. Понякога носеше черен сак на рамото си. Веднъж или два пъти го видях с едно по-младо момиче — тийнейджърка, струва ми се. Това е.

— Не мислите ли, че е доста необичайно? Двама чужди във вашия скъп квартал?

— Помислих си, че е необичайно, но нямах никакво основание да мисля, че те са извършили убийството.

— Когато първоначално бяхте разпитан от полицията, едва ли не първото, което сте им казали, е било за тези младежи, които, според вашите думи, са опипвали квартала.

— Вярно е... но тогава... не знаех...

— Не сте знаели, че полицията се кани да го пришие на довереника ми, нали?

— Значи...

— Всъщност, въпреки че сте били свидетел на онази голяма караница, първите заподозрени, които сте посочили на полицията, са били тези двама неидентифицирани странници.

— Полицията ме попита дали не съм видял нещо необичайно в квартала. Тогава им казах.

— Казали сте за тези непознати. Не за караницата. Нито че Барет е побягнал от дома си.

— Разказах им всичко. Просто съм споменал първо за онези двамата.

— Наистина сте споменали. Всичко останало на практика сте си го помислили по-късно.

Бълък скочи:

— Възраждавам, Ваша милост.

— Възражението се приема. Господин адвокат, внимавайте!

— Съжалявам, Ваша чест.

Всъщност не съжаляваше чак толкова много.

— Мистър Сандърс, виждали ли сте друг път някого от тези непознати в компанията на друг човек?

Сандърс започна да поклаща отрицателно глава, но спря:

— Знаете ли, след като споменахте за това, сега си спомням, че веднъж оня момък разговаряше с един друг. Оня караше кола, подаде

глава през прозореца и започна да разговаря с него. Всичко стана много набързо. Всъщност не беше истински разговор. По-скоро оня човек изръмжа нещо, някакви нареждания, а после потегли. Много странно наистина.

— Разпознахте ли човека в колата?

— Съжалявам, не.

— И не си спомняте нищо друго за тези двама непознати?

— Не. Нищо.

— Благодаря ви, сър. Нямам повече въпроси.

В момента, в който Бен зае мястото си, Бълък отново се изправи.

— Ще се намеся още веднъж, Ваша чест.

Съдия Харт кимна в знак на съгласие.

— Ще ви задам няколко въпроса относно тези въображаеми убийци, които защитата се опитва да използва, за да обърка проблема. Убеден съм, че всички ние бихме искали да повярваме, че тези ужасяващи убийства са били извършени от някакви неизвестни, безименни скитници. Но, мистър Сандърс, видели ли сте вие някога тези двама души да вършат нещо, което предполага, че те са имали намерение да причинят зло някому в дома на Барет?

— Не, не съм виждал.

— А те проявявали ли са някакъв необикновен интерес към дома на Барет?

— Не, доколкото съм видял.

— Направили ли са нещо, което да предполага мисълта, че са опасни хора?

— Не. Не съм ги видял да правят нищо друго, освен да вървят по улицата. Те си бяха просто непознати хора, това е всичко.

— И, разбира се, не сте ги виждали да се карат с мисис Барет или децата ѝ?

— Не.

— И не сте ги видели да излизат от дома на Барет няколко минути след като убийството е било извършено?

— Не, не съм ги видял.

— Благодаря ви, мистър Сандърс. Просто исках отново да върна този дух в бутилката му. Това е всичко.

Бен здраво стисна зъби. Бълък беше върнал духа в бутилката, поне засега. Ако Бен възнамеряваше да убеди съдебните заседатели, че

убиецът е бил друг, той трябваше да действа значително по-умно, отколкото досега.

45.

Последният свидетел за този ден бе офицерът Кевин Коли, първият полицай, озовал се на местопрестъплението. Коли беше млад човек с бебешка физиономия, с къдрава коса и гладко, малко, бузесто лице. Изглеждаше по-млад, отколкото вероятно беше. Бен се запита дали това не му е първото появяване в съда като свидетел. Беше очевидно нервен, въпреки че, след като се имат предвид цялата шумотевица и всички приказки, кой на негово място нямаше да бъде?

— Какви бяха задълженията ви в деня на единадесети март, офицер?

Бълък бе все така бодър и отличен професионалист, въпреки факта, че това бе неговият пети свидетел за деня и би трябвало да се чувства изморен.

— Бях патрул в един от кварталите на града. Наричаме го Ътика.

Наричаха го така, защото се намираше в близост до площад „Ътика“, убежище на всички ония пазаруващи от Тълса, които не обръщаха внимание на етикетите с цените, преди да направят покупката си.

— Можете ли да си спомните дали са ви се обаждали по радиото в колата някъде около пет часа и четиридесет и пет минути оня следобед?

Коли кимна:

— Да, помня.

— Какви нареждания получихте?

— Да тръгна към една къща на Теруилиджър, недалеч от музея „Филбрук“.

— И вие тръгнахте натам?

— Да.

— Чия беше тази къща?

— Както видях при пристигането си, това беше домът на обвиняемия. На кмета. — Той посочи с глава към банката на защитата.

— На мистър Барет.

— От какъв характер беше обаждането?

— Казаха ми, че анонимен глас е телефонираше, че там има семейни недоразумения.

— В какъв смисъл използвате словосъчетанието „семейни недоразумения“?

— Искам да кажа „насилие“. Както обикновено, побой над съпругата.

— Разбирам. — Бълък скръсти ръце върху бележника си. — Разкажете ни какво се случи след това.

— Когато пристигнах в дома на Барет, паркирах колата и се отправих към входната врата.

— Видяхте ли, или чухте ли нещо необикновено?

— Какво да ви кажа, най-необикновеното беше, че не чух нищо. Обичайно при подобни обаждания за насилие в семейството човек може да чуе съпрузите от цяла миля. А аз не чух нищо.

— Това обезпокои ли ви?

— Да, обезпокои ме. Беше възможно двете страни сами да са се усмирили, но това би било съвсем необичайно. Следователно аз почнах да се тревожа, че инцидентът е прераснал в нещо по-сериозно.

— И тогава какво направихте?

— Позвъних на звънеца на вратата, но никой не ми отговори. Почуках, но отново нямаше никакъв отговор. Междувременно, докато чуках, вратата отчасти се отвори.

— След това какво направихте?

— След като някой беше оставил вратата отворена, той очевидно не е бил особено заинтересуван от неприкосновеността на личния си живот — тук Коли хвърли бърз поглед към съдията — и тъй като вече се тревожех, че вътре може да е имало някакво насилие, от което може да са засегнати децата, реших да вляза в антрето.

Бен видя как Бълък го наблюдава с крайчеца на окото си да разбере дали няма намерение да направи възражение. Няма да го бъде. Бен знаеше, че това е губеща карта.

Бълък продължи:

— Какво видяхте вътре?

— Отначало нищо. После минах през коридора към трапезарията.

— И какво видяхте там?

Коли се намръщи. Дишането му явно се учести.

— Офицер Коли — съчувствено подхвана Бълък, — знам, че вероятно ще ви бъде трудно. Това са неприятни подробности, определено. Но трябва да ви помоля да опишете за съдебните заседатели какво сте видели.

Коли заговори равно и отмерено:

— Във всекидневната, проснато върху един стол, открих тялото на Карълайн Барет. Тя беше мъртва.

— Можете ли да кажете как е била убита?

— Не съм точно, но беше покрита с кръв. На места кръвта вече бе засъхнала като коричка. Тя покриваше лицето, ръцете, дрехите й... — Той спря, като клатеше главата си. — ... навсякъде.

Бълък се устреми към подиума и обърна с лице първата увеличена снимка. Тя беше също толкова ужасяваща, колкото всеки съдебен заседател навярно си представяше, че е. Преобладаващият цвят беше червеният — ярко, наситено, червено до повръщане. Той се простираше едва ли не върху всеки сантиметър от лицето и ръцете й, по всеки сантиметър от дрехите.

— Офицер, можете ли да идентифицирате тази снимка?

— Да — отговори той, като едва хвърли за миг поглед върху снимката. — Това е мисис Барет. Така изглеждаше, когато я намерих.

Бълък зададе още няколко процедурни въпроса, за да изпълни изискванията по идентификацията.

— Ваша чест, моля тази снимка да бъде приета като доказателство.

Бен не възрази. Снимката беше приета. Бълък се върна към подиума, като остави снимката открита и обърната към съдебните заседатели.

— А след това какво направихте?

— След като установих, че е мъртва, почнах да претърсвам останалата част от къщата. Очевидно в този момент разбрах, че бързо трябва да установя има ли и други жертви в дома, някой, който да се нуждае от спешна медицинска помощ. Обиколих останалите стаи на долния етаж, но не открих никого. Тогава се качих горе.

— Там открихте ли нещо необикновено?

— Да.

Гласът му преградна. Бен погледна към него и за свое удивление видя как една сълза потече от ъгъла на очите на Коли. Обикновено

полицейските офицери са приучени да остават твърди и лицата им да не издават нищо, когато дават показания. Бен никога не бе виждал нещо подобно.

Бълък се изкашля:

— И... какво намерихте?

— В една от спалните на горния етаж, онази в левия край на коридора, открих по-малката дъщеря на Барет. Тя лежеше на леглото си със скръстени на гърдите ръце...

Коли мъчително преглътна, сякаш се давеше, и не можа да довърши изречението.

Бълък не се опита да му окаже никакъв натиск.

— И беше ли жива?

Коли отрицателно поклати глава:

— Не. Разбрах още от първия поглед, макар че безуспешно се опитах да намеря пулса ѝ. Лицето и ръцете ѝ бяха сякаш... неестествено бледи, мъртвешки бледи. Струва ми се...

Коли още веднъж не можа да завърши изречението си.

Бълък разкри втората увеличена снимка. Ако това въобще беше възможно, тя бе още по-страшна от първата. В нея имаше някакъв сатанински покой; на пръв поглед човек получаваше представа, че момиченцето просто си почива на леглото, представа, която скоро се нарушаваше, защото ако човек се вгледаше по-внимателно, веднага разбираше, че то е било убито.

— Офицер Коли, на тази ли сцена станяхте свидетел в спалнята на Анабел Барет?

— Да. На тази.

Бълък поиска снимката да бъде приета като вещественно доказателство и тя бе приета.

— Офицер Коли, а какво направихте след това?

Коли изглеждаше смутен и объркан, потресен от спомена и разтревожен, че не се е държал по-професионално. Но всеки на негово място би бил такъв.

— За да кажа истината, сър, аз... а... в този момент не се чувствах много добре. Бях забелязал, че до спалнята има баня и се втурнах натам, като мислех, че... аз... — Той покри лицето си с ръце.

— Да, помислих, че ми прилошава.

— И какво стана по-нататък?

— Втурнах се към банята, отворих вратата и веднага се сблъсках с... другата дъщеря.

Бълък направи пауза, за да даде възможност на Коли да дойде на себе си.

— Бихте ли могли точно да ни разкажете какво видяхте?

— Другото момиченце на Барет, Алиша, лежеше във ваната. Във ваната нямаше вода, а то още бе облечено в дрехите си.

— Мъртво ли беше?

— Да, разбира се, беше мъртво. — Коли притисна длани към челото си: — Абсолютно мъртво.

Бълък откри третата от увеличените зловещи снимки и разкри една покрита с кръв вана и безжизненото тяло в нея, с едната ръка отпусната на ръба, подобно на някаква патетична пародия на прочутата картина с Марат.

— Тази снимка точно ли представя онова, което сте видели?

— Да.

Бълък поиска и третата снимка да бъде приета за вещественно доказателство. Направи още една, изпълнена с уважение пауза, после продължи:

— Направихте ли нещо друго в дома на Барет?

— Не — прошепна Коли. — Напуснах къщата и се обадох за линейка, въпреки че отлично знаех, че са мъртви. И се обадох в отдела за разследване на убийства.

— Благодаря ви, офицер Коли. Нямам повече въпроси.

46.

Бен погледна клиента си. Той не беше в добра форма. Болката върху лицето му бе очевидна. Бен трябваше да си напомни, че Барет се бе върнал вкъщи и също бе видял тези ужасяващи картини. Това, което бе преживял, беше много близо до преживяното от Коли, само че при него бе станало малко по-рано. Показано по този начин, за него — единствения оцелял от страхотното унищожаване на цялото семейство — то сигурно бе страшно и напрежението бе изписано върху лицето му.

С цялото въодушевление, присъщо на един труп, Бен се отправи към подиума. Беше решил да проведе кръстосания разпит кратко и меко. В края на краищата този човек само даваше показания за онова, което бе видял на местопрестъплението, и нищо от казаното от него не можеше да бъде оспорено. Основното предназначение на неговите показания беше да шокира и да ужаси съдебните заседатели и това определено се бе получило. Колкото по-бързо съдебните заседатели насочеха вниманието си към следващия свидетел, толкова по-добре.

— Офицер Коли, по време на този случай на единадесети март вие доста наскоро бяхте постъпили на служба, нали?

— А... да.

Бен забеляза, че след като свидетелските му показания бяха стигнали до момента на кръстосания разпит, гласът на полицаия бе станал равен и безцветен, какъвто е обикновено гласът, който полицейските служители са обучени да използват в съда.

— Колко наскоро?

Коли се замисли за миг:

— Не съм сигурен, че мога да си спомня точно.

— Не е ли вярно, че инцидентът се е случил в петъка на вашата първа работна седмица?

Някои от съдебните заседатели вдигнаха вежди.

— Очевидно е следователно, че вие не сте имали голям опит с проблеми от семеен характер.

— Не. Само от дискусии, докато бях в академията.

— И вероятно нямате голям опит с убийства.

— Не.

— О, ценя вашата искреност. Това може би ще ни помогне да си обясним някои... неспазвания на правилата относно сцената на престъплението.

Бен видя как Коли присвива очите си. Сега вече трябваше да внимава.

Бен продължи:

— Например това, че всъщност не е в рамките на действията на полицията да влиза без покана просто защото никой не е отговорил на позвъняването на вратата, нали?

— Помислих, че там съществува голяма потенциална...

— Да, да. Запознат съм с вашите оправдания. Но това пък не е именно онова, на което са ви учили в академията, нали?

— Мисля, че не.

— И съм любопитен — когато открихте първото тяло, защо не телефонирахте незабавно за медицинска помощ?

— О, тя беше мъртва.

— Офицер Коли, вие лекар ли сте?

Коли се намръщи:

— Не.

— Минали ли сте курсове по оказване на незабавна помощ?

— Не. Имам само онези основни понятия, които учим в академията.

— Знаете ли, понякога и опитни лекари се заблуждават дали пациентът е мъртъв, когато трябва да поставят диагноза на място без инструментариум. Възможно ли е да сте сгрешили?

— Беше мъртва. По-късно това беше потвърдено...

— По-късно — да, но по времето, когато вие сте били там, вероятно ли е да е била жива?

— Не мисля...

— Офицер, въпросът ми е дали е било вероятно?

Коли тежко въздъхна:

— Предполагам, че е имало вероятност.

— И ако един офицер намира ранен човек и съществува вероятност жертвата още да е жива, обичайната практика в полицията е той незабавно да се обади за медицинска помощ, прав ли съм?

— Така е — отговори примирено Коли.

— Възразявам, Ваша чест — намеси се Бълък. — Какъв е смисълът на всичко това? Офицер Коли не е подсъдим!

— Проверявам достоверността на неговите показания — обърна се Бен към съдията. — Това е основната цел на кръстосания разпит.

Съдия Харт уморено кимна:

— Готова съм да позволя малко повече. Междувременно ще ви бъде благодарна, господин защитник, ако вие все пак се опитате да доближите дискусиата до разискваните въпроси.

— Разбира се, Ваша чест.

Бен отново насочи вниманието си към свидетеля:

— Искам да подчертая, че това не е било перфектно, напълно отговарящо на предписанията разследване, нали така?

— Имаше много различни...

— Сър, моля ви да ми отговорите на въпроса.

— Не, не беше.

— Разберете, моля ви, че аз не се опитвам да ви дискредитирам или да ви обвиня в нещо. Но съдът се нуждае от фактите. А фактите са, че вие току-що сте били назначен на служба и сте направили грешки, имам ли право?

— Вярно е. — Раменете на Коли хлътнаха надолу. — Направих грешки.

— Видяхте ли моя довереник по време на първоначалната обиколка, която сте направили на къщата?

— Не, той вече...

— *Вие... видяхте ли го... там?*

Коли преглътна думите си:

— Не.

— Видяхте ли нещо, което да сочи кой е извършил тези престъпления?

— Нищо определено, не.

— Нищо определено най-общо, така ли е?

Коли едва не се усмихна:

— Така е.

— Има друг един проблем, за който бих желал да ви попитам. Вие приемате, че това първоначално разследване е недействително и че сте направили грешки. Казахте ли също така, че след като сте

намерили третата жертва, вие сте напуснали мястото на престъплението? Правилно ли съм ви разбрал?

— Да, правилно.

— С каква скорост го напуснахте?

— Скорост ли? Не мога да ви разбера.

— Добре, как вървахте, със спокойна стъпка ли? Или като на разходка? Или изтичахте?

Коли като че ли търсеше точната дума:

— Аз... мисля, че слязох на първия етаж и излязох навън с определена скорост.

— Искате да кажете бързо, прав ли съм?

Той сви рамене:

— Предполагам, че може да се каже и така.

— Бягахте ли?

— Не помня да съм бягал...

— Но сте се движели много бързо.

— Така ми се струва.

— И по пътя си навън е трябвало да минете през всекидневната.

Прав ли съм?

— А, да. Така беше.

— Офицер, във встъпителната си реч прокурорът постави особен акцент върху снимката, която е била намерена на пода на всекидневната. Вие видяхте ли тази снимка?

— Доколкото си спомням, в дома имаше много снимки.

— Да, но тази точно е била на пода. Вие сигурно сте я забелязали. Ако е била там.

— Аз... Ставах толкова много неща... Умът ми беше толкова ангажиран със...

— Офицер Коли, видяхте ли една разбита снимка на Карълайн Барет на пода?

— Аз... не си спомням, но както казах, движех се бързо. Тя вероятно е била там, но аз не съм я забелязал.

— Офицер Коли, в бързината си да напуснете дома на Барет, възможно ли е *вие* да сте прекатурили снимката?

Коли за миг придоби вид на зашеметен човек:

— Аз... какво?

— Чухте ме. Вие ли я прекатурихте?

— Не, не бях аз, най-вероятно е да не съм бил аз.

— Това лесно е могло да стане. Никой няма да ви обвини. Но ние трябва да научим истината. Вие ли прекатурихте снимката?

— Не!

— Вие сте бягали — или сте се движели много бързо — през всекидневната. Извънредно разстроен. Бихте могли да налетите върху масичката за кафе, където обикновено стоят снимките. Кажете ни истината, сър. Вие сте я прекатурили, нали?

— Не.

— И ето как се е разбило стъклото.

— Не! Съвсем не!

— Сигурен съм, че това е било инцидент. Но вие сте го направили, нали?

— Аз... — Главата на Коли започна да трепери. — Не! Не съм прекатурил снимката!

— Това е вашата версия и вие се придържате към нея.

— *Не съм прекатурвал проклетата ви снимка!*

— Ваша чест — извика Бълък, — ние се извиняваме за това избухване, но въпросът беше зададен и на него му се отговори. Вече няколко пъти.

Съдия Харт не изглеждаше особено щастлива:

— Аз ще извиня избухването — този път. Въпросът беше зададен и получи отговор. Ако нямате други въпроси, мистър Кинкейд, моля да седнете на мястото си.

— Нямам други въпроси — отговори Бен.

Нямаше смисъл да настоява повече. Дори и ако Коли бе виновен стъклото на снимката да се счупи, сега той сигурно нямаше да признае.

— Много добре. Съдът се оттегля за днес.

Съдия Харт даде на съдебните заседатели обикновените инструкции за в края на деня.

— Ще подновим заседанието утре сутринта точно в девет часа.

Тя удари с чукчето и съдебната зала избухна.

Бен видя как репортерите се втурнаха към поставката. След като съдебните заседатели бяха съпроводени да напуснат помещението, той насочи Барет към една стая зад съдебната зала.

— Изчакай за миг — каза Барет. — Искам да направя изявление.

— Това е невероятно глупава идея!

— Не ме е грижа. През целия ден тези хора говориха лъжи за мен. Защо трябва да си стоя тук и да го приема мълчаливо?

— Добре де, но поне да поговорим...

— Няма време. Стражата ще дойде всеки момент.

Барет се насочи напред, за да пресрецне репортерите. За частици от мига множество камери и микрофони вече бяха влезли в действие.

Бен слушаше как Барет прави всичко възможно, за да изтълкува днешните показания в своя полза, но това бе почти невъзможно, тъй като голяма част от казаното досега беше против него. Той преди всичко избягваше характера на показанията и изявленията и само наново утвърждаваше своята невинност със силен и безстрастен глас.

Което ще е добре за новините в шест часа, помисли Бен, но съдебните заседатели ще поискат нещо друго. Ако той имаше намерение да ги настрои в своя полза, трябваше да им даде конкретни факти — нещо, което най-малкото би изглеждало също толкова правдоподобно, колкото и доказателствата, които обвинението бе предоставило днес и щеше да предостави и утре.

Това бяха избори, които Барет не можеше да спечели с пресконференции. Той можеше да убеди хиляди зрители, но само дванадесетте гласуващи, които имаха значение, нямаше да го гледат. А именно те щяха да решат съдбата му. И Бен знаеше, че те са онези, които на този етап не бяха получили никакво основание да се съмняват, че Уолъс Барет е виновен.

47.

Бен и Кристина мълчаливо си тръгнаха от съдебната зала към „Адамс Марк“. Бен знаеше, че е начумерен и не е съвсем приятна компания, но не можеше да преодолее себе си. Всичко изглеждаше толкова мрачно и безнадеждно.

Накрая Кристина наруши мълчанието.

— Бен, знам, че нещата в момента изглеждат мрачни, но мисля, че ти днес свърши голяма работа. *Sans pareil.*^[1]

— Благодаря ти за милите думи, но ние губим и ти го знаеш.

— Губеше още от момента, в който прие това изгубено дело. И най-мъничкото, което успееш да направиш, за да подобриш положението, си е чиста печалба. И доказателство какъв добър адвокат ставаш. Не бива да се разстройваш от всяко неблагоприятно решение. Знаеш как върви един процес. *Comme çі comme sa.*^[2] — Тя го сръга. — Виж какво, когато всичко това свърши, нека пак да идем на къмпинг, а? Ти и аз, с раници в Хийвънър Стейт Парк. Аз ще ти покажа руническия камък, останал от нордическите откриватели на този континент.

Бен се усмихна:

— Дадено.

Въпреки късния час, Бен намери Джоунс и Лавинг да работят на бюрата си в хотелската стая. Те не му обърнаха особено внимание, когато той влезе в помещението.

— Върнах се — съобщи Бен.

Джоунс му хвърли бърз поглед:

— Здравсти, шефе.

Лавинг откликна със сумтене.

Бен бе озадачен от подчертаната липса на интерес у тях:

— Да не би нещо да не е наред?

— Нищо — продължи да пише Джоунс.

— Така... да не съм направил нещо, което да ви е обидило?

Джоунс се намръщи, като продължаваше да пише на машината.

— Аз не знам. А да не би да има нещо, което да те кара да се чувстваш виновен?

— Не, но... — Бен метна куфарчето си върху бюрото. — Обикновено когато се връщам от съда, вие висите на вратата като лешояди, за да ми измъкнете информация за това, което е станало. Сега аз участвам в процеса на столетието, а вие се държите, сякаш дори не ви интересува.

Джоунс се завъртя на стола си на колелца:

— Но, шефе... — Той посочи към телевизора в ъгъла на стаята: — Видяхме всичко, което стана. Телевизията на съда, помниш ли?

Разбира се.

— И цял ден сте ме гледали?

— Точно така. — Той веднага замълча. — Нямай грижа. Аз си вършех работата.

— О, без съмнение! — Бен несръчно проточи врат: — И... как изглеждам?

Джоунс се засмя:

— Наистина ли искаш да знаеш?

Чудесен въпрос!

— Предполагам.

Джоунс скочи от стола си:

— Първо, ще смениш костюма.

— А?

— Този, сивия на ивици. Ще го махнеш. Ивиците излизат на вълни и развалят екрана. Много неприятно е. Тъй или иначе, сивото не е подходящо за цветната телевизия. Прави те да изглеждаш зъл, като някакъв проклет адвокат или нещо такова. По-добре е да се спреш на костюмите на Рейгън — сини с червена връзка. Това е побеждаващата комбинация.

— Значи така. — Бен подръпна вратовръзката си. — Нещо друго?

— Е, да, току-що го спомена. Престани да го правиш!

Бен замръзна:

— Какво правя?

— Онова, което правиш с връзката си. Оправяш я. Пипаш я.

Бен бавно отпусна ръката си:

— Това е само нервен навик.

— Именно. И те прави да изглеждаш нервен. А точно това не е посланието, което трябва да идва от един адвокат на защитата.

— Х-м-м. Ще видя какво мога да направя.

— И докато говорим за това, престани да мяташ главата си.

— А?

— Главата си. Тя се мята, докато говориш.

— Това е, защото думите ми са много убедителни!

— Каквото и да е, престани. Много дразни от екрана. Прави те да изглеждаш като онези пластмасови птици, които пъхат човките си в чаша с вода.

— Аз се опитвам да направя впечатление на съдебните заседатели, а не на хората пред телевизорите.

— Ей, ти сам попита! — Джоунс се върна към работата си. — Тъй или иначе, не си много зле. Дори имаш някакъв екранен чар. Момчешко очарование и т.н. Може би ще те вземат за някое от онези нови предавания, където ще коментираш правни въпроси. Нещо като оня чешит Джералдо Ривера.

— Колко интересно! Нещо друго, за което трябва да науча?

— Нищо не е ставало — о, да, онова нещо.

— И така?

— Имаш призовка от Канал осем.

— Какво, защото не давам интервюта ли?

Джоунс му подаде пледоариите:

— Не, защото си им счупил камерата, като си я запратил в отсрещната стена.

— О, за това ли?

— Надявах се, че ако им предложиш ексклузивно интервю, ще си уредите сметките.

— Не мога да го направя.

— Направи нещо. Това ще те погребее!

Никога не са били произнасяни по-верни думи, помисли Бен. Това все още го притесняваше и тормозеше. Никога не бе мислил, че може да изпусне нервите си, а още по-малко, че е в състояние по такъв невероятен начин да изгуби контрол върху себе си. Обаче знаеше, че вече го е сторил.

Вече знаеше, че е истински син на баща си.

Сега насочи вниманието си към Лавинг:

— Как върви разследването?

— Не върви — отговори Лавинг. — Не е мръднало и на йота.

— Съжалявам да го чуя.

— И двамата съжаляваме. — Лавинг се изправи и пъхна огромните си ръце в джобовете. — Не можах да открия никаква диря от оня пор от парка „О’Брайън“, още по-малко пък — как да го свържа с Уитман.

— М-м-м! Добре, продължавай да търсиш.

Лавинг стовари юмрука си върху бюрото:

— По дяволите! Не биваше да допускам онова влечуго да ме халоса!

— Нищо не си могъл да направиш.

— Можех. И трябваше. Сам я оцапах.

Бен приятелски го потупа по гърба:

— Недей да се косиш! Направил си, каквото си могъл.

— Да. Ама не беше най-доброто!

Бен се опита думите му да прозвучат оптимистично:

— Сигурен съм, че скоро ще измислиш нещо.

Трябва да бъде колкото е възможно по-скоро, помисли си той. Защото ако е късно, Уолъс Барет ще потегли нагоре по реката, навярно с еднопосочен билет.

Лавинг погледна към купчето с пощата на бюрото си:

— А, да. Получих един пакет.

Той подаде на Бен плик със средни размери.

— Вече го прекарах през рентгена. Не е бомба.

— Убеден съм, че собствениците на „Адамс Марк“ ще се радват да чуят тези думи.

Бен пое пакета и свали скобките, които го запечатваха. Бръкна вътре и извади...

Видеокасета.

Кръвта му веднага се смрази. Държеше касетата с два пръста, като бомба. Въпреки че касетата едва ли тежеше и половин килограм, ръката му трепереше.

Провери вътре в пакета. Нямахше никакво писмо, нито дума за обяснение или описания. Върху самата касета нямахше и етикет.

Точно както преди.

— Имаме ли видео тук? — тихо попита Бен.

Джоунс посочи с ръка, без да вдигне очи:

— В спалнята.

Бен влезе в стаята, включи телевизора и постави касетата във видеото. След няколко мига апаратът задейства.

Този път нямаше никаква тайна около образа, изпълнил екрана на телевизора. Беше външен изглед на офиса на Бен — на бившия му офис.

Преди експлозията.

Този, който бе заснемал, беше държал камерата в ръка или на рамо, а кадрите бяха заснети от противоположната страна на улицата. Бен улови дори отражението в стъклото, операторът очевидно бе снимал през някакъв прозорец. Вероятно се бе промъкнал в празното пространство, което бяха използвали за бар.

Около тридесет секунди след като касетата се завъртя, Бен видя как от входната врата на офиса му се появиха три фигури. Едната беше неговата. Непосредствено от двете му страни бяха Кристина и Джоунс. Той ги избутваше през вратата. Изразът на лицата им беше безумен, изпълнен с паника. Тримата побягнаха през улицата и се изгубиха от обектива на камерата.

След по-малко от миг Бен видя как офисът му избухва в пламъци. Грохотът от експлозията беше също толкова оглушителен, какъвто бе и в действителност. Бен се улови, че отново преживява ужаса на момента, летящите отломъци, дима, разпадащата се постройка. Беше страховито, като в кошмар. Но най-кошмарната част от всичко това...

Коленете на Бен се подкосиха. Той се отпусна на ръба на хотелското легло.

Бил е там. Маниакът е бил там.

Бил е там със своята камера, правил е снимки, записал е целия ужасяващ инцидент за потомството. Бил е на десет, може би на двадесет крачки от тях, когато това се случи.

Би могъл да убие Бен само ако е пожелал. Но не е пожелал. Поне не тогава. Искал е първо да си поиграе с него. Искал е да го измъчи. Искал е да го има жив.

Бил е там.

Джоунс влезе в спалнята.

— Значи какво е... — Погледна към телевизионния екран и гласът му изчезна. — О, господи!

Той се отпусна на леглото до Бен и с отворена уста се загледа в проблясващия образ върху телевизионния екран.

— Не мога да повярвам!

Димът по екрана продължаваше да се вие и почти скриваше развалините от офиса.

И тогава те чуха смях.

Отначало започна тихичко, после се усили и се възвиси в неприкритото си злорадство. В омразата си.

Беше той. *Той е бил там.*

След известно време, което им се стори цяла вечност, ужасният смях изчезна и вместо него се чу глас, който бе едновременно заплашителен и весел.

— Аз страдам — повтаряше отново и отново гласът. — Аз страдам. Аз страдам. Аз страдам.

[1] Без никакво съмнение (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Ту така, ту така (фр.). — Б.пр. ↑

48.

След една дълга и почти безсънна нощ Бен се затътри обратно в съдебната зала. Сцената беше почти същата, както и предния ден. Репортери и зяпачи се тълпяха между редовете и предлагаха мнението си на всеки, който желаше да ги изслуша. В залата имаше няколко познати лица и неколцина градски съветници, между които беше и Уитман.

Въпреки травмиращото си преживяване от предния ден, Синтия Тейлър също беше там, седнала мълчаливо на един от първите редове, където съдебните заседатели не можеха да не я забележат. Там, където стратегически я бе поставило обвинението. Имаше още няколко души, които той не можеше да си спомни точно кои са, но ги помнеше от предния ден; фактът, че те сякаш си бяха запазили места, говореше на Бен, че навярно са важни личности. Може би евентуални свидетели или писатели, които си вземаха бележки за своите бъдещи бестселъри.

Уолъс Барет вече седеше на мястото си на масата на защитата с трима души от охраната на шерифа, застанали дискретно отзад. Бен придърпа стола си до него.

— Държиш ли се?

Барет сви рамене:

— Правя всичко по силите си. При тези обстоятелства.

Бен кимна. Ако самият той се чувстваше зле, можеше да си представи как се чувства човек, когото съдят.

Барет се изкашля, после заговори:

— Не... върви твърде добре, нали?

Бен се поколеба, преди да отговори. Неговата политика беше да казва на клиентите си истината, без значение колко горчива беше тя. Но знаеше, че сега ще трябва по някакъв начин да залъже Барет, ако иска да устои на още един ден като предишния.

— Нещата винаги изглеждат малко не в ред, когато обвинението излага тезата си. Нашата перспектива ще се подобри, когато ние сме на ход. — Бен се засмя и се опита думите му да прозвучат убедително: — Ще видиш.

Барет кратко му кимна в отговор. По всяка вероятност не вярваше, но тъй или иначе това бе приятна мисъл.

Очите му се обърнаха към подиума на съдебните заседатели. Той постепенно се изпълваше, докато заседателите един по един заемаха местата си. Както и всеки ден, те оглеждаха залата и търсеха погледа на обвиняемия, като се опитваха да разберат какво точно могат да видят в него. Барет посрещаше погледите им, като им отправяше отработени усмивки и изразяваше пълната си сигурност. Бен се надяваше, че това е достатъчно.

Той извади бележника от куфарчето си и се приготви за заседанието. Въпреки кошмарната нощ, чувстваше се далеч по-уверен от предишния ден. На него винаги му трябваше поне един ден, преди да намери базата в залата, върху която можеше да стъпи здраво. Най-малкото. Най-лошото от изложението на обвинението сигурно вече бе отминало. Беше тежичко, но бяха оцелели. Сега Бен чувстваше, че е готов за всичко.

Обаче грешеше.

— Държавата призовава лейтенант Микеланджело Морели да свидетелства.

Очите на Бен щяха да изскочат от орбитите си. *Майк?*

Майк доста уверено стана от мястото си в дъното на залата, съблече тренчката си и се отправи по пътеката към съда. Беше облечен в костюм и носеше вратовръзка — феномен, какъвто Бен не бе срещал от сватбения му ден насам.

Изглежда, че обвинението бе взело това решение в последния момент. Когато за последен път бяха разговаряли, Майк не бе споменавал, че ще свидетелства и Бен бе сигурен, че в противен случай той щеше да му каже. Вероятно Бълък едва сега бе взел това решение, може би през нощта, когато обвинението си бе направило равносметката за изминалия ден. Но защо?

Той гледаше как Майк се покачи на подиума за свидетели и се закле. В никакъв случай не изглеждаше очарован, че е там. Това поне бе мъничко утешение за Бен.

Майк се представи и накратко очерта служебното си положение, своите задължения и съобщи колко години има стаж, докато стигна до сегашното си положение на един от водещите детективи в отдел „Убийства“ в полицейските сили в Тълса.

Ако не друго, Бълък изглеждаше по-уверен от всякога. Може би удоволствието да изправи един от най-близките приятели на защитата на скамейката на свидетелите му бе дало допълнителен заряд.

— Лейтенант Морели, имали ли сте някаква връзка с разследването на убийството на Карълайн Барет и нейните две деца?

— Да, имах.

— Каква точно беше вашата роля?

— Бях натоварен от отдел „Убийства“ да огледам сцената на престъплението.

— Какви са вашите задължения като полицейски офицер от отдел „Убийства“ на местопрестъплението?

— В основата си да поема и осигуря мястото, да съхраня веществените доказателства непокътнати и да събера всички възможни улики и свидетелства, които бихме могли да открием.

— И вие изпълнихте ли тези си задължения?

— Да. Възможно най-добре според способностите си.

Почакай само, помисли си Бен. Сега ние ще предприемем някои нови стъпки, нали така? Той вихрено започна да драска някакви бележки в лявото поле на своя законник.

— Какво направихте, когато пристигнахте на местопрестъплението?

— Оградих с кордони цялата площ и поставих патрул, тъй че никакъв неупълномощен персонал да не може да влиза вътре в къщата. Влизането бе ограничено до онези, които трябваше да бъдат вътре и трябваше да изпълняват процедурите по съхраняването на веществените доказателства непокътнати.

— Разбирам ви. А след това какво направихте?

— Покрихме пода с намаслена хартия, за да съхраним основните проходи и да запазим всяко вещественно доказателство, което би могло да се окаже там.

— Добре. А след това?

— После разреших на членовете на полицейския екип, обучени да събират доказателства, да влязат вътре. Най-напред на фотографите и видеографите, които да регистрират сцената на престъплението точно такава, каквата е била, когато аз пристигнах. След това допуснах представители от отдела за изследване на коса и тъкани. После специалистите по кръвни проби. И накрая — експертите по ДНК.

Бен се загледа дълбоко в очите на приятеля си. Със сигурност можеше да каже, че общото чувство на неспокойство бе част от всекидневното поведение на Майк. Но този път имаше и нещо повече. Той просто не желаше да бъде на това място. Сигурно имаше някаква причина за това.

— Моля ви да обясните на съдебните заседатели каква е работата на фотографите.

— Те осъществяват визуален запис на сцената на престъплението. Преди всичко на трите трупа, въпреки че в този случай трябваше да се фотографира всеки сантиметър в къщата.

— Защо постъпихте така?

— Е, като се вземе предвид характерът на престъплението и... значи...

Бен наблюдаваше как Майк се опитва да намери точната дума.

— Да, тъй като не разполагахме с очевидци и престъплението засягаше изтъкнати граждани, помислих си, че трябва да се вземат всякакви предварителни мерки.

— Така. Какво трябва да направи екипът по изследване на коса и тъкани?

— Те търсят следи от веществени доказателства. Коса, очевидно парченца материя, тъкани. Всичко, което би могло да помогне за идентифицирането на извършителя.

— Те успяха ли да намерят такива следи от доказателства?

— Разбира се. Множество.

— Някакви тъкани, които да съвпадат с дрехите, принадлежащи на обвиняемия?

— Разбира се. Много. В края на краищата той е живял там.

— Благодаря ви, лейтенант. — Тънката усмивчица на Бълък би могла да разреже стъкло. — Ще ви помоля да отговоряте единствено на въпросите.

Майк почти се ухили:

— Както кажете.

— Разкажете ни за екипа специалисти по кръвни проби. Какво правят те?

— Те потърсиха и изстъргаха образци на следи от кръв. В цялата къща, но преди всичко в непосредствена близост с труповете.

— Лейтенант, аз не ви питам за получените от тях резултати, защото ние разполагаме с член на този екип, който след малко ще даде показания. Допуснахте ли някакво нарушение на целостта на сцената на престъплението преди или по време на действията на екипа кръвни специалисти?

Най-накрая на Бен му светна. Ето защо Бълък беше поставил Майк на скамейката на свидетелите. Той полагаше основите на твърдението си, че показанията на съдебния лекар, който след малко щеше да се изправи на същото това място, са достоверни и чисти. Експертите от лабораторията нямаше да могат да парират въпросите на Бен за поредицата от задържане. Така че Бълък използваше Майк да се застрахова предварително.

— Не — отговори Майк. — Аз осигурих съхранността на всички кръвни остатъци, капки и следи от момента на пристигането си на местопрестъплението, както и определено време след като екипът вече бе завършил работата си.

— А експертите по ДНК?

— Същото се отнася и до тях. Мисля, че те извадиха остатъци от кожа изпод ноктите на една от жертвите. Не позволих на никого да доближи до тези остатъци, преди експертите по ДНК да успеят да свършат работата си.

— Благодаря ви, лейтенант. Нямам повече въпроси.

Бълък седна на мястото си, а Бен застана до подиума.

— Добро утро, лейтенант.

— Добро утро, господин защитник.

Бен се опита да не се засмее. Чувстваше се странно, застанал тук, за да започне кръстосания разпит на своя стар съквартирант от колежа. Приличаха на две малки момчета, които си играят на Пери Мейсън.

— Чух ви да казвате на прокурора, че сте били дежурният офицер от отдел „Убийства“, след като трагедията е станала.

— Точно така.

— И ви чух да казвате, че след като сте пристигнали на място, сте осигурили съхранността на сцената на престъплението.

— Това също е така.

— Странно все пак. Не ви чух да казвате кога точно сте пристигнали на местопрестъплението.

Майк навлажни устните си с език:

— Пристигнах там на сутринта на дванадесети март. Веднага след изгрев-слънце. Около шест и тридесет сутринта.

Бен си надяна удивеното изражение:

— Но аз мислех, че престъплението е било извършено в късния следобед на предишния ден!

— Точно така.

— Добре, тогава вие сте се забавили?

— Да. Разследвах убийството на един бездомник в северната част на града.

— Значи вие не сте осигурявали ненакърнимостта на сцената на престъплението от около 6 ч. следобед в неделя — през нощта след убийствата — до приблизително шест и тридесет на другата сутрин. Прав ли съм?

Майк се опитваше да изглежда безгрижен:

— По онова време е имало друг дежурен офицер.

— Кой беше той?

— Моят колега, лейтенант Прескът.

— Разбирам. Не е ли този, когото хората наричат Провокатора Прескът?

Майк бе принуден да затвори очи и да прехапе долната си устна:

— Не мога да знам, сър.

— Аха. — Бен се наведе през перилото пред съдебните заседатели: — Значи в продължение на дванадесет часа от убийствата Прескът — а не вие! — е бил дежурен на сцената на престъплението?

— Точно така.

— Той беше ли осигурил неприкосновеността на местопрестъплението?

Майк се поколеба за миг:

— Да, беше я осигурил.

— За ваше задоволство?

Този път колебанието продължи малко по-дълго:

— Аз не съм негов началник, тъй че моето задоволство няма значение.

— Той беше ли направил всичко необходимо, така както вие бихте го направили?

За миг очите на Майк застинаха върху Бълък, после погледът му се отмести встрани:

— Не. — След това добави: — Но всеки офицер си има свой собствен стил...

— В стила ли е на лейтенант Прескът да позволява на мнозина, които в момента не са нужни там, да газят из къщата на Барет?

Майк отново облиза устните си. Бен достатъчно добре го познаваше, за да знае, че колкото и неудобно да го бе накарал да се почувства, Майк бе честен човек. Той нямаше да излъже.

— В момента, в който онази сутрин пристигнах, в къщата имаше много хора.

— Те всички ли бяха полицейски служители?

— Ъ-ъ-ъ... не.

— Добре, тогава кои бяха те?

— В по-голямата си част бяха... зяпачи.

Бен премига, като даде на съдебните заседатели минутка, за да възприемат казаното:

— Моля да ме извините?

— Любопитни. Хора, научили за убийствата от телевизията или радиото, и решили да погледат.

— И колко бяха те?

— Не съм сигурен. Десет или петнадесет.

— И всички тези хора са могли да влязат в къщата?

Майк кимна:

— Вярно е.

— Върху пода имаше ли намаслена хартия?

— Все още не.

— Бяха ли направени снимки?

— Все още не.

— Екипът на съдебния лекар беше ли пристигнал?

Майк поклати глава:

— Все още не.

— Значи нищо не е било предприето, докато вие не отстранихте тези десетина или петнадесет души от къщата.

— Вие го казахте.

— Благодаря ви. — Сега Бен си позволи да се усмихне леко. — Имам още няколко въпроса. След предварителното разследване вие

продължихте ли да работите по случая Барет?

— Не.

— Защо не?

— Моите началници от отдела имаха чувството, че вече няма нужда от разследване. Случаят беше предаден на друг офицер, специализирал се в предварителната подготовка на процесите.

— Разбирам. И кога е било взето това решение?

— Мисля, че на дванадесети март.

Бен премига:

— Ден след убийствата?

— Точно така.

Бен заговори бавно и внимателно. Искаше съдебните заседатели да възприемат всяка негова дума:

— Лейтенант Морели, известно ли ви е някой от полицейския отдел да е разследвал възможността някой друг, освен моя довереник, да е извършил тези ужасни престъпления?

Отговорът на Майк беше твърд:

— Не, доколкото ми е известно.

Бен се усмихна:

— Благодаря ви, сър. Нямам повече въпроси.

Колкото до вас, мистър Бълък, нека ви послужи за урок колко опасно е да изправяте на свидетелската скамейка честни хора! Бен беше решил, че ще трябва да изчака, докато изложи като теза на защитата основната си тема: небрежното отношение на полицията към веществените доказателства. Вместо това, на него му бе дадена блестящата възможност да го направи, когато обвинението излагаше тезата си.

Този път Бълък се изправи по-бавно от обикновено — една рядка гледка, която възрадва сърцето на Бен. Той застана колкото е възможно по-близо до Майк и започна повторния си разпит:

— Лейтенант Морели, бих желал да ви задам още няколко въпроса. За нещастие понякога адвокатите задават своите въпроси по време на кръстосания разпит по начин, който може да заблуди съдебните заседатели.

Бен забеляза, че гласът на Бълък звучи в най-високия си регистър.

— Лейтенант, вие не сте имали намерение да намеквате, че съхранността на сцената на престъплението е била накърнена по време на дежурството на лейтенант Прескът, нали?

— Възразявам — намеси се Бен. — Подвеждащ въпрос.

Съдия Харт кимна, но се съгласи:

— Ще го допусна.

Майк се намести по-напред в стола си:

— Аз не бях там, когато лейтенант Прескът е бил дежурен, така че не мога да свидетелствам какво се е случило.

Бълък заговори меко и равно:

— Но, лейтенант, знам, че вие известно време сте работили в отдел „Убийства“ и че без съмнение се надявате и в бъдеще да продължите работата си там, затова нека отново ви задам въпроса си. Питам ви дали сте видели някакво свидетелство, че ненакърнимостта на сцената на престъплението не е била запазена?

Майк се наведе напред със стиснати челюсти:

— Нека да се изразя по-ясно. Аз съм се заклел да казвам истината и точно това имам намерение да направя, така че никой и никакви заплахи не могат да ме накарат да постъпя по друг начин. — Замълча. — Сега, след като го казах, ще отговоря на вашия въпрос. Не, не видях никакви свидетелства, че ненакърнимостта на сцената на престъплението е била нарушена.

— Благодаря ви, сър. Може би вие...

— В същото време знам, че няма начин, по дяволите, десет или петнадесет души с гумени подметки да отъпкват една къща и това да не окаже въздействие върху нещата. Не знам за нищо определено, което да е било променено, но не мога да не взема предвид тази вероятност.

Гласът на Бълък беше студен като лед:

— Благодаря ви, лейтенант.

Майк се усмихна съответно:

— Удоволствието беше мое.

— Свидетелят може да се оттегли.

Майк слезе от подиума и бързо се отправи към дъното на съдебната зала, но не чак толкова бързо, че Бен да не може да забележи известно самодоволство в стъпките му, което преди го нямаше. Той не пропусна и смигването, което Майк му отправи, когато се оттегляше.

49.

След прекъсването в предобеда Бълък призова следващия свидетел, някой си доктор Албърт Камилиери. От списъка на свидетелите на обвинението Бен знаеше, че той е кръвен експерт.

Бълък започна разпита на свидетеля по традиционния начин, като се опита да зашемети съдебните заседатели с привидно безкрайния списък от атестати, препоръки, степени, членства в професионални организации и т.н. на свидетеля. Стратегията му беше простичка. През по-голямата част от времето, когато щеше да дава показания, свидетелят щеше да говори сякаш над главите на съдебните заседатели. Те нямаше да бъдат в състояние да следят неговите анализи, още по-малко пък да повторят процедурата. Просто щяха да приемат думите му на вяра. За да е сигурен, че ще стане точно така, Бълък трябваше да превърне свидетеля си в нещо повече от човек, който просто работи в полицейската лаборатория. Не бе достатъчно, че е Албърт Камилиери. Той трябваше да бъде Алберт Айнщайн в света на експертите, които са се посветили на изследването на кръвта.

В продължение на повече от половин час Бълък наблягаше върху несъмнените професионални качества на свидетеля, като цитира и някои престижни дела, върху които той беше работил — ако се вярваше на Бълък, този човек бе решил неразрешими проблеми.

Накрая той въведе свидетеля си в делото.

— Доктор Камилиери, имате ли някакво отношение към случая, който понастоящем се разглежда на този процес?

Докторът беше слабичък мъж, облечен в палто от туид, което изглеждаше поне с два размера по-голямо от неговия номер.

— Да, имам.

— По какъв начин сте ангажиран със случая?

— Аз бях експертът по кръвните проби, когато сержант Томлинсън призова на местопрестъплението.

— А кой е сержант Томлинсън?

— Той е помощник на лейтенант Морели.

— И както ни бе казано вече, лейтенант Морели е офицерът от отдел „Убийства“, натоварен да проведе разследването на сцената на престъплението, така ли е?

— Точно така.

Бълък замълча и направи малък пирует около подиума.

— Сега, преди да ни разкажете какво сте направили, бих желал да ви попитам какво сте видели. Когато пристигнахте на местопрестъплението, какво видяхте там?

Камилиери сви рамене:

— Ами... изглеждаше като стандартна сцена на извършено престъпление.

— Имаше ли тълпи от разхождащи се туристи?

— Не. Нямахме никой, освен упълномощения полицейски персонал.

— Увредени ли бяха по някакъв начин кръвните веществени доказателства?

— По никой от начините, за които аз знам.

— Много добре. Сега ще бъдете ли така любезен да ни разкажете какво сте направили?

Камилиери пое дълбоко дъх. Споменът за това навярно и за него не бе по-приятен, отколкото за когото и да е.

— Показаха ми три места в дома, където са били намерени телата. След това взех представителни кръвни проби от тези места, включително и от самите тела.

— Какво направихте с тези кръвни проби?

— Поставих ги на самостоятелни, етикетирани стъклени плоскости, а стъклата поставих в самостоятелни, етикетирани лабораторни петри, след това запечатах петритата в самостоятелни, етикетирани хартиени кесии.

— Има ли някаква възможност отделните образци да бъдат преместени или етикетите от тях да паднат?

Това беше навеждащ въпрос, но Бен го остави да мине.

— Не, никаква. Бях много внимателен.

— Оценяваме вашия професионализъм, докторе.

Тъй или иначе, Бълък пипа добре, помисли си Бен.

— А след това какво направихте с образците?

— Занесох ги за изследване в нашата централна полицейска лаборатория. Всичко това направих в присъствието на поне двама свидетели през цялото време. Свидетелите водеха бележки коя именно проба е била обработена и какви точно са получените резултати.

Бен трябваше да признае, че е впечатлен. Камилиери сякаш защитаваше всяка отделна база на бейзболното поле. Той не оставяше никакво пространство, където да се промъкне един умен защитник, за да посее някакво основателно подозрение към него.

— Доктор Камилиери, ще бъдете ли така добър да ни съобщите какви са били тези резултати?

— Разбира се.

Камилиери се намести малко по-напред в стола си. Разбира се, това беше онази част от показанията му, която всички очакваха, и той го знаеше.

— В повечето случаи намерената на сцената на престъплението кръв принадлежеше на жертвата. Кръвта около Алиша беше на Алиша; кръвта около Карълайн беше на Карълайн. С едно изключение все пак.

Той замълча, като по този начин даде на Бълък великолепната възможност да увеличи напрежението.

— Наистина ли? Изключение? И какво е то?

— Кръвта около тялото на Карълайн Барет в по-голямата си част принадлежеше на Карълайн Барет. Но аз открих няколко кръвни следи от друг източник. Едно петно върху тъканта на дрехата, в която тя бе облечена, и друго едно на ръката ѝ.

Бълък кимна:

— А вие направихте ли анализ на тази несъвпадаща кръв?

— Да, направих.

— И успяхте ли да я идентифицирате?

Камилиери прокара пръст по носа си:

— Аз, значи, съм сигурен, че знаете, че е невъзможно да се направи абсолютно положителна идентификация на един кръвен източник. Това не е като пръстов отпечатък, той не е уникален. Онова, което всъщност ние можем да направим, е да идентифицираме няколко различни кръвни характеристики, като типа, консистенцията, секретата, броя на белите кръвни телца и т.н., и да определим дали характеристиките на пробата отговарят на онези, които сме открили в кръвта на определена личност.

— Разбирам. А вие направихте ли такъв анализ на несъвпадащата кръв, открита по тялото на Карълайн Барет?

— Да, направих.

— Добре.

Бълък отново замълча и този път погледът му се плъзна из съдебната зала, докато накрая се спря върху Уолъс Барет.

— Доктор Камилиери, имали ли сте някога възможност да изследвате кръвта на обвиняемия?

— Да, имал съм. Аз взех проба от неговата кръв, след като той беше затворен.

— И анализирахте ли неговата кръв, за да установите тези различни характеристики, които описахте преди малко?

— Да.

— А имали ли сте възможност да сравните резултатите, които сте получили от анализа на идентифицираната кръв върху тялото на Карълайн Барет, с тези от кръвта, взета от Уолъс Барет?

— Да, имах такава възможност.

— И какъв беше резултатът от това сравнение?

Преди да отговори, Камилиери за миг спря да диша.

— Съвпадението беше почти абсолютно.

Бълък печално кимна:

— Разбирам. — Той отправи извънредно разочарован поглед към Барет, после продължи да задава въпросите си: — Доктор Камилиери, били ли са извършени някакви изследвания на тези кръвни характеристики, отнасящи се до населението?

— Да, кръвните проби от населението са категоризирани и картотекирани. Разбира се, аз не мога да идентифицирам определените кръвни характеристики на всяка отделна личност, но мога да определя статистическото подобие на всяка комбинация, появяваща се в общото население.

Бен се стегна. Всеки път, когато обвинението започва да говори за статистически данни, значи, че е дошло времето защитата да му види гърба.

— Имали ли сте възможност да сравните вашите находки от несъвпадащата кръв, открита на тялото на Карълайн Барет, с населението като цяло?

— Да.

— И какво открихте?

Беше време Бен да се намеси:

— Възразявам! Това е неуместно. Статистическите вероятности по никакъв начин няма да разкрият пред съдебните заседатели дали обвиняемият е извършил именно това престъпление.

Съдия Харт свали очилата си и почука с тях по масата:

— Запозната съм с тези аргументи, господин защитник, и не се отнасям несъчувствено към тях. Но имам намерение да допусна този въпрос.

Бен стисна зъби и седна на мястото си. Знаеше, че нещата тръгват зле.

— Моля да отговорите на въпроса — продължи Бълък.

Камилиери кимна:

— Ако говорим от статистическа гледна точка, вероятностите друг човек да притежава абсолютно същите кръвни характеристики като Уолъс Барет са почти едно на сто хиляди. Като се има предвид, че населението на градската площ на Тълса е едва около половин милион, това означава, че има приблизително петима души, които ще имат същите характеристики като тези на неговата кръв.

Бълък прие тази информация с възможно най-мрачното си изражение.

— Петима души! — Очите му отново се обърнаха към обвиняемия и този път погледите на съдебните заседатели също се обърнаха заедно с него. — И един от тях е Уолъс Барет.

— Точно така.

— Благодаря ви, докторе. Нямам повече въпроси към вас.

50.

Бен и преди бе разпитвал на кръстосан разпит експерти, и при това достатъчно често, за да знае, че всеки опит да атакува достоверността на техните препоръки е безумно занимание. По-добре е да се следват статистическите данни, да се опита да ги изложи пред интелектуалните играчи, за които те са предназначени.

— Доктор Камилиери — започна Бен, — ако правилно съм разбрал вашите показания, вие казахте, че на територията на Тълса има само пет души, чиито кръвни характеристики ще съвпаднат с кръвта, която сте открили край тялото на Карълайн Барет.

— Точно така. Ако говорим от статистическа гледна точка.

— Аха. Ако говорим от статистическа гледна точка. А тези статистически данни се базират върху населението на целия окръг, нали?

— Точно така.

— Тоест средно аритметично от национално естество.

— Правилно.

— Но това не ви казва колко души с такива характеристики живеят в щата Оклахома, нали?

— Не точно, не.

— И сигурно не ви казва точно колко души живеят с такива характеристики на територията на Тълса, нали?

— Ако използваме статистическата карта като указател, аз мога да...

— Докторе, моля ви да отговорите на въпроса. Вашата национална статистика не може да ни каже със сигурност колко души с такива кръвни характеристики живеят на територията на Тълса. Нали?

— Да.

— Може би са пет, а може би и петдесет. Вие не знаете точно.

— Да, не съм взел статистическите данни от преброяването на населението, ако имате това предвид.

— Имам предвид, че вие не знаете, сър. Вие само предполагате.

— В рамките на една широкообхватна скала стойността на статистическата вероятност ще се окаже точна.

— В рамките на широкообхватна скала — да, но при една по-малка скала, в рамките на един-единствен град, статистическите данни може да бъдат и изцяло изкривени, така ли е?

— Е... вероятно е.

— В действителната практика статистическите данни винаги действат по начина, по който се предполага, че ще действат, нали?

— Ако изборният за изследване отрязък е малък, това е възможно.

— Възможно ли? Всеки, бил някога в Лас Вегас, знае, че статистическите вероятности винаги са в съответствие с теоретическите изчисления на играещия.

— Работата, сър, е в това, че...

— Работата е в това, че вие казахте на тези съдебни заседатели, че тук, в града, има само петима души, чиято кръв ще съвпадне с открития от вас кръвен образец, но истината е, че вие не знаете колко точно вероятни съвпадения съществуват. Така ли е?

— Бих могъл да осъществя един анализ на вероятността...

— Отговорете на въпроса, сър. Истината е, че вие не знаете колко души в града имат кръв, която ще съвпадне с анализирания от вас образец. Прав ли съм?

Камилиери стисна здраво устни:

— Прав сте.

— Благодаря ви, сър. Високо ценя вашата откровеност. — Бен обърна една страница от бележника си. — Поради това няма основание да се приеме, че убиецът е обитавал територията на Тълса, нали?

Камилиери хвърли поглед към Барет:

— Е...

— Докторе, знаете ли кой е убиецът?

— О, от моя лична гледна точка — не.

— Следователно вие не знаете къде живее убиецът, нали?

— Предполагам, че не знам.

— Значи няма основание да ограничавате вашия кръвен анализ до територията на Тълса. Но вие току-що го направихте като средство за оправдание на наличието на по-малка статистическа база.

— Направих го, защото това изглежда вероятно.

— Вие детектив ли сте, сър?

— Не, разбира се, че не.

— Вашата професия свързана ли е с разкриването на закононарушенията?

— Не.

— Тогава недейте да го правите.

Бен бързо провери реакцията на съдията. Действаше малко по-грубичко дори и от гледна точка на стандартите на един защитник.

— Вие разкрихте ли някакво вещественно доказателство, което да навежда на мисълта къде живее убиецът?

— Не.

— Тогава не внушавайте на съдебните заседатели, че сте го направили. Решението да ограничите вашата статистическа база до територията на Тълса е ваше произволно решение. Прав ли съм?

Камилиери, изглежда, се бе примирил с неизбежното:

— Да.

— Благодаря ви. — Бен знаеше, че се е получило възможно най-добре. Време беше да продължи напред. — Открихте ли някакви следи от кръв в дома на Барет, освен онези, за които вече споменахте?

— Открих кръв върху или край всеки труп, както и смесена с петна от отпечатьци в предния коридор.

— Нещо друго?

— О, имаше един малък образец на леглото на мисис Барет, но аз помислих, че той не е от особена важност, защото никое от убийствата не е било извършено там.

— И така, вие сам признахте, че не е възможно да се направи положителна идентификация на даден заподозрян чрез простото сравняване на кръвни образци.

— Да.

— Значи, въпреки цялата ви статистика, вие не можете да кажете със сигурност, че кръвта, открита върху Карълайн Барет, е дошла от нейния съпруг, прав ли съм?

На Камилиери, изглежда, всичко това му дойде премного:

— О, при дадените обстоятелства това е адски правдоподобно!

— Аха. Значи вие, подобно на всеки друг от полицейските служби, започнахте анализа си, като приемахте, че моят клиент е виновен и като търсехте начин да го докажете.

— Не бих поставил въпроса по този начин.

— Всъщност всичко, което можете да твърдите със сигурност, е, че кръвта е дошла от някого друг, а не е на Карълайн Барет, прав ли съм?

Камилиери тежко въздъхна:

— Да, аз казах това.

— Но вие сте отчели обстоятелствата, когато сте правили вашия анализ. Сам го казахте.

— Така е.

— Що се отнася до друго някакво заключение, дори вие трябва да приемете, че съществува елемент на... съмнение.

Сега Бълък скочи на крака:

— Възражявам! Това е неуместно!

Съдия Харт кимна:

— Струва ми се, че ще ви помоля да перифразирате въпроса си, господин защитник. Това не е заключителна пледоария.

— Всичко е наред, Ваша чест.

Семето беше хвърлено, както всъщност можеше да се предполага, че ще стане при този свидетел.

— Докторе, мисля, че вашите точни показания бяха, че взетите от Карълайн Барет и моя клиент кръвни проби се покриват почти напълно.

— Точно така.

— Не абсолютно, но много близко.

Камилиери широко разпери ръце:

— Трябва да бъдем реалисти. Кръвта не е статична. Малки промени могат да се наблюдават във всеки миг, когато тя пулсира във вените. Ако днес взема две проби от вас, едната сега, а другата след половин час, те няма да се покриват абсолютно.

— Вие имахте ли предвид тези... несъвършенства при вашия анализ?

— Какво имате предвид?

— Добре, вие казахте на съдебните заседатели, че кръвта само на петима души в Тълса абсолютно отговаря на кръвта, взета от Карълайн Барет. Колко могат да бъдат непълните съвпадения?

— Това е абсурден въпрос.

— Така ли? Каква е степента на различие между образеца, взет от сцената на престъплението, и образеца, взет от моя довереник?

Камилиери потръпна:

— Около шест процента.

— Шест процента! — възкликна Бен, сякаш това беше огромна цифра, макар и да се бе надявал на нещо повече. — Колко души в Тълса имат кръв, която би могла да съвпадне до шест процента с кръвния образец, взет от вас на мястото на престъплението?

— Не знам.

— Но би трябвало да бъдат повече от петима.

— Е... да.

— Значително повече?

Камилиери отново си пое дъх с нещастен израз на лицето:

— Да. Значително повече.

— Да кажем стотици?

— Аз... предполагам.

— Или хиляди?

— Това... е възможно. Трябва да направя анализ.

— Благодаря ви, докторе. Виждам как потокът на съмненията се разраства пред очите ми.

Бен отгърна нова страница от бележника си. Достатъчно беше порботил върху статистиката. Сега съдебните заседатели сигурно бяха получили известна представа до каква степен тя може да те въведе в заблуждение. Беше време отново да започне да кове основната си теза:

— Докторе, вие казахте, че на местопрестъплението не е имало зрители, когато сте пристигнали там, прав ли съм?

Камилиери се улови за тази възможност да допринесе нещо добро за обвинението:

— Абсолютно сте прав.

— Но вие всъщност не сте пристигнали там преди лейтенант Морели. Така ли е?

— Да... така е.

— И както Морели ни каза, той е прогонил зрителите, когато пристигнал там.

— Аз не знам.

— Значи това е истината за положението, нали? Вие не знаете дали неоторизирани лица не са били на сцената на престъплението преди вас. Така ли е?

— Не знам какво се е случило, преди аз да вляза там, не.

— По същия начин вие не знаете дали веществените доказателства от кръв не са били замърсени — преди да влезете там.

— Не видях нищо, което да го потвърждава.

— Но и не бихте могли, нали? Защото сте пристигнали, след като вредата вече е била нанесена.

— Аз... все още...

— Вие не знаете дали върху някои кръвни веществени доказателства не се е газило, преди да влезете вътре, нали?

— Не.

— Не знаете дали на някого от зрителите не му е потекла кръв върху телата, преди да отидете там.

— Мисля, че това е извънредно неправдоподобно.

— Но фактът е, че вие не знаете.

— Не, аз не знам какво се е случило там преди моето пристигане.

— Значи възможно е кръвните веществени доказателства да са били замърсени преди вашето пристигане.

Бълък се намеси:

— Възраждавам! Всичко е възможно. Това няма да помогне на съда.

— Ваша чест — заяви Бен, — показанията на свидетеля се основават върху вероятности. Аз се опитвам да се убедя, че съдебните заседатели разбират всички онези евентуалности, за които той не им е разказал.

Съдия Харт вдигна поглед:

— Мисля, че той улучи, господин обвинител. Допускам въпроса.

Бен отново зададе въпроса си:

— Възможно ли е кръвните веществени доказателства да са били замърсени преди вашето пристигане там?

Камилиери се намуси:

— Аз не мога да разсъждавам върху това.

— Благодаря ви. Нямам повече въпроси.

Бен, щастлив, седна на мястото си. Двама свидетели последователно му бяха свършили добра работа или поне така изглеждаше. Знаеше, че няма да може лесно да се успокои. Да, двама свидетели помогнаха, каза си той, но доколкото знаеше, следващият щеше да бъде цяло нещастие.

И както се оказа — имаше право.

51.

Бълък и останалите от екипа на обвинението късно се върнаха от обяд. Очевидно беше се състояло голямо съвещание относно стратегията и сега бе налице едно ново развитие на нещата, което на Бен му се стори особено окуражително. Бълък обикновено водеше даден процес с неприкрит апломб; сега, в новото развитие, имаше леки признаци на безпокойство. Подобно на Бен, навярно и той бе усетил, че защитата успешно се бе справила с първите двама свидетели на обвинението — и беше угрижен.

Добре.

Разбира се, от друга страна, както Бен твърде добре помнеше, когато Бълък усетеше, че е дошло време да засили натиска, той знаеше как да го направи. Но пък нямаше никакъв начин това да се предотврати. Всичко, което бе по силите му, бе да стои нащрек и да чака кога другата обувка ще се стовари на пода.

— Държавата призовава доктор Стафърд Рийгън да даде показания!

Господи, помисли Бен. Блестящи пасажии не само в началото, но и в средата на пиесата. Този човек наистина би трябвало да бъде важен свидетел.

Доктор Рийгън застана на скамейката на свидетелите. Беше по-млад, отколкото човек можеше да предположи, строен, красив, с атлетична фигура. Очевидно не беше личност, която прекарва цялото си време над епруветките. Всъщност, както Бен вече знаеше, Рийгън се бе специализирал в областта на анализа на ДНК. И предположи, че е съвсем естествено един експерт по ДНК да застане на страната на младостта. Както при компютрите или другите новопоявяващи се науки, това бе следващото поколение, което поемаше щафетата.

Бълък подробно разпита Рийгън за произхода му и за всички свидетелства, които удостоверяваха неговата компетентност и постижения. Всъщност той беше медик, но бе избрал да се посвети на изследователската дейност, а не на практиката. През последните четири години бе работил в лабораторията „Селмарк“ в Далас, от която

не само получаваше заплата, но и имаше няколко акции. Титлата му в момента бе вицепрезидент на отдела за изследвания и анализ.

— Доктор Рийгън — каза Бълък, — как бяхте привлечен в настоящия процес?

— Към мен се обърна един член на отдела на окръжната прокуратура в Тълса — отговори Рийгън. Изглеждаше спокоен и самоуверен. Човек, за когото би пожелал дъщеря ти да се омъжи. И, помисли Бен, за нещастие не от този тип хора, които лесно могат да се огънат при един кръстосан разпит. — Това беше една жена на име Мирна Адамс.

— Защо мис Адамс влезе във връзка с вас?

— Тя работеше по този случай в екипа на обвинението, като разследваше убийството на тримата членове на семейство Барет. Екипът разполагал с някои неустановени кръвни следи, а съдебният лекар бил открил материя от кожа, която според обвинението би могла да се поддаде на генетични изпитания.

— Знаете ли откъде са дошли тези кожни материали?

— Да. Съдебният лекар ги е открил под ноктите на ръцете на мисис Барет.

— Вие как откликнахте на това изследване?

— Задахох си въпроса дали те са достатъчен материал, за да може да се проведе точно изследване. Заради това помолих мис Адамс да донесе генетичните материали в моя кабинет.

Бълък замълча и погледна към съдебните заседатели:

— Преди да продължим нататък, докторе, ще ви помоля да обясните на съдебните заседатели какво точно представлява ДНК.

Рийгън кимна и започна обясненията си с лице, обърнато към тях:

— Човешките хромозоми са изградени от дезоксирибонуклеинова киселина — онова, което ние наричаме ДНК. Тя се намира в ядрото на човешките клетки. ДНК е извънредно сложна молекула, съставена от две нишки, които са сплетени в двойна спирална линия — нещо като спирална стълба. — Тук той сплете ръцете си, за да покаже спиралата нагледно. — Тези нишки са направени от около три билиона химически единици, като всяка от тях представлява една от четирите букви на генетичния код. Химическите компоненти на нишките на ДНК са разположени в известна

последователност, все едно да хвърлите буквите от азбуката във въздуха и да ги наблюдавате как падат на земята. По-голямата част от тази последователност е една и съща при всички човешки същества, но съществуват и разновидности, особено в онова, което наричаме „остатъчни“ интервали от ДНК между гените, където многократно се повтарят тройки от буквите на кода. Именно тази последователност и броят на тези компоненти са основата на наследствените характерни черти, които ни правят това, което сме.

— Благодаря ви, докторе.

Бълък отбеляза нещо кратко, вероятно безсмислено, в бележките си. Както много пъти бе казал на Бен, когато експертите започват да говорят, сякаш изнасят лекция, най-добре е да действаш бавно и спокойно. Последното, от което имаш нужда, е състав от съдебни заседатели, които те гледат объркано и оцъклено.

— Къде може да се намери ДНК?

— ДНК може да се извлече практически от всяка жива тъкан. Кръв, сперма, слюнка, коса. И както вече споменах — от кожата.

— А каква ценност представлява анализът на ДНК?

— О, това вече стана очевидно. — Рийгън леко се засмя. Никога не е излишно да се поласкаят съдебните заседатели. — След като веднъж бъде установена една последователност от ДНК в образеца от сцената на престъплението, който изследвате, вие можете да я сравните с проба, взета от заподозрения, за да видите дали двете проби съвпадат.

— Благодаря ви, докторе. Сега нека се върнем към настоящия случай.

Бен видя как заседателите почти несъзнателно се наведоха напред, тъй като диалогът се бе прехвърлил от неразбираемата генетична наука към напълно разбираемия, широко разгласен процес за убийство.

— Вие направихте ли всъщност анализ на образците, открити на местопрестъплението в дома на Барет?

— Да. В кръвните образци имаше достатъчно материал за онова, което ние наричаме изследване по РФЛП, и въпреки че парченцата от кожа бяха много малки, все пак те бяха достатъчни, за да проведем т.нар. тестове РПВ. И двата теста дават извънредно достоверни данни за ДНК.

Аха. Бен започна да си води бележки. Знаеше, че по-късно това ще бъде извънредно важно.

— Каква е разликата между двата теста, докторе?

— Как да ви кажа, без да навлизам в свръхсложни подробности, РФЛП се използва за ограничен фрагмент от дължината на полиморфизма.

Чудесно, помисли Бен. Много ти благодаря, че не навлизаш в свръхсложни подробности!

— За теста е нужен повече генетичен материал, точно затова ние го използваме само върху кръв. При него си служим с един сложен процес на радиоактивно фотографиране на лентите от ДНК върху рентгенова плака.

— А процесът на другия тест?

— Той се използва за реакцията на полимеризиращата верига или РПВ. За този тест не се нуждаем от генетичен материал с размери, по-големи от главата на топлийка, да речем. Това е нещо като правене на генетично ксерокопие. Индивидуалните гени трябва да се прекопират милиони пъти, за да образуват една картина на съчетанието — всъщност серии от сини точки — която след това може да се подложи на тестване за наличието на общи химически последователности.

— Ще ни обясните ли как точно се провеждат тези тестове, докторе?

— Разбира се.

Рийгън се обърна към стойката, докато Бълък подреждаше върху нея няколко по-увеличени диаграми, които илюстрираха процеса на анализ на ДНК. Докторът щеше да ги използва като визуални помагала.

— Ще използвам като пример теста на РФЛП. Първо, отделяме ДНК от образеца — в този случай от кръвната проба. След това подлагаме ДНК на въздействието на ензими, за да различим някои последователности от букви на кода, и нарязваме лентата на тези последователности, като по този начин разрязваме ДНК на фрагменти с различна дължина. — Рийгън постави следващата си диаграма, после продължи да обяснява: — Тези сегменти се поставят в гел и се подлагат на електрическо натоварване, което ги потопява в гела. Критическият фактор тук е, че по-късите фрагменти се движат по-

бързо от по-дългите. Следователно фрагментите биват разделяни на модели от ленти, които след това могат да бъдат фиксирани върху рентгенова плака.

— Благодаря ви, докторе. След като вече фиксирате тези модели върху рентгенова плака, какво правите с тях?

— След това ги сравняваме, както вече направих подобно сравнение между образците, извлечени от ДНК, открита на местопрестъплението, и тези от ДНК, взета от обвиняемия. Сравнението се осъществява всъщност съвсем просто; човек буквално поставя двете рентгенови плаки една върху друга. — Рийгън отиде до следващата диаграма, на която имаше и увеличена снимка на самия него, докато прави сравнението. — По този начин лесно може да се определи дали между двете плаки има съвпадение.

Бълък положи двете си ръце върху подиума:

— Доктор Рийгън, благодаря ви, че направихте разбираем този сложен процес. Онова, което ние всъщност искаме да знаем, разбира се, са резултатите от изпитанията, които вие сте осъществили във връзка с този случай.

— Разбира се. — Рийгън показва и последното табло от подготвените си материали: — Ние сравнихме пробите от ДНК, взети от обвиняемия, когато той беше в затвора, с двата образца, взети от сцената на престъплението, като използвахме и двата теста. Кръвта беше подложена на теста РФЛП, а кожата — на теста РПВ.

— И?

Рийгън се обърна пряко към заседателите:

— И в двата случая ДНК от сцената на престъплението съвпаднаше с ДНК, взета от Уолъс Барет.

— И в двата случая? При кръвта и при кожата?

Рийгън тържествено кимна:

— Точно така.

Откъм карето на заседателите се разнесе отчетлив шум от размърдане. Може би това беше най-обвиняващото доказателство досега. В края на краищата свидетелите може и да сгрешат, но науката никога не прави грешки. Или поне така обвинението се опитваше да ги накара да мислят.

— Доктор Рийгън — каза бавно Бълък, — не бих желал да ви карам да се повтаряте, но вие трябва да разберете, че това е

извънредно важно показание. Има ли някаква вероятност вие или вашият екип да сте допуснали грешка в работата си?

— Никаква. Освен това аз контролирах процеса на всеки отделен етап. Ние подложихме всичко на двойна и тройна проверка. Нямаше грешка. Пробите от ДНК съвпадаха.

— Много добре. Благодаря ви, докторе. — Бълък отпусна ниско главата си и лицето му придоби мрачен израз: — Предполагам, че това е всичко, което трябва да се каже тук.

Бен обмисляше тактиката си, докато се запъти към подиума. Очевидно трябваше да атакува методологията и предполагаемата достоверност на тези техники да се работи с ДНК, но имаше още едно основание, което като че ли бе още по-важно. По време на кръстосания разпит Бълък се бе отнасял към доктор Рийгън като към член на своя екип, като човек, който работи в полицейската лаборатория, което всъщност не бе твърде далновидно. Тук имаше нещо, което трябваше да бъде извадено на бял свят.

— Добър ден, доктор Рийгън — поздрави Бен.

Рийгън войнствено го изгледа. Да не би този въпрос да беше някакъв номер?

— Добър ден.

— Доктор Рийгън, колко получихте от държавата, за да дадете показания днес?

Публиката в залата се размърда. Бен изпита удоволствие от мисълта, че не само Бълък можеше да се раздвижи неспокойно.

— Аз... аз не съм получил нищо, за да свидетелствам — протестира Рийгън.

— Да, но затова пък сигурно са ви заплатили.

— Д-д-да.

— И вие давате показания.

— Да-а... но на мен — или по-скоро на моята фирма, беше заплатено за нейната научна експертиза и професионални услуги.

— Което включва и това, че вие трябваше да осигурите за пред съдебните заседатели и хората зад камерите свидетел, който да даде показания пред съда.

— Възразявам! — заяви Бълък.

— Възражението се приема. — Съдията строго погледна към Бен: — Господин защитник, моля ви да се ограничавате до съответния проблем, който разглеждаме.

— Да, Ваша чест! — Бен отново се обърна към доктор Рийгън: — Вие не сте член на полицейските сили, нито на службата на

окръжната прокуратура, нали?

— Точно така.

— Вие нямаше да бъдете тук, освен заради това, че те се нуждаят от експерт по ДНК, значи те са ви платили да бъдете техен експерт.

— Господин защитник, тези научни процедури са много скъпи. Сметките трябва да се платят.

— Разбирам това. Но когато на един свидетел му се заплаща, за да даде показания, мисля, че съдебните заседатели имат право да го знаят, нали?

Рийгън почна да кипи:

— За последен път ви заявявам, че на мен не са ми платили, за да дам показания. Ние получихме предварително известна сума. Тази сума не се променя, независимо от това какви са резултатите.

Бен продължи да го притиска:

— Значи вие мислите, че службата на прокуратурата с удоволствие ще ви заплати хиляди долари, дори и да не помогнете на нейната теза по делото.

Този въпрос беше класически пример за многото въпроси, които не бива да се задават пряко, но когато Бен го разбра, вече беше късно да вземе думите си назад.

— Всъщност нашите анализи на ДНК по-често изключват от кръга на обвиняемите заподозрения, отколкото да го включват в него. ДНК е великолепен инструмент, с чиято помощ се елиминират заподозрените. Мнозина през последните няколко години са били освободени, дори и след произнасянето на осъдителна присъда, когато доказателството посредством проба на ДНК е установявало, че тези хора не са могли да извършат престъплението.

Така ти се пада, помисли си Бен. Ето какво става, когато езикът ти изпреварва мисълта.

— Тогава да поговорим за предполагаемите съвпадения, сър. Вие казахте, че сте изследвали всяка химическа частица от ДНК, открита на сцената на извършеното престъпление, и сте установили, че те съвпадат на всяка отделна химическа частица от ДНК, открита в пробата, взета от Уолъс Барет.

— Не, разбира се, не.

— Не ли? — Бен се обърна към карето на заседателите: — Но вие казахте на тези съдебни заседатели, че пробите абсолютно

съвпадат!

— Съвпадение е технически термин, който се използва в научните среди. Вие трябва да разберете, че една молекула от човешка ДНК съдържа над три билиона химически единици. Дори и да имахме научния капацитет да изследваме всяка частица поотделно — а ние го нямаме! — това щеше да отнеме безкрайно много време. Когато в изследваните проби няма отклонения, ние казваме, че те си съвпадат.

— Дори и в случай че не си съвпадат.

Рийгън почервения от раздразнение:

— Те съвпадат, господин защитник! След като имате предвид невъзможността да бъде изследвана всяка химическа частица.

Бен продължи натиска си:

— Обаче все пак има вероятност някои други химически частици — онези, които не сте изследвали възможно най-внимателно! — да не съвпадат.

— Да, теоретически това е възможно, но вероятностите това да се случи се измерват с астрономически цифри.

— Колко астрономически?

— Нелепо е дори да се мисли за тези цифри. Вероятността един тест РФЛП на ДНК между проби от двама различни души да съвпадне, е едно към десет милиона.

— А, още един поклонник на вероятностите! Навярно обвинението е спец в тази област, след като толкова често я използва! — Бен погледна бележките си: — Вие, разбира се, сте провели този тест РФЛП върху кръв. Наличието на кръв на Барет не го прави задължително убиеца.

— Освен това под ноктите на ръцете на неговата съпруга имаше кожа...

— Да, но вие сте провели само теста РПВ с образците от кожа, нали така?

— Вярно е. Нямахте достатъчно материал за РФЛП.

Бен хвърли поглед върху бележките си. Слава богу, проучванията, които Джоунс беше извършил за предварителното изслушване, го бяха направили нещо като експерт по ДНК. В противен случай успешното провеждане на кръстосания разпит би било невъзможно. Колкото и да е образован самият правист, няма никаква надежда да се проведе успешен кръстосан разпит. Ето защо научните

експерти толкова често са в състояние да завъртят главите на правниците.

— А шансовете да има съвпадение между пробите, взети от двама различни души, са далеч по-големи при тестове тип РПВ, така ли е?

— Те са около четири хиляди към едно.

— Само толкова? — Бен се опита в думите му да прозвучи недоверие. — В такъв случай положителните резултати могат да бъдат и неточни.

— Теоретически това е възможно. Но далеч не е правдоподобно.

— Четири хиляди към едно не ми се струва невъзможно, докторе. А вие не сте ли правили изчисления относно степента на статистическите отклонения, дължащи се на определени подгрупи от населението?

Рийгън оправи връзката си:

— Не, не съм правил.

— Някои подгрупи от населението могат да имат ДНК, която повече си прилича, отколкото други, като по този начин вероятността тези ДНК да си приличат се увеличава. Прав ли съм?

— Да, така е.

— Ако вие разгледате генетичните разлики на населението от целия свят, можете да получите извънредно много статистически вероятности. Но ако ограничите вашето сравнение в рамките на определена подгрупа от населението, вероятността да получите недействителен положителен резултат става по-голяма, нали?

Рийгън дълбоко си пое дъх:

— Вярно е. Но няма доказателства, че...

— Един пример за такава подгрупа би могла да бъде черната раса, нали?

— Да.

Погледите на всички се насочиха към Уолъс Барет.

— Друга подгрупа би могло да бъде съставена от членовете на едно и също семейство.

— Това също е вярно.

— Между тези групи вероятността да има недействително съвпадение на ДНК е далеч по-голяма, нали?

— Не мога да го отрека.

Бен се засмя:

— Ние високо ценим вашата откровеност. — Той се върна към масата на защитата и донесе оттам един плик, който Кристина му бе намерила преди няколко дни, като го криеше от погледа на свидетеля. — Доктор Рийгън, бихте ли могли да кажете, че вашата работа е успех за вас?

Доктор Рийгън скръсти ръце в скута си:

— Лаская се да мисля, че е така.

— Имате ли много работа?

— Да, изглежда, че клиентите ни са много доволни от това, което вършим. Независимо от резултатите — добави бързо той.

— Убеден съм. Какъв е обемът на вашата дейност?

— Обработваме над шест хиляди проби месечно.

— Шест хиляди! И с какъв брой на персонала?

Този път Рийгън не бързаше да отговори. Той вече беше почнал да разбира накъде вървят нещата.

— Ние сме десет души в лабораторията.

— Божичко! — промърмори Бен. — Десет души, които трябва да обработят шест хиляди проби в продължение на приблизително двадесет работни дни! Навярно е много изтощително!

— Няма нищо, с което да не можем да се справим.

— И също така да объркате. С всички тези образци около вас.

— Бих желал да ви уверя, че системата, по която класифицираме протоколите за изпитанията, е извънредно надеждна.

— И все пак, докторе, с всички тези проби навсякъде в лабораторията — възможно е да се получат и някои грешки!

Рийгън леко се смути:

— Аз не знам за такива грешки.

Бен сурово го изглежда:

— Докторе, не е ли факт във всекидневието на съдебната медицина обстоятелството, че във всяка лабораторна практика има и определен процент на допуснатата грешка в резултатите?

— Повечето свързани с правителството лаборатории за съдебна медицина обработват далеч по-голям брой образци. В нашата лаборатория ние можем да избираме какво и в какво количество да приемаме. Не можем да си позволим да се претрупваме. Всеки образец

се обработва индивидуално, а резултатите се разчитат от двама различни анализатори за потвърждение.

— Все пак, докторе...

— Уверявам ви, господин защитник, ние сме много внимателни.

— Навярно е така, докторе, но вие не сте свършени, нали?

— Моля за извинение?

Това не беше съвсем честен въпрос, но той пък щеше да го отведе дотам, докъдето искаше да стигне.

— Майка ми винаги казваше, че никой не е свършен, но не знам, може и да греша. Вие свършен ли сте, докторе?

Рийгън враждебно изглежда Бен:

— Не, не бих казал, че съм свършен. Въпреки че...

— Понякога допускате грешки.

— Предполагам. Но дори и да съм сгрешил в лабораторията, процедурата по потвърждаване на...

— Нито една процедура по потвърждаване на резултатите не е без своите дефекти, така ли е, докторе?

Той се поколеба за миг:

— Предполагам, че в дадена ситуация...

— И всяка лаборатория има процент на грешка, нали?

— Ако наистина имаме нужда от процент на грешка, той би бил съвсем незначителен. Едва ли си струва да говорим за такъв процент.

— Но вие споменахте за него, нали, докторе? — Бен извади от плика една цветна брошура с размера на страница от списание и я вдигна във въздуха: — Това е годишният доклад на „Селмарк“, така ли е?

Очите на Рийгън се разшириха:

— Да... струва ми се.

— След като сте обществена корпорация, вие сте задължени да архивирате тези неща, нали?

— Аз... не съм съвсем сигурен относно законодателните изисквания.

— Ако не го направите, ще бъдете обвинени в нарушение на нормите за безопасност, нали?

— Точно така.

— А разпоредбите на Комисията по безопасността и борсовите операции изискват абсолютна почтеност в това отношение, така ли е?

Рийгън скръсти ръце:

— Убеден съм, че вие знаете повече от мен по тези въпроси.

— Добре, докторе, според този доклад вашата лаборатория има праг на допустима грешка в рамките на два процента. Прав ли съм?

— Ако там е записано така, значи е така.

— Добре, така е записано. Вярно ли е?

Настъпи дълго мълчание, преди Рийгън накрая да отговори:

— Предполагам, че трябва да е така.

— Благодаря ви. И така, в този доклад се сочи, че два процента са съвсем ниска гранична стойност и че вие трябва да бъдете похвалени за вашите високи стандарти за качествено свършена работа. Но фактът остава — два процента са си два процента. Прав ли съм?

Рийгън сви устни:

— Да, два процента са два процента. Не мога да споря за това.

— Значи фактически възможно е вашата лаборатория да е направила грешка при експертизата на ДНК пробите, взети от Барет, така ли е?

— Теоретически възможно е.

— Защото всъщност никой не е свършен. Дори и един експерт по ДНК експертиза.

— Така е, господин защитник. Никой не е свършен.

Бен засия:

— Ами майка ми ще е щастлива да научи, че в края на краищата е имала право. И така, докторе, нека обобщим, ако може, това, което научихме. Първо, въпреки всичко, което обвинението би желало да накара съдебните заседатели да повярват, ДНК експертизата не е свършена наука, поне все още, нали?

— Н-не, не е свършена.

— Нещо повече — вероятността да се даде неточна идентификация всъщност е далеч по-голяма, отколкото вие първо предположихте, прав ли съм?

— Вероятно.

— Поради което никой от тези резултати не е валиден, ако въпросните проби са били развалени или с тях се е манипулирало не както се полага.

— Определено е така.

— Благодаря ви, сър. — Бен затвори бележника си. — Нямам повече въпроси.

53.

Три на три, промърмори си Бен, докато се връщаше към масата на защитата. Трима свидетели горе, трима свидетели долу и всеки път мислеше, че е успял да свърши доста прилична работа, за да подкопае показанията им по време на кръстосания разпит. Наистина не бе успял напълно да обезсмисли казаното от тях — някои от показанията на съдебния лекар все още доста тежаха. Но бе успял да направи онова, което всеки защитник се надява да направи по време на изложението на тезата на обвинението. Да посее семената на основателно съмнение.

Следващият свидетел, който трябваше да застане на скамейката, беше съдебният патоанатом — доктор Хикару Корегаи. Бен няколко пъти го бе разпитвал преди, така че знаеше какво може да очаква. Корегаи беше кисел човек с чувство за собственото си значение и преди всичко играеше в екип. Той щеше да дава показания от страна на обвинението и никога не забравяше това обстоятелство.

Корегаи зае мястото на свидетелите по своя обичаен маниер, изпълнен с достойнство и предпазливост. Бен помисли, че е открил някаква неувереност в походката му, едва доловима несигурност, докато пристъпваше. Беше чувал, че Корегаи има известни проблеми със сърцето.

След въвеждащите думи на съдията и изброяването на неговите титли и трудове — хилядите аутопсии на Корегаи и многобройните му статии в медицински списания — Бълък започна разпита на свидетеля по делото в ход.

— Вие ли направихте аутопсията на членовете на семейство Барет?

— Да. — Както винаги, отговорите на Корегаи бяха отривисти и конкретни. — Аз направих аутопсиите на майката, Карълайн Барет, както и на двете момиченца — Алиша и Анабел Барет.

Бен видя как някои от заседателите потръпнаха. Беше страшно дори да помислиш, че тези две мънички красиви момиченца са били аутопсирани. Надяваше се, че Бълък няма да измъкне снимки.

— Да започнем с децата — продължи Бълък. Изразът на лицето му беше мрачен и без следа от хумор, както подхождаше на въпросите, които задаваше. — Въз основа на вашите изследвания бихте ли могли да определите причината за смъртта?

Корегаи кимна:

— И двете деца са умрели вследствие на пробождане с остър инструмент, вероятно нож.

— А каква е причината за смъртта на Карълайн Барет?

— Тя също е била поразена от рани, нанесени с остър инструмент, вероятно с нож, и вероятно със същия нож, който е убил дъщерите ѝ. Но по тялото си тя имаше множество рани, може би повече от двадесет, доколкото ги преброих.

Откъм карето на заседателите и галерията се разнесе шумно ахване.

— Най-тежката беше разрезът, който минаваше през половината от гърлото ѝ. На едно място той беше толкова дълбок, че стигаше до гръбначния стълб. Имаше също така и разрез, четири и половина на два и половина сантиметра, който преминаваше от лявата към дясната половина на лицето ѝ.

— Това ли беше... всичко?

— Не. Имаше многобройни рани в дясната половина на лицето ѝ и няколко пробождания в задната част на главата. Сякаш убиецът се е опитвал да унищожи лицето ѝ. Да заличи съществуването ѝ.

— Някакви други рани, докторе?

— Да. Беше получила няколко прореза по ръцете. Раните бяха вертикално на дланите — тук той вдигна ръцете си, за да покаже нагледно, — които ме накараха да предположа, че тя се е опитала да се защити.

— Но не твърде успешно.

— Не — откликна Корегаи. — Плътта слабо може да защити някого от ножа.

— Тогава можем да приемем, че тези рани са били причината за смъртта на Карълайн Барет?

Корегаи се съгласи:

— Никое от тези наранявания само по себе си не е било непременно фатално, дори не и онова на гърлото. Но натрупаното въздействие от масирания кръвоизлив е било смъртоносно.

— Смъртта веднага ли е настъпила, докторе?

— Не — тържествено отговори Корегаи. — Смъртта вероятно е била бавна. Бавна и мъчителна.

Неколцина от заседателите сведоха очи или се хванаха за стомасите си. По своя специфичен емоционален начин Корегаи бе обрисувал картина, която бе повече ужасяваща, отколкото снимките, направени от фотографите на местопрестъплението.

— Можете ли да ни кажете времето, когато смъртта е настъпила, докторе?

— Не мога да ви отговоря с абсолютна сигурност... — Корегаи хвърли бърз поглед към Бен. Опитът го бе научил да не се опитва да изказва предположения за неща, които не би могъл да докаже. — Мога да сведа времето на смъртта в границите между четири и шест часа следобед на единадесети март.

— Мисля, че това е напълно достатъчно — заяви Бълък, като по свой собствен начин напомни на заседателите, че съседът на Барет го бе видял да изтичва от къщата точно преди шест часа. — Благодарящи за помощта. Нямам повече въпроси.

Бен доближи до подиума спокойно, почти благоговейно. Трябваше да се държи уважително и сериозно с този свидетел. Нямахше начин, по който можеше да подложи на сериозно съмнение което и да е от заключенията на Корегаи. Най-доброто му оръжие щеше да бъде, ако поставеше акцента върху всичко онова, което Корегаи не бе казал.

— Доктор Корегаи, изненадан съм, че вие не сте могли по-точно да определите времето на настъпването на смъртта. Защо?

— За нещастие в този случай ние не разполагахме с данни, получени от съдебния лекар и необходими за установяването на времето на смъртта с по-голяма степен на точност.

Каква абракадабра, помисли си Бен. Той крие нещо.

— Доктор Корегаи, вие не съхранихте ли съдържанието на стомасите на жертвите?

— А... не.

Бен искрено се учуди:

— Не ли? Но ако го бяхте сторили, нямахше ли да бъдете в състояние по-точно да определите времето, когато смъртта е настъпила?

— Това... да, вероятно.

— Добре, защо не го направихте?

— Тогава не мислехме, че това е необходимо.

— Защото полицията вече беше решила кой, според нея, го е направил. А тъй като тя вече знаеше кога обвиняемият е напуснал дома си и не е възнамерявала да потърси други заподозрени, следователно нямало е основание да се съхранява съдържанието на стомасите!

— Не бих поставил нещата на тази плоскост — заяви Корегаи, но неспокойството му очевидно нарастваше. — Междувременно вярно е, че не беше нужно да се вземат извънредни мерки за разследването, тъй като вече се мислеше, че случаят е решен.

— С други думи полицията вече е имала кого да постави на мушката и не е желала куп странични доказателства да объркат случая й.

— Възраждам! — обади се Бълък с определена нотка на презрение в гласа си.

— Приема се! — Съдия Харт свали очилата си и се взря в Бен: — Господин защитник, вече ви предупредих относно този вид забележки. Ако отново си позволите такава нещо, вие ще покажете своето неуважение към съда.

— Съжалявам, Ваша чест. — Бен погледна в бележките си: — Освен това, докторе, забелязах, че не сте идентифицирали оръдието на убийството.

Корегаи бавно поклати глава:

— Тъй като на местопрестъплението не е било открито оръдието, с което е било извършено убийството, за мен бе невъзможно да го идентифицирам като оръдие, което действително е било използвано.

— Значи вие фактически не можете да кажете със сигурност какво е причинило смъртта.

— Мога да кажа, че причината за смъртта е тънък инструмент с единствен режещ ръб. Това описание може да съответства на безброй ножове или, в този смисъл, на други остри инструменти. Всеки дом притежава ножове. Защо трябва да посоча кой точно е бил използван?

— Освен че след като знаете, че специфичното оръжие за убийство би могло да елиминира заподозрените, включително и този, когото съдят в момента — което пък е точно онова, което обвинението не желае.

Съдия Харт не изчака обвинението да възрази:

— Мистър Кинкейд!

— Съжалявам, Ваша чест. Но наистина е потискащо отново и отново да виждаме как обвинението и полицията са пропуснали да проследят или поне да разследват възможните алтернативи, защото са били решени да натикат един човек зад решетките!

— Господин защитник, това е кръстосан разпит, а не заключителна пледоария. Или задавайте въпроси, или си седнете!

— Добре, добре! — Бен извади копието си на доклада на Корегаи за аутопсията. — След като говорим за неизползвани възможности, вие не сте направили необходимото, за да удостоверите дали Карълайн Барет не е била изнасилена, нали?

Корегаи погледна учудено към Бен:

— Какво?

— Това не е ли стандартна процедура в случай на убийство на жена: да се направи изследване дали не е имало изнасилване?

Корегаи изглеждаше леко озадачен:

— Но ние разполагахме с недвусмислени доказателства, че е имало сексуално общение!

Бен замръзна на мястото си:

— Че е имало... какво?

— Сексуално общение. Дали е било насилствено — не бих могъл да кажа поради многобройните увреждания, получили се в резултат от раните, нанесени след сексуалния контакт. Но преди смъртта си жертвата е имала сексуално общение.

— Колко преди смъртта?

— Не мога да кажа с точност. В един период от двадесет и четири часа.

— Но тя... — Бен се опитваше да се овладее. Той знаеше какво щеше да си помисли всеки. Че тя е била със съпруга си. — Но вие не знаете кой е бил партньорът ѝ?

— Не. Не открих никакви остатъци от семенна течност или други някакви доказателства, от които бих могъл да направя точно заключение.

— И предполагам, че също така не сте направили и нищо, за да установите накъде води тази следа.

— Всъщност направих.

Бен внезапно почувства как сърцето му се вледенява. Какво му бе казал толкова пъти Бълък? Ако не знаеш отговора, не задавай въпроса!

— Проведох тест за бременност.

Умът на Бен трескаво работеше. Изглежда, че делото се изплъзваше от ръцете му.

— И... резултатът беше?

— Карълайн Барет беше бременна.

Реакцията в съдебната зала не приличаше на нищо, случило се преди в нея. Отначало настъпи напрегната, почти неестествена тишина, последвана от внезапен изблик, толкова шумен, че съдия Харт бе принудена да използва чукчето си.

— Приканвам ви към порядък! Порядък!

Репортерите наскачаха от местата си и се втурнаха към изхода. И трите камери бръмчаха неистово.

— Била е бременна? — повтори Бен. — Искате да кажете — от...

— Не, не от последния случай на сексуална активност. Ембрионът беше почти на два месеца.

Знаеше, че не бива, но не можеше да се въздържи. Очите му се опитаха да срещнат погледа на Уолъс Барет, както и очите на всички в залата. Когато успя, той видя, че Барет е вцепенен, също като останалите. Устата му бе полуотворена, очите му отначало се разшириха, после погледът му стана празен. Той леко помръдна устни, но оттам не излезе никакъв звук.

Бременна?

— Тя носеше дете — заяви сухо Корегаи. — Момче.

Главата на Барет се склони върху масата. Съдия Харт продължаваше да удря с чукчето си. Шумът в съдебната зала бе неописуем.

— Ваша чест — извика в гълчавата Бълък, — това развитие действително е поразяващо! — Той използва тези думи, но на Бен Бълък съвсем не му изглеждаше поразен. — Държавата настоява за незабавно изменение в обвинението. Обвиняемият ще трябва да отговаря не за три, а за *четири* убийства!

Съдия Харт продължаваше да удря с чукчето:

— Господин обвинител, вие прекрасно знаете, че не можете да промените обвинението по средата на процеса. Ако желаете да водите

дело за четвъртото убийство, ще трябва да повдигнете ново обвинение!

Бълък кимна примирено. Той се обърна така, че лицето му да попадне в обективите на камерите и се усмихна към тях с горчива тъга, последвана от стоманена решителност.

Бен почувства как по гърба му пролазват студени тръпки. Неродено бебе. Убито. Това променяше всичко. Всичко. Най-ужасното престъпление на столетието току-що беше станало още по-ужасно.

— Имате ли някакви други въпроси, господин защитник? — попита съдия Харт.

— Не, Ваша чест. Струва ми се, че нямам.

Бен ненавиждаше да прекратява кръстосания разпит на такава дълбока нота, но нямаше никаква представа какво може да предприеме по-нататък. Просто нямаше представа.

Той зае мястото си до Уолъс Барет.

— Как се чувстваш, човече?

Барет извърна глава, достатъчно, за да могат Бен и съдебните заседатели да видят как по лицето му се стичат сълзи.

— Тя не ми беше казала нищо, Бен — проговори едва ли не шепнешком той. — Момче. Винаги съм искал момче.

Сълзите струяха от очите му; той отпусна лице в прикритието на ръцете си.

Бен усети някаква пустота в сърцето си, която бе почти непоносима. Знаеше, че Барет се чувства ужасно; страданието му бе едва ли не осезаемо. Но в същото време знаеше, че заседателите, в зависимост от това как се бяха навели напред, виждат съвършено различна причина за сцената, която се разиграваше на масата на защитата.

Там, където Бен виждаше сълзи на тежка печал, те съзираха сълзи на вина.

54.

Съдия Харт милостиво обяви прекъсване и така репортерите имаха възможност да предадат съобщенията си, а в залата се възстанови известен порядък, преди да започне изслушването на последния за деня свидетел.

Болката на Бен премина във вцепененост, в някаква пустота, която трудно би могла да се опише. Той се опита да събере мислите си. Имаше още един свидетел и беше важно неговият разпит да протече по-добре и с по-голяма полза за Барет, отколкото разпитът на Корегаи.

— Държавата призовава доктор Хърбърт Фишър да даде показания!

Бен хвърли бърз, озадачен поглед към Кристина. Не бяха ли свършили с показанията на съдебните лекари?

Той набързо прегледа списъка на свидетелите в бележника си по делото. Точно така — Фишър беше фактически свидетел, а не експерт. Беше приятел и лекар на Карълайн Барет. За какъв дявол го бяха призовали сега?

Фишър застана на подиума на свидетелите. Беше висок мъж, приблизително на възрастта на Барет. Очевидно професионалист. Беше красив човек — всъщност толкова красив, че хубостта му преобладаваше в първите впечатления и прикриваше някои по-незначителни факти, които иначе биха могли да бъдат забелязани. Както казваше Джони, докторът беше голям комат.

Бен почти веднага забеляза промяната у своя довереник, когато Фишър застана на подиума. Барет се вцепени; пламтящият му поглед премина през съдебната зала към подиума. На Бен му стана ясно, че между двамата мъже има нещо.

Въпреки късния час, Бълък използва доста време, като се разпростря върху образованието на клиента си, неговата медицинска практика и дома му в Южна Тълса край Саутърн Хилс. Мина почти половин час, преди той да попита:

— Докторе, срещали ли сте се по някакъв повод с една жена на име Карълайн Барет?

— Да, сър.

— И кога се срещнахте с нея?

— Преди около шест или седем месеца.

— Ще бъдете ли така добър да опишете обстоятелствата?

Доктор Фишър скръсти ръце и кимна:

— По това време бях лекар на обща практика в клиниката „Спрингър“. Карълайн ми бе препоръчана един ден, когато лекарят, който обикновено я лекуваше, отсъстваше от клиниката.

— Защо тя имаше нужда от лекар?

— Едното ѝ око беше насинено, носът ѝ също бе пострадал.

— Знаете ли на какво се дължаха тези наранявания?

Доктор Фишър замълча за миг и погледна към заседателите:

— Каза ми, че е паднала. Но не беше нужно човек да е свръхспециалист, за да разбере, че лъже.

— Лъжеше ли? Защо е трябвало да лъже?

Фишър помръкна:

— За мен беше очевидно, че е била ударена. Вероятно няколко пъти, като се има предвид размерът на увреденото място.

— И знаете ли кой я бе ударил?

— Възразявам! — обади се Бен. — Тук липсва лично познаване на случая. Той не е бил там.

— Възражението се приема — заяви съдията.

— Много добре — продължи Бълък. — Тя каза ли ви кой я е ударил?

— Отново възразявам — намеси се Бен. — Това е преразказ на чуто!

— Но, Ваша чест — заяви Бълък, — деклариращата е мъртва. Тя очевидно не може да потвърди или отрече думите на свидетеля!

Съдия Харт кимна:

— Не харесвам този вид показания, мистър Бълък. Не мисля, че това е най-полезният за съдебните заседатели тип доказателства. Но като имам предвид обстоятелствата, отново възнамерявам да допусна въпроса. Само не се простирайте много.

Бълък кимна:

— Разбира се, няма! — Той насочи вниманието си към свидетеля: — Тя каза ли ви кой я е ударил?

— Да. Но не този първи ден, а по-късно, когато двамата се опознахме по-добре. — Той се обърна към Уолъс Барет. — Каза ми, че нейният съпруг я бие.

Откъм съдебната зала се разнесе мрачен и силен шум. Бен веднага съзря плана на Бълък в това привидно безпорядъчно подреждане на призованите свидетели. След като се бе осигурил с ДНК експертизата, убеждавайки всички, че Барет е бил на местопрестъплението, той прибавяше към това впечатление и багрите на побой над съпругата и домашно насилие. Така заседателите щяха великолепно да разберат кой и защо е извършил убийството. На заседателите им трябваше само това, за да издадат осъдителна присъда.

— Вие повярвахте ли й? — продължи Бълък.

— Разбира се. За мен цялата истина бе очевидна.

Бълък заобиколи подиума:

— Казахте, че по-късно по-добре сте опознали Карълайн Барет. Как се случи това?

Фишър небрежно махна с ръка:

— О, предполагам, че както обикновено се завързват всички приятелства. След тази първоначална консултация ние се видяхме още няколко пъти. Срецахме се на парти. Обядвахме заедно. Станахме близки приятели.

— Продължихте ли да действате като неин лекар?

— Не. След като стана очевидно, че ще станем близки лични приятели, помислих си, че ще е неподходящо да бъда неин лекар и я насочих към друг, въпреки че, тъй като често се срецахме, научавах за уврежданията, които получаваше, на неформална основа.

Бълък се изправи:

— Искам предварително да ви се извиня, докторе, но се боя, че трябва да ви задам един личен въпрос. Бяхте ли вие и Карълайн Барет интимни?

— Интимни? Какво имате предвид?

— Имаште ли някакви романтични отношения?

— Определено не. — Фишър отговори така, сякаш самата мисъл за това беше абсурдна. — Тя все още беше омъжена за обвиняемия, въпреки че той правеше живота ѝ непоносим. Не, не, беше чисто приятелство. Нищо повече.

— Благодаря ви, докторе. Виждали ли сте Карълайн Барет през месеца, преди тя да бъде убита толкова брутално?

— Да, виждах я.

— Как можете да опишете нейното душевно състояние по онова време?

— Не твърде добро. — Фишър помрачня. — През този последен месец аз вероятно я виждах почти всеки ден. Определено не минаваше ден или два, без да я видя. И тя се чувстваше ужасно. Нещастна, депресирана, отчаяна.

— Защо беше нещастна?

— С една дума ли? Защото се страхуваше от съпруга си.

— Защо?

— Защото той я беше бил толкова пъти преди и защото никой не можеше да каже кога това ще се случи следващия път. Тя всекидневно живееше в страх, имам предвид в абсолютен страх. И най-невинната забележка можеше да го предизвика. Просто нямаше начин да знае заради какво ще дойде. А когато яростта го връхлиташе, той преставаше да се контролира. Ставаше злобен, способен на насилие, неподдаващ се на контрол. — Фишър отново замълча, после се опита да пресрецне погледите на съдебните заседатели. — Тя се страхуваше, че той ще я убие.

Бен видя как лицата на съдебните заседатели помрачняха и застинаха. Мнозина от тях се обърнаха към Уолъс Барет, който гледаше встрани, като избягваше да срещне погледите им.

Показанието имаше непосредствено въздействие. Бавно, но сигурно заседателите виждаха в Барет не толкова спортния герой и кмета, а един насилник, маниак, който пребива жена си.

— Защо тя трябваше да се страхува, че ще я убие?

— Той няколко пъти бе стигал на крачка от това. Беше я бил до безсъзнание, тъй че тя трябваше да ходи в болницата за спешна помощ. Или я беше унижавал публично, както когато я бе заключил извън къщата им само по бельо. Все неща, които я караха да иска да умре. Той я беше унищожил. Малко по малко беше изсмукал всичко от нея, дори и желанието за живот.

— Съобщавали ли сте за някой от тези инциденти в полицията?

— Не. Сега ми се ще да бях го направил. Но тя ме молеше да не го правя — в името на децата, казваше, и аз я послушах. Бях глупак.

Трябваше... аз трябваше...

— Не се самообвинявайте, докторе. Всички ние разбираме обстоятелствата. Кажете ми, след като насилието, упражнявано върху Карълайн Барет, е било толкова огромно, тя защо не го е напуснала?

Фишър изкриви лицето си:

— Това е класическият синдром на пребивана от мъжа си жена. Тя мразеше този човек, но не можеше да се отдели. Освен че съществуваха и децата, за които трябваше да мисли. Как би могла да се грижи за децата без него? Как би могла да живее? Определено не по начина, към който бе привикнала. Тя беше подписала предбрачен договор, преди да се омъжи за Барет. В случай на развод или раздяла нямаше да получи нищо. — Той мрачно поклати глава: — Тя често казваше, че децата са всичко, което има, единственото оръжие срещу него. Ако не били те, сигурно вече щяла да бъде мъртва.

Бълък бавно и спокойно пристъпи към следващия си въпрос, като остави тези отчаяни думи да проникнат в сърцата на заседателите:

— От какво биха могли да бъдат предизвиквани тези ирационални пристъпи на гняв?

Фишър сви рамене:

— Зависи. Понякога от неговото шовинистично, свинско отношение към мястото на жената. Понякога от ирационална ревност. Тя не можеше да погледне друг мъж, без това да го изкара от равновесие.

— А това как ѝ се отразяваше?

— Убеден съм, че можете да си представите. Как би могъл да ви се отрази един живот в постоянен страх за вас самия и за вашите деца? Ако постоянно ви бият и ви оказват насилие — и с думи, и с действия? Тя щеше да стигне до крайност, ако вече не бе си отишла. И трябва да ви кажа, че аз се страхувах за умственото ѝ здраве. Опитах се да я накарам да потърси помощта на професионалист или — което беше по-доброто — да го остави. Но тя не го стори. Искам да кажа, че когато ми съобщи, че е бременна, практически беше изпаднала в истерична криза.

Бен почувства как зад него Барет се стегна.

— Кучият му син е знаел — промърмори той почти нечуто. — Аз не, но той е знаел.

Бълък повдигна вежди:

— Доктор Фишър, вие сте знаели за нейната бременност?

— Разбира се. Както ви казах, ние се виждахме много често.

— Знаете ли дали тя е казала на мъжа си, че е бременна?

— Знам, че не му бе казала, освен ако му го е съобщила в деня, когато умря, което всъщност би могло да обясни случилото се.

През залата премина лек шепот.

— Какво искате да кажете? — попита Бълък.

— Ваша чест, аз протестирам срещу всякакви разсъждения от страна на свидетеля!

Съдия Харт кимна:

— Доктор Фишър, вие можете да кажете на съдебните заседатели онова, което знаете, но ви моля да се въздържате от разсъждения относно онова, което не знаете, но мислите, че евентуално се е случило.

Доктор Фишър кимна разбиращо.

— Карълайн ми каза няколко пъти, че нейният я ненавиждал, когато забременявала. Той я унижавал и ѝ се подигравал, казвал ѝ, че е грозна свиня — и всякакви подобни очарователни думи. Веднъж не могъл да се въздържи и я ударил. Можете ли да си представите? Да блъскаш една бременна жена? Собствената си съпруга? Тя забременявала три пъти — с двете си дъщери и трети път родила преждевременно, което навярно се дължи на малтретирането ѝ от страна на мъжа ѝ. И всеки път той превръщал живота ѝ в ад. Знаеше, че щом му каже, че е бременна, насилията ще се увеличат. Ето защо отказваше да му каже.

— Но все пак е трябвало да му каже някога.

— Да — съгласи се Фишър, — трябвало е. Което ме кара да се питам дали не му е съобщила в нощта, когато той я уби — искам да кажа, в нощта, когато е била убита.

— Предполагам, тя сигурно е мислела, че една бременност е Божие благословение. Определено човек не може да убие собственото си дете. Сигурно е вярвала, че докато носи детето, животът ѝ ще бъде в безопасност.

Фишър мрачно поклати глава:

— Нищо не би могло да я накара да предполага, че животът ѝ е в безопасност! Дори не и след инцидента с бейзболната бухалка.

Мъртва тишина надвисна над залата; никой не помръдваше, ниции устни не се раздвижиха.

— Инцидентът с бейзболната бухалка ли? — попита накрая Бълък.

— Правилно чухте.

Фишър неспокойно се намести в стола си.

— Кога е бил този инцидент?

— Два дни преди да я убият. Още един от неговите пристъпи на ревност. Той се втурнал в къщата и крещял с цяло гърло, наричал я курва, проститутка. Обвинил я във... — Той поклати глава. — ... в ужасни неща. Които не могат да се споменат тук. Разбира се, и двете деца били вкъщи през цялото време, когато това се разигравало. Тя се опитала да ги защити, но... — Изтри с ръка лицето си, после продължи: — Най-лошото било, каза ми тя на другия ден, че тогава разбрала колко е безсилна пред него. Безсилна да помогне на себе си или на своите деца.

— Вие споменахте някаква... бейзболна бухалка?

— Точно така. Според Карълайн той размахвал бейзболна бухалка, една от онези модерните, от алуминий. И съвсем не се шегувал. Удрял с огромна скорост във въздуха с бухалката и крещял с цяло гърло: „Ще те убия, шибана кучко! Ще те убия, мръсна курво!“. И непрекъснато повтарял: „Ще те убия!“.

Бълък проговори тихо, но разбираемо, тъй че всички да го чуят:

— И след два дни...

Фишър кимна:

— След два дни тя беше мъртва. Убита. По ужасен, насилнически, брутален начин.

Бълък затвори бележника си и бавно се обърна към масата на съдията:

— Нямам повече въпроси, Ваша чест.

Съдия Харт се обърна към Бен:

— Ще проведете ли кръстосан разпит?

Бен кимна, после се наведе към ухото на довереника си:

— Уолъс, кажи ми нещо за този човек!

— Какво да ти кажа?

— За онова, което той разправяше! Всички тези приказки, че си биел и малтретирал жена си! Кажи ми как да докажа, че лъже!

Гласът на Барет прозвуча сломено и без никакви чувства:

— Аз... не мога да ти кажа.

— Мистър Кинкейд, възнамерявате ли да проведете кръстосан разпит?

Мислите в главата на Бен се носеха като луди. Той в никакъв случай не желаше съдебните заседатели да останат с впечатлението от образа на Уолъс, който размахва бейзболната бухалка във въздуха като луд маниак. Но пък нямаше какво толкова да разпитва Фишър. Нищо в показанията му не сочеше пряко, че Барет е убиецът. Но общото въздействие на казаното от него, наред с всичко, което вече бе казано преди, беше унищожително.

— Нямам въпроси, Ваша чест.

Тя не изглеждаше изненадана. Очевидно бе видяла трудностите по-рано от самия Бен.

— Обвинението остава — заяви Бълък, като отново нахлузи върху лицето си своята сериозна и самодоволна маска. Сигурно това му беше приятно: да остави заседателите да се оттеглят в стаята си с образа на кмета Уолъс Барет, който размахва бейзболната си бухалка към бременната си жена, да тревожи сънищата им.

Съдия Харт удари с чукчето, даде обичайните си наставления на съдебните заседатели и насрочи заседанието за другия ден.

Бен тръгна към стаята на съдиите. Трябваше да подаде обичайните си искания към съда за издаването на постановления, възникнали по време на заключителната част на излагането на тезата на обвинението — искания за прекратяване на делото, за неправилно воден процес, подновени искания за ограничаване на показанията единствено до фактологията. Знаеше обаче, че това е напразно. Обвинението беше свършило работата си. То бе накарало съдебните заседатели да повярват, че този уважаван, образован, проспериращ член на обществото може да бъде хладнокръвният убиец на собственото си семейство. Знаеше го и можеше да го види — в изражението на всеки отделен заседател, докато те вкупом напускаха залата.

Обвинението си бе свършило работата добре. И въпреки че и той бе свършил своята, въпреки че бе направил нещо необикновено, когато защитата излагаше тезата си, Уолъс Барет беше на път да получи смъртната си присъда.

55.

В щаба си в хотелската стая Джоунс и Лавинг чакаха Бен и Кристина. За изненада на Бен, неговият стар приятел, бивш зет и преди малко свидетел на обвинението Майк Морели също беше тук.

Когато Бен влезе, Майк широко разтвори ръце и се засмя:

— Без никакви лоши чувства?

Бен също му отвърна с усмивка:

— Без никакви. Лично аз мисля, че ти стори повече добро на нашата страна, отколкото на обвинението.

— Дължи се на Бълък. И слушай, момче, той е като попикан. Подскачаше като луд, счепка се с Вожда Блекуел, заплашваше да ми духне под опашката. Всички обичайни истерии на окръжната прокуратура.

Бен остави куфарчето си и придърпа един стол.

— Кога разбра, че ще даваш показания?

— Едва тази сутрин. Извикаха ме, въпреки че имам свободен ден, как ти се струва? Кое е добър знак за теб.

— Така ли? Защо?

Майк склони глава встрани:

— Бен, Бълък знае, че ти и аз сме приятели. Нямахме да ме призове още милион години, ако не беше притиснат.

Бен мрачно поклати глава:

— Може би вчера е имал някакви съмнения, но не и днес. Днес той ни разби.

Джоунс напевно се намеси с обичайния си колоритен коментар:

— Струва ми се, че днес ти свърши голяма работа, като отстрани онези високоплатени тъй наречени експерти, шефе.

— Съгласна — присъедини се Кристина.

Бен сви рамене:

— Но след като всичко е казано и направено, съдебните заседатели не променят мнението си въз основа на показанията на експертите. Променят ги въз основа на казаното от фактическите свидетели. След като са чули какво са видели и чули хората. А онова,

което последният свидетел беше чул и видял, е унищожително. Можеш ли да си представиш? Кметът на града да размахва бейзболна бухалка във въздуха и да заплашва да смаже главата на жена си? Колко време ще им трябва на едни съдебни заседатели да заличат от съзнанието си този образ, преди да започнат да мислят, че може да има и други заподозрени?

— Не очаквай да ти помогна — каза Майк. — Казах ти, че делото е загубено още преди да го поемеш. Има ли друг начин да оспориш показанията на доктор Фишър?

Бен отново поклати глава:

— Никакъв, освен ако Карълайн и децата бяха живи. А те всички са мъртви.

— С изключение — добави Лавинг — на Уолъс Барет.

Бен кимна:

— Той има намерение да даде показания. Знам, че е рисковано. Бълък ще се възползва от възможността да направи кръстосан разпит. Но Барет е свикнал да се изправя пред публика и да отговаря на трудни въпроси.

— Бен — каза Майк, — няма да издам никаква тайна, ако ти кажа, че Бълък се надява именно на това. На възможността да покаже Барет по националната телевизия.

— Знам. Но никой друг не може да оспори свидетелството за бейзболната бухалка, нито да отвърне на онези уж инциденти на насилие, за които даде показания Синтия Тейлър. Той е единственият човек, който може да го направи. — Бен запази за себе си своите лични съмнения. Да, Барет бе единственият, който можеше да го направи, но ако се има предвид поведението му на процеса, щеше ли да го направи? — Съдебните заседатели няма да повярват, че той не е този ирационален маниак, ако не го чуят от устата му.

— А може би не и тогава — добави Майк.

Бен кимна:

— Тази вечер Кристина и аз имаме намерение да го посетим в килията му и да го подготвим. И като говорим за това, Лавинг...

Лавинг рязко вдигна глава:

— Да, Капитане?

— Успя ли да откриеш оня човек, когото видя в парка „О’Брайън“?

— Съжалявам, Капитане. Това е най-разстройващото разследване, което съм имал през целия си живот. На всяка крачка сякаш се сблъсквам с каменна стена. Още не мога да открия влечугото.

— Е, какво да се прави! Ще те изправим на свидетелската скамейка.

Лавинг изглеждаше ужасен:

— Мен? На...

— Заслужи си го. На мен също не ми е особено приятно. Съдебните заседатели ще знаят, че работиш за мен и ще претеглят показанията ти, имайки го наум. Но нямаме друга възможност. Ти си единствената връзка между Уитман и наемния убиец.

Лавинг преглътна:

— Кога мислиш да се изправя там?

Бен сви рамене:

— Тези неща не могат да се предсказват със сигурност. Може би утре, въпреки че съдия Харт не е насрочила ново заседание за следобед. Тъй че вероятно вдругиден.

Лавинг изглеждаше така, сякаш щеше да му прилошее:

— Утре? Или вдругиден?

Бен се опита да звучи убедително:

— Успокой се, Лавинг. Кристина и аз ще те подготвим. Когато ще трябва да застанеш на подиума, вече ще можеш да го правиш и насън.

— Ти знаеш — каза Лавинг, — че веднъж вече трябваше да давам показания. И аз... май нещо от този сорт... не се явих.

Лавинг трябвало да дава показания? Разбира се, Бен си спомняше. При развода му. Бен представляваше бившата му жена и Лавинг не се появи на процеса. И сега знаеше защо. Лавинг не беше първият човек, който се напиваше така, че не можеше да се появи на процеса, защото не можеше да преодолее страха си от кръстосания разпит.

— Не се тревожи, Лавинг. Знаем всичко, което Бълък ще попита, и ние предварително ще обмислим отговорите ти. Кристина ще помогне. Тя е най-големият майстор по подготовка на показания, какъвто някога съм срещал. Тя мисли за всичко. Сериозно. Няма за какво да се тревожиш!

Беше странно да се чуе как от такава огромна фигура излиза толкова тъничък гласец:

— Щом го казваш...

— Наистина е така. Ще видиш. Ще излезеш там и ще ухаеш като свежа розичка!

Лавинг кимна, но не беше трудно да се разбере, че никак не е убеден.

— Истината е — продължи Бен, — че процесът не се развива много добре за нас в момента. Заседателите чуха цял тежкотоварен камион отрицателни показания срещу нашия клиент. Откровено казано — повече от достатъчно, за да го осъдят. Ако имаме намерение да предотвратим това положение на нещата, да предотвратим един невинен да влезе в затвора или да бъде екзекутиран за едно ужасно престъпление, което не е извършил, ще трябва да се откажем от всички задръжки. Искам всеки поотделно да направи всичко по силите си, за да подготвим нашата част от процеса колкото е възможно по-добре. Разбрахте ли ме?

Всички кимнаха в съгласие. Бяха разбрали.

— Между другото, Майк, да си попадал на някаква следа кой е гръмнал офиса ни?

— Все още не. Съжалявам.

Кристина скочи:

— Защо продължава толкова дълго? — Върху лицето ѝ ясно беше изписана нейната голяма загриженост. — Не можем просто да си седим със скръстени ръце, докато онова влечуго убие Бен!

— Момчетата от психологическия казаха, че той не е искал да убива Бен, поне не направо. Той иска Бен да страда.

— На каква основа?

— На основа на фактите. Помисли само. Повечето от бомбените шумотевизи са предназначени да измъчват, не да убиват. Дори и когато бомбаджията е вдигнал във въздуха вашия офис, той е използвал бомба с възможен да бъде открит — и мога да добавя: абсолютно ненужен — тиктакащ звук, който би могъл да отвори очите на Бен точно навреме. В наше време съществуват хиляди безшумни устройства за възпламеняване на бомби. Хиляди моментално задействащи се, радиоконтролирани и дистанционни детонатори. Той не е трябвало да ви предупреждава. Но ви е предупредил.

— Ако бях се забавил с половин минутка — и всички щяхме да бъдем мъртви — каза Бен.

Майк вдигна ръце:

— Виж какво, съвсем не искам да кажа, че той е добър човек. И не искам да кажа, че намерението му да те убие не е главната цел в живота му. Но казвам, че то не е било непосредствената му цел. — Замълча за миг: — Все още.

— Все още?

Майк стисна зъби с мрачен израз:

— Това е типичната психологическа игра. Те може би са се уморили да си играят с теб.

— Тогава?

— Тогава ще се опитат да те убият.

Бен се отпусна в стола си:

— О! Някакви нови следи? Някаква надежда да откриете този маниак?

— Съставните части на взрива са толкова широко разпространени, че е невъзможно да бъдат проследени. Дадохме видеозаписите на експерти, които многократно ги проверяваха, но все още не са открили никакви характерни особености, които да ни подсказват кой ги е правил. Освен това съставихме списък на всички онези смахнати, които са изпратили писма, в които изразяват омразата си към Барет, до съдилищата или до някои от участниците в процеса. Надявам се това да ни доведе до някоя нишка.

— Ами какво ще стане, ако този определен смахнат не обича да пише писма? Какво ще стане, ако той просто е един тип, който убива с бомби?

— Правим всичко, което можем, стари приятелю!

Бен кимна. Знаеше, че е така. Но пък не беше особено приятно да защитаваш един обвинен в убийство човек, докато някакъв маниак се опитва да превърне живота ти в жива мъка. Или да му сложи край.

Бен погледна часовника си.

— Добре, ние с Кристина трябва да се върнем в затвора.

— Искаш ли да ме хвърлиш по пътя? — попита Майк. — Трябва да се върна в службата и да свърша някоя и друга писмена работа.

Бен вдигна вежди:

— Да не би старата бричка да е на поправка?

— Не, но дойдох тук пеша. Имах нужда да се поразтъпча.

— Ти ли? Защо?

— Ако много ти трябва да знаеш, откакто престанах да пуша, сложих няколко кила отгоре. Тъй че се опитвам да вървя пеша винаги когато проклетата ми служба го позволява.

Бен се засмя:

— Разбирам. Е, радвам се, че мога да те закарам. Мисля, че моята хонда още може да вози трима души. Нали може, Кристина?

Кристина махна с ръка във въздуха:

— Опитва се!

Бен отведе Майк и Кристина на улицата, там, където беше паркирана неговата хонда акорд. Майк направи гримаса, когато видя очуканата, разядена от ръжда сребриста рама, дрънчащия заглушител, огънатата решетка. Той зае предното място, а Кристина се намести отзад.

Майк се сви на сгъваемото столче и тръшна вратата, за да я затвори. Сякаш цялата рама потръпна и се разтресе.

— Ставаш за смях, Бен. Кога ще си вземеш нова кола?

— Когато стана богат и прочут.

— Дявол да го вземе, вече си прочут — благодарение на процеса. А и предполагам, че Барет ти плаща.

— Вярно е. Но стаята в „Адамс Марк“ не е много евтина. Нито намирането на помещение за нов офис.

— Е, каквото и да ти струва, ще трябва да го направиш. Да се разкарваш в тази таратайка просто смущава хората.

Кристина нададе гласец от задната седалка:

— Съгласна съм.

Майк продължи:

— Не си ме видял да карам такова чудо, нали?

— Не. Виждам те как се киприш в твоята „Транс-Ам“ като хлапак, който лющи семки на състезания заедно с Бети Лу!

— „Транс-Ам“ не е кола за хлапаци. Тя е за всички възрасти. За улегнали хора от всички възрасти.

— Виж какво — каза Бен. — Аз не задоволявам егото си с колата, която карам. Тя е просто начин да се придвижа от точка А до точка Б.

— Щом казваш!

Бен сложи ключа и включи двигателя.

Майк направи гримаса:

— Я се вслушай! Звучи патетично.

Той замълча за миг, за да могат всички да доловят бръмченето и ръмженето, идващи от мотора.

— Сякаш карбураторът ти се дави за въздух. И чувам как спирачките стържат. Подложките ти навярно са се изтъркали до дупка. И слушай какво става с ауспуха! Я...

Той пак замълча. Имаше и нещо друго, което не можеше да определи веднага.

— Какъв е другият шум? Оня, на високите тонове?

— Не питай мен — отговори Бен. — Хабер си нямам от коли.

— Да, ама аз имам и никога не съм чувал...

Той пак млъкна, като се опитваше да изключи всички останали шумове и да се съсредоточи върху мистериозния шум. Той беше тънък и ритмичен, звук, който подсказваше, че нещо отива напред и се връща назад, нещо като звуков...

Тик-так. Тик-так. Тик-так.

Студени тръпки полазиха тримата в колата.

— Излизайте! — изкрещя Майк.

Кристина се наведе напред:

— Работата е във вентилационната тръба...

— Казах, *излизайте!*

Майк отвори страничната врата, извъртя се и издърпа Кристина отзад. Бен също отвори вратата си и се стовари върху паважа. И тримата скочиха и побягнаха.

Едва бяха стигнали до другия тротоар, когато бомбата се взриви. Силата на експлозията захвърли Бен с лице надолу върху бордюра. Капакът на мотора на колата му изхвърча и от работещия двигател изскочи червено огнено кълбо. Навсякъде се разхвърчаха отломки от стъклата на колата. Тътенът от експлозията отекна в постройките наоколо от единия до другия край на улицата. Този звук проглушава ушите, помисли си Бен. И е тревожно познат.

Рамата на колата се разпадна — като на кола на клоун в цирка — и се разпиля по цимента.

Бен се изправи на крака, после отчаяно се огледа за Кристина и Майк.

Те също бяха на безопасно разстояние от колата. Доколкото можеше да разбере, и двамата бяха добре. Бен предпазливо тръгна към тях.

— Както вече казах — заяви Майк, — мисля, че ще трябва да помислиш за покупката на нова кола.

— Добре ли сте? — попита Бен.

Кристина и Майк кимнаха.

— Само дето малко сме разлюлени — отговори Кристина със слаб глас. — Това почва да се повтаря.

— Точно така. И аз си помислих същото.

— Всъщност, Бен — каза Майк, — ти започваш да ставаш дяволски опасен за познатите си човек!

— Да-а! — Бен ги поведе по улицата, по-далеч от облаците дим. — Добре, след като този садист вече се позабавлява, накрая ще се усмири!

— Ако мислиш така, лъжеш се — отвърна Майк. — На това животно очевидно му доставя удоволствие да те тормози и то очевидно иска да страдаш. Но той няма намерение да се задоволява с това. Няма да миряса, докато не те види мъртъв.

Бен продължи да крачи, с вперени напред очи, без да отговори.

56.

Дийна се втурна в хотелската стая, метна встрани обувките си с високи токчета, хвърли се върху леглото и зариде.

Господи, господи — какво правеше тук? Никога не бе искала да заблуждава когото и да е, никога не бе искала да бъде измамничка. А сега тя беше сред съдебните заседатели, които заседаваха по делото на Уолъс Барет, вероятно най-шумния процес за убийство в историята на щата. Камерите се въртяха, обвинението излагаше доказателствата, а всичко, за което можеше да мисли, бе нейната дъщеря. Нейната собствена дъщеря.

Божичко, Марта! Какво си направила?

Предварителният разпит за годността на съдебните заседатели беше като лек пролетен ветрец. Тя дори нямаше нужда да лъже, всъщност не. Никой не се бе доближил до истината. Вярно, тя бе побледняла малко към края на разпита на бъдещите заседатели, когато оня млад адвокат, който представляваше кмета, попита дали някой не знае друга причина, освен вече обсъдените, поради която би могъл да бъде възпрепятстван да действа като безпристрастен съдебен заседател. Това беше двусмислен, обширен въпрос. Който лесно можеше да бъде пренебрегнат. И все пак тя знаеше защо го беше задал. Беше го задал, за да се опита да отстрани хора като нея, хора, които биха могли по един или друг начин да бъдат повлияни от фактори, които той дори не можеше да си представи, а още по-малко да пита за тях.

Но тя не бе вдигнала ръка. Бе останала мъчително безмълвна.

След това беше станала пълноправен съдебен заседател по делото на Уолъс Барет. Трябваше да помоли приятелката си Сюзън да остане при Марта, докато заседателите бяха настанени в уединение в хотел „Тройното дърво“ в града. Настанени в уединение — това беше смешно. Приличаше повече на подвеждане под отговорност. Целият „състав на заседателите“, както го наричаха, беше вкаран сякаш в концентрационен лагер. Съдебните заседатели трябваше да се срещат тайно, на открити площадки, преди да започне процесът. Те бяха

претърсвани — първо ръчно, а после с метални детектори. Багажът им също беше претърсван. Натоварваха ги на автобус, охраняван от шестима мъже от шерифството, и ги отвеждаха в хотела им.

Мерките за безопасност бяха не по-малко строги и в хотела. Всеки разполагаше със собствена стая, но нито една от тях не се заключваше. Хора от шерифството бяха поставени на стража отвън, в коридора, не за да ги пазят, а за да не им дават възможност да се срещат и да разговарят за процеса. Никой не беше казал, че стаите им ще бъдат претърсвани, докато съдебните заседатели бяха навън, но за Дийна бе очевидно, че ги претърсват. Когато вечер се връщаше в стаята си, личните ѝ вещи бяха леко изместени оттам, където ги бе оставила сутринта.

На нито един заседател не бе позволено да влиза в стаята на друг заседател — никога. Имаше една обща стая за срещи, която беше единственото място, където бе позволено да се събират заедно двама или повече заседатели. Но и там през цялото време присъстваха представители на шерифството, които следяха да не би заседателите да разговарят за делото. Храната се сервираше в същата стая и при същите мерки.

През по-голямата част от времето заседателите не се чувстваха особено зле, но никой не можеше да отрече, че от време на време прехвърчаха искри. Изоляцията предизвикваше раздразнение, а раздразнението винаги е опасно, когато хората се намират в такива затворени условия. Ако не за друго, Дийна бе благодарна на това, че правистите и съдията, изглежда, водеха процеса доста експедитивно. Тя не можеше да си представи, че ще остане да живее в такива нечовешки условия в продължение на месеци. Беше сигурна, че ще полудее. Това би подлудило всеки човек.

Всички заседатели се бяха заклели да не правят изявления пред медиите, нито да обсъждат хода на делото помежду си, преди да настъпи времето, когато щяха да вземат решението си. Бяха дали дума. Човек би помислил, че това е достатъчно. Въпреки всичко, заседателите бяха непрекъснато ограничавани и наблюдавани. Към тях се отнасяха като към деца, които през цялото време трябва да бъдат обградени от специални устройства, забраняващи им да разговарят помежду си. Това беше оскърбително и унижително. Правосъдната система очевидно не им вярваше. Една жена, която ѝ предоставя

времето си, която е отделена от любимите си хора, би трябвало да се радва на по-добро отношение.

И при тези мизерни условия за живеене, всичко, за което Дийна можеше да мисли, беше нейната Марта. Тя беше сигурна, че Марта не е взела умишлено участие в каквото и да е убийство. Но Марта беше напълно сляпа за всичко, което засягаше Бък — в това се бе уверила многократно преди. Можеше да го е направила несъзнателно, можеше да е помогнала съвсем мъничко. Мъничко, но достатъчно, за да получи присъда като съучастник. И тъмничен срок. Достатъчно, за да бъде разбит животът ѝ.

Ако Уолъс Барет излезеше на свобода.

Това беше проблемът. Тя беше убедена, че Барет е невинен. Може би никой друг от заседателите не вярваше в това, но тя беше убедена. Беше сигурна още от момента, когато бе чула как неговият съсед описваше онези скитници, които бе видял да оглеждат дома на Барет. Високият мъж с козята брадичка и военната униформа. Пониското, по-младо тъмнокосо момиче със синята лента на главата.

Как можеше да се съмнява, че Бък е замесен? Беше видяла неговия фотоапарат, бе гледала снимките. Снимките на дома на Барет, направени от всеки възможен ъгъл. Това беше работа на наемен убиец, който е планирал делото си. Всъщност можеше да повярва, че едно чудовище като Бък би могло да извърши това престъпление далеч по-лесно, отколкото, че го е свършил Уолъс Барет.

Но какво щеше да стане, ако оправдаеха Барет? Какво щеше да стане, ако в стаята на съдебните заседатели тя би превъзмогнала сърцето си и би убедила останалите, че е невинен? Барет щеше да излезе на свобода, а окръжната прокуратура под натиска, оказван ѝ от всички страни, щеше да почне да търси друг заподозрян. Те щяха да тръгнат по единствената действителна ниша, с която разполагаха — високия скитник, който оглежда квартала. И ако поработеха достатъчно усилено върху нея, по някое време щяха да се доберат до Бък.

А Бък щеше да ги отведе до Марта.

Дийна не можеше да допусне това да стане. Не можеше да допусне животът на нейното момиченце да бъде разбит, преди още фактически да е започнал.

Но пък алтернативата беше да гледа как един невинен човек отива в затвора. Или дори още по-лошо.

Дори и да избегнеш смъртната присъда, Уолъс Барет щеше да прекара остатъка от живота си в срама и отчаянието, знаейки, че светът вярва, че той е убил жена си. И своите две мънички дъщери.

След като не беше го направил.

Пledoарията на защитата нямаше да отнеме повече от един или два дни. Ако не проговори дотогава, после ще бъде твърде късно.

Дийна зарови лице във възглавницата. Трябваше да има някакъв начин да излезе от това положение, трябваше да има някакво решение, някакъв компромис! Някакъв начин, по който да предотврати голямата несправедливост, без да унищожи живота на дъщеря си.

Но проклета да е, ако можеше да мисли за това.

Обърна се и легна по гръб, като изтриваше сълзите от очите си. Беше прокълната, точно. Каквото и да правеше, накъдето и да се обърнеше, беше прокълната.

57.

Във всеки съдебен процес настъпват моменти, когато времето сякаш застива. Дори и в най-обикновените действия по разкриването на фактите има неочаквани моменти, моменти на вълнение или облекчение, на избавление или отчаяние. Един съдебен процес просто е твърде огромно, твърде сложно предприятие; дори и най-добрият юрист на земята не може да предвиди всичко. Именно в тези преломни моменти се разкрива истинският характер на правораздавателната система на съдебните заседатели.

Процесът срещу Уолъс Барет бе всичко друго, само не и обикновен процес. Но преломният момент в него вече приближаваше.

— Ваша чест — заяви Бен, — призовавам Уолъс Барет да даде показания!

Това беше изявлението, което всички очакваха, на което всички се надяваха, което обсъждаха от най-различни страни. Всеки знаеше, че един обвинен в углавно престъпление не е длъжен да дава показания; петата поправка в конституцията защитава както невинния, така и виновния. Всеки знае за всички онези прочути основания, когато дори и най-невинният обвинен често отказва да застане на скамейката на свидетелите. Но в същото време всеки се надява, че ще го стори. Възможността да чуеш версията от устата на обвиняемия не може да се замести с нищо друго. Нищо не може да се сравни с тръпката да кажеш, че си имал възможност да погледнеш в неговите очи, докато той я разказва.

О Джей Симпсън никога не застана на тази скамейка. Ли Харви Осуалд никога не застана на тази скамейка. Джеймс Ърл Рей никога не застана на тази скамейка.

Но в този ден Уолъс Барет застана.

Светкавиците на фотоапарати, за които се предполагаше, че са отстранени от съдебната зала, избухнаха като звезден порой. Телевизионните оператори се катереха по скамейки и столове и се

въртяха на всички страни, за да намерят по-добър ъгъл за кадрите си. Съдебната зала се бе превърнала в сборище на зли духове, а безплодните удари на чукчето на съдията само подчертаваха страхотния шум. Въпреки онова, което Бен бе казал в изложението си при откриването на процеса, всички очакваха защитата да започне с по-малозначителен свидетел, като с развитието на делото щеше да прецени кога точно ще е необходимо да изправи Уолъс Барет на подиума на свидетелите, като го превърне в обект на най-строга оценка от Бога, страната му и кръстосания разпит.

Но точно тук защитата бе подвела всички.

И Бен за милионен път се питаше дали бе постъпил възможно най-правилно.

Те отново и отново бяха оглеждали въпросите през почти цялата изминала нощ. След експлозията Майк бе настоял той и Кристина да отидат в полицейското управление, за да съобщят за инцидента и да дадат всякаква информация, която евентуално би позволила на полицията да я отведе до бомбаджията, който дебнеше Бен. Едва малко преди единадесет успяха да си тръгнат от участъка. А след това трябваше да се върнат в затворническата килия на Барет и да го подготвят за показанията му.

За негова чест Барет бе преминал през всички предварителни репетиции с лекота. А и защо не? Беше опитен медиен ветеран. Барет бе настоял да даде показания, беше изисквал шанса си да се противопостави на своите обвинители и да каже на верните си поддръжници истината. След като Бен знаеше колко настоятелно той се стреми да свидетелства, на него му оставаше единствено да реши кога. И той реши да разпита първо Барет.

Имаше и някои други възможности да бъдат призовани важни свидетели. Джоунс бе намерил един специалист по възстановяване на престъпления, който използваше компютърни графични възстановки, за да покаже на съдебните заседатели как е било извършено едно убийство дори и когато няма очевидци на престъплението. Неговото изложение предлагаше многообразни причини, поради което изглеждаше неправдоподобно (макар и не невероятно) един ексекUTOR да е извършил всичките три убийства. Но те сметнаха, че неговото свидетелство се основава върху множество вероятни, но недоказани презумпции, които щяха да бъдат разбити на пух и прах от Бълък при

кръстосания разпит. Бен отлично знаеше това. А всичко, което обвинението трябваше да докаже, бе, че Барет е извършил едно от убийствата. Всяко убийство би било достатъчно, за да го прати на масата, на която поставяха смъртоносната инжекция.

Освен това Джоунс бе открил някои експерти по съдебна медицина, които имаха желание да дадат показания от страна на защитата, като мислеха, че Барет ще им изплати немалки хонорари. Имаше някакъв смисъл и в това да призоват собствени експерти по кръв или ДНК. Но главното беше, че тези свидетели щяха само да повторят онова, което Бен вече бе установил по време на кръстосаните разпити на свидетелите на обвинението. Основните възражения вече бяха направени и тези експерти нямаше да успеят да преодолеят презумпцията за вина, създадена от планините доказателства, приведени от обвинението. Ако възнамеряваше да спечели това дело, Бен се нуждаеше от нещо повече.

Той се нуждаеше от Уолъс Барет. На скамейката на свидетелите.

Барет застана на подиума с привичния си решителен, повелителен маниер. Бен го бе предупредил да внимава по никакъв начин да не изглежда нито твърде самоуверен, нито твърде смазан. През цялото време би трябвало да има вид на човек, готов да помогне, дори почитителен към съдията и съдебните заседатели. И без да бъде изпълнен с негодувание или да звучи мелодраматично, ще трябва да даде ясно да се разбере, че не изпитва никаква радост. В края на краищата имало е трагедия, трагедия, която го е поразила лично. Ще трябва да направи всичко възможно съдебните заседатели да не забравят при никакви обстоятелства този факт.

Докато Бен представяше предварителната информация, Барет се държа безупречно. Той подръпваше точно онази струна, чрез която щеше да направи нужното впечатление. На този етап предоставената от Бен информация нямаше особено значение. Вече всички знаеха кой е той, какво е постигнал в живота си, защо е тук. Важно беше впечатлението, което правеше на съдебните заседатели, докато говореше.

Те го наблюдаваха.

Наред с това Бен балансираше върху личната нишка, като подчертаваше, от една страна, дължимото си уважение към съда и

непреднамереното си приятелско отношение, от друга страна, необходимо да покаже, че той лично харесва този човек.

— Уолъс, от колко време ти и Карълайн бяхте женени?

— От дванадесет години.

— И как можеш да опишеш брака си?

— Бих го нарекъл много щастлив в по-голямата си част. Разбира се, понякога имахме недоразумения, като всяка друга семейна двойка. Но основното беше, че аз я обичах и че тя ме обичаше. И двамата обичахме децата си.

Децата, децата, децата. Образът на тези бедни, ужасно умъртвени деца, висеше над процеса като буреносен облак.

— Някои от свидетелите на обвинението подсказаха, че вашият брак е бил нещастен.

— Грешат.

Барет изглеждаше твърд, не напорист, но уверен.

— Повярвайте ми, аз единствен съм в положение да го знам. Ние имахме брак, изпълнен с много обич. Факт е, че сестрата на Карълайн не ме прие още от първия ден. И аз знам защо. И тя никога не ми го е спестявала. Това не беше първият път, когато тя публично се опитва да ме компрометира. А сега, след като склучи тази сделка за книгата си, която се изразява в шестцифрено число, няма какво да говорим.

— Освен това ние чухме показанията на вашия съсед, мистър Сандърс, и... приятеля... на Карълайн, доктор Фишър.

— Те и двамата бяха влюбени в нея — отговори сухо Барет. — Не мисля, че от цялата тази работа е излязло нещо. Не мисля, че Карълайн би позволила нещо да се появи. Мисля, че тя ме обичаше много. Но това не ги възпираше да опитват. Сандърс постоянно беше вкъщи по най-незначителни поводи. Той не защитаваше Карълайн, просто се опитваше да се доближи до нея. И доктор Фишър беше същият.

— Това изглежда малко... необичайно.

Барет поклати глава:

— Нямаше да ви изглежда така, ако познавахте жена ми. Тя беше красива. Повече от красива... човек оставаше без дъх пред хубостта ѝ. И беше умна и забавна, всекиму бе приятно да бъде край нея. Беше съвършена компаньонка. Разбира се, всички я желаеха. Кой не би я пожелал?

— Значи не е вярно, че бракът ви е бил нещастен?

— Не, не е вярно. Тези твърдения са плод на тяхното въображение. Те искаха да бъде така, а не че беше така.

— Уолъс, някои от тези свидетели заявиха, че ти си въздействал... физически върху жена си.

— Дори и една хилядна от процента не е вярно. — Той се наведе напред от стола си, като все още оставаше спокоен, но ясно даваше да се разбере, че тези празни обвинения не му са приятни и че не ги приема. — Никога не съм го правил. Никога.

— Не си ли се карал с нея?

— Да, карали сме се. Но аз не съм я наранявал. Бих предпочел да умра. Наистина. По-скоро бих умрял.

— Чухме съобщения, че полицията е идвала в дома ви.

— Полицията идва два пъти. Така е. Убеден съм, че Харви Сандърс, нашият любопитен съсед, ги е викал и двата пъти. Те идваха, виждаха, че нищо сериозно не става, и си отиваха. Въпреки че веднъж спряха, за да прочетат на Сандърс лекция да не злоупотребява с полицията. Струва ми се, че той забрави да спомене за тази случка. И това е. Единствения път, когато полицията влезе в дома ми, беше... беше... е, знаете кога.

Бен знаеше. Всички те знаеха. Бен замълча, преглътна, после продължи:

— На нас също така ни бе казано, че веднъж, след като сте се скарали с Карълайн, ти си я заключил извън къщата, без нищо на нея, освен бельото ѝ.

— Това също е абсолютно изкривяване на нещата! Тя сама се заключи вън от къщи. Беше изтичала навън по бельо, за да прибере пощата, вятърът блъснал вратата и тя останала отвън. Звънецът беше повреден, аз спях, тъй че не чух блъскането по вратата. Тогава тя отишла до съседната къща при Сандърс, който, убеден съм, тогава е преживял най-силната тръпка през целия си живот. Тя ми телефонира от дома му и аз ѝ отворих да влезе. Това е всичко по този случай. Сандърс си въобразява останалото. Нищо особено не бе станало.

— Значи ти не си я заключвал навън, за да я накажеш?

— Не, разбира се. Това са измислици. Защо ще трябва да го правя, дори и да съм такъв маниак, какъвто Сандърс иска да ме изкара?

Мислите ли, че ми е било приятно жена ми да търчи из квартала само по бельо? Повярвайте, не ми беше.

Бен бързо и незабелязано погледна към съдебните заседатели. Те, изглежда, следяха мисълта му, следваха я и може би му вярваха. Тъй или иначе, поне слушаха внимателно.

— Уолъс, ние също така чухме за някакъв уж състоял се инцидент с бейзболна бухалка...

— Това е лъжа.

— Но доктор Фишър...

— Не ме е грижа какво е казал. Това е плоска лъжа. Никога не съм правил подобно нещо. Не бих могъл да го направя. Предполагам, Фишър мисли, че... — Гласът му внезапно утихна: — ... че сега, когато Карълайн е мъртва, може да твърди каквото си пожелае, от нейно име. Но такова нещо просто не се е случвало!

— Никога ли не си размахвал бейзболна бухалка над главата на жена си?

— Не, разбира се. Помислете само. Ако бях направил такова нещо, нима Карълайн щеше да остане вкъщи при мен? Мислиш ли, че би оставила децата вкъщи заедно с мен? Въпреки този стереотип на малтретираните жени, които сестра ѝ е решила да ѝ наложи, фактите са, че Карълайн не беше нито глупава, нито слаба жена. Ако се бе случило нещо подобно, тя за секунда щеше да излети от къщи заедно с децата и никога вече нямаше да се завърне.

Бен отново провери впечатлението, което тези думи бяха направили на заседателите, и за своя радост видя как няколко глави лекичко кимаха. Барет ги бе убедил със своето спокойно, логично излагане на фактите. Беше ги накарал да му повярват.

— Един последен въпрос за жена ти, Уолъс. Знаеше ли, че е била бременна?

— Не, не знаех. Все пак не мисля, че е била бременна, поне не от дълго време, иначе щеше да ми каже. Аз обичах децата си и въпреки лъжите, които нейният неосъществил се Ромео разказа тук, исках още. Особено желях син. Не че не обичах дъщерите си, но ти знаеш как е. Предполагам, че всеки мъж иска син, някой, който да го продължи, след като той си отиде. Опитвахме от няколко години, но безуспешно. Ходихме при много лекари и те ни казаха, че вероятно няма да стане. Казаха ни, че Карълайн няма да може да има повече деца. Това

момченце — тук той вдигна ръце към лицето си, — то би трябвало да е изпратено от Бога. А сега...

Гласът му се прекърши. Той заслони лице с ръцете си и не го демонстрира, но ясно се виждаше, че плаче.

Бен видя, че и очите на някои от заседателите също се навлажниха. Той изчака известно време, докато Барет се съвземе.

— Значи нямаш представа, че жена ти е бременна?

— Не, нямах. Нещо повече... — Барет вдигна глава и отправи поглед към масата на обвинението: — Бунтувам се от мисълта, че обвинението и полицията са знаели от седмици, а никой не е сметнал за необходимо да ми го каже. Те очевидно не са намерили никакво основание бащата — бащата! — също да го узнае. Предпочели са да го крият, за да го използват като шок в съдебната зала. Това ме натъжава.

Настъпи още едно дълго мълчание. Изведнъж очите на хората в карето на съдебните заседатели се насочиха с особено внимание към Джак Бълък.

— А децата ти, Уолъс? Какви бяха отношенията ти с децата?

— Най-добри! Абсолютно най-добри! Те бяха страхотни деца и аз ги обичах. Да, плясвал съм ги, но можеш да ми повярваш, това не ми доставяше удоволствие. Говоря за истинско плясване, а не за онова, изпълнено с обич шляпване по задничето, което дадох на Анабел в сладкарницата. Понякога децата трябва да бъдат наказвани, но ние никога не сме ги удряли така, че да остават каквито и да е следи. Карълайн и аз ги шамаросвахме само в изключителни случаи — когато става въпрос за живот и смърт, когато играят на улицата, когато се качват в колата на непознати хора. Знаем колко е модно да се говори, че човек не бива да докосва децата, но нека ви кажа нещо. Бих могъл да живея далеч по-лесно с мисълта, че понякога съм шамаросвал децата си, отколкото ако знам, че са били ударени от кола само защото не съм успял да наложя съответната дисциплина!

— Като оставим настрана наказанията, Уолъс, удрял ли си някога в гнева си децата?

— Никога. Нито веднъж. И призовавам всеки, който би могъл, да дойде и да потвърди обратното! Никога, никога не съм бил децата си! Никога!

— Алиша е съобщила за своите насинявания...

— При Алиша имаше нещастен случай и това е факт. Никой не е подозирал нищо друго, докато не стана трагедията и аз се превърнах в изкупителна жертва за всички лъжливи обвинения. Задайте си въпроса. Ако се бе появила в училище със следи, сякаш са я били, защо учителите ѝ не казаха нищо за това? Защо не споменаха нищо и други родители? Защото не е вярно. Защото не е ставало.

Бен разгърна нова страница от бележника си:

— Уолъс, знам, че това ще е крайно мъчително за теб, но все пак ще те помоля да се върнеш към деня, когато семейството ти беше убито.

Лицето на Барет изведнъж стана безжизнено и печално:

— Добре.

— Можеш ли да ни кажеш какво се случи в този ден?

Барет дълбоко си пое въздух и бавно го издиша.

— Ние всички се събудихме, закусихме и се облякохме. Всички бяхме в добро настроение — нямаше никакви забележки, никакви проблеми. Аз взех децата от училище, защото исках семейството ми да бъде с мен на пресконференцията, когато обявих решението си да се кандидатирам за втори мандат. След пресконференцията хапнахме набързо и аз заведох децата в сладкарницата на Баскин и Робинсън, за да ядат сладолед.

— Свидетелят на обвинението, който работи в сладкарницата, каза, че ти и жена ти сте се карали там.

— Та вие видяхте записа. Не бих могъл да кажа, че сме се карали, но спорихме доста оживено. И човек не би могъл да твърди, че ставаше въпрос за нещо на живот и смърт. Беше за това дали Анабел да си вземе шоколадов сладолед.

— Би ли могъл да обясниш?

Барет кимна:

— Съвсем просто е. Анабел искаше шоколадов сладолед. Той ѝ е любим. Аз мислех, че трябва да ѝ дадем сладоледа, който предпочита, но Карълайн не искаше тя да вземе шоколадов, защото още беше облечена в празничните си дрешки, а както знаете без съмнение, от сладоледа остават петна. Нямаше да ѝ бъде за пръв път да изцапа дрехите си със сладолед. За това говорехме. Това е. Нямаше нито викове, нито заплахи, нито удари. Нищо за други мъже или за някакво бебе, за което не съм знаел. Просто нормален спор, какъвто всички

родители навсякъде в тази галактика имат на делнична основа. Едва след... трагедията... на някого му дойде наум да говори, че този глупав спор в сладкарницата на Баскин и Робинсън потвърждава, че аз съм някакъв вид чудовище.

— Човекът на касата казва, че ти едва не си ударил Карълайн.

— Аз жестикулирах и мога да разбера колко объркващо би могло да бъде това, ако някой не ме познава добре. Аз винаги жестикулирам, когато говоря. Просто такъв човек съм. Аз и сега щях да жестикулирам, мистър Кинкейд, ако вие не бяхте ми казали да не го правя.

От карето на заседателите се разнесе лек смях.

— Човекът от сладкарницата каза също така, че ти си я заплашвал. И нещо за децата.

— Той обърква нещо. Карълайн беше тази, която каза, че децата са нещо като оръжие. Но тя не ме заплашваше повече, отколкото аз я заплашвах. Тя просто каза, че трябва да внимаваме, когато спорим пред децата, когато ги въвличаме в разправиите си, когато се опитваме да ги използваме един срещу друг.

— Значи вие не сте се карали в деня на убийството?

Барет леко се намръщи:

— Всъщност карахме се, но не точно тогава. Истинската караница започна по-късно следобеда, след като се върнахме вкъщи.

— За какво се карахте?

Барет погледна към галерията:

— Заради него.

Всички обърнаха глави, за да видят кого сочи Барет.

— Заради Фишър — извинявайте, доктор Фишър! За мен беше очевидно, че той е влюбен в Карълайн и се опитва да я накара да легне с него. Беше й предлагал неведнъж и непрекъснато се мъknеше вкъщи, когато знаеше, че мен ме няма. Знаех, че Карълайн никога няма да легне с него, но въпреки всичко, не исках това влечуго да се навърта наоколо. Не желяех да отегчава Карълайн или децата.

— А как отговори Карълайн на това искане?

— Отказа. Настояваше, че той й е само приятел и че тя има нужда от приятели. Аз не се съгласих. За мен проблемът не беше в това, че тя има приятели, но мислех, че присъствието на този развратен перверзник не се отразява добре на брака ни или на семейството.

Признавам, че доста се бях разгорещил и че съм крещял. Предполагам, че точно това е чул нашият всезнайко съсед мистър Сандърс, след като бе отворил всичките си прозорци и подаваше главата се навън колкото му бе възможно.

Някои от заседателите отново се засмяха. Заедно с него, отбеляза Бен.

— Ние се карахме в продължение на около петнадесетина минути. Аз крещях, Карълайн крещеше. Тя всъщност хвърли няколко чинии и ги счупи на масата. Стана голям шум, но никой не пострада. Тогава аз наистина се разпалих. Знаех, че спорът няма да доведе доникъде, затова реших, че най-добре ще бъде да се махна за известно време и да проветря главата си. Така избягах от къщи.

— По кое време на деня приблизително стана това?

— Не съм сигурен, но мисля, че беше около четири и четиридесет и пет.

— Значи тогава съседът те е видял да бързаш към колата?

— Не. Това стана по-късно.

— И ти какво направи, след като напусна къщата?

— Просто се качих в колата и потеглих. Казах ви истината, просто трябваше да изпусна парата. Прекосих града по магистралата Брокън Ароу и свърнах по II-44. Прекосих реката и поех по I-75. Карах около час. Може би час и петнадесет минути.

— А после какво направи?

— После се върнах вкъщи.

— И какво стана?

— Тогава...

Гласът му внезапно се пречупи. Когато отново можа да заговори, той почти шепнеше:

— Тогава ги намерих.

Бен се опита да успокои атмосферата. Барет се държеше великолепно; Бен не желаше той да рухне, преди разпитът да е свършил:

— Съжалявам, Уолъс, но се боя, че ще трябва да те помоля да разкажеш крачка по крачка какво се е случило, за да могат съдебните заседатели да разберат подробностите. Моля те да ни кажеш какво стана, като започнеш от момента, когато си се върнал в дома си.

Барет дълбоко пое въздух и се овладя:

— Паркирах на улицата. Нямах търпение да се върна и да се извиня. Наистина не исках Фишър да се върти наоколо, но след като помислих малко, разбрах, че нямам право да ѝ диктувам кои да са нейните приятели. И така, исках да ѝ се извиня, преди да е станало още по-лошо.

— Какво направи, след като паркира на улицата?

— Влязох вкъщи. Входната врата беше отворена. И преди да ме попитате: не, не си спомням дали бях затворил вратата, когато излязох. Бях като луд и страшно бързах. Сигурен съм, че съм имал намерение да я затворя, но възможно е и да не съм я затворил. Просто не знам.

— След това какво направи?

— Влязох вътре. Наоколо беше съвсем тихо. Това беше първото, което ме обезпокои. Просто тръпки пролазиха по гърба ми. Ние имаме две малки момиченца в края на краищата. Къщата не може да бъде толкова тиха по това време на деня. Помислих си, че може би те всички са отишли някъде.

— И какво помисли за такава вероятност?

— Е, идеше ми сам да се ударя! Ако си бях стоял вкъщи, вместо да карам като идиот, бих могъл да прекарам повече време с тях. Вместо това, щях да прекарам вечерта сам. Или поне така мислех.

— След това какво направи?

— Ами тъй като Карълайн очевидно не бе приготвила нищо за вечеря, реших да си направя сандвич. Но по пътя към кухнята трябваше да мина през трапезарията...

— И?

Барет преглътна.

— Тогава я видях — прошепна той.

— Кого видя тогава? — настоя Бен.

— Карълайн — отговори той. — Простряна на един стол в трапезарията.

— Ще бъдеш ли така добър да опишеш положението, в което си я намерил?

— Тя беше... червена... и... — Той отчаяно се бореше да намери думи: — Имаше кръв — по цялото ѝ тяло. Лицето ѝ беше... обезобразено.

— И тогава какво направи?

— Изкрещях нещо. Но тя не отговори. Опитах се да я вдигна. Помня, че се одрасках — може би на пръстена ѝ? Каквото и да беше, протече ми кръв. Но аз не забелязвах нищо, умът ми беше зает с толкова много неща! Опитах се да я преместя, но тя беше толкова отпусната, а аз не бях на себе си. Всичко пред очите ми сякаш плуваше в мъгла и аз само продължавах да крещя: „Карълайн! Карълайн!“.

Бен погледна встрани. Това беше най-тежкият кръстосан разпит, който някога бе провеждал. Надяваше се единствено той да е потресъл съдебните заседатели също толкова, колкото потрисаше и него.

— А след това какво направи?

— Не можех да я помръдна и не получавах никакъв отговор от нея. Бях изцапан целият с кръвта ѝ. А миризмата! Тя беше толкова ужасна, че аз за малко да... — Барет поклати глава: — И нямаше пулс. Тогава разбрах, че е мъртва.

— После какво направи?

— Изпаднах в паника. Просто изпаднах в паника. Почнах да бягам по къщата, крещях имената на децата. Те, разбира се, не отговаряха. Накрая се качих горе. И тогава ги намерих. Анабел на леглото, Алиша — във ваната.

— Ще бъдеш ли така добър да опишеш състоянието, в което си ги намерил?

Барет започна да трепери. Очите му се напълниха със сълзи:

— Беше съвсем точно, както каза полицаят, който ги е намерил. Анабел лежеше неподвижна на леглото си, със скръстени ръце, сякаш спеше. Но аз знаех, че не спи. А после открих Алиша — във ваната, с всичката онази кръв, опръскала плочките и разцапана, и...

Лицето му клюмна в ръцете му и той почна да се тресе от плач. Сълзите се стичаха по пръстите му. Съдебните заседатели го наблюдаваха, после отклониха погледите си встрани. В този момент нямаше значение дали му вярваха, никой не се съмняваше в дълбочината на неговата скръб.

Минаха няколко секунди, преди Бен да зададе следващия си въпрос:

— Уолъс, ще бъдеш ли така добър да разкажеш на съдебните заседатели какво направи, след като откри и последното тяло?

— Избягах — отговори той. — Побягнах. Напуснах къщата. Точно тогава Сандърс ме е видял — навярно беше около шест или там

някъде. Не се гордея с това. Но просто бях изпаднал в паника. Цялото ми семейство беше избито. Не знаех какво да направя. Не можех да мисля разумно. От всичко разбирах, че убиецът все още е някъде наоколо. Единственото, което исках, бе да го хвана. Всъщност не знам какво точно съм мислел. Просто скочих в колата си и я подкарах.

— Къде отиваше?

— Не знам. Някъде. Просто карах. Просто се опитвах да се отдалеча колкото е възможно повече от това... зверство. Не можех да го побера в съзнанието си. Струва ми се, че помислих, че ако между мен и цялата онази кръв има достатъчно голямо разстояние, тогава това няма да е истина. Че всичко ще изчезне и всичко отново ще си стане нормално.

— Ти си се насочил на юг.

— Да, знам. Но не знам защо. Имам сестра в Далас — тя е единственият ми жив родственик. Мисля, че може би някаква частица от мен се е опитвала да я намери, опитвала се е да намери някакво утешение и онзи прием, който само член на семейството може да ти даде.

— Ти не си се обадил в полицията.

— Не. Би трябвало, знам. Но те не биха могли да помогнат. Те не биха могли да ми върнат семейството. Не мога да обясня какво съм чувствал. Аз просто... не мислех нормално, логично. Просто бях станал свидетел на най-адския кошмар, който въобще можех да си представя. Не мислех нормално.

— А след това какво се случи?

Барет уморено сви рамене:

— Видяхте видеозаписа. Полицейските коли и хеликоптери ме откриха. Знаех, че съм там някъде, но някаква частица от мен просто не обработваше информацията както трябва. Усещах, сякаш трябва да продължа да карам, че ако спра, сякаш ще призная пред себе си, че те са мъртви, че цялото ми семейство ми е отнето. Просто не можех да се принудя да го направя.

Барет избърса сълзите от очите си.

— После светлината от прожекторите на един от хеликоптерите попадна в очите ми. Тя ме заслепи, аз изгубих контрол върху кормилото и се блъснах в оня кантон. Дойдох на себе си в болницата и съм задържан под стража до днес.

— Опитва ли се да сътрудничиш на полицията?

— Разбира се. Казах им всичко, което знаех, опитвах се да им помогна по всякакъв възможен начин. Трябва да разберете: аз мислех, че полицията ще се опита да намери чудовището, което е извършило тези престъпления. Можете да си представите моя шок и...

Той здраво стисна зъби:

— ... моята *ярост*, когато разбрах, че те се опитват да го припишат на мен! Че се опитват да ме обвинят, че съм убил собствените си жена и деца!

— Как реагира, когато чу обвиненията?

— С негодувание. Но дори и тогава не разбрах истината. Мислех, че те ще проследят всички следи, независимо дали мислят, че аз съм го направил, или не. Но те не ги проследиха. След като веднъж успееш да ме натикат зад решетките, щяха да обявят случая за приключен и щяха да престанат да търсят. Защо никой не откри онези скитници, които са били видени да оглеждат дома ми? Защо никой не проследи някого от тях? Всеки път, когато се обърна, виждам как моите опоненти от градския съвет се опитват да попречат да ги намерят — незаконно. Но защо никой не проучи скитниците? На полицията не ѝ е до истината. Хората там просто искат да имат своето жертвено животно, някой, с когото да прикрият пропуските си и да направят така, че да изглежда, сякаш са си свършили работата. Аз бях най-лесната изкупителна жертва, която имаха подръка, и те се опитаха да ми припишат това злодеяние и дори не се опитаха да разгледат някои други евентуални възможности. По дяволите, те скърпиха куп доказателства и оставиха търсачите на силни усещания да газят из дома ми. Хора, които никога не съм виждал, се трупаха в къщата ми с надеждата, че ще изпитат някаква евтина тръпка, докато зяпат мъртвите тела на моето семейство!

— Ваша чест, принуден съм да възразя — каза Бълък. — Свидетелят започва да реагира.

— Възражението се отхвърля — кратко отвърна съдията.

Барет продължи:

— През целия си живот аз се опитвах да работя със системата, опитвах се да правя нещата така, както трябва да се правят. Това беше вярно, когато израснах в гетото на Северна Гълса, и все още беше вярно, когато ме избраха за кмет. Но трябва да ви кажа, че този процес

ме кара да се срамувам. Този процес показва колко фалшива, колко изпълнена с предразсъдъци всъщност е тази система. Колко лесно тя може да бъде манипулирана. Колко много зло има в света. Първо те ми отнеха семейството, след това свободата, после достойнството, а накрая — и доброто ми име. И като че ли всичко това не беше достатъчно, сега се опитват да ми отнемат и всичко останало.

— Уолъс — попита Бен, като подчертаваше думите си, — ти ли уби жена си?

Барет го погледна право в очите:

— Не, сър.

— Ти ли уби дъщеря си Алиша Барет?

— Не, сър.

— Ти ли уби другата си дъщеря, Анабел Барет?

— Не, сър. Не съм ги убивал. — Той се обърна с лице към съдебните заседатели: — Не съм убивал никого от тях. Не бих могъл — не бих могъл да извърша тези ужасни престъпления!

— Благодаря ти, Уолъс. Това е всичко.

За облекчение на всички, съдия Харт обяви благословено прекъсване за тридесет минути.

58.

След прекъсването освежилите се съдебни заседатели отново заеха местата си и Бълък пристъпи към своя кръстосан разпит. Челюстите му бяха стиснати; в очите му имаше стоманен блясък. Бен знаеше, че той е прекарал цялото прекъсване със своя законник, като яростно си е вземал бележки. Очевидно възнамеряваше да се изяви в пълния си блясък на кръстосания разпит. Бълък не по-малко от Бен съзнаваше впечатлението, което Барет беше направил на заседателите. Сега той щеше да се опита да го унищожи, щеше да положи всички усилия, за да възстанови образа на Барет като хладнокръвен убиец.

— Мистър Барет — започна учтиво Бълък, като преднамерено не го назова „кмет“, — мислите ли, че сте в състояние да продължим нататък?

— Да — отвърна Барет. Прекъсването се бе отразило добре и на него. Беше възстановил равновесието си. Гласът му бе възвърнал силата си: — Веднага щом вие сте готов.

— Благодаря ви. Ако почувствате нужда от друго прекъсване, просто ме уведомете, съгласен ли сте?

— Добре — отговори Барет. — Благодаря.

Устните на Бълък се свиха в усмивка, която беше по-загадъчна дори от усмивката на Мона Лиза.

— Представлението, което дадохте, беше чудесно.

Барет премигна:

— Моля?

— Чудесно представление беше. Но аз съм убеден, че то не е затруднило толкова много един стар медиен вълк като вас.

— Не мога да ви разбера!

— Разбира се, вие сте свикнали да седате на горещия стол. Пресконференции, дебати. Свикнали сте да наелектризирате залата с думите си.

— Ваша чест, възразявам! — каза Бен. Предпочиташе да остави Барет сам да се погрижи за себе си; това щеше да бъде по-приемливо за съдебните заседатели, отколкото Бен да му се притича на помощ. Но

думите на Бълък преминаваха границата. — Това е обидно и спорно изявление, а освен това, доколкото разбирам, мистър Бълък дори не е и задал въпрос.

Съдия Харт намести очилата си:

— Бих предпочела да използвате времето си за кръстосания разпит, за да задавате въпроси, господин обвинител. Можете да запазите колоритните си коментари за заключителната си пледоария.

— Много добре, Ваша чест. Ще задам въпросите си. — Той втренчено изгледа Барет: — Вие сте свикнали да се държите пред аудитория, нали така, сър?

— Предполагам.

— Всъщност вие малко... играете като на сцена, нали?

Барет стисна зъбите си:

— Какво искате да кажете — винаги ли? Или тук, в съдебната зала?

— Вие имате доста богата биография като филмов актьор, нали?

— Направих няколко филма. Екшъни с малък бюджет. След като завърших колежа.

— Те не са направили голямо впечатление, нали така, сър?

— Ами не мисля, че съм дал някакво основание на Дензъл Уошингтън да се безпокои, нека го кажем така.

— Но хората ви поздравяваха за способността ви да... изиграете дадена роля убедително, нали?

Барет се наведе напред:

— Мистър Бълък, има ли нещо съществено, което искате да разберете? Защото ако има, аз съм готов да ви го кажа, а вие просто престанете с цялото това гонене на невестулки из храсталаците!

Съдия Харт удари с чукчето си:

— Ще помоля свидетеля да се въздържа. Отговаряйте само на въпросите. — После се обърна към Бен: — Господин защитник, вие носите отговорността за вашия свидетел!

— Да, Ваша чест. Сигурен съм, че това вече няма да се повтори!

Въпреки че ако се повтореше, Бен нямаше да се оплаче. Лично той се наслаждаваше на тази картинка и се надяваше, че някои от заседателите също са изпитали удоволствие.

— Моят проблем, мистър Барет, е в това — продължи Бълък. — Как можем да разберем дали говорите истината, или ни давате още

едно блестящо представление?

— Говоря истината. — Гласът на Барет прозвуча ниско и сухо.

— Наистина ли? Наистина ли говорите истината? Вие твърдите, че никога не сте навреждали физически на жена си. Така ли е?

— Така е.

— Да, и също така умно формулирано. Вашият защитник ви попита дали вие сте я удряли и вие отговорихте с „не“. Но аз забелязах, че той не ви попита дали някога въобще сте я удряли.

Зрителите в галерията се раздвижиха.

— За това става въпрос, мистър Барет. Удряли ли сте някога жена си?

Барет повдигна рамене, после отново застана спокойно на стола си:

— Аз... аз... никога не съм искал да я ударя.

— Вие много умело си служите с думите, нали, мистър Барет? И много предпазливо. Предполагам, че вашият адвокат ви е научил на това. Моят въпрос е дали някога сте я удряли и искам да получа отговор. Удряли ли сте някога жена си?

Несъответствието между острия тон на Бълък и тихия отговор на Барет беше поразително:

— Аз... я ударих веднъж. Беше случайно.

— Случайно сте я ударили?

Барет сви рамене:

— Ние спорехме. Аз жестикулирах с ръце, както обикновено. Размахвах ги във всички посоки. Тогава ми се изпречи лицето й.

— Лицето й ви се е изпречило? Мистър Барет, моля ви!

Барет почти стана от стола си:

— Точно така беше!

Умът на Бен трескаво работеше, той се опитваше да изнамери някакво възражение, някакво извинение, за да се намеси.

— Дали тогава вие сте насинили окото й? — попита Бълък. — Или това е станало, когато сте я блъснали надолу по стълбите?

— Това не е вярно!

— Имаме свидетел, който каза точно това.

— Вашите свидетели са пълно...

Барет съвсем навреме се удържа. Юмруците му се бяха свили, вените на врата му пулсираха.

Бен се опита да пресрещне погледа му, да му изпрати мълчаливото си послание. *Спокойно, Уолъс! Не се поддавай!*

— А вашите дъщери? — продължи да кове желязото Барет. — Удряли ли сте ги някога?

— Вече казах, че съм ги шляпвал.

— Как?

— Как ли? — Той сви рамене. — По задничетата.

— През дрехите. Или сте им сваляли гащичките?

Барет се намръщи:

— Свалях им гащичките.

— Разбира се. Така боли повече, нали?

Бен скочи:

— Ваша чест!

Съдия Харт не изчака да чуе, че той възразява:

— Господин обвинител, вие незабавно ще престанете да коментирате и да правите забележки, разбирате ли ме? Това не е молба!

Бълък сведе глава:

— Да, Ваша чест. — Той се насочи към Барет: — И какво използвахте, за да изпълните тези наказания? Тояга? Пръчка?

— Ръката си.

— Голата си ръка. Мисля, че сега имаме представа, сър. Вие сте им сваляли гащичките и сте прилагали голата си ръка към техните задничета. Това доставяше ли ви удоволствие?

Барет кипна:

— Ти, кучи...

Съдия Харт удари с чукчето си:

— Господин обвинител, движите се по извънредно тънък лед!

Бълък разпери ръце:

— Ваша чест, искам да покажа, че този човек е склонен към насилие.

— Тогава направете го! И престанете с тези обидни инсинуации!

Бълък отново се обърна към свидетеля:

— Мистър Барет, колко често вие изпълнявахте такива наказания?

— Не знам. Веднъж или два пъти месечно.

— Веднъж или два пъти месечно! Искате да кажете — двадесет или тридесет пъти годишно!

— Щом вие казвате...

— Да. Двадесет или тридесет пъти годишно вие сте прилагали гола ръка по задничетата на вашите дъщери.

— Щом това ви трябва!

Бълък стисна ръцете си и остави думите на Барет да отекнат в съдебната зала. Неговият кръстосан разпит наистина почваше да оказва търсеното въздействие.

Те губеха.

— Кажете ми — продължи Бълък с мек и точен глас, — бяхте ли ги наказали в деня, в който те бяха убити?

Барет беше толкова близко до точката на избухването, че Бен се изплаши, че няма да може да се възпре:

— Какво се опитвате да кажете?

— Питам се само дали сте ги наказвали в оня ден. В последния им ден.

Барет сведе глава:

— Аз... трябваше да напляскам Анабел. Нямам предвид това леко шляпване в сладкарницата. Говоря за по-късно. Не исках да го правя, но след разочарованието, че няма да яде сладолед, тя започна да капризничи. — Той вдигна главата си: — Децата понякога имат нужда от дисциплина! Всъщност те трябва да бъдат дисциплинирани! Те го очакват.

— Не мисля, че дъщерите ви са имали нужда от онова, което се е случило в оня ден, сър. Въпреки че се питам дали не са го очаквали!

— Ваша чест!

Гласът на Бен отекна в залата.

Съдия Харт удари с чукчето:

— Това беше, мистър Бълък. Край. Ще инструктирам съдебните заседатели да не вземат под внимание целия кръстосан разпит. Той ще бъде заличен от протоколите. И определено ще помисля за някои дисциплинарни мерки, когато процесът приключи. Сега продължете.

— Разбира се, Ваша чест.

Бълък отгърна друга страница от бележките си. Разбира се, думите на съдията нямаха никакво въздействие. Да инструктираш заседателите да не вземат под внимание нещо беше все едно да го

циментиращ в паметта им. И Бълък въобще не обърна внимание на заплахите на съдията. Както винаги, той играеше, за да победи. А щом победеше, какво го интересуваше какви санкции щяха да последват по-късно? Тя просто му помагаше да стане герой. Дори мъченик.

— Мистър Барет, същността на вашето представление — извинявайте, на онова, което разказахте, се състои в това, че вие и вашата жена сте имали голям скандал в деня, в който е била убита, и че вие сте напуснали къщата и не сте били там, когато трите убийства са били извършени, вярно ли е?

— Да, вярно е.

— Колко убедително! Значи вие не сте видели нищо. В един момент всичко е наред, а в следващия всички са мъртви.

— Това е... така. — Гласът му леко потръпна.

Гласът на Бълък изгърмя:

— Можете ли да обясните как върху тялото на жена ви са били намерени следи от вашата кръв?

— Не — прошепна той. — Освен когато се одрасках...

— Мистър Барет, екипът на съдебния лекар е открил значително количество ваша кръв. Доколко е кървяла вашата драскотина?

— Аз... наистина не знам.

— А какво ще кажете за ДНК експертизата? Как парченца от вашата кожа са попаднали под ноктите на жена ви?

— Аз... наистина не знам... Освен може би, когато по-рано се карахме...

— Мистър Барет, доколко очаквате съдебните заседатели да ви повярват?

— Аз... не знам отговорите на всички въпроси. Не си спомням всичко...

— Мистър Барет! — Този път Бълък изкрещя с всичките сили на дробовете си. — Ако вие не сте убили вашето семейство, кой го е направил тогава?

— *Не знам...*

— Кой е имал тази възможност? Кой е имал основание? Кой би могъл да го направи?

— Аз... аз само...

— Повтарям, сър. Ако вие не сте убили семейството си, кой тогава го е направил?

Барет безпомощно разпери ръце:

— Не знам.

Бълък се извърна, като поклащаше глава с недоверие и отвращение:

— Нямам повече въпроси към този свидетел.

— Ще зададете ли повторно някои въпроси? — попита съдия Харт Бен.

Бен отрицателно поклати глава. Искаше Барет да се махне от подиума. Колкото по-скоро, толкова по-добре.

Когато Барет се върна на масата, Бен огледа съдебните заседатели. Ако беше научил нещо по времето, откакто водеше дела, то беше да ги наблюдава. Техните лица обикновено казваха накъде духа вятърът.

Но не и този път. Този път лицата им бяха объркани и смутени. Барет първоначално бе направил добро впечатление, но разпитът на Бълък беше оказал въздействието си. Бълък беше посял у тях всякакви съмнения със своите инсинуации и обвинения. Те не знаеха в какво да вярват. Заседателите бяха загрижени.

И Бен знаеше също така какво ги затрудняваше. Бълък беше ударил точно главичката на гвоздеа, бе усетил точно кога да приключи. С един въпрос, на който никой не можеше да отговори. Единственият въпрос, който бе разбил сърцевината на твърденията на Барет, че е невинен.

Ако вие не сте ги убили, кой тогава ги е убил?

Бен знаеше, че ако иска да има някаква надеждица да спечели този процес, трябваше да даде на съдебните заседатели отговора на този въпрос. И трябваше да ги накара да повярват в този отговор.

59.

У Дийна вече нямаше и най-малко съмнение. Уолъс Барет беше невинен.

Тя го знаеше. Чувстваше го с главата си, със сърцето си и с цялата си душа.

Въпросът беше: какво ще направи тя?

Беше почнала да се колебае още в момента, когато бе напуснала съдебната зала и се бе върнала в хотелската си стая, докато в съзнанието ѝ продължаваше все същият неплоден спор.

Репутацията на Уолъс Барет вече бе разрушена, размишляваше в себе си тя. Животът му бе разбит непоправимо. Дори и да преодолее този удар, той никога вече нямаше да се върне към обществени постове, никога вече нямаше да може да живее в светлините на обществената сцена и вероятно не го и желаше.

А Марта все още имаше целия си живот напред. Всички възможности все още я чакаха, всички врати все още бяха отворени пред нея.

Освен ако Дийна не ги затвореше.

Можеше ли да го направи? Можеше ли да стори това на своята собствена плът и кръв? Дори за да спаси един невинен човек?

Щеше да бъде много по-лесно, ако би могла да поговори за това с Марта, ако можеше двете да го обсъдят, да решат какво да правят. Но вече нямаше възможност. Тя беше изолирана тук и нямаше начин надзирателите от властта да ѝ разрешат да поговори с Марта, за да успокои съвестта си. До каквото и решение да стигнеше, то трябваше да бъде нейно собствено решение.

Трябваше да поеме върху плещите си цялата отговорност.

И всички обвинения.

Въртеше се в хотелското си легло, стиснала възглавницата в обятията си. Как бе попаднала в тази ситуация? Беше луда, че се бе оставила да влезе в състава на съдебните заседатели. Трябваше да им каже нещо, каквото и да е, за да е сигурна, че ще я отстранят. Но тогава

мислеше, че прави възможно най-доброто за своята дъщеря, че се опитва да я предпази.

А бе забравила да предпази себе си. В резултат сега бе принудена всеки ден да влиза в съдебната зала. Беше принудена да гледа този човек, застанал до масата на защитата, гонен, белязан, изправен пред един съд, който можеше и да го лиши от живота му. Беше принудена да вкоравява сърцето си и да се опитва да не мисли какво представлява всичко това за един човек, обвинен в извършването на най-кошмарното престъпление, за което тя беше сигурна, че не го е извършил.

Защото беше почти сигурна, че знае кой го е извършил.

Просто не можеше да бъде съвпадение. Фотоапаратът, снимките. Постоянният извор на неспечелените по почтен начин средства на Бък. Неговото присъствие в квартала по време на убийствата. Той може би не беше действал сам; всъщност почти сигурно беше действал по инструкциите на някой друг, по-богат човек. Но определено беше замесен.

Беше мъчително да седи в съдебната зала и да гледа как този човек се моли да му повярват. Да наблюдава как обвинението го разкъсва и го наранява по всички най-уязвяващи, най-лични начини. Въпреки че обвинението непрекъснато го унижаваше, според нея той по удивителен начин бе защитил своето достойнство, беше отказал да играе игричките на прокурора. Той беше благороден, почтен човек. Сигурно това ще бъде достатъчно, сигурно нещата ще се обърнат и другите съдебни заседатели щяха да го видят такъв, какъвто тя го виждаше.

И въпреки всичко знаеше, че няма да стане. Беше чула какво си шепнеха двама заседатели в асансьора, беше чула думите на друг един по време на вечерята. Те мислеха, че Барет е виновен. Бяха склонни да постановят обвинително заключение.

И тя знаеше също защо беше така.

Бълък бе свел всичките им основателни съмнения до една-единствена точка, като беше задал един смазващ въпрос.

Ако вие, мистър Барет, не сте убили вашата жена и децата си, кой ги е убил тогава? Кой би могъл да ги убие?

Сега този въпрос беше надвиснал над процеса. И това беше въпросът, на който тя можеше да отговори.

Трябваше да остане спокойна. Можеше да не каже нищо, но да откаже да се присъедини към осъдителната присъда, като оставеше съдебните заседатели да увиснат във въздуха. Но какво щеше да постигне? Всички щяха да мислят, че той е виновен, както мислеха сега, осъден или не. Той цял живот щеше да продължи да носи това петно, а те евентуално отново можеха да го съдят и да го осъдят и тогава щяха да го екзекутират или той щеше да прекара остатъка от живота си в затвора. Тя не знаеше точно кое беше по-лошото. Дали да избавиш човека от злощастieto му, или да го оставиш да живее петдесет или шестдесет години със знанието, че целият свят вярва, че е убил собствените си жена и дъщери.

А ако станеше чудо и не го осъдеха? Тогава разследването щеше да продължи, те щяха да открият Бък, а след него и Марта. А така щяха да се доберат и до Дийна и щяха да разберат защо е отказала да осъди Барет, когато е била сред съдебните заседатели. Че е скрила информация.

Чудесно! Може би тогава щеше да раздели килията с дъщеря си.

А ако отидеше при съдията и ѝ разкажеше всичко, което знаеше, тогава не бе сигурна какво би могло да се случи. Може би щяха да я обвинят в някакво углавно престъпление. И тогава сигурно щяха да почнат да разследват Бък.

И Марта...

Но ако не идеше...

Тя продължаваше да мисли за този човек, за това лице, за тези кафяви очи, взиращи се от скамейката на свидетелите, които молеха хората да му повярват, да повярват, че той не е и не би могъл да извърши такова отвратително престъпление.

И нито един, който да му вярва. Не поради нещо, което не е направил, а защото тя не им е казала какво знае.

Дийна захвърли възглавницата на пода. Все още ѝ се искаше да можеше първо да поговори с Марта. Искаше ѝ се да може да се консултира с адвокат или поне да поговори с някой приятел. Но както толкова пъти преди бе казвала на дъщеря си, ако желанията бяха коне...

Тя откряна вратата на хотелската си стая. Един човек от полицията беше застанал на пост във външния коридор, само на няколко крачки от вратата.

— Да не би нещо да не е наред, мисис Мийндърс?

— Не, всичко е както трябва. Искам да кажа...

Той пристъпи към нея:

— Имате ли нужда от нещо?

Тя вирна брадичка и обгърна раменете си с ръце:

— Трябва да видя съдията.

Цивилният полицаи се намръщи:

— Сега ли?

Тя кимна:

— Веднага.

60.

Обикновено дори и най-тъпата свиня в света се облича за съда. Уви, Бък Конърс никога не бе имал късмет. Бен бе успял да убеди съдия Харт да постанови спешна призовка и гаранция. В момента, когато служителят връчи документа на Бък, двама мъже от шерифството го придружиха през площада до съдебната палата. Той нямаше никаква възможност да се преоблече. И което е още по-важно — нямаше никаква възможност да телефонира на Уитман или на когото и да било друг за случилото се, освен на адвоката си, което пък отказа.

Той не носеше, както се надяваше Бен, прочулата се зелена униформа, а изтърканите му джинси и черната тениска като че ли не бяха далеч от целта. Все пак бе обръснал козята си брадичка, а косата му бе далеч по-къса от косата, която Лавинг бе видял в парка „О’Брайън“.

— Моля да ни съобщите името си.

Бък прочисти гърлото си:

— Ъ-ъ-ъ... значи, Брадли Конърс. Другарчетата ми викат... ъ-ъ-ъ... Бък.

— Ще ме извините, но аз ще ви наричам мистър Конърс.

— Както и да е.

— Мистър Конърс, от какво се препитавате?

Върху центъра на челото му се появи малка бръчка. Затруднението му бе разбираемо: той не можеше да предвиди какъв ще е следващият въпрос. Дори не знаеше защо е бил доведен в съдебната палата. Поне не точно защо.

— Обработвам данни. В пощенското помещение. В сградата на съвета. — Той посочи с ръка: — Нали знаете? Отсреща. — Сви рамене: — Понякога, когато имат много работа, помагам да разпределят пощата.

Бен потисна усмивката си. Бък бе изрекъл двадесет думи, за да отговори на въпрос, на който можеше да се отговори с четири. Точно от този вид свидетели, каквито адвокатите обичат.

— Откога работите там?

— От около шест месеца.

— Използвате ли компютър?

— Човек трудно може да обработва данни без компютър.

— Вашият компютър разполага ли с електронна поща?

Бен обясни накратко какво е електронна поща, за да улесни компютърно неграмотните съдебни заседатели.

— Да. Разбира се.

— С кого можете да се свържете по електронната поща?

Бък сви рамене:

— Мисля, с всеки в сградата, който има компютър.

— Добре.

Бен се опитваше да свърши цялата основна работа, преди да зададе въпросите, които би трябвало да стреснат Бък.

— Имате ли приятелка?

Бък се ухили:

— Няколко.

Бен не отвърна на усмивката му:

— Познавате ли някое шестнадесетгодишно момиче на име Марта Мийндърс?

Лицето на Бък побледня.

— Да — отговори след пауза. — Познавам я.

— Доста време ли прекарвате заедно?

Бък положи всички усилия, за да си придаде безразличен вид:

— Ами понякога.

— Отивате някъде заедно?

— Както дойде.

— Излизате на разходка?

— Да де, да де.

— Ако не греша, вие особено обичате да се разхождате по Теруилиджър авеню. Където живееше Уолъс Барет със семейството си.

Бълък скочи на крака:

— Възраждам, Ваша чест! Той го насочва, а освен това целият разпит е просто хвърляне на въдица. Нима ще трябва да изслушаме всеки, който някога се е разхождал по тази улица...

— Седнете на мястото си, господин обвинител. — Съдия Харт решително завъртя стола си с гръб към Бълък. — Колкото до

насочващия въпрос, аз ще обявя мистър Конърс за свидетел на противната страна. А що се отнася до възражението ви, то се отхвърля. Мистър Кинкейд, можете да продължите.

— Благодаря, Ваша чест.

Бен направи усилието да не се ококори. Какво, за бога, бе станало? Бълък като че ли окончателно беше записан в списъка на умопобърканите на съдия Харт.

— Какво ще кажеш, Бък? Ходил ли си на гезме по Теруилиджър?

— Може. Какво, да не би да е противозаконно?

— Не е. Защо си носил фотоапарата?

Бък забави отговора си. Бен сякаш виждаше как се опитва да прецени докъде може да стигне с лъжите си:

— Аз съм любител фотограф. Това ми е хоби.

— Аха.

Бен реши да задържи за малко. По всичко личеше, че този човек не възнамерява да признае, че е извършил убийство. Най-добре щеше да бъде да измъкне колкото е възможно повече от него, преди да се стигне до преломния момент.

— Мистър Конърс, познавате ли членовете на градския съвет?

— О, виждал съм някои от тях в дни, когато има заседания.

— Имали ли сте работа с някого от тях?

Друго мълчание, изпълнено с размисъл:

— С кого например?

— Мистър Конърс, хайде да не си играем на криеница. Говоря за съветника Уитман, който, мисля, в момента е изпълняващ длъжността кмет Уитман. Той и вие работихте... добре работихте заедно, нали?

— Аз... не съм сигурен, че разбирам какво искате да кажете.

— Не знаете или не искате да знаете, мистър Конърс?

Бен пристъпи напред, като продължаваше натиска си.

— Въпросът е лесен. Имали ли сте някаква работа със съветника Уитман?

— Говорили сме няколко пъти.

— За какво?

— Възраждам! — Бълък бе натрупал достатъчно смелост, за да отправи ново възражение. — Призовава за преразказ!

Съдия Харт се намръщи:

— Предполагам, че трябва да подкрепя това възражение, що се отнася до казаното от мистър Уитман. Поне засега, тъй или иначе. Докато не се намери достатъчно основание за противното.

Не би могла да каже на Бен по-ясно какво да прави, сякаш му беше връчила карта в ръцете.

— Какъв вид отношения имахте със съветника Уитман?

Бък се опря на едната си ръка:

— Той ме помоли да имам грижата за някои негови неща.

— Значи двамата сте имали някаква работа.

Бък сви рамене:

— Мисля, че и така може да се каже.

— А тази работа от какво естество беше?

Отговорите на Бък идваха все по-бавно:

— Различна. Различни работи.

— Мистър Конърс, вие сте необикновено уклончив. Защо не кажете ясно и просто на съдебните заседатели какво сте направили за съветник Уитман.

Изтекоха няколко секунди. Накрая Бък отговори:

— Работа по двора.

Очите на Бен се закръглиха:

— Работа по двора ли? Вие сте му помагали в дворната работа?

— Е, той е зает човек, а има голям двор.

— Значи така. Кажете ми, мистър Конърс, когато се срещнахте със съветник Уитман в полунощ в парка „О’Брайън“, тогава пак ли обсъждахте дворната работа?

Бък стисна здраво зъби, но не отговори.

— Мистър Конърс, разбирате ли, че лъжесвидетелстването е престъпно деяние? Искам да ми отговорите и искам истината! Срещали ли сте се с нашия градски съветник в полунощ, за да обсъждате дворните му работи?

— Ами... не.

— Тогава за какво? Защо сте се срещали с един градски съветник в полунощ?

Бък погледна нагоре към съдията:

— Може ли да получа адвокат?

— Ако желаете да имате адвокат, трябваше да го уредите, преди да се изправите на свидетелската скамейка — заяви твърдо тя. — Или

ще отговорите на въпроса, или ще ви обвиня в неуважение към съда.

Бък бавно се обърна към Бен:

— Няма да отговоря на този въпрос.

— Не чухте ли съдията?

— Аз се позовавам... как се казваше... на Петата поправка към конституцията.

Бен отстъпи назад. Дявол да го вземе! Това беше препятствие, което трудно можеше да се преодолее.

— Отказвате ли да отговорите на въпроса ми?

— Не отказвам. Само се позовавам на Петата. — Той погледна нагоре към съдията. — Нямам ли право на това?

Съдия Харт кимна:

— Имате. Ако мислите, че отговорът на въпроса може да ви уличи. Но трябва да знаете, че всеки отказ да отговаряте в резултат ще предизвика това, че вашето свидетелстване ще бъде предоставено незабавно на вниманието на окръжната прокуратура.

Това си е чиста заплаха, помисли Бен, защото окръжната прокуратура вероятно би предпочела Бък да не отговори.

— Значи — попита Бен — вие признавате, че сте се срещали с Уитман с някаква незаконна цел.

С малко късмет щеше да принуди свидетеля да отговори.

— Нито признавам, нито отричам — сухо отвърна Бък. — Просто няма да отговоря.

— Но вие признахте, че сте се срещнали с Уитман в парка. Че вие сте били оня човек, когото е видял моят детектив.

Бък сви рамене:

— Предполагам.

— И вие сте били човекът, когото мистър Сандърс е видял в своя квартал. Човекът с фотоапарата, когото е видял край дома на Барет.

— Възможно е.

— Защо обикаляхте около дома на Барет, мистър Конърс?

Бък погледна встрани:

— Пак се позовавам на Петата.

— Но вие сте били там.

— Няма да отговарям повече.

— Не ви питам защо сте били там. Но сте били там, нали? *Вие сте били там!*

Бък стисна зъби и се намръщи:

— Да. Бях там.

— Благодаря ви.

Бен знаеше, че това беше най-много, което можеше да изкопчи от този свидетел, поне засега. Най-добре беше да приключи, докато още имаше преднина.

— Това е всичко.

Съдия Харт повдигна вежди:

— Кръстосан разпит?

Бълък вяло махна с ръка:

— Не, Ваша чест. Ще изчакам, докато защитата намери свидетел, който би могъл да каже нещо, свързано с това дело.

— Много добре. Свидетелят може да се оттегли.

— Ваша чест — каза Бен, — може да ми се наложи отново да призова този свидетел. — А може и да не ми се наложи. Откъде мога да знам? Трябва да съм готов за всеки случай! — Искам да му бъде разпоредено да остане в съдебната зала до приключването на днешното заседание на съда.

— Приема се. Въръженият сержант има такива инструкции. Призовете другия си свидетел.

Бен дълбоко си пое дъх. Дали беше породил разумно съмнение сред съдебните заседатели? Бък определено беше намекнал, че е станало нещо необичайно, но дали това бе достатъчно да разубеди заседателите във виновността на Барет? Не можеше да бъде сигурен.

Тъй или иначе, трябваше да се опита да постигне повече.

— Защитата призовава Бейли Уитман на свидетелската скамейка!

61.

Седнал в дъното на галерията, изпълняващият длъжността кмет Уитман бавно стана на крака. Носеше ярка жълтеникавочервена риза — ализариновочервено, предположи Бен. Единствения цвят, който Уитман можеше да разпознае.

— Елате тук, моля — каза съдия Харт.

Уитман се поколеба:

— Ваша чест, аз дойдох само да наблюдавам. Никой не ми е казал, че ще трябва да свидетелствам.

Тя се засмя:

— Животът е пълен с малки изненади, не е ли така? Елате тук.

Уитман се отправи към предната част на залата, като мърмореше:

— Не знам какво искате от мен. Не знам нищо за това!

Добър знак, помисли си Бен. Повечето свидетели изчакват да ги обвинят, преди да почнат да отричат.

Съдията го накара да положи клетва и Уитман тежко се отпусна на предназначения за свидетелите стол. Той докосна микрофона, после съобщи името и адреса си.

— Моля за разрешение мистър Уитман да се третира като свидетел на противната страна — изиска Бен.

— Е — каза съдия Харт, — той определено не изглежда особено щастлив, че се намира тук. Разрешава се.

Бен здраво стисна перилата на подиума и започна:

— Мистър Уитман, вие познавате Уолъс Барет от много години, нали?

— Сякаш цял живот.

— И двамата сте посещавали колеж в Оклахомския университет, нали?

— Да.

— А футболът, разбира се, заема важно място в Оклахомския университет, така ли е?

Уитман сви рамене:

— Бих казал, че университетът е известен предимно заради футбола си.

— Уолъс Барет е получавал спортна стипендия. А вие?

— Не — сухо отговори Уитман. — Аз си плащах. Винаги съм си плащал.

— И все пак сте играли футбол в университета, прав ли съм?

— Точно така.

— Уолъс Барет е бил преден защитник — звезда. Хм... а вие какво играехте?

Уитман сви устни:

— Втори заден краен защитник. За известно време. Отказах се през втората си година в колежа.

— Не успяхте ли да постигнете повече?

— Не виждах защо трябва да напъвам мозъка си за втори заден краен защитник.

— Значи вие се отказахте, а Уолъс Барет продължи към славата и богатството. Така ли е?

Бълък стана от мястото си:

— Ваша чест, всичко това е една прекрасна носталгична интерлюдия, но не е твърде близка до делото.

Съдия Харт отговори сухо и дори без да го погледне:

— Убедена съм, че мистър Кинкейд ще направи нужната връзка, когато му дойде времето. Ако сте направили възражение, то се отхвърля.

Уитман се приведе напред и отговори:

— Имате право, господин защитник. Барет постигна много повече от мен във футболния тим на колежа. Това задоволява ли ви?

— Въпросът беше — рязко отвърна Бен — дали е задоволявало вас. Подозирам, че сте били твърде нещастен.

— Така е, надявах се да постигна повече. Но нещата невинаги се развиват, както ние искаме. Какво от това?

— Вие и Барет се установихте в Гълса след колежа, нали?

— Е, не двамата.

— Но в края на краищата и двамата заживяхте тук.

— Доста вярно.

— Барет участва в няколко филма, после се захвана с бизнес и имаше големи успехи.

Бен хвърли поглед на бележките, съставени по доклада на Джоунс.

— Вашите три начинания в бизнеса се провалиха, така ли е?

— Това бяха предприятия със спекулативна цел и не успяха. Това не е срамно. Всички знаят как се развиваше икономиката в югоизточната част след петролния банкрут. Всичките ми кредитори получиха парите си.

— Навярно това би озадачило баща ви, ако го чуеше. Преуспял петролен магнат. А вие дори не сте пуснали една сонда, без да трябва да продавате ризата си след това.

Уитман прехапа долната си устна:

— Мистър Кинкейд, накъде са насочени тези въпроси?

— Те имат своето предназначение.

— Да, но аз не го виждам.

— Не е и нужно да го виждате. Онова, което трябва да правите, е да отговаряте на въпросите.

— Ваша чест — заяви Бълък, — протестирам! Мистър Кинкейд се държи оскърбително!

— Тъкмо обратното — каза съдия Харт, без да изгуби секунда. — Според мен той обобщи великолепно ролята на свидетеля. Мога единствено да се надявам, че свидетелят ще вземе присърце думите му. Продължавайте, господин защитник!

— И така — продължи Бен, — вашият бизнес се провали, докато този на Барет процъфтяваше.

— През това време и аз не бях зле. Аз съм президент и собственик на „Уитман Ойл Корпорейшън“.

— Всъщност — каза Бен, като се справи с бележките си — вие сте наследили това предприятие, така ли е?

— Ами... да, но все пак съм печелил пари от него още от момента, когато го получих.

— Вашето най-голямо постижение, ако не греша, е поемането на конкурентната ви „Аполо Корпорейшън“.

— Това сякаш е вярно. — Уитман с гордост скръсти ръце на гърдите си. — То разтърси света на бизнеса. Беше отразено на бизнесстраниците в печата в цялата страна. И удвои цената на акциите ми.

— И също изхвърли много хора от работата им — отбеляза Бен. — „Аполо Корпорейшън“ беше водещо предприятие в града, което осигуряваше работа на хората. Вие ги изхвърлихте, изядохте ресурсите и разпродадохте парче по парче активите.

— Точно това е добрият бизнес. А за протокола: моята корпорация също дава работа.

Бълък не можеше да се задържи на мястото си:

— Ваша чест! Какво е това? Референдум по всеобщо разпространената практика в бизнеса ли?

Съдия Харт насочи вниманието си към Бен:

— Възнамерявате ли скоро да се върнете отново към делото, господин защитник?

— Да, Ваша чест. Съвсем скоро.

— Добре. Продължавайте.

Бълък седна на мястото си, изпълнен с негодувание, което очевидно бе предназначено за камерите, но за негово нещастие — бе пряко насочено към съдията.

— Мистър Бълък, имате ли някакви проблеми с това как ръководя заседанието?

— Но аз... само... — Бълък преглътна: — Извинявайте, госпожо.

— Добре! — Тя се обърна към Бен: — Моля да продължите, господин защитник.

— И така — продължи Бен, — вие не отричате, че успехът на вашата компания се основава върху отстраняването на друга компания.

Уитман се премести напред:

— Вижте какво, господин защитник, действителността в бизнеса е такава. „Аполо“ беше нашият най-голям конкурент и ние я купихме. Не само че получихме ценни активи, ние запазихме и голям дял на пазара. „Аполо“ всъщност от години беше трън в очите ми. Аз знам как да се справям с враговете си. Те не оцеляват дълго.

— Скоро след като взехте „Аполо“, вие се кандидатирахте за градски съветник и бяхте избран. Вярно ли е?

— Вярно е.

— Разбира се, Уолъс Барет беше прескочил градския съвет и стана кмет.

— Да, той стана кмет. Нещо такова.

Изглежда, търпението на Уитман бе почнало да се изчерпва.

— Вие имате амбицията да станете кмет, нали така, сър?

Уитман изпъчи гърдите си:

— Не знам защо би трябвало да го отричам. Да, имам тази амбиция. Възнамерявам да се кандидатирам в следващите избори.

— Всъщност вие планирате кампанията си отдавна, нали?

— Точно така. В наше време човек трябва да започва по-отрано, ако се надява да постигне нещо сериозно.

— Това означава събиране на средства, произнасяне на речи, провеждането на анкети — така ли е?

— Точно така!

— Но според ръководителя на вашата кампания, друг градски съветник, единственият проблем е в това, че всяка анкета показва, че Уолъс Барет ви бие. Със значително предимство. — Бен твърдо го погледна: — Вярно ли е?

Уитман се поколеба, преди да отговори.

— Моят детектив преди известно време се срещна с Лорета Уокър. Тук аз разполагам с нейна декларация, ако искате да я видите.

Уитман посрещна погледа му, без да проявява никакви чувства:

— Точно така е. Съвършено вярно.

— Значи излиза, че както и да го погледнете, Уолъс Барет винаги ви е изпреварвал, макар и с малко!

Уитман стисна зъби:

— Аз не се съизмервам с... него.

— Нали? И на мен така ми се струва. Вие пожелайте да бъдете кмет и това стана невъзможно, защото Уолъс Барет се изпречи на пътя ви. Навярно го мразите, прав ли съм?

Уитман се обърна към съдебните заседатели:

— Отново искам да кажа, че не виждам никакво основание да лъжа. Отношенията между мен и Барет не бяха добри. Това въобще не беше тайна за никого.

Бен затвори бележника си и отмести бележките пред себе си. Край на сценария, сега пълен напред!

— И тогава вие решихте да се свържете с Бък Конърс, нали?

— Какво?

— С Бък Конърс. Нашия последен свидетел. Сигурно си го спомняте.

— Разбира се. Знаем кой е.

— Вие работите заедно в сградата на съвета.

— Прав сте.

— И според него, преди да се позове на Петата поправка, вие и той сте имали някакви общи занимания.

Бен забеляза, че в мозъка на Уитман задейства същият механизъм, който преди малко бе задействал и при Бък. Докъде може да се отиде?

— Това е така.

— Според мистър Конърс вие сте го наели да ви свърши някаква работа из двора ви.

Бавна усмивка се появи в ъгълчетата на устните на Уитман:

— Бък всъщност е проявил скромност. Той работеше в двора вместо мен. Но по време на убийството той разработваше друг проект.

Бен видя как заседателите се наведоха напред.

— И какъв беше този проект?

Уитман се засмя:

— Брошура по маркетинг.

Бен едва не скочи на подиума:

— *Какво?*

— Брошура по маркетинг. Нещо, с което да се подпомогне градският пазар на Тълса, за да се намери подходящо място за някои големи корпорации, които търсят терен да се установят. Това е разпространена практика. Както споменахте преди, Тълса се нуждае от разкриването на нови работни места. И аз се опитах да създам такива.

Бен се опита да се съвземе. Как можеше да опровергае тази лъжа?

— Кметът Барет знаеше ли за този проект на двама ви?

— Не. Надявах се да го изненадам. Искан да изчакам, докато проектът ми бъде напълно завършен. Въпреки че би било по-лесно той да се прокарава през съвета.

— И вие очаквате, че ние сериозно ще възприемем този ви разказ?

Уитман остана спокоен:

— Това беше сериозен проект.

— Ако е бил толкова сериозен, защо, за бога, използвахте Бък Конърс?

Бен драматично посочи с пръст, като се опитваше да накара съдебните заседатели по-внимателно да огледат покрития с пърхот, лошо облечен и лошо подстриган „професор“ по обработка на данни.

— Много просто — отговори Уитман. — Аз се нуждаех от добър фотограф, знаех, че той е доста добър и има набито око за подобни неща.

— Какво му казахте да фотографира?

— Оставих сам да решава. Честно казано, самият аз нямам особена склонност към изкуствата. Не разбирам особено много от тези неща.

— Затова ли е обикалял край къщата на кмета?

— Не мога да ви кажа със сигурност, но предполагам, че е сметнал, че някоя снимка от дома на кмета би била подходящо допълнение към брошурата. Изборът му е логичен.

Бен стисна перилата на подиума. По някакъв начин нещата му се изплъзваха. Трябваше да бие отбой, преди да е станало много късно.

— Ако вашият съвместен проект с Бък действително е бил изготвянето на тази особено представителна, предназначена за маркетинг брошура, както се опитвате да накарате да повярват съдебните заседатели, защо сте се срещнали с Бък посред нощ в един парк в Нортсайд?

Уитман сви рамене:

— Той е точно по средата между нашите домове. Аз живея в Нортсайд, мистър Конърс — край музея „Джилкрийз“. И нямам никакви предразсъдъци относно Нортсайд, за разлика от някои хора.

О! Хубаво завъртане! Почти половината от съдебните заседатели живееха в Нортсайд.

— А какво ще кажете за мистър Сандърс? Той ви е видял в кола да разговаряте с Бък край дома на кмета.

Уитман поклати глава:

— Припознал се е. Никога не съм бил там.

— Той казва, че е видял вас.

— Видял е кола. Мнозина имат кафяви коли. Това не означава, че съм бил аз.

Бен повиши глас:

— И вие казвате на тези съдебни заседатели, че е било просто съвпадение, че той се е разхождал из оня район, след като работи за

вас, по същото време, когато някой е извършил убийствата? Много е убедително, не намирате ли?

— Не — спокойно отвърна Уитман. — Въобще не мисля, че е убедително. Според мен то е извънредно неубедително и е огромна трагедия за семейството на Барет.

— Ваша чест — намеси се Бълък. — Трябва да възразя срещу този груб и оскърбителен разпит на изпълняващия длъжността кмет на града. Мистър Уитман не е изправен да отговаря на заведено срещу него дело!

— Тази разлика не ви е възпряла да направите всичко по силите си, за да пребиете детектива на мистър Кинкейд — заяви сухо съдия Харт. — Отхвърля се.

Бен натисна педалите:

— Ако вие не сте ръководили работата на Бък, мистър Уитман, защо непрекъснато сте били във връзка с него на работното си място?

Върху челото на Уитман се появи малка бръчка:

— Мисля, че грешите.

— В двете седмици преди убийствата вие вероятно сте влезли във връзка с Бък десетина пъти през работното време.

— Това е просто неточно. Никога не съм ходил в неговото помещение. Никога не съм му се обаждал по телефона.

— Отричате ли, че редовно сте били във връзка с него през седмицата, предхождаща убийствата?

Очите на Уитман за миг блеснаха:

— Да, отричам. Това просто не е вярно. Не съм имал никаква причина да разговарям с него.

Най-после! Накрая Уитман бе поднесъл на Бен примката, с която можеше да го обеси.

— Имате ли компютър в кабинета си, мистър Уитман?

Уитман определено изглеждаше отегчен:

— Знаете, че имам. Вие бяхте там.

— И, според мистър Конърс, компютрите в тази сграда имат приспособление за електронна поща. Вярно ли е?

— Предполагам, че е така. Ако говорим истината, не използвам твърде тези машини. — Той се изсмя: — Не ги разбирам и не им вярвам.

— Значи твърдите, че не ползвате електронната си поща?

— Навярно веднъж или два пъти. Не често. И никога, за да се свържа с Бък.

Бен се упъти обратно към масата на защитата:

— Няма да се възпротивите да проверим компютъра ви, за да удостоверим това ви твърдение, нали?

Уитман широко разпери ръце:

— Не, разбира се. Но се боя, че винаги изчиствам съобщенията в края на деня. Тъй че няма да има какво да видите. След като вече ги няма, няма ги.

Сега беше ред на Бен да се усмихне:

— Знаете ли, и аз мислех така. Мислех, че след като съобщението от електронната поща е било изчистено от твърдия драйв на компютъра, то изчезва. Изчезва в небитието. Но моят асистент в кантората ми, който е спец по компютрите, ми каза точно обратното. Той ми обясни, че въпреки че по команда съобщението може да се изчисти от твърдия диск, където е било съхранявано в индивидуалния ви компютър, универсалният апарат или сървърът, т.е. централният компютър, който препраща електронната поща от един компютър към друг, съхранява копие. И всички тези копия остават в системата на централния компютър, докато не бъдат изчистени активно, което обикновено се прави веднъж или два пъти годишно. Знаехте ли това, мистър Уитман?

Отговорът на Уитман беше бавен и кратък:

— Не.

— Е, оказва се, че е вярно. Оказва се също така, че човек може да наеме компютърен специалист, който да проникне в централния компютър и да извлече оттам всички съобщения, които са били предадени или получени от отделен терминал. Не е ли удивително?

Уитман не изглеждаше особено учуден:

— Наистина.

— Значи няма да се противопоставите, ако хвърлим един поглед на съобщенията, излезли или постъпили във вашия терминал през двете седмици, предшестващи убийството? Е, вие вече казахте, че нямате нищо против. Нали не възнамерявате да оттеглите позволенията си?

Гласът на Уитман прозвуча доста по-тихо:

— Предполагам... не.

Добре. Това помогна на Бен да преодолее едно основно препятствие.

— Благодаря ви, сър.

— Ще трябва да отидем в кабинета ми. Не знам колко време ще отнеме...

— Не се безпокойте, мистър Уитман! — Бен отвори куфарчето си и извади оттам пачка листове с размер на писмо: — Ние вече го направихме. — Той спря пред масата на Бълък и пусна един заверен документ в скута му: — Това е призовката, издадена от съдията за самите документи. Това е заверена клетвена декларация от специалиста по компютри в сградата на градския съвет, който всъщност отдели тези съобщения. — Той отиде до свидетелския подиум и насила набута книгата в ръцете на Уитман: — А това са съобщенията. — Бен се върна към подиума със своите копия на съобщенията: — Можете да ги прегледате, мистър Уитман. Сигурен съм, че са ви познати. Това са ваши съобщения, нали?

Уитман хвърли поглед върху книгата в ръцете си:

— Да, предполагам.

— Според моите изчисления, сър, вие сте влезли във връзка с мистър Конърс посредством електронната поща девет пъти през двете седмици преди убийствата.

Уитман ровеше листовите. Маниерите и гласът му изглеждаха несигурни:

— Предполагам, че е имало повече подробности, по които е трябвало да се работи, отколкото помня.

— И аз мисля така. Някои от тези подробности наистина ме интригуват. Като например споменатото в съобщение номер шест.

Уитман се взираше в документа, докато Бен го вдигна и го прочете високо:

— „Ще се срещнем на Теруилиджър в шест.“ — Бен вдигна поглед от листа: — Само в случай че някой го е забравил, Теруилиджър авеню е улицата, където живее семейство Барет, нали?

Погледът на Уитман се местеше несигурно:

— Аз... мисля, че е така.

— Мистър Сандърс също живее там. Питам се дали не ви е видял в този ден? Когато сте се срещнали с Бък в шест.

Уитман не отговори.

— А ето и съобщение номер девет — продължи Бен. — То също е интересно. „Барет ще си е вкъщи този следобед.“ — Бен свали листа. — Изглежда, че това е интересна информация за вашия фотограф, особено след като вие не сте знаели, че той ще фотографира дома на Барет. Защо ли му е потрябвала?

С крайчеца на окото си Бен видя как съдебните заседатели извънредно внимателно оглеждаха Уитман. Те също искаха да научат отговора на този въпрос.

Объркан, Уитман започна да пелтечи:

— Аз... не помня... Беше отдавна...

— А това може би е моето любимо съобщение — продължи Бен. Той високо го вдигна във въздуха, за да могат заседателите да го видят: — Номер осем. Изпратено е в същия този ден, когато са станали убийствата. Винаги съм се възхищавал от сбития слог на даден писател, а то представлява връх на краткостта. Само три думички всъщност. — Бен застана с лице към съдебните заседатели и прочете: — „Пипна ли негъра?“

Залата полудя. Шумът беше толкова силен, че можеше да извади от строя телевизионните микрофони. Хората се качваха по пейките и протягаха вратовете си, за да могат да виждат по-добре. Камерите се въртяха и се опитваха да уловят реакцията на всеки поотделно. Репортерите се втурнаха да предават съобщенията си, докато останалата публика в галерията гледаше право пред себе си във вкаменено мълчание.

Съдия Харт въведе ред в залата и Бен зададе следващия си въпрос:

— Мистър Уитман, какво точно сте се опитали да разберете, когато сте попитали Бък Конърс: „Пипна ли негъра“?

Уитман стискаше перилата на подиума за свидетели. Той премигваше, потръпваше конвулсивно и потъркваше носа си с пръсти. Погледна към съдебните заседатели, после към съдията, сякаш търсеше към кого да се обърне, къде да се оплаче:

— Не мисля, че това ще продължи. Аз не съм обвиняем.

— Не — отвърна Бен, — но ще бъдете. Отговорете на въпроса.

— Няма. Искам адвокат.

Съдия Харт се наведе напред от масата си:

— Извинете ме, сър. Вие ще отговорите на въпроса. Това е заповед!

— Няма да отговоря! — Уитман скръсти ръце на гърдите си: — Позовавам се на Петата поправка!

— И вие ли? — Бен, с широко отворени очи, се обърна към съдебните заседатели: — Това днес като че ли приема епидемичен характер! — Той пристъпи към свидетеля: — Кажете ни истината. Вие мразехте Барет. Мразили сте го от години. Не бихте могли да станете кмет, докато той е на пътя ви. Той е бил ваш враг.

— Така ли? И какво от това?

— Както сам казахте, мистър Уитман, вие знаете как да се справяте с враговете си, нали така? Това бяха вашите думи!

Уитман безмълвно отвори уста.

— Ето за какво сте наели Бък, нали? Не сте го наели да ви прави някакви снимки. Наели сте го да „пипне негъра“!

Гълчавата се засили, този път още по-голяма от преди. Съдия Харт напразно удряше с чукчето си.

Бен изкрещя през огромния шум:

— Отговорете на въпроса ми! Не е ли вярно? Вие сте планирали тези убийства, нали? *Това сте вие!*

— Не бях... — Уитман втренчено се загледа в Бен с неприкрита омраза: — Няма да кажа дума повече, докато не видя адвоката си. Губите си времето.

Бен с отвращение отпусна ръцете си:

— Много добре, мистър Уитман. Мисля, че всички ние знаем какво се е случило, независимо дали признавате, или не.

— Възразявам! — извика Бълък.

— Няма значение — каза Бен. — Аз приключих с този свидетел.

Съдия Харт се наведе от съдийската маса:

— Ще проведете ли кръстосан разпит, господин обвинител?

Бълък се намръщи. Ако би могъл да постигне нещо за себе си, щеше да проведе разпита, Бен го знаеше добре. Но всичко беше безнадеждно. Уитман се бе позовал на Петата поправка. И дори при човек, който най-приятелски го разпитва, Уитман нямаше да обясни доказателствата на Бен, без да наруши по този начин правото си според поправката да запази мълчание.

— Не.

— Много добре. Нещо друго, мистър Кинкейд?

— Не виждам необходимост — заяви Бен. Той върна книгата си на масата и твърдо постави ръка върху рамото на своя клиент: — Уолъс Барет не е извършил тези престъпления. Ние се надяваме, че сме спечелили делото си.

62.

Както се оказа, нямаше процедура за опровергаване на защитата посредством предоставени доказателства, тъй че Бен приключи този тур с много спечелени точки. Това беше добре, но най-важният въпрос оставаше — до каква степен добре? Бен не изпитваше никакви съмнения, но знаеше, че беше безсмислено да се опитва да предскаже какво мислят съдебните заседатели. Всичко, което им оставаше, беше да чакат и да се надяват на най-доброто.

След вълнението, предизвикано от разпита на последния свидетел, заключителната пледоария изглеждаше не на място. Бен се питаше какви стъпки ще предприеме сега Бълък. Той си припомни стария адвокатски трик: когато имаш фактите на своя страна, спори чрез фактите. Когато законът е на твоя страна, спори чрез закона. Когато нямаш нито фактите, нито закона — карай на празен ход.

Както изглеждаше, Бълък почти не се опита да кара на празен ход. Имаше да се справя с множество доказателства и той се върна към всяко от тях поотделно.

— Спомням си една стара история, която баща ми веднъж ми разказа — започна Бълък. Той се хвана с две ръце за перилото и се наведе към заседателите: — „Един женен човек прекарал цялата нощ извън дома си, като пил, гулял и се забавлявал, и се върнал едва в малките часове на нощта. Знаел, че жена му ще е ядосана, тъй че свалил обувките си и на пръсти се отправил към кухнята. За своя изненада там видял, че жена му вече е будна и седи до кухненската маса с много разгневен израз на лицето.

— Къде си бил досега? — попитала го тя.

— Ами — казал той, като бързо съобразил — днес се събудих рано и излязох да побягам.

Жена му го изгледала:

— Тази нощ се будих няколко пъти и теб все те нямаше!

— Не съм си лягал в леглото, защото знаех, че вече си заспала и не исках да те будя.

— Миналата нощ заключих вратата — отвърнала жена му. — Тебе те нямаше вкъщи.

— Виж какво — казал мъжът, — не исках да те безпокоя и затова спях навън, в кокошарника.

Жена му поклатила глава:

— Още миналата седмица продадох кокошарника!

Мъжът дълбоко въздъхнал, скръстил ръце и рекъл:

— Това е моята история и аз държа на нея.“

Бълък отстъпи от перилата:

— Не знам защо си мислех за тази история през цялото време, докато защитата излагаше аргументите си. „Това е моята история и аз държа на нея.“ Това повече или по-малко беше основната теза в цялата защита. Уолъс Барет си има своята малка историйка как въобще не е бил на мястото на престъплението точно по време на убийството, макар и да са го видели там в оня следобед. Това е нелогично. Абсурдно измислено. То противоречи на доказателствата. Но това е неговата история и той държи на нея. — Бълък се премести в центъра на залата, като жестикулираше по посока на масата на защитата: — Защитата би желала да ви накара да забравите онази планина от доказателства, които ние изложихме пред вас и които ясно ни насочват към един човек. Уолъс Барет. Тя дори се опита да опетни репутацията на един от изтъкнатите граждани на това общество в отчаяните си усилия да прекърши силната ръка на правосъдието. Тя иска вие да забравите всичко, но аз искам да *помните* всичко — *всички* доказателства, *всички* факти.

После Бълък започна да изброява подробно решаващите доказателства, предоставени от обвинението пред съдебните заседатели. Той спомена всичко — свидетелствата, с които разполагаше според разказаното и чуто за епизодите, в които Барет бе малтретирал и заплашвал семейството си, като се почне от Синтия Тейлър, доктор Фишър, продавача от сладкарницата. И може би най-трогателното от всички — показанията на Карин Глийсън, малкото момиченце, което бе имало злощастieto да чуе как убиват осемгодишното му другарче от другия край на телефонната линия.

След това той подхвана доказателствата на съдебната медицина. Бен можеше да види как очите на съдебните заседатели почнаха да играят встрани, те кимаха, когато той им припомняше някои от най-

неустоимите, като че ли неопровержими доказателства. Следите от кръв — би ли могъл някой да отрече, че върху тялото на жена му имаше следи от кръвта на Уолъс Барет? ДНК експертизата може и да не е прецизна, но разликата с кръвта, получена от който и да било друг човек, беше огромна. А освен това имаше и остатъци от кожа, открити под ноктите на жена му, които посредством ДНК експертиза почти сигурно принадлежаха на Барет. Как би могло да се обясни това? А наред с другото налице беше и унищожителното свидетелстване на съдебния патоанатом: че Карълайн Барет е била бременна по време на смъртта си, че е носела в себе си двумесечен зародиш, умрял заедно с нея.

— В светлината на тези неопровержими доказателства — обяви Бълък — как бихте могли да бъдете заблудени от някои неубедителни спекулации относно фотоапарати, електронна поща и тайни срещи в парка? Дами и господа, теориите за заговор винаги са привлекателни. Повече от успокоително е да се повярва, че големите деяния на злото са били извършени от могъщи невидими сили, отколкото да се повярва, че един човек, един съпруг и баща би могъл да бъде толкова лош, толкова жесток. Ние по-скоро сме склонни да повярваме в присъствието на някой неизвестен злодей, отколкото в едно реално съществуващо чудовище, което може да убие собствената си жена и собствените си деца. Но точно това се е случило. — Той приближи до поставката и откри три увеличени снимки. — Бих се опитал да превърна в мелодрама ужаса на престъплението, извършено от този човек. Бих могъл да продължавам все по-нататък, бих могъл да говоря безсмислици и да ви взривявам. Но какъв смисъл би имало във всичко това? Една снимка говори повече от хиляди думи. А, дами и господа, тези снимки казват всичко.

Той посочи снимките и се върна на мястото си.

Съдия Харт кимна към Бен и той зае мястото си пред съдебните заседатели. Какво би могъл да каже, за да прозвучи по-убедително от такава реч?

Бен бавно обходи с поглед всеки един от съдебните заседатели:

— Това не е игра, не е състезание или диспут. То не е дуел между мистър Бълък и мен. Не е надбягване на коне, където човек може да се обзаложи за победителя. И не е цирк, медия или каквото и да е там. Това е процес за извършено убийство. Тук се съди един човек и ако

направите грешка, действието, което ще предприемете днес, ще промени неотменимо течението на неговия живот и живота на всички нас — завинаги. В целия си живот вие никога вече няма да сторите нещо толкова важно, каквото ще направите днес. Аз не искам да направя вашата работа по-трудна, отколкото тя е. Но като се има предвид тежестта на положението, вие трябва да бъдете сигурни, че сте прави. — Бен склучи ръцете си: — Какво е онова, в което обвинението иска да ви накара да повярвате? Първо, че Уолъс Барет, един успял атлет, бизнесмен и политик, всъщност е безсърдечен, неуравновесен, склонен към насилие човек, поддаващ се на своите страсти, които не може да контролира. Добре, аз не се съмнявам, че Уолъс Барет има страсти. Понякога той дори веднъж или два пъти е изтървавал нервите си. Знаем, че ги е изтървавал. Всъщност аз също го направих веднъж или два пъти, откакто започна този процес.

Съдебните заседатели с разбиране се засмяха.

— Но, дами и господа, за да извършиш такова престъпление, са нужни много повече страсти. За такова престъпление се изисква коравосърдечно, хладнокръвно безразличие към човешкия живот, дори и към този на едни деца. Чували ли сте, виждали ли сте нещо, което да ви подсказва, че този човек е в състояние да унищожи цялото си семейство? Не мисля.

И дори и да приемем, че той би могъл да извърши това престъпление, защо ще го прави? Само защото в един ден е полудял ли? Защото е ревнувал? Защото с жена си са имали свада в една сладкарница? Според мен в това е невъзможно да се повярва. Този човек обичаше децата си. Вие можете да го почувствате от гласа му, можете да го видите в очите му. Той не би могъл да им причини някакво зло поради никаква причина, още по-малко поради нещо банално. Обвинението би искало да ви накара да повярвате, че той е бил силно разгневен, защото жена му е забременяла — факт, за който той дори не е знаел — защото бременността я е правела грозна. Може ли да се повярва на това? Той обичаше децата си и винаги е искал да има син. В продължение на години те са се опитвали да имат друго дете. Извънредно странно е, че обвинението се опитва да покаже в изкривена светлина и да превърне едно благословено събитие в мотив за убийство. Има ли някакъв смисъл в това?

Бен посочи с глава към масата на обвинението:

— И така, мистър Бълък особено акцентира върху факта, че Уолъс Барет ви е казал, че е бил в дома си в следобедна на убийствата, но е излязъл оттам след спор със съпругата си и е бил навън, когато убийствата са били извършени. Убедително ли е това, пита обвинението. Добре, ще кажа аз, убедително за кого? За Уолъс? Или за мъжа, който е дебнел семейството му, мъжа, който, както знаем, е обикалял из района, наблюдавал е и е изчаквал своя час. Когато е видял, че Уолъс Барет излиза от дома си, непосредствено след една шумна свада, той е видял възможността, за която е чакал, не само да извърши убийствата, но и да бъде сигурен, че за тях ще бъде обвинен Уолъс. Това е било част от плана в края на краищата. Те не са искали само да го убият. Те са искали да го накарат да страда. Искали са да го унищожат.

Бен направи движение по посока на използваните като доказателство от обвинението увеличени снимки, като продължаваше да стои наведен към централния подиум:

— Обвинението заложи много върху доказателствата на съдебния лекар, защото те са всичко, с което то в действителност разполага. Но нека погледнем фактите в лицето. Всички тези доказателства са свързани с дадени обстоятелства. В най-добрия случай някои от тях доказват, че Уолъс Барет е бил в дома си в деня на убийствата — факт, който той никога не е отричал. Нищо не доказва, че той е човекът, убил своята жена и децата си. Нещо повече — вие чухте от устата на свидетел на обвинението колко замърсена е била сцената на престъплението. Десетки хора са преминали из къщата, докосвали са предметите, оставили са следи, които са се наслагвали върху други следи. Тези непрости действия на полицията поставят под въпрос достоверността на всяко доказателство, взето от местопрестъплението. И запитайте се: ако определени процедури са били съответно изпълнени, какви други доказателства биха могли да се открият там? Доказателства, уличаващи може би Бък Конърс? Или дори съветника Бейли Уитман?

Обвинението се опита да ни внуши, че предоставените доказателства, уличаващи градския съветник, са умозрителни и неубедителни. Бихте ли могли и вие да кажете същото? Това всъщност няма значение, защото не този въпрос ще ви постави съдията. Важният въпрос е: можете ли да кажете, че тези доказателства не пораждат в

съзнанието ви основателни съмнения? Вие видяхте доказателствата. Бък Конърс призна, че е бил в този район по времето, когато са били извършени убийствата. Призна, че е работил заедно с градския съветник Уитман. Призна за тяхната тайна среща в един отдалечен парк в полунощ. После затвори устата си — защото не желаше да се самообвини.

А какво можем да кажем за самия съветник Уитман? Той призна, че е наел Конърс, призна, че се е срещал с него в парка, призна, че Конърс е бил в района, където е домът на кмета. Той ни разказа някаква фантазмагорична история за брошура, предназначена за градския маркетинг. Задайте си следния въпрос: Ако това е вярно, къде е брошурата? Уж за нея е ставало въпрос седмици преди да се извършат убийствата. Би ли могла да се изработи сега? Истината е, че не съществува никаква брошура. Съществува само едно нещо — хладнокръвен план да се отстрани един политически опонент, подготвян от човек, признал си, че мрази Барет, признал си, че от години е мразел Барет. Това именно е един мотив, дами и господа, в който можете да повярвате.

Доказателството за цялата тази каша е в документите. Уитман се позова на Петата поправка, за да не обвини сам себе си, но той не можа да отрече верността на онова, което говори съдържанието на собствената му електронна поща. Тези съобщения доказват, че той е заговорничил против Барет, доказват, че се е срещал с Конърс на улицата, където е живял Барет. Ако в съзнанието ви все още има някакви съмнения за съпричастието на Конърс и Уитман, тогава задайте си следния въпрос: Какво е имал предвид Уитман, когато е запитал Конърс в деня на убийствата: „Пипна ли негъра“? Какво е искал да каже? Какво друго би могъл да иска да каже?

Бен отпусна ръцете си и отстъпи крачка назад от карето на заседателите:

— Фактически вие не трябва да решавате кой е извършил убийствата. Дори не и да решите дали мислите, че обвиняемият е извършил това престъпление. Въпросът пред вас като съдебни заседатели е простичък: Съществува ли някакво основателно съмнение? Независимо от онова, което според вас е правдоподобно или вероятно, съществува ли някакво основателно съмнение? Като се има предвид всичко онова, което видяхте, всички тези лъжи и измами,

мърлявата работа на полицията, позоваването на Петата поправка и съдържанието на съобщенията от електронната поща, изпълнени с омраза, можете ли честно да кажете, че у вас не възниква някакво основателно съмнение? А ако можете да го кажете, ако признаете, че основателно съмнение съществува, тогава, както ще ви упъти съдията, пред вас има само един избор. Вие трябва да решите, че обвиняемият не е виновен. Ако не сте абсолютно убедени, ако у вас е възникнало някакво основателно съмнение, вие ще трябва да се съгласите с онова, което Уолъс Барет каза в деня, в който бе обвинен в това ужасно престъпление. Той каза, че това чудовищно престъпление го кара да страда. Но той съвсем не беше виновен.

Дами и господа, аз ви приканвам да се придържате към фактите, да се придържате към доказателствата, към наставленията на съдията, да последвате сърцето си. Този човек не би могъл да извърши това престъпление. Аз ви моля да постановите присъда: невинен.

За всеобщо облекчение, заключителните думи на Бълък бяха кратки. Той не се опита да преразкаже процеса, дори не опроверга пряко нищо от казаното от Бен в неговата заключителна пледоария. Вместо това той доближи до карето на заседателите, като носеше разбита рамка за снимки в пластмасов плик, какъвто се използва за съхраняване на доказателствата.

— Както споменах преди — каза тихичко той, — една снимка говори повече от хиляди думи. — Вдигна плика нагоре, така че заседателите да могат да го видят. — Това е разбитата снимка на Карълайн Барет, намерена на местопрестъплението. Тя би могла да бъде разбита от който и да е убиец. Всъщност нито Уолъс Барет, нито друг свидетел на защитата не са подсказали противното. — Замълча и дълбоко пое дъх: — Дами и господа съдебни заседатели, моля ви да си зададете следния въпрос: Каква причина може да има един наемен убиец да разбива снимката на Карълайн Барет? Би ли имал причина съветникът Уитман да разбива нейната снимка? Кой би могъл да я разбие — освен него?

Бълък се завъртя и посочи пряко Уолъс Барет.

— Само един човек би могъл да разбие нейната снимка. Човекът, който я е мразел, човекът, който толкова е бил обладан от своята ревност и ярост, че е почнал да разбива и унищожава всичко, изпречило се пред очите му. Забравете тези вълшебни приказки и

хитроумни фантазмагории! Всички знаем кой е убил семейство Барет. *Всички знаем! Той седи точно там!*

Бълък се обърна и затвори очите си:

— Дами и господа, направете необходимото! Обявете този човек за виновен! Не защото трябва да го направите. И определено не защото искате. А защото той е виновен!

Когато Бълък седна на мястото си, залата остана безмълвна, чуваше се само жуженето на камерите и леко дишане. Всички разбраха, че процесът е приключил. Сега оставаше само последното му действие.

След заключителните пледоарии оставаше онази част от процеса, която Бен най-много ненавиждаше. Да се чака. Съдия Харт спокойно и решително прочете напътствията към съдебните заседатели. Това беше една от онези ирационални, неразбираеми странности на правосъдната система със съдебни заседатели: напътствията, в които на заседателите се казваше кое е важно и кое трябва да слушат, се прочитаха едва след като приключеше представянето на доказателствата. Слънцето клонеше към залез, когато съдебният разпоредител съпроводи заседателите в стаята, където те трябваше да вземат решението си.

Бен остана в съдебната зала заедно с Уолъс Барет, докато Кристина и Джоунс изтичаха до „Кони Айлънд“, за да вземат нещо за вечеря. По традиция юристите се събираха в кабинета на съдията, докато съдебните заседатели се съвещаваха, за да си разказват военни истории, но Бен не беше в настроение. Освен това мислеше, че Уолъс сигурно предпочита да има някаква компания.

— И така — каза Барет с мъчителна и неубедителна усмивка на лицето си, — какво мислиш?

Бен поклати глава:

— Никога не се опитвам да предскажа какво ще направят съдебните заседатели.

Особено сега.

Барет кимна:

— Естествено. Разбирам те. — Той стисна ръцете си: — Добре, каквото и да стане, искам да знаеш, че свърши добра работа. Няма

значение какво ще се случи, аз нямам никакви оплаквания. Ще ти платя хонорара изцяло, обещавам.

Бен се засмя:

— Е, това тъй или иначе ще ощастливи кредиторите ми. Да не говорим за моите хора от кантората. Кой знае? Може би ще мога да си купя нова „Хонда“.

Барет изкриви лицето си:

— „Хонда“ ли? Мисли за нещо по-голямо, Бен. Сега ти си знаменитост, човече. Какво ще кажеш за едно BMW? Или едно ягуарче!

— Не мисля. Не съм такъв тип.

— Ти ще кажеш! Опитай да покараш моята „Икс Джей Си“ за една седмица. Вече никога няма да помислиш за хонди, повярвай ми.

Бен се облегна в стола си:

— Е, ще видим.

Настъпи дълго мълчание. Барет замислено разглеждаше ръцете си.

— Бен — каза тихо той, — мислиш ли, че ще ми повярват?

Бен затвори очи:

— Надявам се, Уолъс. Наистина се надявам.

След почти два часа се разнесе, че заседателите се връщат.

— Ох! — каза Барет. — Мислех, че ще прекараме нощта тук. Най-последно.

— И аз мислех така — потвърди Бен.

— Как толкова бързо са стигнали до решение? Какво значи това?

Бен не отговори. Като не говорим за процеса срещу О. Дж. Симпсън, традиционният съдебен опит подсказваше, че бързото завръщане на съдебните заседатели означава, че присъдата е *виновен*. Той предпочете да не споделя опасенията си с Барет.

Съдебните заседатели заеха местата си. Телевизионните камери се включиха и в съдебната зала започнаха да проблясват светкавиците на фотоапаратите. Напрежението и очакването в залата бяха почти непоносими.

Само да свърши и това, помисли Бен. Само веднъж да свърши.

Председателката на състава на съдебните заседатели подаде листа хартия на разпоредителя, който го предаде на съдията. За нещастие съдия Харт не се възползва от определените цветови кодове за решенията на съдебните заседатели; нямаше начин как Бен да разбере какво бе решението, преди съдията да го прочете на глас. Той внимателно оглеждаше лицата на заседателите, като се опитваше да долови нещо от тях. Но всяко лице бе застинало и тържествено. И както забеляза, никой от заседателите не се опита да срещне погледа на Барет.

Очите на съдия Харт се плъзнаха по решението. След това тя го върна на разпоредителя, който отново го подаде на председателката.

— Госпожо председател, стигнахте ли до решение?

Съдебен заседател номер шест се изправи:

— Да, Ваша чест. Стигнахме.

Съдия Харт кимна:

— Подсъдимият да се изправи и да застане с лице към съдебните заседатели!

Барет направи каквото му бе наредено, а Бен застана до него.

— И така — заяви съдията, като отново се обърна към заседателите, — целият свят очаква. Съобщете ни вашето решение.

63.

Председателката на състава на съдебните заседатели прочисти гърлото си и ръцете ѝ се разтрепериха, сякаш след разпореждането на съдията тя изведнъж бе осъзнала колко невъобразимо много бяха хората, които слушаха думите ѝ и затаили дъх, очакваха какво ще каже.

— Ние, съставът на съдебните заседатели, надлежно образуван според законите на щата Оклахома, след като изслушахме доказателствата, представени срещу обвиняемия, който бе обвинен в убийство първа степен на Карълайн Барет, Алиша Барет и Анабел Барет, и трите — човешки същества и жителки на този град, намерихме и постановяваме с настоящето, че обвиняемият... — Тя направи пауза и си пое дъх, докато всеки един в залата затаи своя в очакване. — ... *не е виновен!*

Бен сграбчи Барет за раменете, Барет удари с дланите си дланите на Бен, със затворени очи и с успокоено лице за пръв път, откакто процесът беше започнал.

— Благодаря ти — каза той полугласно. — Благодаря ти, че ми повярва. Толкова много съм ти благодарен!

Съдебната зала не беше на себе си. Сякаш това бе някакво сборище на демони — всички крещяха, плачеха и тропяха с крака. Галерията беше заляна от светлината на прожекторите и светкавиците.

Съдия Харт удари с чукчето, като се опитваше да възстанови порядъка:

— Това ли е вашето решение? — извика тя.

Съдебните заседатели кимнаха утвърдително.

— Заявявате го всеки поотделно и всички заедно?

И отново нямаше разногласие.

— Великолепно!

Тя им благодари, после ги освободи, като ги предупреди, че не са задължени да дават изявления пред пресата, пред юристи или други лица, освен ако сами не решат да го сторят. Накрая погледна към Барет, усмихна се и произнесе магическите думи:

— Мистър Барет, вие не сте виновен по обвиненията срещу вас. Свободен сте да си отидете.

От задната част на съдебната зала се разнесоха одобрителни възгласи.

Барет прегърна Бен, а лицето му бе преизпълнено от облекчение и радост:

— Чу ли? Чу ли?

Бен се усмихна и го потупа по рамото:

— Чух. Моите поздравления!

— Ти ли ме поздравяваш? Дявол да го вземе, та ти свърши цялата работа! Сега трябва да те изведе навън на раменете си!

— Благодаря, едно ръкостискане е достатъчно.

Бен протегна ръка, но Барет го придърпа към себе си и силно го прегърна:

— Не мога да ти се отблагодаря, Бен. Наистина не мога. Ти спаси живота ми. Дължа ти всичко.

— Глупости. Ти си невинен, значи не можеха да те осъдят. Толкова е просто. Въпреки онова, което някои си мислят, съдебната система работи. Поне в повечето случаи!

Барет се дръпна, изтри очи и затегна връзката си:

— Е, ако ме извиниш, ще трябва да разменя няколко думи с пресата.

Бен кимна. Мислеше, че Барет си е спечелил това право. В продължение на няколко седмици той бе живял с предубедените съобщения на журналистите, които предпоставяха, макар и да не го провъзгласяваха гласно, че е виновен. Как би могъл да устои на възможността да напъха обратно същите тези думи в гърлата им?

Бен чу един глас, който едва можеше да различи в общата глъчка:

— Значи измъкнахте още един.

Бен затвори очи:

— Бълък, на мен също, както и на теб...

Той се обърна. Не беше Бълък, а съдия Харт. И тя се усмихваше.

— Исках да ви подразня — обясни тя.

— О, всичко е наред!

Опитваше се да не изглежда удивен. Съдия да се шегува?

— Има ли нещо... което мога да направя за вас?

— Не.

Тя като че ли се поколеба за миг, сякаш не бе сигурна какво точно иска да каже:

— Само... исках да ви поздравя.

Бен премига. Какво? Откога?

— Благодаря ви, Ваша чест!

Поздравления от съдията? Какво, за бога, ставаше?

— Има и нещо друго. — Тя погледна през рамо, като очевидно искаше да се убеди, че някой журналист не може да я чуе. — Когато тази сутрин бяхте в съдийския кабинет... помните ли?

Бен кимна. Помнеше, въпреки че трудно можеше да повярва, че е било едва тази сутрин. Струваше му се, че е било преди милион години.

— Когато онази съдебна заседателка, мис Мийндърс, ни каза какво знае, когато ни даде имената на дъщеря си и на нейния приятел Бък... забелязах колко сте учуден и изненадан.

— Да — съгласи се Бен, — така беше.

По челото му се появиха няколко гънчици:

— Ако поведението ми е било неуместно, моля да ме извините.

— Не, не, то беше съвсем естествено, като се имат предвид обстоятелствата. Неестествено беше... — Тя отново погледна през рамото си — ... това на вашия уважаем опонент. На мистър Бълък. Вие забелязахте ли го?

Бен поклати отрицателно глава:

— Мисля, че не.

Тя кимна:

— Както ви казах, вие бяхте удивен. А той... не беше. Което ми се струва много странно. А другото странно беше, че когато вашият детектив проследи Бък и ми предаде пълното му име, тъй че аз да мога да издам призовката, аз бях почти сигурна, че и преди съм го чувала.

— Наистина ли? Кога?

— Точно това се питах. Трябваше ми известно време да се поровя в досието на делото, преди да се сетя. — Тя замълча и се намръщи: — Това име беше в списъка на свидетелите на обвинението. Вие не сте го виждали. Те го приложиха към делото, за да може съдът да издаде съдебните постановления и призовките. Аз лично проверих. Да, така беше. Брадли, Дж. Името на „Бък“ Конърс беше в списъка.

Бен присви очите си:

— Той е знаел.

— Да, знаел е. Не знам точно кога, но някъде в хода на разследването, след като Бълък вече бе обвинил Барет, той е попаднал неочаквано на него. Вмъкна го в делото. Разпитвал го е. И не е постигнал нищо.

— Знаел е, че Барет е невинен?

— Не мога да го твърдя — отговори съдията. — Вероятно е помислил, че връзката Бък не е важна, че не би могъл да накара Бък да признае, че е бил край дома на кмета, и все пак е мислел, че Барет е виновен. Всъщност вероятно е виновен. Но това, което не мога да забравя, е, че той скри името на Бък от вас — от защитата. Свидетелството на Бък очевидно би могло да доведе до оневиняването на Барет. Бълък е бил длъжен да ви информира. Но не ви е информирал.

— Той искаше да спечели на всяка цена.

Съдия Харт се съгласи:

— Тъй че вие можете да разберете защо аз бях малко... е, безмилостна към господин обвинителя днес. Обмислях дали да не обявя процеса за недействителен, но тъй като информацията вече се появи и ние бяхме толкова близо до намирането на решение, реших да не го правя. Ако съдебните заседатели бяха гласували обвинително постановление, щях да обявя процеса за недействителен *sua sponte*^[1], но тъй като този човек бе обявен за невинен и тъй като очите на целия свят са насочени към нас...

— Разбирам — отговори Бен.

— Исках да знаете. И исках да ви поздравя. От сърце. На мен съвсем не ми е по вкуса на тези процеси да се гледа, сякаш те са някакви вътрешни боричкания — ние против тях, юмрук срещу юмрук, победа на всяка цена. Практикуването на закона не значи да се победи непременно. Тук става въпрос за правосъдието. За простото, голо правосъдие. Да се намери истината. Хора като Бълък и неговите приятелчета от полицията, които пренебрегват уликите, които не отговарят на начина, по който те искат да виждат нещата, изглежда, са забравили, че... — Очите й срещнаха очите на Бен: — ... че вие не го правите. — Тя му протегна ръка: — Благодаря, Бен.

Съдия Харт се върна в съдийския кабинет и Бен се изправи срещу стена от репортери, които крещяха въпросите си. Той се опита

да се държи по-приятелски — заради своя клиент, но в сърцето си не ги приемаше. Тези хора бяха сторили всичко възможно, за да не може довереникът му да разчита на честен и безпристрастен процес. Сега той не възнамеряваше да се прави на добро момче.

Бен си проправи път през репортерите към задната част на съдебната зала. Кристина го чакаше; когато той приближи, тя го прегърна през врата:

— Поздравления, шампионе! Знаех, че ще се справиш.

Бен се ухили:

— Благодаря. Нямах да мога без твоята помощ. — Той забеляза, че край нея са струпани много кутии с папки и документи. — Нека ти помогна за всичко това.

Тя вдигна ръце:

— В никакъв случай, герой! Джоунс и аз можем да се оправим. Ти имаш нужда от почивка.

— Добре, щом настояваш. — Той грабна палтото си: — Ще се видим всички в хотелската стая след половин час, нали? Ще празнуваме. Дори може и с румсървис. Аз черпя.

— Дадено.

Бен мина през залата и излезе в коридора. Успя да си проправи път към асансьора, изчака нужното време, за да дойде и влезе вътре.

Вратите вече щяха да се затворят, когато един висок млад човек, когото Бен не познаваше, успя да се вмъкне вътре.

— Успях! — каза мъжът. — Надолу ли?

— До партера.

Мъжът натисна копчето в асансьора.

Спазвайки обичайния етикет за поведение в асансьора, двамата застанаха в противоположните страни на кабината, скръстили ръце и без да разговарят. И все пак, когато стигнаха до четвъртия етаж, другият пътник каза:

— Обзалагам се, че сте щастлив, че всичко мина.

— Определено — учтиво отговори Бен.

Кой беше този човек? Сигурно е бил в залата, въпреки че не можеше да си го спомни. Може би журналист? Надяваше се да не е.

— Трябва да ви кажа, че бях изненадан. Мислех, че вашият клиент е виновен като самия грях.

— Мнозина направиха същата грешка.

— Всъщност можех да се базирам, че е виновен.

— И щяхте да изгубите парите си — отговори радостно Бен. — Барет не е убиец. Той не е такъв тип.

Асансьорът се плъзна през третия и стигна втория етаж.

— Не е ли?

Бен бавно обърна главата си към него:

— Не, не е. Той няма инстинкта на убиец.

— О, никога не съм мислил, че го има — каза спътникът му точно в момента, когато асансьорът слезе на първия етаж. — Просто си мислех, че той... страда.

[1] По своя воля, на своя отговорност (лат.). — Б.пр. ↑

64.

Бен почувства, че косите му настръхнаха.

— Какво казахте? — дрезгаво прошепна той.

— Мисля, че ме чухте.

Прозвуча звънецът на асансьора и вратите започнаха да се отварят. Бен се хвърли към тях, но бе закъснъл. Другият мъж го избута встрани и натисна бутона за затваряне на асансьора.

Бен се отблъсна от стената и изведнъж се намери пред насочен към него пистолет.

— Не мислете, че няма да стрелям — каза мъжът. — Ще стрелям. В продължение на седмици съм мечтал за това!

— Какво искате? — попита Бен, като дишаше тежко.

— В момента искам да излезем от сградата, без да привличаме вниманието, и да се качим в колата ви. Колата, която сте взели под наем. Аз ще бъда ваш пасажер. Направете каквото ви казвам и аз няма да застрелям нито вас, нито някого друг. Но ако направите някоя глупост, ще ви застрелям, както и всеки друг, който се изпречи пред очите ми. А точно в момента в съдебната палата има много хора.

Бен внимателно огледа мъжа. Нито за миг не се съмняваше, че той е в състояние да изпълни заплахата си.

— Паркирал съм долу. До сградата на градския съвет.

— Знам.

С все още насочен пистолет мъжът натисна бутона за отваряне на вратите и те меко се плъзнаха. Навън чакаше група хора, които искаха да вземат асансьора. Един от тях, вероятно репортер, разпозна Бен и му извика нещо. Бен не му обърна внимание и го подмина.

— Така — каза мъжът. Беше скрил пистолета в джоба си, но Бен знаеше, че оръжието продължава да е насочено към него. — Останете спокоен и продължете да вървите.

Бен мина през вратата и излезе на площада пред съда. Вече беше тъмно. Те отидоха до взетата под наем кола, без да срещнат никого от познатите на Бен. В себе си той тайничко се надяваше да срещнат

някого, който би разбрал, че става нещо нередно, може би Майк или сержант Томлинсън, но това не се случи.

Бен зае мястото на шофьора и запали двигателя. Мъжът с пистолета в джоба си се настани до него.

— Дотук беше добре — каза той. — А сега карайте към Ривър Паркс. И не се опитвайте да се правите на много умен, разбирате ли ме? Не се опитвайте да приблизите някоя полицейска кола или да карате така, че полицията да се опита да ви спре. Ако опитате нещо подобно, смятайте, че куршумът вече е в мозъка ви. А след това ще взема и приятелите ви от хотелската стая и всички останали от проклетия ви пансион. Разбрахте ли?

Бен сви устни:

— Разбрах.

— Добре. Карайте!

Бен се измъкна от паркинга на Пета улица. Умът му трескаво работеше. Какво да направи? Сигурно имаше някакъв начин да излезе от това положение, но дори с цената на живота си не можеше да измисли какъв е той. Какво би направил Майк, питаше се Бен. Майк навярно щеше да откаже да се подчини, щеше да се хвърли върху този мъж. Освен това той сигурно щеше да избяга. Но великолепно знаеше, че ако опиташе такова нещо, щеше да свърши в кървава локва в една взета под наем кола.

— Вие сте сгрешили още от самото начало — каза спокойно Бен, без да сваля очи от пътя. — Барет не е виновен. Никога не е бил. В тази съдебна зала нямаше никакви трикове и измами, поне от моя страна. Барет бе оправдан, защото не е виновен.

— Не давам и пукната пара за делото на Барет — остро отговори по-младият мъж. — С него да се занимават таблоидите и домакините. Светът полудява по някакъв глупав процес на някоя знаменитост, докато важни дела, неща, които имат значение, биват забравяни.

Какво? Ако Страдащия не го бе преследвал заради делото на Барет, тогава за какъв дявол го гонеше?

— Не разбирам — каза Бен, като зави в магистралата на Ривърсайд. — Защо мен? Защо го правите?

Очите на младия мъж светнаха. Това беше поглед на човек, който си въобразява, че има някаква мисия, на маниак. Бен изпита

неприятното чувство, че неговият придружител не е на себе си. Това го изненада.

— Не съм длъжен да ви обяснявам себе си — отговори мъжът.

— Не, но защо не ми обясните? Не искате ли да разбере за какво ме наказвате?

— Завийте тук.

С пистолет в ръката непознатият показва един път, който се спускаше към Ривър Паркс. Ривър Паркс беше едно от прелестните части на Тълса — това бяха мили недокосната земя по източния бряг на река Арканзас. Местността между реката и магистралата бе просечена от алеи за джогинг и за велосипедисти, бе изпълнена с паркове, подиуми за оркестри и беседки.

Бен паркира на няколко стъпки от друга една кола; тя беше тъмна, но вътре той успя да забележи две глави, обърнати встрани. Заблуждаваха ли го? Каквото и да беше, те като че ли не го забелязваха.

— Излезте от колата!

Бен се подчини. Той пристъпи навън, като оглеждаше магистралата. Беше само на няколко метра. Ако можеше да стигне до нея...

Щяха да го застрелят. Беше толкова просто.

Той последва мъжа с пистолета до брега на реката. Застанаха по средата на една алея за джогинг. За нещастие по това време на нощта нямаше бягаци. Дори и в един сравнително безопасен град като Тълса умните хора не бягат нощно време. Местността беше пушта.

— Все още не разбирам защо го правите — каза Бен. — Ще ми подскажете ли поне?

Младият мъж отметна своята тъмна къдрава коса от очите си:

— Не ме ли познавате?

Бен впи поглед в лицето му, в неговата вълниста коса, в студените, пълни с горчивина очи. В тях имаше нещо... но какво? Не можеше да направи връзката.

— Върнете се няколко години назад — каза мъжът. — Преди осем години, за да съм точен. Помислете си за друг един процес, породил толкова противоречия, в който вие играхте водеща роля. Когато правосъдието също беше потъпкано.

— Преди осем години? — повтори Бен. — Но тогава аз още не бях завършил юридическия!

— Правилно — студено отговори мъжът. — Не бяхте.

Истината като светкавица проблесна пред Бен:

— Говорите за процеса срещу баща ми!

— Точно така. Не се правете, че не си спомняте. Знаем, че помните. Знаем, че бяхте там. Видях ви.

— Вие... но...

Бен се взираше в лицето му, като се опитваше да направи някаква връзка. Беше сигурен, че и преди е виждал това лице. Може би не точно него. Но това е било преди осем години...

— Вие сте малкото момче — каза той и светлината бавно проникна в съзнанието му. — Малкото момче от съдебната зала. — Което се бе изплюло в лицето на Бен. — Вашият баща беше починал.

— Баща ми беше убит! — Ръцете на мъжа още по-здраво стиснаха пистолета. — Беше убит от неизправен сърдечен клапан. Онова приспособление, което пришиха в гърдите му. За да страда.

Бен усети как краката му се подгъват. Да страда. Следата през цялото време е била пред очите му. И той не беше я виждал.

— Баща ми беше чудесен човек — продължи младият мъж с треперещ глас. — Най-добрият човек, когото съм срещал някога. Единственият, на когото му пукаше за мен. Виновен ли беше, че страдаше от сърце, че се надяваше да бъде излекуван по някакво чудо? Заслужаваше ли онова, което му се случи?

— Не, разбира се, че не! — отговори Бен. — Но ако сърцето му не е издържало...

— Трябваше да иде в Хюстън. Там днес почти редовно правят сърдечни трансплантации. И успяват в над петдесет процента. Би могъл да живее. Аз щях да имам баща. — Тъмен облак покри очите му. — Но не. Вместо това, той се остави онези лекари да го убедят да се подложи на имплантация на СКЕД. Специалитетът на Кинкейд. И това го уби.

— Ужасно е — промълви Бен. — Но вие сигурно разбирате, че никой не е възнамерявал да убие баща ви.

— Разбира се, че са нямали подобни намерения!

Младият мъж с ридание изкрещя думите си. Бен можеше единствено да се надява, че така може да привлече нечие внимание,

въпреки че знаеше, че вероятността е малка.

— Те просто се държаха безотговорно! На тях не им пукаше! — Той размаха пистолета във въздуха, като се задъхваше, и извика: — Те повече мислеха как да забогатеят, отколкото за баща ми!

Бен си пое дълбоко дъх и колебливо протегна ръка:

— Вижте, знам какво чувствате! Било е ужасно. Но нямам нищо общо с него!

Мъжът го изгледа студено:

— Това беше клапанът на Кинкейд.

— Той ми беше баща. Той...

— Вие всички бяхте вътре.

— Но аз въобще не съм бил вътре! Дявол да го вземе, аз работех за обвинението.

— Вие сте се издържали с тези пари. Ползвали сте се от печалбите.

— От нищо не съм се ползвал. Никога не съм вземал и цент нито от този, нито от който и да е друг проект на баща ми.

— Я не ми пробутвайте всякакви глупави извинения! — Очите му пламтяха и бяха станали огромни: — Вие убихте баща ми!

— Не съм бил аз! — простена Бен. — Бил е баща ми! Става въпрос за вашия баща и моя баща. То няма нищо общо с нас!

Мъжът опря дулото на пистолета в гърдите на Бен.

— Греховете на бащите падат върху главите на децата им! — Ръцете му трепереха, включително и пръстът върху спусъка. — Баща ви избегна ръката на правосъдието. Вие няма да го избегнете.

Бен се взираше в студената стомана, опряна в гърдите му:

— Защо сега? След толкова години?

— Не знаех къде се намирате!

Бен знаеше, че мъжът вече престава да се контролира. Единственият въпрос беше дали щеше да остане жив още известно време, за да успее да получи някакво предимство.

— След като баща ви умря, аз ви търсих. Но не можах да ви намеря. Бяхте напуснали окръжната прокуратура и изчезнахте от Оклахома Сити. Сякаш отново ме бяха ограбили или поне аз така мислех. Пораснах, влязох в армията, но никога не забравих. А после един ден включих телевизията и ви видях. Бог ви беше изпратил специално за мен. Репортажите за делото Барет вървяха навсякъде и аз

ви гледах почти всеки ден. Как можех да пропусна тази възможност? — Гласът му спадна, той присви очи: — И дойдох в Тълса. И почнах да градя плановете си.

— Вашите плановете ми причиниха много мъка. Както и на приятелите ми.

— Добре. Това ме прави щастлив! — Той се засмя. — Мъката ще се увеличи.

Със свободната си ръка мъжът бръкна в джоба на палтото си и извади оттам малка черна кутия с размери на длан, от която стърчеше антена. На върха ѝ имаше червена лампичка, която в момента не светеше, поставена над два червени бутона.

— Знаете ли какво е това?

Бен поклати отрицателно глава:

— Прилича на радиопредавател.

— На първо време — да. И както сте разбрали, аз имам известен опит с експлозивите. Подарък от Чичо Сам — от дните в армията, преди да прекъсна преждевременно кариерата си там. — Замълча за миг: — Знам къде живеете. Вие и детето.

— Кучи син! — промърмори Бен.

— И онази курва бавачката му, и хазайката, и всички членове на твоето щастливо, малко разширено семейство. И знаеш ли какво? Цялата сграда е опасана с жици. И там има пластмасови експлозиви. — Той погледна кутията: — Това е много добър предавател. Дори и къщата да е на четвърт миля оттук, с него почти мигновено ще задействам детонатора.

— Не го прави — каза Бен. — Няма смисъл.

Мъжът не му обърна внимание.

— Струва ми се, някои от предишните ми работи са ти познати, тъй че знаеш, че не се шегувам. Мога да го направя. Трябва само да натисна този бутон — и всички те ще умрат.

Бен внимателно измери с очи разстоянието между ръката му и предавателя. Можеше ли да избие това нещо от ръката на този безумец, преди той да е натиснал бутона? Вероятно не. Можеше ли да си позволи да заложил на карта живота на всички, които живееха в къщата?

— Какво искаш? — попита той с равен глас.

— Прочетох във вестника, че възнамеряваш да започнеш някакви физически упражнения, след като процесът приключи. Тъй че аз искам да ти помогна. Затова сме тук, в парка. На алеята за джогинг. Ти ще бягаш.

— С тези обувки?

— Вече почваш да се извиняваш, а? Не приемам никакви извинения. Тази вечер пръстите ме сърбят.

Той пхна пистолета в джоба на палтото си и постави левия си показалец върху смъртоносния червен бутон. След това стисна предавателя с две ръце.

— Има още един апарат като този предавател, залепен отстрани на моста, на около миля от тази алея. Когато стигнеш до него и натиснеш бутона, лампичката на моя предавател ще светне и аз ще знам, че си там. Давам ти пет минути.

— Какво? Няма да мога да успея!

— Какво говориш, Кинкейд? Значи не мислиш, че можеш да стигнеш там за пет минути?

— Не!

— Жалко. Ако тази лампичка не светне след пет минути, аз ще натисна големия червен бутон. И те всички ще умрат.

Той извади един хронометър, като продължаваше да държи пръста си върху червения бутон. После включи хронометъра.

— Почвай.

— Това е лудост. Аз не мога...

— Времето ти тече, Кинкейд. Твоите приятели и племенникът ти имат пет минути до Вечния съд. А вече и по-малко.

Бен побягна. Той се втурна по алеята за джогинг и вятърът засвистя в ушите му. Не беше особено бърз бегач, особено в костюм, вратовръзка и такива обувки. Но сега не можеше да мисли за това. В едно беше абсолютно сигурен: този маниак държеше на думата си. Щеше да натисне бутона, ако Бен не успееше. Нещо повече — той се надяваше, че няма да успее.

Бен летеше по пътеката в мрака. Беше трудно да постигне максималната си скорост, когато не виждаше на две крачки пред себе си, но продължаваше да бяга. Хвърли поглед назад през рамо: лудият стоеше зад него и не го изпускаше от погледа си. Бен знаеше, че ако се

отклонеше от пътеката или се опиташе да потърси помощ, онзи щеше да натисне бутона.

Внезапно ритна нещо, тъй и не разбра какво, и падна на земята. Първо удари рамото си върху камъчетата, с които бе посипана алеята. Адски го заболя; рамото му сякаш беше изкълчено.

Нямаше значение. Това му струваше време. Изправи се на крака, като се опитваше да ги накара да заработят. Трябваше да продължава да бяга. *Трябваше!*

Удареното място го болеше, сякаш там го бяха проболи с нож. Не беше свикнал на такива упражнения, най-много, което бе правил досега, бе да гони котката. Гърдите го боляха и той едва си поемаше дъх.

Нямаше значение. Трябваше да продължава да бяга. Трябваше да продължава да бяга.

Пред себе си видя моста на Пета улица, който водеше до западния бряг на реката. Бързо огледа конструкцията, доколкото можеше, без да губи от скоростта си. Накрая го видя, близо до основите.

Предавателя.

Нямаше понятие с колко време разполага, но знаеше, че то изтича. Хвърли се към малката черна кутия, като се удари в паважа, и натисна бутона.

Лежеше на земята — задъхан, пронизван от болката, и се опитваше да поеме въздух. След няколко мига мъжът изприпка до него.

— Не е лошо, Кинкейд! Не е лошо! — Той погледна хронометъра: — Четири минути и четирийсет и шест секунди. Кой би помислил, че можеш! Съвсем не е лошо. — Ритна Бен в хълбока, точно под ребрата: — Ставай!

Бен се хвана за удареното място:

— Почакай мъничко!

— Казах, ставай! — Той отново ритна Бен, този път по-силно.

Като стискаше зъби, Бен се изправи.

— Добре — каза той. Гърдите го боляха при всяко вдишване. — Позабавлява се. Сега мога ли да си отивам?

Върху лицето на младия мъж се появи усмивка — толкова студена, толкова зловеща, че сякаш освети тъмнината.

— По дяволите, не, Кинкейд! Ние току-що започваме. Това беше само малко загряване. Сега ще трябва да го направиш пак!

65.

Кристина с нещастен вид погледна часовника си:

— Бен не прави такива неща!

Джоунс сви рамене:

— Вероятно е изтощен. Ако ти беше на негово място, нямаше ли да бъдеш?

— Но това не обяснява защо не се върна в хотелската стая. Каза ми, че ще се срещнем там.

— Може би е попаднал на някакво барче по пътя си и е решил, че има нужда да глътне едно на крак.

Лавинг изкудкудака:

— Капитана ли? По-вероятно е да се е отбил в „Бърза закуска“ за четвъртинка мляко с шоколад.

— Момчета, не е смешно. Аз се тревожа. — Кристина обиколи стаята. — Казва да го изчакаме в хотелската стая, а после не се появява. Не е в негов стил!

— Дай му още малко време — каза Джоунс, като се опитваше да я успокои. — Ще се покаже. Не мислиш ли, Лавинг?

Лавинг бавно наклони главата си на една страна:

— Не. Странно е. А инстинктът на Кристина обикновено действа много добре. — Той се надигна от дивана: — Искате ли да огледам край съда?

Кристина поклати глава:

— Не беше там, когато аз си тръгнах. Защо би трябвало да бъде там? Не, сигурно са го издебнали някъде. — Тя замълча за момент, като се усети какво е казала. *Издебнали*. Думата отекна в съзнанието ѝ. — О, господи! Не мислите ли...

— Да мислим ли? — скочи Джоунс. — Какво? А ти какво мислиш?

— Страдащия — произнесе едносрично тя.

Тримата се спогледаха:

— Но как?

— Не знам — отговори Кристина. — И няма да разберем, ако стоим тук. — Грабна телефона и набра девет за външна линия: — Търся Майк.

Мъжът с предавателя в ръка продължаваше да се смее:

— Сигурно не мислиш, че сме свършили. О, не, Кинкейд! Ние току-що започваме! В края на краищата ти трябва да влезеш във форма.

Бен тежко се облегна на моста:

— Какво искаш сега?

— Същото, само че този път ще се върнем в алеята. Аз оставих другия предавател на паважа.

— Слушай — каза Бен, като все още не можеше да си поеме дъх. — Аз съм съвсем изтощен. Не мисля, че ще мога да го направя за пет минути.

— Не можеш да го направиш за пет ли? Много добре. Тогава ще ти дам четири и половина!

— Това е невъзможно!

Мъжът включи хронометъра:

— Бягай!

— Но...

— Четири минути и трийсет секунди. И брой!

Бен се откъсна от моста и се понесе надолу по алеята. Този път беше по-трудно. Много по-трудно. Гърдите го боляха след последния отчаян бяг, а двата ритника в стомаха не бяха подобрили състоянието му. А сега трябваше да бъде по-бърз. Много по-бърз.

Този път бягаше срещу вятъра. Той брулеше лицето му, пронизваше го, вцепеняваше го. Нямаше изход. Трябваше да не обръща внимание на болката. Трябваше да се съсредоточи в целта си. Трябваше да прескочи стената, както казваха бегачите. Да бъде още по-бърз от преди.

Докато бягаше, той прехвърляше в ума си всички, които сигурно в този момент се намираха в апартаментите под наем, където живееше и той. Мисис Малмърстийн. Мистър Пери, когото така и не бе срещал. Джони и Джейми, сестрите близначки, техните братя близначи, родителите им. Джизил. И Джоуи.

Джоуи.

Той здраво стисна зъби. Тъкмо бе успял да направи малка крачка и да се доближи някак до детето. В края на краищата те двамата, изглежда, можеха да живеят заедно и Бен нямаше да бъде оня нещастен заместител на родителите, какъвто си мислеше, че е. Той копнееше да го види в края на всеки божи ден. Беше се научил да обича детето, сякаш то бе негов собствен син.

Нямаше да позволи да остави да му го вземе някакъв си кучи син.

Бен с труд принуждаваше краката си да се движат напред. Те го боляха, препъваше се. Забавяше ход и го знаеше. Опита се да ги накара да забързат, но те не му се подчиняваха. Стисна юмруци и напрегна цялата си воля. Трябваше да се справи. Трябваше!

Видя преподавателя точно пред себе си. Копелето го бе прикрепило към амортизатора на взетата му под наем кола. Бен се втурна към него с протегнати ръце. Напрегнал всяка последна частица от останалата в тялото му енергия, той се хвърли напред и натисна бутона.

После се строполи на паважа до амортизатора, мъчително борещ се за глътка въздух. След миг мъжът с хронометъра дотърча до него.

— Добре, добре — каза, ухилен, той. — Какво изпълнение! — Погледна надолу към Бен, прострян на земята: — Ставай!

— Аз... не мога...

— Казах ти да станеш!

Гласът на Бен приличаше на неразбираем шепот.

— Не мога да мръдна — излъга той.

— Какъв стон! Звучи патетично. А аз имах намерение да ти направя комплимент. Времето ти беше добро. — Той погледна хронометъра. — Но, уви, не съвсем добро. Четири минути и тридесет и четири секунди. Отчаян опит. Но безуспешен. — Погледът му се насочи към преподавателя. Пръстът му потрепна: — Така че, боя се, нямам избор...

Бен скочи напред с протегнат юмрук. Преди мъжът да успее да реагира, той изби преподавателя от ръката му. Предавателят полетя във въздуха в концентрична дъга, после започна да се снишава и падна във водите на река Арканзас.

— Ти, глупаво, малко...

Бен не изчака да разбере как щяха да го нарекат. Скочи в колата, завъртя ключа и запали двигателя.

— Не можеш да го направиш!

Само гледай, помисли си Бен. Той даде обратен ход, като се целеше точно в негодника, който се опитваше да измъкне пистолета от джоба на палтото си. Успя да отскочи тъкмо навреме. Бен вкара колата в алеята и го повали.

Навярно след миг чу първия изстрел, но той не го улучи. В огледалото за обратно виждане видя как мъжът побягна към другата кола на паркинга с пистолет в ръката. Той изхвърли двамата мъже от седалките и задейства двигателя.

По дяволите! Преследваше го.

Бен зави към магистралата Ривърсайд, като се надяваше, че оня ще го изгуби в мрака. Не ставаше, другият беше много бърз. Той полетя по улицата само секунди след Бен. Още по-лошо: Бен скоро видя, че онзи кара някаква спортна кола, докато Бен трябваше да се задоволи със своя „Крайслер Седан“. Добра кола, но не точно такава, каквато човек би си избрал за гонитба на висока скорост.

Настигаше го.

Бен се опита да помисли какво да прави. Да отиде в полицията. За помощ? Работата беше там, че маниакът бе непосредствено след него и щом той спреше някъде, още повече — ако излезеше от колата...

Един куршум удари задното стъкло. То се разби и на всички страни се разлетяха малки стъклени парченца. Бен здраво стисна кормилото, като се стараеше да не изгуби контрола върху управлението на колата. Не можеше да рискува да спре. Дори не можеше да намали скоростта.

Светофарът показваше зелено, което бе щастие за него, защото знаеше, че ако ще трябва да спре, това щеше да е неговият край. В края на Ривърсайд той зави в Седемдесет и първа улица и премина край неоновите светлини на познатото на всички заведение от веригата за бързо хранене. Можеше да види как приятелчето му препуска непосредствено зад него и предните му фарове приближават с всяка изминала секунда. Техният блясък практически заслепи Бен; той отмести погледа си и се съсредоточи върху пътя пред себе си.

Какво трябваше да направи, по дяволите? Имаше нужда от план. Не можеше само да кара напред; всеки момент онова животно можеше да стреля и някой от куршумите можеше да го улучи. А, от друга страна, не можеше да спре. И ако имаше късмет да се откопчи от лудия, Бен знаеше какво щеше да направи онзи. Щеше да се върне до блокчето на Бен и щеше да се опита да убие Джоуи, Джони или мисис Малмърстийн. Или щеше да вземе друг преподавател, щеше да го нагласи на нужните му честоти и щеше да възпламени експлозивите.

В момента стигаше да продължава напред, дори и да мислеше какво може да стане, въпреки че сега точно не можеше. Трябваше да спре този човек. Бързо!

Бен насочи колата вдясно и я подкара с приблизително осемдесет мили в час. Прелетя край университета „Орал Робъртс“. Може би ако затвореше очи и се помолеше заедно с онези огромни молеци се ръце... или може би не. Светлината на кръстовището пред него бе жълта. Нямахше значение; той премина точно когато светлината се промени. Погледна в огледалото за обратно виждане; Страдащия все още беше зад него, но трябваше да натисне спирачките и да изчака за миг, за да предотврати катастрофата на кръстовището. Бен бе спечелил няколко метра и няколко секунди.

Дори малко повече. Той видя как преследвачът му натиска спирачките и как за миг се колебае, преди отново да го последва. Бен трябваше да реши в секундата. Защо...

Но да, разбира се. Онзи не беше от Тълса. Не познаваше пътя или поне не го познаваше добре. Може да имаше пистолет и по-бърза кола, но не знаеше къде отива.

Това беше ключът.

Бен зави по Осемдесет и първа улица и се насочи към Йейл. Сега имаше план, но трябваше да го вкара в действие, преди оня клоун да забие някой куршум в гумите му. Или в главата му. Сега бяха навлезли дълбоко в южната част на Тълса. Дори и ако този маниак бе живял в Тълса, откакто бе започнал терористичната си кампания, в което Бен се съмняваше, нямаше никаква причина да е идвал тук.

Като премина отново на жълто, Бен зави към Йейл и вече беше там.

На Кръстовището на мъртвеца, в стила на Тълса.

Той се понесе надолу в мрака. Погледна в огледалото за обратно виждане. Да, разбира се, лудият продължаваше да е зад него. Бен изкрещя, когато вземаше първия завой на две колела само и почти без да намали скоростта си.

Веднага щом взе завоя и онзи не можеше да го вижда, той се насочи встрани на шосето и натисна с все сила спирачките.

В момента, когато колата спря, Бен изгаси фаровете и изключи двигателя. Само след частица от секундата маниакът профуча по завоя. Бен можеше да види как се бори да овладее колата си. Видя, че приближава следващия завой, а след него и следващия, но караше с огромна скорост. Нямаше никаква перспектива. Колата рязко поднесе — първо вдясно, после вляво, след това прекоси шосето и се килна на една страна в канавката, удари се в оградата и се блъсна в едно дърво.

Звукът от сблъсъка прозвуча като гръмотевица, родена от чука на Бога.

Бен изтича надолу след него. Стволът на дървото се бе забил до половината в капака на колата. От двигателя се виеше дим; пламъците вече почваха да го обхващат. Навсякъде наоколо бяха разхвърляни метални отломки. Колата бе напълно разбита.

А сгърченият зад кормилото мъж не бе в по-добро състояние.

След около половин час Завоят на мъртвеца се тресеше от всякакви дейности. Четири патрулни коли и десетима полицаи, включително и Майк, който търсеше Бен от мига, в който Кристина му се бе обадила, бяха оградили мястото на инцидента. Зададе се една линейка, която се опитваше да приближи колкото ѝ бе възможно. На противоположната страна на улицата се бяха скупчили зяпачи. И което напълно можеше да се предскаже: няколко репортери и миникамери също си пробиваха път, като се опитваха да заснемат хубави кадри за късните новини.

Бен наблюдаваше как спасителният екип се опитваше да измъкне мъжа от смачканата седалка. Те го извадиха, положиха го на една носилка и го натовариха в линейката.

Бен внимателно пристъпи към линейката.

— Мъртъв ли е? — попита той Майк.

— Не, за нещастие. — Майк се отдалечи от останките от колата и изтри ръце в тренчката си. — За известно време ще бъде в ужасно състояние, но ще живее.

— Той има нужда от помощ — каза Бен.

— Има нужда да се отърве от злочестината си — отговори със стиснати зъби Майк. — Този свят и без това е достатъчно лош, за да обикалят из него и такива гадни самоубийци.

— Ако нещата бяха по-различни... — каза Бен. Опитваше се да намери точните думи, които да не изглеждат глупави и безплодни. — Той щеше да бъде един съвършено нормален човек.

Но пък и всички ние бихме могли, помисли си.

— Самозаблуждаваш се — изръмжа в отговор Майк. — Това е заложено генетично. Човек нищо не може да направи. Той просто си е боклук. Психопат. Безумец.

Бен поклати отрицателно глава:

— Не беше безумен. — Вдигна от земята някакъв отломък от стъкло и метал, който лежеше в тревата — остатък от разбит стоп. — Той просто страдаше.

**ЧЕТВЪРТА ЧАСТ
БЕЗ ДЕТИНЩИНИ**

Бен седеше в задната спалня на хотелския им апартамент, достатъчно добре скрит, докато Джоунс се справяше със света отвън. Телефонът бе започнал да звъни като побеснял още в момента, когато процесът бе приключил. Клиенти от всички класи, форми и размери се тълпяха пред вратата на Бен, въпреки че всъщност той дори нямаше врата. Многобройни потенциални клиенти отчаяно се надяваха Бен да поеме защитата на интересите им. Джоунс разговаряше с клиентите. Дори да приемеше само половината от предложенията, те щяха да бъдат достатъчни, за да имат работа в продължение на години. Такива дела вдигат голяма пушилка — всички онези високопрестижни и езотерични области, където Бен отдавна желаше да опита силите си, но за които никога досега не беше имал клиенти. Освен това трябваше да се справи и с други, потенциално доходоносни възможности; един разпространител на някакъв софтуерен продукт, наречен „Правна помощ“, настояваше Бен да стане говорител на продукцията им, а от Канал две го молеха да им стане юридически коментатор.

С други думи животът изведнъж бе станал сладък. Бен беше спечелил една недвусмислена и получила широк отглас победа и всички знаеха за това. Изглеждаше, че накрая, след цялото това време и усилия, останалата част от света бе открила стойността на Бенджамин Дж. Кинкейд, ескуайър.

Бен гледаше новините по телевизора в хотелската спалня. Дори след като присъдата бе произнесена, светът все още продължаваше натрапливо да се занимава с делото Барет. Имаше коментари след процеса („Разбира се, той е невинен, но какво ни говори това за Америка?“); анализи („Да погледнем истината в очите, процесът със съдебни заседатели е една старина, която вече не действа в епохата на медиите!“); интервюта на съдебни заседатели („Харесваше ми съобразителността на малкия от защитата. Изглеждаше толкова човечен, толкова способен да направи някоя грешка! Сякаш не знаеше какво ще прави по-нататък!“); и беспочвени обвинения („Моята позиция и позицията на всеки един в Юридическия отдел е, че ние не

направихме никаква грешка. За нещастие ние не можем да контролираме решенията на съдебните заседатели!“).

Бен минаваше от канал на канал. На Канал осем се появи мистър Харви Сандърс, извънредният свидетел, когото вече интервюираха поне за трети път след приключването на процеса.

— Мистър Сандърс — каза интервюиращата го, — някои хора ви наричат най-важния свидетел в целия процес. Как се чувствате от това?

Той скромно се изчерви, после отпрати една от милиондоларовите си усмивки:

— О, мисля, че е преувеличено! Аз просто изпълних задължението си — това е всичко. Убеден съм, че всеки на мое място щеше да направи същото.

— Цялата тази публичност оказа определено влияние върху вашата кариера, нали?

— Трябва да призная, че е така. Моят агент ми казва, че телефонът му постоянно звъни.

— Хората говорят, че вие сте най-знаменитият свидетел в историята на правосъдието, или поне от времето на Като Келин. А вашето свидетелстване действително беше много от полза.

— Да, то внесе драматични промени в живота ми. Вече получихме няколко предложения за рекламиране и разпространение на продукти, както и покана да стана говорител на Националната програма на междусъседските отношения. И, разбира се, вездесъщото предложение да напиша книга. Дори ни подхвърлиха идеята за телевизионен филм.

— О, това е чудесно! Благодаря ви, че бяхте днес заедно с нас!

— Благодаря, Карен. А сега, мисля, ще трябва да отговоря на някои обаждания по телефона.

Бен изключи телевизора. Той също трябваше да отговори на някои телефонни обаждания. Но първо беше едно обаждане, което той сам *искаше* да направи.

— И така, предполагам, че си чула?

— Бенджамин, как бих могла да не чуя? Това гърми навсякъде!

— Дори и в Креснът Маркет?

— Особено в Креснът Маркет.

Бен се засмя:

— Телефонът непрекъснато звъни. Изглежда, че накрая май ще успея в адвокатската практика.

— Винаги съм го знаела.

В гласа на майка му прозвучаха нейната гордост и щастие:

— Какъв успех постигна! — Тя изведнъж замълча: — Какво е станало с... онзи човек? Онзи, чийто баща... — Не довърши изречението си.

— Оправя се. Лекарите се надяват, че ще се възстанови напълно. Физически, най-малкото.

Във връзката настъпи дълго мълчание.

— Толкова е трагично! Кой би могъл да знае?

Да знае какво? Че създадените от баща му проблеми щяха да го надживеят? Не беше изненадващо. Че злото е толкова дълготрайно, толкова жилаво? Не беше за чудене.

— Мисля, че ще го лекуват. Психически, искам да кажа. Кой знае? Може би един ден ще се оправи.

— Може би.

Друго мълчание.

— А ти как си, Бенджамин?

— Чудесно. Барет ми дължи куп пари, куп по моите стандарти де, и обеща да ми ги плати незабавно. Като вземем и тези нови перспективи за работа... какво, можем да кажем, че съм в добра форма.

— Това е прекрасно. Толкова ме радва! Много съм горда с теб, Бенджамин! — По линията се чува някакви смущения. — Баща ти също щеше да се гордее с теб!

Двамата си пожелаха лека нощ и Бен се върна към непосредствените си задачи. Навсякъде край него бяха разпръснати купчини папки. Ако имаше намерение да се заеме с новите безбройни предложения, първо трябваше да разчисти тези остатъци от миналото. Трябваше да реши какво ще използва по-нататък, какво ще изпрати в архива и какво иска да унищожи.

След като се порови известно време, той стигна до един запечатан тъмносин плик. Като го отвори, откри в него дебела купчинка от фотокопирани медицински данни. Загледа се в тях, като се опитваше да си представи какво беше това. О, разбира се, сети се накрая. Медицинските картони на Барет, които трябваше да скрие от

съда, за да предотврати възможността обвинението да ги използва. След като искането му бе удовлетворено, той не бе имал никакво време да ги прегледа.

Разсеяно започна да рови из купчинката, като търсеше данните, отнасящи се до консултациите на Барет с психиатър. Данни обаче нямаше.

Колко странно, помисли си. Ако няма данни за психиатрично лечение, тогава защо...

Продължи да разгръща многобройните документи. Докато накрая, забутано някъде в дъното, Бен откри нещо, което не бе очаквал, за което никога не би помислил, че е възможно.

Имаше усещането, че сърцето му е престанало да бие. Челюстите му трепереха, очите му бяха станали огромни.

Боже господи, помисли си, докато съзнанието му трескаво се връщаше към близкото минало и възстановяваше мислено процеса. Как съм могъл да бъда толкова глупав?

Как съм могъл да сгреша така?

Бен намери Барет в дома му, в същата къща на Теруилиджър, която някога бе споделял с другите трима членове на семейството си. Къщата беше почистена и подредена. Подобно на обвиненията срещу него, всички следи от престъплението бяха отстранени. Всички грехове бяха изчистени.

Барет беше повече от щастлив, че го вижда.

— Бен! — произнесе той сърдечно с протегнати ръце. — Моят герой!

Бен настръхна от неговото докосване. Не отвърна на поздрава.

— Нещо не е наред, а, старче? — със смях попита Барет. — Хей, чекът е в пощата. Както обещах. Написах го днес сутринта.

Бен огледа стаята:

— Изглежда, че подреждаш нещата.

— О, да, разбира се. Искам да кажа, тъжно е, но човек трябва да се справя с живота, нали? Предполагам, че след известно време ще продам това място; твърде голямо е за мен. Каква разлика с килията в затвора! Но междувременно ще трябва да си върна и чувството за порядък. Да се погрижа за една по-приятна домашна обстановка.

— Както и за по-добър декор за всички онези интервюта, които ще даваш.

— Вярно е. — Той пак се изсмя високо. — Трябва да ти кажа, че е приятно отново да държиш пресата в задния си джоб. Дявол да го вземе, очаквах, че независимо как ще свърши всичко, политическата ми кариера ще е разбита. Сега вече почвам да се чудя. Пък може в това старо куче да има още живот!

Бен безмълвно отвори куфарчето си, извади оттам плика и го тикна в ръцете на Барет.

— Преглеждах папките и попаднах на тези документи. Това са медицинските ти картони. Онези, които ми изпрати, за да ги скрия от любопитния взор на обвинението.

— А, да! — Барет взе плика и с отсъстващ вид се порови из него. — И навярно се питаш къде са данните от консултациите ми с психиатър. Е, виж какво, Бен, може и да съм преувеличил малко, но независимо дали съм измамил, да не би да е грешка човек да иска да задържи анамнезата си далеч от погледа на вечерните новини?

— Ти си имал вазектомия^[1] — каза студено Бен, като едва присви очи. — Ето го, написано е на осемдесет и втора страница. Не си искал обвинението да разбере това. — Той дълбоко пое дъх и след това бавно изпусна въздуха обратно: — Детето не е било твое.

— А... не. — Барет изгърва плика и седна на близкия диван. — Не... предполагам, че не е било. — Лицето му изведнъж просветна: — Въпреки че понякога стават чудеса. Хирурзите невинаги са перфектни. Но... — Засмя се: — Струва ми се, че няма да се заловиш за това.

— Не, няма. Ти си знаел за бебето. И си знаел, че не е твое. И не си искал обвинението да разбере, че не е възможно то да е твое, защото... — Бен пое дълбоко дъх: — ... защото това ти дава мотив за убийството.

Барет се вгледа в ръцете си:

— Предполагам, че дава, нали?

Бен усети, че студени тръпки полазват по гърба му:

— Ти си я убил, нали? Ти си убил жена си.

— Струва ми се, че няма смисъл да го отричам. Дори не и пред Бен Кинкейд, супердетектива.

Бен рухна в креслото до него:

— Не мога да повярвам. Не мога да повярвам, че съм могъл така да сгреша, да бъда толкова сляп. Виждам те с децата ти. Поглеждал съм в очите ти. Бях сигурен, че...

Барет изведнъж вдигна глава:

— Не, изчакай, Бен! Мисля, че имаш грешна представа.

— Но ти каза...

— Че съм убил жена си. Да, вярно е. Но децата? Никога! Няма начин! — Той се примъкна напред на мястото си: — Не го ли разбра, Кинкейд? Тя уби децата. Тя го направи.

Бен се втренчи в дебелия скъп килим:

— Но не виждам...

— Тя беше, Кинкейд, повярвай ми. Ако достатъчно се поровиш в тази медицинска документация, ще разбереш, че тя е била лекувана психически, макар и не достатъчно. Имаше моменти, когато напълно губеше контрол върху себе си, ставаше съвършено безумна. И нападателна. Удряла ме е толкова пъти, че съм забравил броя им. Благодарение на нея изгубих един зъб. Веднъж така ме удари в слънчевия сплит, че почти изгубих съзнание. — Пое си дълбоко дъх. — Чухме всички онези дрънканици на процеса, че съм изтървавал нервите си. Тя изтърваше нервите си. Вярно е, понякога полудявах, но лудата беше тя. Искам да кажа, напълно губеше контрол върху себе си, ставаше нападателна, безумстваше. Наистина си прав, децата веднъж-два пъти получиха синини. Хората винаги мислят, че мъжът прави такива неща, че той упражнява насилие. Обаче не е така. Насилникът беше тя.

— Но защо ги е убила?

— За да си върне на мен, разбира се. Това беше единственият начин, по който можеше да го стори. Тя ме мразеше, мразеше ме от години. Защо, мислиш, е разказвала онези ужасяващи истории на сестра си? Беше ревнива, жестока. Оплакваше се, че не й отделям време, че единственото, което ме занимава, е кариерата ми, имиджът ми. Беше уморена да живее в аквариум като златна рибка, да бъде съпругата на кмета Барет. Като някакво украшение. Сигурен съм, че и преди си чувал за това. Истината беше, че не бе добре. Не беше наред в главата.

— Но никога не е имало какъвто и да е признак...

— Сигурен ли си, че е нямало? Помниш ли какво разказа оня палячо от сладкарницата? Спомняше си думите, но беше забравил кой ги е казал. Тя ги каза, не аз. Да, и Фишър си спомни, че е говорила такива неща. „Децата са единственото оръжие, което имам срещу него.“ Мисля, че е било така. И накрая използва това оръжие. Изигра последния си коз.

Бен гледаше мъжа, без да може да отговори нищо разумно.

— И точно затова си имаше любовните връзки. За да ме накаже. Например с онова животно Фишър, както вероятно си предположил. Не е за чудене, че на мен не ми пукаше за това. Спомняш ли си оня несъвпадащ кръвен образец, открит от експерта на обвинението в спалнята на Карълайн? Кръвта е от Фишър, мога да ти го гарантирам. Очевидно Карълайн и нейният любовник са предпочитали по-твърдата игра, достатъчно твърда, че да пусне кръв. Тъй или иначе, след като е въртяла романчето си под носа ми в продължение на седмици, тя е забременяла, вероятно преднамерено, за да ме унижи. Да ми създаде един нежелан малък проблем в очите на обществото... Но това сякаш не й стигаше. Тя не получи онова, което желаше. Вместо да изляза от кожата си, аз спокойно й казах, че може да спи с който си иска парцал, на мен какво ми пука? Това я вбеси. Затова се карахме оня следобед. Тя не можеше да ме разбере, а и не беше в състояние. Аз просто й се изплъзвах и тогава тя реши да изиграе последната си карта, единственото оръжие, с което разполагаше. И ми отне единственото, за което наистина можеше да ме заболи. Моите деца.

Бен стисна облегалките на креслото. Искаше му се да може да се усъмни, да не вярва, но не можеше. Това беше истината. Знаеше, че е така.

— Срамно е, че е чела „Медея“. Питам се дали оттам не й е дошла тази мисъл? На неуравновесени като нея хора не бива да се позволява да четат гръцките трагедии. Представи си, ако беше прочела „Едип“! Какъв ужас щеше да бъде!

Барет се засмя, но скоро видя, че опитът му да внесе малко черен хумор в разговора е пропаднал.

— Трябва да призная, че няколко пъти съм удрял Карълайн. И я бях заключил навън. Но какво можеш да направиш с една жена, която се превръща в развилнял се маниак по най-малък повод, а? Бих желал някой да можеше да ми каже. Целият свят се е втреничил да защитава

жените от мъжете. А какво става, когато мъжете трябва да бъдат защитени от някоя жена? Нищичко. Въобще не си давай труда да се обърнеш към приятели, семейството си, полицията. Те ти се смеят в лицето.

— Но... — Бен търсеше думите си. — Беше толкова... *кърваво!*

— Да, добре се бе постарала, нали? Помниш, че Карълайн е била медицинска сестра. Знаеше как успешно може да убие някого. Успяла е при Анабел, с оня единствен удар с нож в сърцето. Но при Алиша нещо се е случило. Може би Алиша е видяла как убива Анабел и се е опитала да се съпротивлява. Тъй или иначе, всичко е пропаднало и Карълайн е направила кървавата баня. Бедната Алиша, съвсем не се чудя, че е викала татко си. Какво ли си е помислила, когато собствената ѝ майка е тръгнала да я убива! Поне е било бързо. Тъй или иначе, Карълайн постигна целта си. Тя ми отне децата.

Барет покри очите си с ръце.

— Представи си, ако искаш, представи си какво видях, като се върнах вкъщи час след като бях излязъл оттам! Не очаквах да е станало нещо. Бях си помислил, че най-добре ще бъде да изляза, докато яростта на Карълайн премине, да не ѝ дам да ме удари или аз да я ударя. Ако бях останал, едното от двете щеше да се случи. Тъй че се магнах за час, колкото да ѝ дам време да се поохлади, а когато се върнах вкъщи... — Лицето му изведнъж посивя, а очите му станаха стъклени и се навлажниха: — ... *децата ми бяха мъртви!* — Гласът му се пречупи от болка. — Моите две сладки дечица, най-хубавото на света за мен — мъртви! Убити. От собствената им майка.

Той внезапно вдигна очи:

— И знаеш ли какво ми каза тя? *Знаеш ли какво ми каза?* Погледна ме право в очите и каза: „Вече нямаш деца, кучи сине! Можеш да го обявиш на пресконференция!“.

Той поклати глава. Сълзите му се стичаха.

— Тогава престанах да се контролирам. Не знам какво ме връхлетя. Бях просто извън себе си от ярост. Хвърлих се към нея, сграбчих по пътя си нож и почнах да мушкам. Просто я кълцах. Убивах я. Не можех да се спра. Бях толкова гневен. Толкова... гневен! — Замълча за миг. — Ние се борехме, но аз я превъзхождах. Сигурен съм, че тогава под ноктите ѝ е останала кожа от тялото ми и от мен е капнало кръв. Тя не беше слаба, но аз бях по-силен. И исках да умре.

Наистина, наистина исках да умре! — Погледна внезапно нагоре: — А после всичко свърши. Свърши също толкова бързо, колкото и беше започнало. Яростта ми премина. Възвърнах самообладанието си. Но Карълайн...

Барет отново поклати глава.

— Другото, което си спомням, беше, че тя се бе проснала върху оня стол в трапезарията. Не помръдваше. Потърсих пулса ѝ, опитах изкуствено дишане — нямаше полза. Беше мъртва. — Прокара ръка през косата си: — Просто не знам какво ми бе станало. Бях връхлетян от ярост — от неподвластна на никакъв контрол ярост. Никога преди не бях изпитвал такова нещо. Не знам как бих могъл да ти го обясня.

— Не си прави труда — тихо продума Бен. Не беше нужно. Знаеше всичко за това. То беше семейна запазена марка.

— След това бях толкова объркан, че не можех да събера мислите си, просто не знаех какво да правя.

— И избяга.

— Е, знаех, че ако продължавам да стоя там, няма да помогна на семейството си. Знаех много добре и каква е вероятността една обществена личност да бъде съдена честно. Почти нула. Тъй че — да, избягах.

— И когато не успя да направиш онова, когато те хванаха, ме повика. И ми пробута онази гадна безсмислица за градския съвет.

Барет се изправи, като триеше сълзите си:

— Бен, ти не знаеш колко съжалявам за онова, което се случи. Знам, че сгрехих. Чувствах се ужасно още от момента, когато стана. Но не бях готов да прекарам остатъка от живота си в затвора заради това. — Притисна челото си с ръце. — Знаех, че Уитман замисля нещо срещу мен. Не да ме убие. Мисля, че искаше да направи някои снимки. Затова се въртеше наоколо, душеше около къщата ми. Надяваше се да ме завари в някакво конфузно положение, да го заснеме на лента и да го подхвърли на пресата. Уитман разбра, че имам някаква история със секретарката си — но кой може да ме обвини за това? Тъй или иначе, това е имал предвид, когато е наредил на Бък „да пипне негъра“. Искаше да има цветни снимки, които да заемат цялата първа страница. Все пак някои от моите момчета ме предупредиха за това и когато стана съвсем очевидно, че аз имам нужда от жертвен агнец, помислих,

че Уитман и неговото кученце стават за тази цел. Убивах два заека с един куршум, тъй да се каже.

— Той може да иде в затвора.

— Не може. Няма никакви доказателства срещу него — защото такива няма. Освен това окръжната прокуратура предпочита да се прави на важна и могъща. Преди да разпоредят ново разследване, те ще трябва да си признаят, че са допуснали грешка още в началото, което сякаш нямам желание да направят. Уитман няма да влезе в затвора. А ако името му е опетнено — прекрасно! Заслужава го.

— А онази среща в парка? А и твоят съсед е забелязал Уитман в твоя район.

— Наистина ли? Това ме учудва. Уитман се е срещнал с Бък в парка. Според мен той е видял, че може да го намесят в тази работа и е поискал да унищожи всички евентуално уличаващи го доказателства колкото е възможно по-скоро. А колкото до това, че Харви Сандърс е забелязал Уитман в оня „Седан“, проклетия му слабоумник... — Изведнъж се ухили: — Навярно си забелязал, че когато Сандърс за пръв път даваше показания, той не знаеше кого е видял в кафевия „Седан“. Въпреки че каза, че не знае нищо за градския съвет, сигурно е виждал някога снимка на Уитман или пък го е видял в съдебната зала. Но той не каза, че Уитман е човекът от колата, докато не застана втори път на свидетелската скамейка, а след това го описа възможно най-надълго и нашироко и мелодраматично. Трябва да разбереш: Харви е актьор. Той съзря своята голяма възможност в този процес и не желаше да я проиграе. Неговата първа изява като свидетел го направи популярен до известна степен. Сигурно си е казал: „Я виж какво може да стане, ако се превърна в най-важния свидетел, ако променя хода на целия процес!“. И го направи. Малко поукраси работите, направи се на важен. Каза точно това, което ти искаше той да каже. И сега медийните търтеи се въртят около него и приказват колко честен и привлекателен е той!

Бен безмълвно го гледаше.

— Да, така стоят нещата — каза Барет, като вплете ръцете си една в друга. — Сега знаеш всичко, което съм направил. Надявам се, че това те прави много по-щастлив.

Бавно и тромаво Бен стана от мястото си:

— Навярно разбираш, че не мога да задържа малките ти мръсни тайнички за себе си.

Барет вдигна очи към него и върху лицето му бе изписано искрено удивление:

— Е, Бен, нямаш избор!

— Определено мисля...

— Забравил ли си онова дребно нещо, наречено изключително право в отношенията между адвоката и клиента? Всичко, което съм ти казал, трябва да бъде запазено от теб в пълна тайна.

— Процесът свърши.

— Да, но ти все още ме представляваш, както много добре знаеш. Този разговор пряко се отнася до правния въпрос, с който ти трябваше да се справиш от мое име. Той спада към сферата на изключителното право.

— Не ме е грижа. Нямам намерение да ставам част от този заговор на мълчанието!

— Чудесно. Тогава започвай. Върви при пресата. С какво ще свърши всичко? Значи, ти, на първо място, ще бъдеш лишен от адвокатските си права. Ще ти бъде отнето препитанието — за какво? Защото си казал истината. Каква ирония! А на мен какво ще ми се случи? Е — нищо! Въобще нищо! Вече съм бил съден и съм бил оправдан по това обвинение, най-голямото възможно обвинение. Имало е двоен риск. Те не могат да ме пипнат с пръст! Дявол да го вземе, сам аз мога да разкажа цялата тази история на пресата и въпреки това никой нищо не може да ми направи! — Барет късо се изсмя, после въздъхна: — Но няма да го направя. Трябва да помисля за кариерата си. Както и ти няма да го направиш. Колкото и да си благочестив, не мисля, че си глупав.

Бен рязко се обърна, преизпълнен с чувства, като се препъна в килима.

— Не мога да повярвам, че съм бил толкова сляп. Всичко е било пред очите ми. Хората ми казваха. Бълък, Майк. А аз не ги слушах. Аз те погледнах в очите, реших, че не можеш да убиеш децата си, и глупаво помислих, че това значи, че не си виновен. Толкова съм свикнал да гледам на нещата от гледната точка на нас срещу другите, от гледната точка на правдата срещу неправдата, на защитата срещу обвинението, че не видях действителната истина. Бях като дете на

игрището — аз бях от белите, а обвинението от зелените. И ние всички искахме да победим. И сега, след като провалих всичко... — Главата му се тресеше, а очите му пламтяха гневно срещу Барет: — ... виновният е на свобода!

Барет кимна с широко отворени очи:

— Животът ни играе мръсни номерца, нали?

Бен мълчаливо събра папката с медицинските данни и документите в нея.

— Ще те съпроводя до вратата — каза Барет.

— Недей, моля те. — Бен отвори входната врата, после се спря: — И не идвай повече в кантората ми, Барет. Никъде не доближавай до мен. Вече не си мой клиент. И, за бога, недей да изпращаш някого от репортерските си групички, за да цитира думите ми. Повярвай ми, съвсем няма да ти хареса онова, което ще му дам.

Той излезе навън и така тръшна вратата зад себе си, че Харви Сандърс отсреща можеше да чуе трясъка дори и при затворени прозорци.

[1] Операция за предизвикване на безплодие. — Б.пр. ↑

67.

Когато Бен се върна в апартаментата си, с изненада видя, че Джоуи лази по пода и се занимава с една музикална играчка на „Фишър-Прайс“.

Той също пролази на четири крака до Джоуи:

— Здравсти, съдружникко! Минах през магазина и ти купих някои играчки. Мисля, че ще ги харесаш. — Една мисъл внезапно мина през съзнанието му: — Къде е Джони?

— Казах ѝ да се прибере вкъщи.

Бен се обърна. *Джулия!*

Тя му се усмихна:

— Здравей, братко! Изненадан ли си да ме видиш?

Разбира се, че беше тя. В целия си блясък. Сестрата на Бен беше стегната и имаше прекрасен тен, изглеждаше още по-добре от времето преди шест месеца, когато за последен път я беше видял. Дългата ѝ кафява коса се виеше по врата ѝ и падаше върху раменете; сините ѝ очи блестяха.

— Джулия — повтори той, като очевидно умът му не можеше да обработи информацията толкова бързо, колкото очите му. — Как... как си влязла тук?

— Приятелката ти Джони ми отвори. — Тя посочи огромния плик в ръцете на Бен: — Накупил си си малко забавалки, а?

— А? О... за Джоуи. Имах доста потискащ ден и ми се искаше да прекарам известно време...

Джулия прегледа съдържанието на плика:

— Гимнастически дюшеци, пружини, пластмасови шлемове... Бен, какво е това? Гимнастик ли ще ставаш?

— О, как да ти кажа... — По лицето му се появиха червени петна. — Джоуи понякога внезапно си сядна на задничето.

— Разбирам.

Тя скръсти ръце на гърдите си и застана пред него. От нея се излъчваше увереност, някаква вяра в собствените ѝ възможности, каквито не бе забелязвал преди.

— Джулия, ние напразно те търсихме в продължение на месеци. Сега какво те води обратно?

Тя се засмя блажено и разбиращо:

— Записах се.

— Ти...

— В програмата за дипломиране. Влязох в колежа и свърших първия семестър с блестящи оценки. Моят професор ми казва, че не е имал по-добър студент от мен.

— Действително. — Бен се намръщи: — Ти нали не...

— Не, Бен, не флиртувам с него. Поне още не. Той е доста вдървен, малко е суховат.

— Телефонирахме във всички колежи в Кънектикът...

— О, Кънектикът ли казах? Искала съм да кажа Мейн. Уча в Мейн. — Тя наведе глава към Джоуи: — И как я карате двамата?

— О, ами... — Откъде да започна? — Всъщност много добре я караме. Имаме голям напредък и той...

— Не мога да ти кажа колко много ми липсваше този сополанко. — Тя го взе на ръце. — Не мислех, че ще мога да го направя. Знам, че ще ти прозвучи ужасно, но аз наистина бях почтена. Първите седем месеца, когато го гледах самичка... е, дойде ми повече от достатъчно, разбираш ли? Непрекъснато бях на педали. Не можех да издържам повече и мислех, че никога няма да го направя отново. Но съм бъркала. — Тя притисна детето към себе си. — Не можеш да разделиш една майка от сина й!

Бен почувства как в него внезапно започва да се надига някаква пустота.

— Но...

— Вече всичко съм уредила. Има една жена, съпруга на наш студент от програмата, която има нужда от малко допълнителни пари, за да вържат двата края. Та тя ще гледа Джоуи през деня, а за през нощта аз съм насреща. Ние двете живеем в съседни бунгала, тъй че ще е много удобно и е съвсем изпълнимо.

— Искаш да кажеш...

— Влез в час, Бен! Казвам, че си вземам детето.

Стаята сякаш се завъртя край него, предметите пред очите му почнаха да плуват и всичко, което Бен чуваше, бе звукът от климатика. Устройството бръмчеше толкова високо, толкова натрапчиво.

— Но...

— Бен, какво те измъчва? — Тя премести детето в другата си ръка. — Господи, мислех, че ще изпиташ облекчение!

— Но Джоуи и аз, ние двамата...

— О, престани вече! Помогни ми да събера нещата му. Искам да тръгна колкото е възможно по-скоро, за да мога да се прибера в Оклахома Сити, преди да се е стъмнило.

— Обаче, Джулия... — Той се загледа в нея, а сърцето му сякаш щеше да изскочи: — Не можеш току-тъй да нахлуеш тук и да си го отмъкнеш!

— Да го отмъкна ли? Бен, аз съм му майка!

— Може и да си била преди шест месеца, но ти го изостави. Нямах никакви права...

— Права? Това правен дебат ли е? Господи, ще трябва ли да си взема адвокат? Да не би да възнамеряваш да водиш война за настояничеството? Знаеш, че не можеш да спечелиш. Бен, аз съм неговата майка!

Джулия започна да обикаля из апартамента, очевидно възбудена, и събираше нещата на Джоуи. На Бен му се струваше, че тя великолепно би могла да се справи с това, преди още той да се бе върнал в апартамента.

— Не мога да повярвам, че се държиш по този начин. Наистина не мога. Защо трябва да устройваме такива бурни сцени? Какво си мислеше, че съм оставила сладкото си дете завинаги, така ли?

— А откъде можех да знам какви са твоите намерения? Ти просто тръсна детето в ръцете ми и изчезна.

— И какво от това? Значи сега ти си господин Мама, а? Я се огледай край себе си! Не стига че брат ми живее в такава дупка, ами и детето ми! Няма начин. А някои от нещата, които онази персона Джони, на която си го оставил, ми изтресе, ме карат да се питам дали той е в безопасност. Имам чувството, че ти си насъбрал всякакъв вид безделници и тъпанари край себе си. Да си изкарваш парите от убийци...

— Аз добре се грижех за Джоуи!

— Така ли? — Тя се приближи плътно до Бен и го загледа в очите. — Я го погледни! Преди шест месеца той вече беше почнал да говори. А сега не мога да го накарам и думичка! Едва ходи. Не си

играе като нормално дете. Божичко, добре направих, че се върнах, когато можах.

Бен почувства, че стиска зъби:

— Това не е честно!

— Слушай, това не ти е съдебната зала и няма нужда да ми говориш така, сякаш се готвиш да спечелиш! — Тя метна двете чанти на гърба си и се отправи към вратата с детето в ръцете си. — Ще изпратя да вземат останалото!

— Но, Джулия...

— Бен, така ще бъде най-добре. Детето ще живее с майка си.

Бен гледаше Джоуи. Детето се вираше с определено чувство в майка си, притиснало бузи до гърдите ѝ. Дори след толкова време то знаеше коя е тя. И искаше да бъде заедно с нея.

— Почакай, защо не останете няколко дни, а после...

— Не създавай повече трудности, отколкото вече си имаме! — Гласът ѝ отекна между стените и отзвуча в малката стая. — Ние си тръгваме!

Бен изтърча до вратата и хвана малката ръчичка на Джоуи:

— Джоуи!

Джоуи погледна Бен с широко отворени и объркани очи. Вълнението и суетенето около него го бяха смутили и объркали:

— Баа! Баа!

— Баа? Баа?

Джоуи се засмя широко:

— Баа, баа! Вучибен.

Вратата се затвори, те си бяха отишли.

Бен дълго остана там, без да помръдне, без да мисли каквото и да било, загледан с празно сърце и празни очи, премного сухи, за да заплаче, втренчен във вратата, която се бе затворила толкова твърдо и безвъзвратно пред него.

68.

На Кристина ѝ трябваха две седмици, преди в края на краищата да успее да заведе Бен в Хийвънър Стейт Парк на излет с раници. Похубавата част от сутринта те прекараха, като се промъкваха през разпрострелите се наоколо брястове и гъсти раздвояващи се храсталаци, проправяйки си път към върха на планината, възвисяваща се над река Арканзас. Беше прекрасен ден, горещ, но приятен, и те изминаха доста голямо разстояние, въпреки обстоятелството, че Бен мъкнеше огромна раница, натъпкана сякаш с няколко големи и тежки предмета.

— Готов ли си да починем? — попита Кристина.

— Не си ме чула да се оплаквам.

Бен се стовари върху един дънер и свали тежката раница от раменете си.

Кристина му подаде термоса и той отпи голяма, освежителна глътка.

— Още половин час и ще стигнем до камъка с нордически руни — съобщи Кристина.

— Дано!

— Това е впечатляваща антика, за твое сведение. Върхът на норвежките старини. Ясно доказателство, че моите викингски прадеди именно са открили Америка.

— Това ще е голям удар за местните американци.

Тя се намръщи:

— Знаеш какво искам да кажа. Първите европейци. Нали знаеш, Колумб е разполагал с норвежка карта.

— Спести ми нордическата пропаганда!

Той се просна под най-близкия бряст и се опита да избегне пряката слънчева светлина.

Кристина остави няколко минути да минат в тишина, заслушана в цвъркащите колибри, сини рибарчета и лястовички. Накрая тя започна разговора:

— Беше много мълчалив тази сутрин.

Бен гледаше към планинските върхове:

— Опивах се от пейзажа.

— Мислеше — и аз знам за какво мислеше. За него.

— За него ли?

— За онова момче. Бомбаджията. Чийто баща е бил опериран от баща ти...

— Всъщност въобще не мислех за него — отговори Бен. — Нито за него, нито за баща му, нито за моя баща. Достатъчно се занимавах с всички тях. — Взе едно камъче и го хвърли през просеката. — Бях обзет от мисълта за баща си, от това, че се чувствах виновен, обвинявах се, питах се как е могъл да направи онова, което направи. Как е могъл... — Бен млъкна и поклати глава: — Бях позволил да контролира живота ми дори повече след смъртта си, отколкото приживе. Е, стига с това. Време е да порасна. Истината е, че баща ми не беше нито по-добър, нито по-лош от мнозина други, включително и от мен. Всички изтърваваме нервите си. Всички сме изпитвали силен гняв. Просто трябва да се научим да го контролираме — това е всичко. В противен случай няма да оцелеем.

Кристина откъсна едно глухарче и го духна, като разпръсна млечнобелите му власинки из въздуха:

— Знаеш ли — каза тя, — Лавинг и Джоунс са много обезпокоени за теб.

— За мен ли? Защо?

— Защото две седмици не си се появявал в хотелската стая. И сякаш не търсиш ново помещение за кантора. Боят се, че никога няма да се върнеш.

— Прави са.

Бен взе едно малко камъче и го хвърли в далечината.

Кристина се примъкна по-близо:

— Джоуи ти липсва, нали?

Бен изчака да мине доста време, преди да отговори:

— Разбира се, че ми липсва. Освен може би в полунощ. А на теб?

Тя се засмя:

— Да, мисля, че и на мен ми липсва. Как, мислиш, се справя Джулия като майка на цял работен ден? Мислиш ли, че се справя?

Лицето на Бен помрачня:

— Не знам.

Сякаш очите му се обърнаха навътре в душата му и той отново замълча, като очевидно нямаше никакво желание да заговори.

— Слушай, Бен — каза Кристина, като внимателно подбираше думите си. — Вината не беше твоя. Искам да кажа, за онова, което стана. С процеса срещу Барет. Ти си свърши работата. Не е твоя вината, че системата не работи.

— Моята работа беше да накарам системата да заработи. Аз сгреших.

— Ти направи всичко, което можеше.

Той поклати глава:

— Бях същият като Уитман.

— *Какво?*

Той вдигна очи към нея:

— Виждах само един цвят.

Минаха още няколко минути. После Бен решително се изправи и почна да тършува из раницата си. След малко извади оттам дървено сандъче с размерите на кутия за обувки. Отвори го, после мълчаливо докосна съдържанието му: Магически оракул, мраморните късчета, криптолъчев пистолет...

— Бен! — възкликна Кристина. — Това са детските ти съкровища!

Той кимна, затвори кутията и внимателно я постави под едно дърво.

— Но защо?

Бен не я чу. Отново ровеше в раницата си. Този път Кристина с удивление видя как извади оттам куфарчето си, очукано и надраскано след толкова много съдебни заседания и процеси.

— Защо, за бога, си го донесъл?

Бен не отговори. Той го хвана с две ръце за дръжката, завъртя се няколко пъти като дискохвъргач и захвърли куфарчето в далечината пред себе си.

— Бен, какво те е прихванало?

Бен събра багажа си:

— Хайде. Да вървим.

— Но ти оставяш...

— Знам. Хайде.

— Но, *Бен!*

Той метна на гърба си раницата, сега значително по-лека от преди.

— Хей, по-малко приказки, повече крачки!

Кристина, намръщена, също взе багажа си. След като се приготви, тя застана до него точно в края на просеката. Бен гледаше в далечината, към високата планина пред тях.

— Добре — каза тя. — Вече съм готова. Къде отиваме?

Бен посочи към хоризонта:

— Да видим какво се простира пред нас. Зад другата планина.

Двамата тръгнаха по пътеката и след няколко мига изчезнаха.

След няколко дни група местни деца от Поти откриха дървеното сандъче и куфарчето, огледаха ги и изследваха съдържанието им, после отнесоха новонамерените съкровища със себе си.

Това беше техният ден.

НЯКОЛКО ДУМИ ЗА БЛАГОДАРНОСТ

Бих желал да благодаря на всички онези, които ми помогнаха да събера тези отделни части в една хроника за живота и деянията на Бен Кинкейд:

на Кирстин Бърнхарт и Арлин Джоупин, които прочетоха първите скици на този ръкопис и ми дадоха извънредно полезните си съвети; на Гейл Бенедикт, който превърна ръкописните ми поправки в истински ръкопис; и на Вики Хилдебрант, една добра приятелка и голям първоизточник на материал.

Също така искам да благодаря на своя издател, Джо Блейдс, който беше с мен от първата книга от поредицата и все още е с мен, след като вече сме стигнали до осмата; на Ким Хови, който се занимаваше през цялото това време с тяхната реклама; на Таму Алджувани, Бренда Браун, Клер Фереро, Линда Грей и всички останали от бандата в Балънтайн.

Освен това искам да благодаря и на Скот, Дий, Хоуард, Кери, Росалба, Шарън, Джаки и всички други в „Нова идея“ — за това, че ми разрешиха да спомена великолепната им книжарница, и за това, че имат такава прекрасна книжарница, да не говорим, че там беше моето любимо място за обяд.

Приканвам всички, запалени по компютърното общение, да ми драснат няколко реда, ако желаят това. Моят адрес в електронната поща е:

willbern.a.mindspring.com.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.